

ONSDAG DEN 22. APRIL 2009

FORSÆDE: Martine ROURE

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.00)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Debat om tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne, demokratiet og retsstatsprincippet (meddelelse om indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Kreditvurderingsinstitutter – Rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger – Forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (omarbejdning) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

- betænkning (A6-0191/2009) af Gauzès for Økonomi- og Valutaudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kreditvurderingsbureauer (KOM(2008)0704 – C6-0397/2008 – 2008/0217(COD)),

- betænkning (A6-0247/2009) af Renate Weber for Retsudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 77/91/EØF, Rådets direktiv 78/855/EØF, Rådets direktiv 82/891/EØF og direktiv 2005/56/EF for så vidt angår rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger (KOM(2008)0576 – C6-0330/2008 – 2008/0182(COD)) og

- betænkning (A6-0413/2008) af Skinner for Økonomi- og Valutaudvalget om ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om livsforsikring om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (omarbejdning) (KOM(2008)0119 – C6-0231/2007 – 2007/0143(COD)).

Jean-Paul Gauzès, ordfører. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Betænkningen om kreditvurderingsbureauer, som jeg er blevet betroet, har været særligt interessant at udarbejde, og det glæder mig frem for alt, at vi har været i stand til at nå til enighed med Rådet og Kommissionen, så betænkningen har en chance for at blive vedtaget ved førstebehandlingen.

Analysen af de forskellige årsager til finanskrisen har vist, at der var akut behov for at vedtage lovgivning om kreditvurderingsbureauer. Parlamentet har gennemgået Kommissionens forslag til en forordning meget nøje for at sikre, at europæisk lovgivning på samme tid er eksemplarisk, effektiv og pragmatisk.

Konklusionerne fra G20 for nylig har yderligere styrket denne beslutsomhed. Kompromiset mellem Kommissionen, EU's formandskab og Parlamentet overholder de retningslinjer, som Parlamentet tilstræber for forordningens vigtigste punkter, nærmere bestemt anvendelsesområdet, kreditvurderinger fra tredjelande og at forhindre interessekonflikter.

Men frem for alt glæder det mig, at denne tekst har kunnet skabe grundlag for europæisk tilsyn i tråd med ånden fra konklusionerne i de Larosièrere-gruppens rapport. Faktisk har Parlamentet holdt sig til idéen om, at CESR skal være det eneste kontaktpunkt for registrering af bureauer. Vi vidste, at i lyset af lovgivningens nuværende tilstand kunne der ikke gøres meget mere, men ved at handle på denne måde har vi skabt grundlag for dette fremtidige europæiske tilsyn.

I de kommende måneder vil Kommissionen fremlægge et lovgivningsinitiativ, der vil muliggøre gennemførelsen af retningslinjerne fra de Larosièrere-rapporten for at skabe et europæisk tilsyn, der er effektivt og koordineret.

Som midlertidig løsning og i forventning om Kommissionens lovgivningsinitiativ vil der blive ført tilsyn med forordningen under koordineringen af CESR af et kollegium af repræsentanter for medlemsstaternes

kompetente myndigheder, mens beslutningernes retskraft garanteres af den kompetente myndighed for det sted, hvor bureauet er registreret.

Jeg vil gerne i dag understrege, hvor stor pris Parlamentet satte på det tjekkiske formandskabs meget konstruktive og samarbejdsvillige indstilling under forhandlingernes anden fase. Det har betydet, at vi i kraft af intelligente drøftelser har været i stand til at udvikle en række regler, der burde gøre det muligt at garantere den nødvendige gennemsigtighed og at afhjælpe de problemer og mangler, der er følgen af den manglende lovgivning om kreditvurderingsbureauer.

Derfor er dette resultat yderst tilfredsstillende, og det er grunden til, at et altomfattende ændringsforslag indeholdende den tekst, som Kommissionen, Parlamentet og det tjekkiske formandskab – det vil sige medlemsstaterne – er blevet enige om, vil blive fremlagt for Parlamentet i morgen.

Efter min mening har Parlamentet, Kommissionen og formandskabet herved bevist, at stillet over for en krise af hidtil uset omfang var de europæiske institutioner meget handlekraftige. Jeg håber, at vi i samme ånd vil kunne vedtage finanspakken andre bestemmelser, især omarbejdningen af direktivet om bankers kapitalkrav, også kendt som Basel II.

I denne tid, hvor europæerne stiller spørgsmålstegn ved Europas effektivitet, virker det afgørende på mig, at vi er i stand til at bevise, at Europa kan tackle krisen.

Renate Weber, ordfører. – (RO) Fru formand! Efter min mening har vi nået det tidspunkt, hvor vi må gøre alt, hvad vi kan, for at holde gang i erhvervsvirksomheder i Europa og især finde incitamenter, der kan sætte succesrige virksomheder i stand til at skabe så mange arbejdspladser som muligt. Et sådant incitament er så meget vigtigere nu i den krisetid, vi befinder os i. Jeg glæder mig over Kommissionens forslag til et direktiv, der skal forenkle rapporteringsprocedurerne i forbindelse med fusioner og spaltninger, fordi dets mål er at reducere europæiske virksomheders administrationsomkostninger med 25 % inden 2012, mere præcist for at styrke deres konkurrenceevne.

Den betænkning, vi har udarbejdet, og som vi skal stemme om i morgen, afspejler Kommissionens tankegang og styres primært af følgende faktorer. For det første skal rapporteringskravene i tilfælde af fusioner og spaltninger reduceres, så medlemsstaterne og selskaberne får større fleksibilitet til at beslutte, hvilke rapporter der virkelig er brug for fra sag til sag. Samtidig skal bestemmelser, der i øjeblikket medfører dobbelttrapportering og dermed unødvendige omkostninger, fjernes. For det tredje skal reglerne om at stille informationer til rådighed og offentliggøre dem tilpasses til den nye virkelighed, hvor man bruger internettet, så vi kan udnytte disse nye kommunikationsmetoder fuldt ud samtidig med, at vi sender et budskab om beskyttelse af miljøet. Vi må heller ikke glemme, at de foranstaltninger om at stille information til rådighed for interessenter, som de ikraftværende direktiver foreskriver, blev udtænkt for 30 år siden og aldrig er blevet tilpasset til de teknologiske muligheder, der findes i dag. Jeg vil gerne inderligt takke skyggeordførerne for det nære samarbejde, vi har haft med dem, og for deres støtte under hele udarbejdelsen af betænkningen. Jeg vil også gerne takke Rådets og Kommissionens repræsentanter for at stå til rådighed og for deres imødekommenhed de sidste par måneder.

Den 7. april nåede Coreper til enighed om hele kompromispakken, der var forhandlet på plads med Parlamentet med henblik på at vedtage et direktiv om fusioner og spaltninger ved førstebehandlingen. Det så vi gerne ske, hvilket netop er årsagen til, at der er fremlagt så mange ændringsforslag til afstemningen under plenarmødet i morgen, med vedtagelsen af det kompromis, vi nåede frem til under de uformelle trepartsforhandlinger. Spørgsmål, der var af stor vigtighed for visse medlemsstater såsom offentliggørelse i lokale aviser eller stillen trykte eksemplarer til rådighed og brugen af internettet, blev afklaret, og de politiske gruppers repræsentanter har givet deres samtykke til disse ændringsforslag. Hvad angår offentliggørelse af informationer i lokale aviser, vil denne praksis fortsat være mulig i de medlemsstater, der anser det for nødvendigt. Hvad angår trykte kopier, er reglen den, at det ikke længere er nødvendigt, hvis interessenterne har mulighed for at downloade og udskrive dokumenterne, men medlemsstater kan aftale, at erhvervsvirksomheder skal stille disse dokumenter til rådighed for gennemsyn på deres kontor.

Et andet vigtigt kompromis vedrører datoen for direktivets ikrafttræden, hvilket vil blive den 30. juni 2011 som anført i Kommissionens forslag. Det er også op til medlemsstaterne at beslutte, hvilke konsekvenser der skal være i tilfælde af midlertidig afbrydelse af adgangen til internettet på grund af tekniske problemer. En væsentlig ændring drejer sig om forenklede fusioner og spaltninger, hvor der ikke længere er krav om godkendelse på en generalforsamling. Det anslås, at bare ved at indføre disse forenklede procedurer vil der blive sparet omkring 154 mio. EUR om året, hvilket gør det umagen værd at vedtage direktivet ved førstebehandlingen.

Peter Skinner, ordfører. – (EN) Fru formand! De fangede mig i et lettere uopmærksomt øjeblik, for jeg havde ikke set hele det ændrede skema for i dag, men jeg er glad for at få mulighed for at tale til Parlamentet om et meget vigtigt emne vedrørende den finansielle sektor, det vil sige forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, hvad vi har gjort med solvens II-betænkningen, og hvordan vi nu endelig har fremlagt den for Parlamentet for at kunne etablere, hvad jeg tror, bliver et meget konkret grundlag for regulering i hele EU.

Det er naturligvis noget, vi vender tilbage til. Der var solvens I, og jeg er hr. Ettl taknemmelig, da vi tidligere diskuterede dette ret udførligt i Parlamentet, og det i nogen udstrækning lykkedes os at nå frem til et grundlag. Men nu er vi nødt til at modernisere, og forsikringsbranchen er en af mange brancher i den finansielle sektor, der er nødt til at gå forrest med forandringer. I lyset af finanskrisen og alt det, der er fulgt i kølvandet på den, er det klart, at forsikringsbranchen ikke kan overlades til sig selv.

Der er flere foranstaltninger, der stammer fra solvens II, som jeg tror, har været med til at gøre dette til en af de førende betænkninger, og som oven i købet vil blive førende globalt set. Heriblandt er spørgsmålet om risikostyring. Jeg synes ikke, det er nok, at tilsynsmyndighederne blot krydser nogle felter af for at markere, om den branche, som det er meningen, at de skal holde øje med og beskytte på forbrugernes vegne, gør det rigtige. Det er afgørende, at forsikrings- og genforsikringsselskabers daglige forretninger faktisk bliver overvåget, administreret og kontrolleret af tilsynsmyndigheder i en længere periode.

Det er alene ved hjælp af denne proces, at vi vil være i stand til at etablere en korrekt og passende form for regulering. Det er virksomheders rapportaflæggelse. Ja, de skal gøre ting for at fortælle tilsynsmyndighederne, hvad de laver, men tilsynsmyndighederne skal være involveret. Og i alle 27 medlemsstater, ikke i hver enkelt medlemsstat med hver deres regler nu i betragtning af, hvad de kan indføre i forhold til den regulering, men de vil faktisk indføre en standardregulering i hele EU, hvilket ærlig talt vil føre til den bedre platform for forbrugerbeskyttelse, vi forventer.

Tilsvarende vil selskaber kunne opnå stordriftsfordele på grund af denne regulering, for nu skal de kun rapportere på én måde til hver tilsynsmyndighed. Det, de producerer, det, de har at sige, hvad de laver, og hvordan de rapporterer, bliver ikke kun til én tilsynsmyndighed, men kunne være til et kollegium af myndigheder, især for koncerner, for nu, hvor forsikringsselskaber krydser grænser, er det vigtigt, at tilsynsmyndighederne slår sig sammen og samarbejder om at sikre, at den passende grad af rapportering, den passende mængde tal og den information, der afgives, tages i anvendelse for at sikre, at markederne beskyttes bedst muligt.

Under drøftelserne med Rådet så Parlamentet nogle interessante og måske nogle gange endda bevidste kneb, der gik ud på at flytte nationale industrier den ene eller den anden vej, så jeg kan ikke påstå, det har været et nemt sagsområde at forsøge at forhandle med Rådet om, for det har det bestemt ikke. Parlamentet har flyttet Rådet et godt stykke. Det har flyttet det længere, end jeg tror, Rådet faktisk ønskede at gå under de to sidste formandskaber, så jeg er meget stolt over og tilfreds med at have arbejdet med det hold, jeg har arbejdet sammen med for at få Rådet til at flytte sig.

Vi vil desværre ikke få den form for koncernstøtte, som vi i begyndelsen forestillede os, men fordi vi kan indføre en revisionsklausul i direktivet, vil vi kunne vende tilbage til koncernstøtte, og tre år efter indførelsen af dette direktiv, håber jeg – og jeg forventer, at kommissæren vil fortælle mig, at han også regner med at gøre det – at kunne genindføre koncernstøtte i en eller anden form, specifikt for at opveje den økonomiske side af denne særlige tilgang.

Vi ønsker regulering, der er risikobaseret og principbaseret, men som også vil understøtte branchens kapacitet, og som vil anspore de allerbedste instinkter hos tilsynsmyndigheder både i hele EU og uden for. Lad mig slutte af med denne bemærkning: Vi må også udfordre tilsynsmyndigheder andre steder i verden og kun anerkende land til land-ordninger. Det håber jeg, kommissæren vil være enig med mig i.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Dagens debat finder sted på et tidspunkt, hvor vi står over for den største udfordring mod den europæiske økonomi i nyere tid. Der er akut behov for indgriben, handlekraftig, målrettet og omfattende indgriben for at genskabe tilliden, væksten og arbejdspladserne og for at reparere finanssystemet, genopbygge stabiliteten for fremtiden, styrke handel og investeringer og for at beskytte vores borgere bedre – kort sagt for at levere et effektivt og stabilt finanssystem.

Baseret på Kommissionens meddelelse fra starten af marts udstak Det Europæiske Råds forårsmøde en stærk EU-handlingsplan for fremtiden – en strategi, der skal gøre noget ved hullerne i lovgivningen om den finansielle sektor, genskabe incitamenterne og reformere tilsynet, så det passer til EU's indre finansielle marked. Om et par uger vil Kommissionen fremlægge sine synspunkter om vejen hen imod at opbygge en topmoderne

tilsynsmæssig ramme i Europa. De bliver så drøftet af stats- og regeringscheferne i juni. Kommissionen er indstillet på at lægge konkrete tiltag på bordet til efteråret.

Det er klart, at der skal globale løsninger til globale problemer. EU-initiativet om at vedtage en koordineret, global respons på finanskrisen har været meget vellykket. På mødet i London gav G20-lederne omfattende tilsagn om en koordineret indsats over for de svage punkter i finanssystemet og om sammen at opbygge en ny finansarkitektur samtidig med, at den åbne globale økonomi forsvares.

EU's finansielle sektor befinder sig i en alvorlig situation. Men der er allerede blevet gjort meget, og det glæder mig, at Kommissionen, Parlamentet og Rådet har reageret hurtigt og samarbejdet tæt i deres reaktion på krisen. Vi skal til at afslutte den vellykkede vedtagelse af tre centrale foranstaltninger. For det første forordningen om kreditvurderingsbureauer, for det andet omarbejdningen af solvens II og for det tredje revideringen af tredje og sjette selskabsdirektiv om indenlandske fusioner og spaltninger.

For det første vil den indgåede aftale om en forordning om kreditvurderingsbureauer være med til at gøre noget ved et af de problemer, der bidrog til krisen, og vil dermed åbne mulighed for at genskabe tilliden til markedet. Det forslag, som Kommissionen vedtog i november, udstikker nogle klare mål for at forbedre integriteten, gennemsigtigheden, ansvarligheden og god praksis for ledelse af kreditvurderingsbureauer. Det oprindelige forslags styrke er bevaret i denne forordning, som især vil sikre kreditvurderingsbureauernes analytiske uafhængighed, vurderingsprocessens integritet og en passende håndtering af de interessekonflikter, vi tidligere har set i vurderingsprocessen. Desuden bliver der indført en omfattende tilsynsordning. Europæiske tilsynsmyndigheder vil føre kontrol med kreditvurderingsbureauernes opførsel og iværksætte håndhævelsesaktioner efter behov.

I forhold til kontrol har jeg talt for behovet for at styrke kontrolsamarbejdet. Derfor har jeg ikke svært ved at se behovet for at presse på inden for dette vigtige område. For at sikre konsekvens og sammenhæng i alle relevante regler for finanssektoren indvilger Kommissionen derfor i at undersøge behovet for at stramme forordningens bestemmelser for tilsynsarkitekturen med udgangspunkt i anbefalingerne fra de Larosièrereporten.

I forhold til behandlingen af kreditvurderinger udstedt i tredjelande har resultatet af G20-topmødet ændret den globale situation. Alle medlemmerne af G20 har indvilget i at regulere kreditvurderingsbureauerne ved at indføre en obligatorisk registrerings- og tilsynsordning. Det er grunden til, at jeg er enig i den løsning, der blev aftalt under forhandlingerne mellem Rådet og Parlamentet om behandlingen af vurderinger udstedt i tredjelande.

Det glæder mig, at de ambitiøse mål i Kommissionens forslag er bevaret. Kommissionen er meget tilfreds med resultatet af den fælles beslutningsprocedure.

Lad os gå videre til solvens II. Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Skinner, og Parlamentet for deres arbejde og deres villighed til at finde et kompromis og nå til enighed ved en enkelt behandling af dette vigtige emne. Dette resultat vil i høj grad blive hilst velkomment af EU's forsikringsbranche, tilsynsmyndigheder og interessenter i almindelighed.

Men jeg må også indrømme, at jeg er skuffet over visse aspekter af kompromiset. Sletningen af koncernstøtteordningen, som jeg anser for at være et af de mest innovative aspekter af Kommissionens forslag, betyder, at vi ikke vil kunne modernisere – så meget som vi havde ønsket – tilsynsordningerne for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der opererer hen over grænserne.

Jeg er også fortsat bekymret over, at nogle af ændringsforslagene vedrørende behandlingen af aktiekursrisiko kunne føre til en uklog ordning for investering i risikokapital. Det gælder især de ændringsforslag, der indfører den såkaldte varighedsmetode som en valgmulighed for medlemsstaterne. Kommissionen vil følge udviklingen nøje for at sikre, at de gennemførelsesforanstaltninger, der foreslås i denne sammenhæng, er tilsynsmæssigt forsvarlige.

Ikke desto mindre vil Kommissionen støtte aftalen mellem Parlamentet og Rådet, hvis den får Deres opbakning ved afstemningen. Den nuværende solvensordning er over 30 år gammel. Solvens II vil indføre en risikobaseret ordning, der vil styrke integrationen på EU's forsikringsmarked, fremme beskyttelsen af forsikringstagere og forøge EU's forsikringsselskabers konkurrenceevne.

Som CEIOPS bekræftede for nylig i sin rapport om, hvad vi har lært af finanskrisen, har vi mere end nogensinde brug for solvens II som en første respons på den nuværende finanskrise. Vi har brug for regulering, der pålægger virksomheder at foretage ordentlig risikostyring, forøger gennemsigtigheden og sikre, at

tilsynsmyndighederne samarbejder og koordinerer deres aktiviteter mere effektivt. Solvens II vil indføre en ordning for forsikringsbranchen, der kan fungere som forbillede for lignende reformer internationalt.

Indførelsen af en revisionsklausul, der specifikt nævner koncernstøtteordningen, vil gøre det muligt for Kommissionen at tage emnet op igen på et senere tidspunkt. Jeg forventer, at fremskridt på en række områder med forbindelse til de Larosièr-rapportens anbefalinger vil have skabt et miljø, der er mere gunstigt for reformer vedrørende grænseoverskridende samarbejde mellem tilsynsmyndighederne i hjemlandet og værtslandet.

Lad os gå videre til Weber-betænkningen. Takket være ordførerens, fru Webers, effektive indsats har det været muligt at finde et kompromis om forenklede rapporterings- og dokumentationskrav i tilfælde af fusioner og spaltninger af aktieselskaber, der vil bevare en væsentlig del af det potentiale for besparelser, som Kommissionens oprindelige forslag indeholdt, hvilket beløber sig til 172 mio. EUR årligt.

Målinger og undersøgelser i forhold til reduktion af de administrative byrder viser, at selskabsret er et af de mest belastende områder af EU's regelværk. Af flere årsager rammer de administrative byrder SMV'er hårdere end større virksomheder. En ekspertrapport fra 2007 anslår, at små virksomheder bruger 10 gange så mange penge som store på at overholde lovpligtige oplysningsforpligtelser. Jeg gentager, 10 gange. Samtidig udgør små virksomheder ryggraden i vores europæiske økonomi, og de befinder sig i øjeblikket i en meget vanskelig økonomisk periode.

I den aktuelle vanskelige og udfordrende økonomiske situation kan vi ikke tillade sådanne hæmsko. I stedet må vi styrke indsatsen for at lette byrden på vores virksomheder. I sin beslutning fra den 12. december 2007 udtrykte Parlamentet glæde over Kommissionens beslutsomhed i forhold til at opfylde målet om en reduktion på 25 % i de administrative byrder for virksomheder på EU- og nationalt plan inden 2012 og understregede, at det ville se på lovforslag i dette lys. I dag, kun syv måneder efter at Kommissionen fremlagde forslaget, er jeg meget tilfreds med dette kompromis, selv om Kommissionen ønskede at gå endnu længere med sit oprindelige forslag. Jeg ser frem til Parlamentets opbakning til kompromiset, som hurtigt vil medføre betydelige fordele for virksomheder, især SMV'er. Og vi bør ikke stoppe der. Forenkling og reduktion af bureaukrati vil forblive en mærkesag for Kommissionen.

Gay Mitchell, *ordfører for udtalelsen fra Økonomi- og Valutaudvalget*. – (EN) Fru formand! Jeg ønsker ikke at rette dette mod nogen specielt. Jeg synes, at solvens II, regulering og kreditvurderingsbureauer alt sammen er meget relevant og vigtigt, men vi kan ikke nøjes med at sprøjte vand på flammerne, vi må også bygge en brandstation. Jeg synes, vi har fået for vane at sige, at vi skal bygge brandstationen engang i fremtiden.

Jeg tror ikke, at vi stadig ville bevæge os frem med sneglefart, som vi gør nu, hvis præsident Sarkozy stadig var formand Rådet. Det tjekkiske formandskab er en stor skuffelse, og præsidenten for Tjekkiet er en særlig stor skuffelse.

Jeg ville sige, at hvis det tjekkiske formandskab eller dets efterfølgere ikke er i stand til at udføre opgaven, så viser det, at vi virkelig har brug for Lissabon. Vi har virkelig brug for nogen, der kan udgøre en mere permanent ledelse af EU.

Folk ønsker håb, de ønsker oplysninger om et begyndende konjunkturopsving. Er der virkelig nogen her i Parlamentet, der tror, at vi ville bevæge os frem med sneglefart, hvis Jacques Delors var formand for Kommissionen? Tiden er inde til handling og til lederskab, og vi får ingen af delene, og det er vi nødt til at tale om her til formiddag.

Den Europæiske Investeringsbank kunne gøre meget mere. Sammen med lande som Kina kunne EU og dets institutioner gøre meget mere. Dette er ikke 1937. Vi havde ikke de institutioner eller den evne til at tage hånd om ting, som vi har nu. Nu har vi disse institutioner, i og uden for EU – et lille antal institutioner, der kan samarbejde. Det, der mangler, er lederskab. Lad os få præsident Sarkozy tilbage eller nogen ligesom Sarkozy, og lad os få en ordentlig ledelse af Kommissionen for at give folk håb, og lad os begynde at tale om den genopretning. Jeg kan ikke se, at disse ting skulle være på vej fra Rådet, og det er på høje tid.

Sharon Bowles, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (EN) Fru formand! Jeg glæder mig over aftalen om solvens II, og ligesom andre beklager jeg henvisningen af koncernstøtte til en senere revision og Rådets manglende evne til sammen med os at udforske måder at få den til at fungere på under hensyntagen til nogle velbegrundede bekymringer. Både i Retsudvalget og Økonomi- og Valutaudvalget har jeg set på, hvad der sker med kapitalbevægelserne, når en koncern er under pres, f.eks. når den er tæt på insolvens, og det er bestemt ikke så ligetil, som Kommissionens udkast eller forsikringsbranchens repræsentanter udlagde det.

Men der findes instrumenter, der kunne opfylde målet, og vi anbefalede foranstaltninger på niveau 2, men nu kan vi kun afvente, hvad fremtiden byder på af måder til at maksimere sikker, økonomisk brug af kapital i en koncern. Jeg håber, at medlemsstaterne vil vise sig udfordringen voksen, når det handler om at finde bedre løsninger på likvidation.

Hvis vi nu ser på nogle af elementerne i pakken, så specificerede ændringer i artikel 27, at tilsynsmyndigheder skal besidde relevant ekspertise og kapacitet. Jeg udarbejdede det oprindelige ændringsforslag, til dels med betænkningen om Equitable Life for øje, men i forbindelse med finanskrisen vinder det bredere genklang, og jeg har fået indarbejdet lignende elementer i forslagene vedrørende kapitalkrav og kreditvurdering.

Det skal stå fuldstændig klart, at en risikobaseret tilgang ikke er en let udvej. Ordentlig forståelse af modeller og tilgrundliggende formodninger burde være en mere nærgående form for tilsyn end afkrydsningsfelter. Stresstester skal udgøre en udfordring, der rækker ud over formodningernes komfortzone, og der skal fortsat følges aktivt op på korrelationsfaktorer.

Tilsynet med koncerner vil nu inddrage alle i stedet for at være en vinderen rydder bordet-proces for koncerntilsynsmyndigheden, selv om ansvaret i sidste ende er nødt til at ligge et enkelt sted. CEIOPS' rolle udvides, og det er værd at bemærke, at det var drøftelserne om solvens II, der førte til den udbredte tankegang om større roller til niveau 3-udvalg. Hvad der er nok så vigtigt, det afklares også, at der ikke skal være konflikter mellem en national tilsynsmyndigheds mandat og dens rolle i CEIOPS.

Disse ændringer var ret fremsynede, da de blev lavet for et godt stykke tid siden, men de har vist deres værd, efterhånden som finanskrisen har udviklet sig. Som ordføreren sagde, har teamet i Parlamentet gjort det godt, og i forhold til solvens II gælder det også det tjekkiske formandskab.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Ordføreren har allerede påpeget både de aspekter, der fortjener kritik, og de positive aspekter ved de resultater, der er opnået i forhold til solvens II. Efter min mening kan man sige, at det repræsenterer et betydeligt fremskridt hen imod at gøre den europæiske forsikringsbranche arbejdsdygtig i fremtiden, selv i krisetider. Jeg mener også, som det allerede er blevet sagt, at vi har gjort det klart, hvor de aspekter, der fortjener kritik, ligger, nemlig inden for tilsynet med koncerner. Der skal naturligvis gøres mere på det kombinerede område bestående af tilsyn med koncerner og koncernstøtte. Men under en krise, når kapitalbevægelserne ikke er, som man normalt ville forvente, er det naturligt, at der er behov for at komme på omgangshøjde på dette område og også for at vise hensyn til lande, der oplever vanskeligheder.

Vi har også diskuteret et andet spørgsmål, der er meget vigtigt, eftersom der er 500 mio. forbrugere i EU, som også alle sammen er forsikrede og udsat for "aktiekursrisiko." Branchen, økonomien og medlemsstaterne har også alle klare holdninger til dette emne. Vi har været nødt til at acceptere et kompromis her, hvilket muligvis også vil blive afspejlet i analysen på et eller andet tidspunkt under et revisionsklausulsystem. Det vigtige er, at vi kan sige, at EU har sendt et signal, hvad dette angår, om at Europa er i bevægelse, at det er i stand til at tage affære. Jeg tror, at USA, Kina og de andre lande, der arbejder på disse tilsynsspørgsmål og på at udarbejde bedre systemer for fremtiden under lige netop disse omstændigheder, også har forstået dette signal. Det er en af de vigtige erkendelser.

Jeg vil også gerne gentage følgende meget klart i forhold til fortiden. Der har været fire formandskaber involveret, det nuværende medregnet. Forhandlingerne har varieret meget, naturligvis også på grund af pres fra de pågældende medlemsstater, men vi har opnået et resultat. Det er én erkendelse.

Den anden er, at vi har arbejdet sammen med den europæiske forsikringsbranche, og at konsekvensundersøgelserne for de enkelte områder var meget vigtige i denne forbindelse. Hvorfor? På grund af behovet for at inddrage forsikringsbranchen i forsøget på at finde en løsning i lyset af det meget indviklede system og emne. Hvis vi tager i betragtning, at der deltog 1 400 virksomheder i den sidste konsekvensundersøgelse – store såvel som små, eftersom målet ikke er aflastning af markedet, men at få inddraget alle aktører af hensyn til forbrugerne – så har det været en stor succes. Sammen med solvens II-forhandlerne har vi nægtet at lade os intimidere af noget bestemt pressionsmiddel og har i stedet holdt en fast kurs af hensyn til forbrugerne, forsikringsbranchen og frem for alt naturligvis vores parlamentariske forpligtelser.

Gianni Pittella, for PSE-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg tror, det er tydeligt for enhver, at en udviklingscyklus er overstået, en cyklus, der i de senere år har kastet lys over skævhederne og modsigelserne ved en bestemt måde at forstå globalisering på, en ultraliberal globalisering, der i for mange

tilfælde har draget fordel af institutionernes svaghed og har betragtet politik som en hæmsko, et irritationsmoment, som den måtte befri sig for.

Nu er det netop en politisk opgave at genskabe borgernes tillid i lyset af den alvorlige økonomiske krise, vi oplever. For at gøre det skal politik sættes i førersædet og pege på de fremtidige muligheder og de forhindringer, der skal overvindes. Vi må rette op på modsætningen mellem verdensmarkedets hastige vækst og svagheden i de institutioner, der kan opveje og kontrollere den finansielle økonomis alt for store magt.

Forordningen om kreditvurderingsbureauer udgør et vigtigt skridt fremad i denne sammenhæng. Jeg har arbejdet med sagen som skyggeordfører for De Europæiske Socialdemokraters Gruppe i tæt samarbejde med JeanPaul Gauzès, rapportens forfatter, som jeg gratulerer inderligt.

De væsentligste punkter i forordningen er et resultat af Parlamentets engagement i de vanskelige forhandlinger med Rådet. Jeg taler om solide resultater såsom kravet om, at bureauer skal registreres på europæisk territorium, udarbejdelse af prognoser og civilretligt ansvar, systemet med dobbelt sikkerhed for godkendelse af veksler fra tredjelande og frem for alt muligheden for, at denne forordning kan træde i kraft hurtigt i stedet for efter 2 år, som de nationale regeringer oprindeligt ønskede.

Men forordningen har også en stærk symbolværdi. Faktisk regulerer vi en sektor, der ligesom andre – jeg tænker f.eks. på spekulationsfonde – i de senere år har draget fordel af et totalt retligt tomrum. Følgerne af denne form for selvregulering er tydelig for alle, og det er forfærdeligt. Tiden er inde til at vise mod og opbygge en ny struktur for finansmarkederne. Hr. kommissær! Vi må være klar over, at i denne sektor er det i endnu højere grad end i andre ikke tilstrækkeligt, at de nationale regeringer handler på egen hånd.

Derfor føler jeg et stik af beklagelse på trods af de fortrinlige resultater, vi har opnået, fordi vi gik glip af en mulighed. På grund af modstand fra medlemsstaterne – hvilket Rådet har et stort ansvar for – var der ikke vilje til at indføre bestemmelser om et fælles europæisk tilsynsorgan for kreditvurderingssektoren. Der blev fremsat officiel anmodning herom til Parlamentet, men manglende politisk ambition og realisme har indtil videre forhindret den i at opnå støtte. På dette punkt fortsætter Parlamentet med at demonstrere sin evne til at se ud i fremtiden, og jeg håber, at de nationale regeringer vil gøre det samme.

Wolf Klinz, for ALDE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Kreditvurderingsbureauernes svigt, som gik forud for krisen, har gjort regulering af disse bureauer uundgåelig. Målene for den nuværende forordning om registrering af kreditvurderingsbureauer er endnu en gang gennemsigtighed, garanti for høj kvalitet, større konkurrence, overvindelse af interessekonflikter og som følge heraf bedre beskyttelse af investorer. Det var ikke nemt at nå til enighed. Kommissionens, Parlamentets og Rådets holdninger var langt fra hinanden til at begynde med, men målene er nu i det store hele blevet nået. En god ting er, at der kun bliver én vurderingskategori. Kategori 1 og 2 til regulerings- og andre formål vil høre fortiden til. Interessekonflikterne er overvundet, for der bliver ingen rådgivning ud over kreditvurderingerne. Kreditvurderingsbureauer fra lande uden for EU vil have mulighed for at nærme sig det europæiske marked og drive virksomhed her ved hjælp af en ligestillingsordning, der involverer certificering – hvilket er vigtigt for små bureauer – eller ved hjælp af godkendelsessystemet – som kan bruges af store bureauer.

Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg (CESR) vil spille en afgørende rolle for at registrere og føre tilsyn med kreditvurderingsbureauer. Men på trods af alt dette bemærker jeg også en række mangler i det dossier og den forordning, vi behandler. Jeg er bange for, at mulighederne for at komme ind på det europæiske marked i praksis vil blive hæmmet af alle reglerne og kravene. Kravene er måske for restriktive, og de kunne ende med at afskære det europæiske marked og dermed føre til protektionisme ad bagdøren – hvilket ville være skidt. Jeg håber, at mine bekymringer vil vise sig at være ubegrundede.

Vores regler for intern forvaltning rækker langt – for langt, faktisk. De er næsten for meget af de gode. Der findes ingen tilsvarende regler i nogen anden EU-forordning. Det ville have været bedre, hvis vi havde defineret klare principper og så overladt ansvaret for at gennemføre og udvikle principperne til virksomhederne selv.

Sluttelig, efter min mening er vi ikke nået nogen vegne i forhold til at sætte en stopper for oligopol. Vi kommer til at udholde mange år med meget lidt konkurrence.

Cristiana Muscardini, for UEN-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Den økonomiske krise er langt fra overstået, selv om medlemskab af euroområdet har givet Europa en vis stabilitet. Den Internationale Valutafond anslår finanskrisens omkostninger til 4 000 mia. USD, hvoraf to tredjedele kan tilskrives bankerne.

Der er mange mål, der skal nås, f.eks. at genskabe tilliden, støtte væksten og beskytte beskæftigelsen. Det kan kun ske ved hjælp af en økonomisk politik, der kan ordne finanssystemet, men Europa har slet ikke

nogen økonomisk politik endnu! Trods forslagene fra G20-mødet i London om at give kreditsystemet et skub fremad er der stadig alvorlig mangel på klare regler – som vi har sagt i årevis – til at styre finansmarkedet, dets aktører, de udbudte produkter og derivaterne.

Markederne bør være underlagt regulering og tilsyn, primært finanssektoren, som på grund af manglende kontrol har åbnet døren for en voksende gældsbyrde af hidtil usete dimensioner. Hvad skal vi stille op med denne enorme gæld, der er skabt ved at yde lån uden garantier? Skal den afskrives? Skal den inddrages i en rensmekanisme, som bankerne har etableret? Skal fremtidige transaktioner i OTC-derivater forbydes og bankerne pålægges at sætte en stopper for deres derivatkontrakter én gang for alle?

Vi har brug for klare reaktioner, nye lånerammer for små og mellemstore virksomheder og for opsparende for at forhindre ukontrollerede flytninger og for at tilpasse WTO-reglerne til den faktiske situation. Hvis vi ikke diskuterer verdenshandelsreglerne, når vi ingen vegne. Med andre ord, når vi står over for denne systemiske krise, må vi reformere systemet, genskabe den politiske styring, der alt for ofte mangler, flytte fokus tilbage på realøkonomien og droppe den nemme rus fra det virtuelle finansvæsen!

Alain Lipietz, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Allerførst vil jeg gerne sige, at jeg er fuldstændig enig med det, hr. Mitchell sagde i sit indlæg. Vi er bagefter tidsplanen, vi er for langsomme. Ikke desto mindre vil jeg gerne påpege over for ham, at det er vigtigt ikke at begå den samme fejl vedrørende den franske præsident, som franskmænd nogle gange begår vedrørende hr. Brown. Indlæg om handling er ingen garanti for, at handlingen vil være effektiv.

Hvad angår selve krisen, er det tydeligt, at for os startede krisen ikke på finansmarkederne. Den har rod i de sociale og miljømæssige områder. Når det er sagt, forener den sig med finanscyklussen på den måde at forstå, at når cyklussen kører godt, tager vi risici, men når den ikke længere kører så godt, siger vi til os selv, at det måske er smart at regulere lidt på tingene.

Vi er på det stadi, hvor der er behov for regulering – endda kraftig regulering. Der er behov for regulering på indre marked-plan, det vil sige, at vi har behov for langt mere centraliseret regulering på europæisk plan. Det er, hvad der styrer os i vores beslutning om, hvordan vi vil stemme. Vi støtter fuldt ud Gauzès-betænkningen og de fremskridt, den medfører. Nu har vi i årevis opfordret til mere centraliseret regulering og tilsyn på europæisk plan, og første stadi, der er blevet opnået med CESR, er efter vores mening fuldstændig passende.

Men trods hr. Skinners indsats – og hvad dette angår, er vores kritik præcis den samme som hr. Mitchells – beklager vi, at regeringerne ikke har forstået. Vi er ikke enige med det kompromis, der er fremlagt, og som forkaster systemet med koncerntilsyn. Jeg mener, at en sådan metode vil føre til yderligere katastrofer.

Derfor vil vi stemme imod Skinner-betænkningen – ikke mod hr. Skinners arbejde, men mod det kompromis, som regeringerne har gennemtvunget.

Sahra Wagenknecht, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Ligesom den offentlige sikkerhed, retspleje eller beskyttelse af miljøet er finansmarkedernes stabilitet et offentligt aktiv, der som sådan burde være under offentligt tilsyn. Vi har trods alt allerede set, hvad der kan ske. Når man overlader reguleringen af finansmarkederne til de store banker, forsikringsselskaber, hedgefonde og kreditvurderingsbureauer i den private sektor, risikerer man, at gigantiske beløb forsvinder, når der spekuleres i jagten på den maksimale fortjeneste, og i sidste ende må offentligheden betale regningen for tabene.

Krisen har vist alt for tydeligt, at frivillig selvregulering er slået fejl, og alligevel har Kommissionen stået fast på sin støtte til denne metode. I stedet for at forbyde risikable finansprodukter og indføre klare regler for finanssektoren, vil den fortsat tillade, at private aktører selv beslutter, hvilke risici de vil løbe, og hvordan de skal vurderes. Det mener vi, er uansvarligt.

Det står nu klart, at kreditvurderingsbureauerne af hensyn til profitten systematisk har undervurderet risiciene ved strukturerede finansielle produkter og dermed i realiteten sat gang i handlen med uerholdelige lån. Derfor ville den passende fremgangsmåde være fuldstændig at ophøre med at outsource risikostyring til private, profitorienterede aktører og i stedet oprette et offentligt, europæisk kreditvurderingsbureau, der kan give uvildige vurderinger af kvaliteten af de forskellige værdipapirer. Denne løsning har Kommissionen end ikke overvejet endnu.

Gauzès-betænkningen kræver med rette, at vurderingen af statspapirer skal betragtes som et kollektivt gode, som derfor skal varetages af offentlige aktører. Men hvorfor skulle det princip kun gælde for statspapirer?

Også i forbindelse med det planlagte solvens II-direktiv støtter Kommissionen og ordføreren det fejlslagne princip om selvregulering. F.eks. skal forsikringskoncerner have lov til at gribe til interne modeller for risikovurdering, når de beregner kapital- og solvenskrav. Tiden vil vise, om medlemsstaternes tilsynsmyndigheder har tilstrækkelig kapacitet til at forstå disse modeller. Personligt tvivler jeg på det.

Desuden er både minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet alt for lave og må forøges væsentligt. Eftersom det kunne udgøre et problem for nogle banker eller forsikringsselskaber, mener vi, at denne kapitalforhøjelse gennemføres i form af statsejede aktieandele med tilsvarende indflydelse på selskabets politik. En sådan delvis nationalisering ville være et modigt første skridt i retning af at ændre den finansielle sektors orientering i retning af almenvellet.

På længere sigt bør hele finanssektoren alligevel overføres til den offentlige sektor, eftersom kun nationalisering kan sikre, at denne sektor opfylder sin pligt over for offentligheden i stedet for at spille sig selv op ved at spekulere i jagten på stadig højere afkast på de globale finansmarkeder. Det er på høje tid, at der drages nogle konklusioner af den katastrofe, der er blevet skabt.

Godfrey Bloom, for IND/DEM-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg har tilbragt 40 år i finansverdenen, så jeg tror, at jeg måske ved lidt om, hvad jeg taler om her.

Jeg vil gerne sige lidt om Financial Services Authority (FSA) i Det Forenede Kongerige, som vil lede os hen imod, hvordan fejltagelser sker. FSA i Det Forenede Kongerige har et regelsæt på en halv million ord. Ingen forstår det – mindst af alle FSA. FSA fortolker sit eget regelsæt i hemmelighed, de beholder de bøder, de pålægger, så de kan forhøje deres egne lønninger og pensioner, og der er ingen appelmulighed. Jeg har skrevet til kommissær McCreevy om sagen, og den blæser paragraf 6 og 7 i hans egen menneskerettighedslov en lang march. Der er ingen appeldomstol. Der er overhovedet ingen retlige appelmuligheder, hvis de får galt fat i det. Man har givet offentligheden det indtryk, at hvis en bestemmelse har FSA's blå stempel, så kan det ikke gå galt. Der er ikke noget begreb som købers undersøgelsespligt.

Nu bliver det tilsyneladende indordnet under en eller anden form for EU-kontrollant, der utvivlsomt vil bestå af uvidende bureaukrater, skandinaviske husmødre, bulgarske mafiamedlemmer og rumænske dyvelmagere. Ærlig talt tror jeg, De vil gå godt i spænd med hinanden.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Fru formand! Hr. Gauzès' betænkning om kreditvurderingsbureauer, fru Webers om rapporterings- og dokumentationskrav i tilfælde af fusioner og spaltninger og hr. Skinners om livsforsikring om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed indeholder bestemmelser, der utvivlsomt er nyttige, men som ikke kan beskrives som foranstaltninger til bekæmpelse af finanskrisen. Den krise, vi oplever, er tydeligvis af en helt anden målestok, og den kan ikke løses alene ved hjælp af disse tekniske engangsforanstaltninger.

Hvilke tiltag er nødvendige for at løse den forfærdelige krise, vi befinder os i? For det første skal der ske et brud i forhold til de dogmer, hvorpå De har baseret Deres arbejde indtil nu, nemlig dem, der tror på det gode ved den internationale arbejdsdeling, ved den fri bevægelighed for personer, varer og kapital.

Vi må bryde med den frie bevægelighed for varer, som har sat europæiske arbejdere op mod arbejderne fra lande, der ligesom det kommunistiske Kina er et fristed for den mest kyniske form for kapitalisme, hvor arbejderne ikke har strejkeret, foreningsfrihed, passende alderspensioner eller social beskyttelse, og hvor de tjener latterligt lidt. Men Kina er ikke det eneste land i denne situation.

Der må ske et brud med den fri bevægelighed for personer, som har ført os, som har ført Dem til at acceptere og endda anbefale en masseimmigrationspolitik som den eneste metode til at erstatte fremtidige generationer, hvilket har ført til katastrofale konsekvenser, som vi tydeligt kan se i dag.

Og sluttelig skal der ske et brud med den fri bevægelighed for kapital, som var den udløsende faktor for krisen, eftersom den tillod, at krisen på det amerikanske realkreditmarked – hvilket var en helt igennem tilfældig krise, der burde have været begrænset til det amerikanske marked – gradvist inficerede alle vores økonomier og ruinerede vores opsparende, vores arbejdere og vores arbejdsgivere.

Deraf følger, at små og mellemstore virksomheder skal befri fra skattevæsnets indblanding og bureaukrati. Der er brug for enkle regler, så pengeværdierne faktisk svarer til, hvad der eksisterer i form af industrielle aktiver eller serviceaktiver, og der skal iværksættes en investeringspolitik, men den skal være gennemførlig. Det er blot nogle få, afgørende tiltag, som vi gerne så, at medlemsstaternes regeringer indførte i sidste ende i forbindelse med disse nationale politikker, der har vist deres overlegne evne til at reagere.

John Purvis (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Det glæder mig, at solvens II langt om længe har nået beslutningsfasen. Hr. Skinner og skyggeordførerne har udvist eksemplarisk ukuelighed og tålmodighed i deres arbejde på at nå så langt. Ligesom andre beklager jeg, at koncernstøtte blev taget ud, men jeg er ærlig talt ikke overrasket, den aktuelle ophedede situation taget i betragtning. Vi må arbejde hårdt for at opnå et koncernsystem, der vil arbejde for og på et virkelig europæisk indre marked for forsikring, der også er effektivt med tredjelande – vi må undgå flere AIG-fiaskoer.

Jeg vil også gerne gratulere ordfører Gauzès og Rådet med at have nået et rimeligt resultat med hensyn til regulering af kreditvurderingsbureauer. Disse bureauer har tydeligvis begået alvorlige fejltagelser, og der var ingen vej uden om en form for forøget regulering. Men hvem har ikke begået fejl, ikke mindst tilsynsmyndighederne selv, og kan vi være sikre på, at det ikke vil ske igen?

Jeg var bange for, at den hysterisk fjendtlige udpegning af kreditvurderingsbureauer som sydebuk ville føre til overdrevent påtrængende regulering, der virker mod hensigten, og som indeholder en overvældende eurocentrisk, protektionistisk og eksterritorial dimension. Det glæder mig, at kompromiset i nogen grad har dæmpet disse tendenser ned, om end ikke i så høj grad, som jeg gerne havde set.

Kreditvurderinger er holdninger – det er brugbare holdninger, det er ekspertholdninger, men det er kun holdninger, så det er op til investorerne at tage det fulde ansvar for deres investeringsbeslutninger. Der er ingen tvivl om, at denne lektie nu er blevet lært på den meget hårde måde og ikke uden omkostninger.

Det glæder mig, at anvendelsesområdet er begrænset til vurderinger, der bruges til reguleringsformål. Det glæder mig, at vi har lagt ligestilling og godkendelse bag os i forbindelse med vurderinger fra tredjelande til fordel for ligestilling eller godkendelse. Men kan kommissæren bekræfte, at det betyder, at investorer stadig kan investere frit i aktier og obligationer i tredjelande, som ikke er vurderet i Europa, eller som ikke er ligestillet?

Vi må være på udkig efter utilsigtede konsekvenser. Uden en forudgående konsekvensvurdering vil der næsten helt sikkert dukke sådan nogle op, og derfor er revisionskravet i artikel 34 af afgørende betydning.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru formand! Hvad angår solvens II, er det en reform, der blev lanceret et godt stykke tid før krisen, og som sidstnævnte har kastet nyt lys over. Som lovgivere har vi tøvet: Var det nødvendigt at indgå denne aftale ved førstebehandlingen?

I sidste ende vil forhandlernes beslutsomhed have sat os i stand til at nå et kompromis, som jeg mener, har mindst to fordele. For det første tvinger det forsikringsbranchen til at vurdere sine risici bedre. Det er en proces, som indtil nu har involveret relativt gamle mekanismer, der med sikkerhed var uegnede til det, som forsikringsbranchen havde udviklet sig til. Og for det andet understreger det behovet for, at tilsynsmekanismerne tilpasses til det, forsikringsselskaberne har udviklet sig til, både hvad angår deres mange forbrugerorienterede produkter og tilbud og deres transnationale struktur.

Som lovgivere var vi meget ivrige efter at tage højde for virkeligheden på markedet, det vil sige for et marked, hvor der f.eks. i visse lande findes livsforsikringsmekanismer, der udgør en betydelig andel af branchen, og hvor vi i lyset af krisen var nødt til at tage højde for virkningen af procyklikalitet i forhold til forsikringsbranchen.

Vi var også nødt til at sikre, at vedtagelsen af denne lovgivning ikke forstyrrede forsikringsmarkedets arkitektur, og især, at det gav gensidige forsikringsselskaber mulighed for at finde en plads inden for rammerne af denne lovgivning. Men det er helt klart, at dette blot er ét stadie, og jeg vil gerne nævne seks punkter i forhold til branchen, hvor vi skal genoptage vores arbejde øjeblikkeligt i fremtiden.

Det første er tydeligvis at tage højde for konklusionerne fra de Larosièrere-rapporten og behovet for at sikre, at der er lighed og harmoni mellem de forskellige grupper af tilsynsførende, og til dette formål behovet for at styrke den europæiske myndighed med ansvar for at føre tilsyn med forsikringsselskaber.

Det andet punkt – mange af mine kolleger har nævnt det – er gennemførelsen af den berøgtede koncernstøttemekanisme, og på dette punkt deler jeg ikke hr. Lipietz' holdning. Vi ville naturligvis have fortrukket at have koncernstøtte, men hvad er det, der er uklart ved, at det i dag er vanskeligt for lande, hvor 80 % eller 100 % af forsikringsbranchen er i hænderne på udenlandske selskaber uden et solidt juridisk grundlag, at acceptere denne mekanisme? Vi er nødt til at komme videre på dette område.

Tredje stadie for fremtiden er harmonisering mellem det, vi laver her, og det, der sker med pensionsfondene. Hvordan kan vi finde på at forbedre solvensen i forbindelse med forsikringer, men ikke stille os selv samme spørgsmål i forbindelse med pensionsfonde? Det er bestemt en enorm udfordring.

Den fjerde opgave for fremtiden drejer sig om indførslen, oprettelsen, etableringen af en indskudsgarantiordning, som vi har det i dag i bankverdenen, og som stadig ikke findes i forsikringsbranchen.

Femte punkt drejer sig om markedsføring af forsikringsprodukter og garanti for, at den måde, hvorpå forsikringsformidlere tilbyder produkter til forsikringstagerne på, gør det muligt at tage hensyn til deres interesser og behov for beskyttelse.

Det sidste punkt vedrører gennemførelse i denne branche af det, vi vil indføre for bankvæset, nemlig tilbageholdelsesmekanismer i forbindelse med securitisation.

På det grundlag håber jeg, at vi i fremtiden vil kunne lære noget af denne krise for at kunne garantere Europas borgere en forsikringsbranche, der for dem repræsenterer en reel garanti for ...

(Formanden afbryder taleren)

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Fru formand! Det er ikke vores ordføreres skyld, men jeg mener, at Kommissionens forslag kommer temmelig sent og ikke lever op til det, der er sket. For at forhindre mere krise, skal vi tydeligvis være meget mere ambitiøse og mere proaktive.

Vi skal først og fremmest være mere ambitiøse og mere proaktive i forhold til regulering. Vi er nødt til at harmonisere vores lovgivning, og det stærkeste signal ville utvivlsomt være at give os selv en europæisk tilsynsmyndighed. Det er den ultimative måde at sende et signal på.

Hvad angår kreditvurderingsbureauer, er vi nødt til at oprette europæiske bureauer, hvis uafhængighed er garanteret, og at sætte en stopper for den skandaløse situation, hvor bureauer vurderer virksomheder, der betaler dem.

Vedrørende hedgefonde er vi nødt til at regulere dem og udtænke en form for beskatning, der straffer alle kortsigtede finansielle transaktioner.

Og til sidst må der iværksættes nogle meget enkle foranstaltninger i forhold til skattely. Vi er nødt til at forbyde banker, der gennemfører transaktioner med skattely, eller som nægter at samarbejde, at drive virksomhed i Europa.

Det er alt lige nu. Men jeg mener, at vi er nødt til at gå længere, og jeg vil gerne foreslå to fremgangsmåder. Den første er, at vi efter min mening er nødt til at overveje at udvide euroområdet og at optage nye medlemmer. Denne politiske gestus ville formentlig gøre lige så stort indtryk som genforeningen af Tyskland gjorde i sin tid, og det ville vise den solidaritet, der eksisterer i Europa, og forøge EU's indflydelse.

Og sluttelig er den anden, at vi må arbejde hen imod økonomisk, budgetmæssig og monetær integration og harmonisering af skatterne, for det er den eneste måde at bekæmpe økonomisk dumping i Europa på.

Alt dette er nødvendigt, men det, vores medborgere først og fremmest forventer – og jeg håber, at Kommissionen lytter – er, at vi gør noget ved krisen. Vores medborgere venter stadig på en reel europæisk genopretningsplan og f.eks. et betydeligt lån. De venter stadig på, at Europa skal tilbyde ordentlig støtte til vores SMV'er, oprigtigt planlægge investeringer for fremtiden og frem for at støtte alle dem i Europa, der er ramt af krisen. Jeg tænker på de arbejdsløse, på dem, der arbejder deltid, og på de husstande, der har det meget svært i øjeblikket.

Det er efter min mening på de områder, det haster, og det er, hvad Europas ledere vil blive bedømt ud fra i fremtiden.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru formand! Indførelsen af solvens II og af ændringen i systemet til at foretage og føre tilsyn med forsikringsaktiviteter, der havde været under forberedelse de sidste par år, er meget vigtigt, især under en finanskrise. Jeg har beskæftiget mig med pensionsordninger i årevis, og jeg er klar over betydningen af finansielt tilsyn med pensionsfonde i forhold til arbejdstageres mobilitet og behovet for grænseoverskridende tilsyn.

Når vi opfordrer folk til at være mobile, må vi sikre, at dem, der ændrer beskæftigelsesland og pensionssystem, kan være sikre på, at deres bidrag til sociale sikringsordninger bliver indsat på de rigtige konti, og at de får

de rigtige fradrag for dem, og at deres fremtidige pension vil blive mere sikker som følge af fællesskabsløsninger for investeringsprincipper og tilsyn med pensionsfonde.

Jeg gratulerer Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og dets rådgivende udvalg, hvis arbejde jeg havde det privilegium at deltage i indtil september 2007, og jeg gratulerer ordføreren, hr. Skinner.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL). – (EN) Fru formand! Den Internationale Valutafond vurderer i sin rapport om den globale finansielle stabilitet, at finanskrisen vil koste 4 mia. USD. Det er et skøn, der kan vokse. Krisen er, som vi alle ved, affødt af en form for kasinokapitalisme, nepotistisk kapitalisme, og en finanssektor, der ikke har været underkastet nogen form for regulering – eller let regulering, som det nogle gange høfligt kaldes.

Følgerne af alt dette for arbejdstagere og familier i hele Europa har været intet mindre end en katastrofe. Det har slået mig, hvor høfligt vi omtaler denne skandale i debatten og i de betænkninger, der er blevet udarbejdet. Det har slået mig, at den liberale gruppe og den kristelig-demokratiske gruppe er bekymret over overregulering eller over, at der måske bliver indført protektionisme ad bagdøren.

Sagen er, at EU's reaktion på finanskrisen har været langsom og minimalistisk. Rent faktisk er der brug for protektionisme, og dem, der har behov for beskyttelse, er arbejdstagere og realøkonomien. Vi har endnu ikke haft en debat om arbejdspladser – selv om det er det, der betyder noget for borgerne – og denne institution bevarer sin tilknytning til et system, der er slået fejl. Lad os anerkende det og være radikale og modige.

FORSÆDE: Rodi KRATSA-TSAGAROPOULOU

Næstformand

Nils Lundgren (IND/DEM). – (SV) Fru formand! En global finanskriser ryster verdensøkonomien, og nu vælter der forslag frem om, hvordan man kan forhindre, at det sker igen. Mere regulering og mere tilsyn er in. Ikke desto mindre må udgangspunktet naturligvis være at spørge os selv, hvad der gik galt. Tillad mig at opsummere årsagerne på 50 sekunder.

Vi har en herreløs kapitalisme. Finansieringsselskaberne ledes af folk, der kan tilrettelægge systemer, som giver dem gigantiske bonusser og pensioner, når profitten stiger. Profitten kan forøges på kort sigt, ved at ledelsen hæver risikoniveauet i selskaberne ved at sænke egenkapitalen. Når risiciene bliver til virkelighed, har ledelsen fået sine penge, og tabene må bæres af andre.

Der er intet incitament for dem, der kunne ændre disse fremgangsmåder, til at gøre det. Folk, der sætter penge i banken, ved, at der findes indskudsgarantier. Alle ved, at de fleste banker er for store til, at de får lov til at gå konkurs. De vil blive reddet af skatteyderne. Kreditvurderingsbureauerne ved, at de ikke får arbejde, hvis de stiller spørgsmålstejn ved deres kunders solvens. Den politik, som centralbanker og finansministerier følger, bygger på en tankegang, der siger, at bobler ikke må sprænges. Derfor vokser de sig større, end godt er.

Diskuterer vi løsninger på disse problemer? Nej, vi gør ej!

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Den økonomiske og finansielle krise, den alvorligste siden Anden Verdenskrig, påvirker hele verden. Usikkerheden, utålmodigheden, hjælpeløsheden og den mistede tillid er tydelig, og det samme gælder hullerne i reglerne for finansmarkederne. Vi anspores af behovet for at indføre fælles europæiske løsninger og tage føringen globalt. Erkendelsen af behovet for at skabe "mere Europa" muliggør ting, der blev afvist og forhindret for blot nogle få måneder siden af medlemmer af Kommissionen og Rådet, da Parlamentet opfordrede til dem.

Vores model af den sociale markedsøkonomi – så meget marked som muligt, så meget regulering, som der er behov for – udstikker rammen ikke kun for europæisk, men for al global regulering. EU's tiltag har været en succes, men vi er stadig langt fra færdige og langt fra at nå vores mål. Endnu en fase er ved at blive fuldført, og de næste kapitler skal iværksættes eller gennemføres med det samme. Kun beslutsomhed og modet til at indføre dristige lovgivningstiltag på europæisk plan kan skabe tillid.

Vi er også ved at træffe beslutning i dag – alt for sent – om lovgivningstiltag over for kreditvurderingsbureauer. Der er behov for registrering, for tilsyn, for at gøre noget ved uforeneligheder. Vi er ved at vedtage solvens II-direktivet, hvilket vi ville have været nødt til at gøre, selv om der ikke havde været finanskrisen. Bankdirektivet skal vedtages til maj. Vi må fjerne de procykliske effekter fra det eksisterende reguleringssystem én gang for

alle. Det er nødvendigt at regulere både hedgefonde, men også private egenkapitalinvesteringer. Al aflønning af ledere, der omfatter et bonuskomponent, bør også omfatte en underskudskomponent.

Ansvar diskuteres ikke lige så meget i Europa som i USA, og det europæiske tilsynssystem er endnu ikke klart. Vi bør tilrettelægge det i henhold til Det Europæiske System af Centralbanker og skynde os at træffe så mange beslutninger som muligt her i sommer. Det opfordrer jeg Dem til at gøre.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Parlamentet skal til at vedtage regler for den internationale finansverden. De vil ikke være tilstrækkelige, eftersom der tydeligvis ikke er politisk vilje hverken i Europa eller USA til at eliminere udskejelser i form af rendyrket spekulation som f.eks. såkaldt "naked short selling", hvor man sælger noget, man ikke engang ejer.

Den internationale finanskrisen startede ikke på øerne. Den startede i USA og spredte sig gennem Londons finansverden til de andre store finanscentre. Alle disse centre skulle have været ordentligt reguleret. Ikke desto mindre fik G20 udpeget de ideelle misdædere, nemlig skattely, uanset om de er virkelige eller ej.

Helt tilbage i 2000 anbefalede jeg i min betænkning til Parlamentet om reform af den internationale arkitektur at eliminere alle de sorte huller i den internationale finansverden, begyndende med hedgefonde og de andre rent spekulative fonde.

G20 har til hensigt kun at regulere spekulative fonde, der udgør en systemisk risiko. Den systemiske risiko kommer for en dag efterfølgende, når krisen er opstået. I virkeligheden har de førende G20-lande beskyttet deres egne offshorecentre, Kanaløerne, Jomfruøerne, Hongkong og Macao, for ikke at nævne onshorecentre såsom Delaware.

Som Jacques Attali sagde: I fremtiden vil London og New York have monopol på spekulation. Budskabet er klart: Den internationale finansverden reguleres kun til fordel for de større lande. Alle er lige, men nogle er mere lige end andre.

Andrea Losco (ALDE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det er på sin plads at kritisere og påpege forsinkelser, men det er også helt på sin plads at sige, at vi tager et skridt fremad i dag, og at da de europæiske institutioner blev konfronteret med denne forfærdelige krise, som har fået verdens økonomier til at vakle, indførte de specifikke lovgivningsinitiativer for centrale sektorer såsom kreditvurderingsbureauer og forsikring.

Jeg mener, i hvert fald ud fra, hvad jeg har fulgt på tæt hold, at direktivet om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed er yderst væsentligt. Den aftale, der under ekstreme omstændigheder blev indgået med Rådet, har faktisk givet disse sektorer nye og mere effektive regler, som tager højde for den virkelig markeds dynamik uden for faste rammer.

Principperne for økonomisk vurdering og kapitalkrav, der modsvarer de risici, selskaberne rent faktisk løber, foruden incitamenter til risikostyring, harmonisering, tilsyn med rapporter, offentlig information og gennemsigtighed er alle væsentlige aspekter for at gøre forsikringsbranchen mere konkurrencedygtig og for at styrke beskyttelsen af forsikringstagere.

Det endelige kompromis gjorde det muligt at finde fornuftige løsninger på problemerne ved de mulige procykliske effekter af de nye regler og af reglerne for håndtering af investeringer. Vi kunne naturligvis have gjort mere, men jeg mener, vi er nået til et sted, hvorfra vi kan tage yderligere skridt fremad.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Fru formand! Den aktuelle økonomiske krise har endnu en gang sat fokus på vores faste holdning til behovet for regulering, ikke deregulering af fusioner mellem og oprettelse af multinationale selskaber og andre selskaber, behovet for at ændre monopollovgivningen og for indgreb for at forhindre monopoler og karteller, som bl.a. manipulerer markedet, aftaler priser og gør arbejdstagere overflødige, og som alene drives af ønsket om profit.

Borgerne kan se resultaterne af vækst uden et socialt ansigt, som i stedet for at skabe permanente arbejdspladser sigter mod yderligere at koncentrere rigdom og magt hos nogle få. Liberaliseringen af finansmarkederne, hvilket er standardpolitik hos højrefløjen og andre, har skabt et dybt økonomisk sår, der påvirker folket direkte.

Tillad mig – i lyset af, at de politiske fortalere for deregulering og modstandere af statslig regulering indtil for et år siden pralede af den tilstand, økonomien var i – at minde om, at det var præcis disse politikker, der førte til bølger af fattigdom og ulighed, til negativ vækst i økonomien og til avanceforøgelse hos fødevarerfirmaer, som har tjent i omegnen af 40 mia. hver i 2008.

Men borgerne vil sende et budskab til dem, der har skabt krisen og dermed ulighederne.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Fru formand! Nu, hvor Europas og USA's centralbanker har forudsagt de første tegn på økonomisk genopretning, er det vigtigt ikke at vakle i forbindelse med indførelsen af retningslinjer, der skal forhindre en gentagelse.

Kreditvurderingsbureauernes rolle i kreditkrisen er betydelig, fordi investorer rent faktisk stolede blindt på deres råd uden at rådspørge tredjeparter. Der er forskellige årsager til, at vurderingerne ikke blev justeret ordentligt i et marked i forandring – årsager, der ikke alle kan forhindres ved at indføre nye regler. Indførelsen af etableringskrav i EU for udførelse af vurderinger er en god begyndelse, men i betragtning af markedets globale karakter er det kun en begyndelse.

Kommissionen må hurtigst muligt harmonisere retningslinjerne med tredjelande, hvorfor det ville være at foretrække at vedtage en central tilgang i EU på dette område. Det er klart, at der er behov for mere end det for at genskabe tilliden til finansmarkederne. Lad os derfor starte med en ny finansiel moral.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Fru formand! I dag ser vi de første lovforslag, der stammer fra finanspakken. Solvens II skulle have været indført for længe. Det vil jeg gerne begynde med at se bort fra. Forhandlingerne herom var vældig gode, resultaterne er brugbare, og vi vil støtte den.

Der er opstået et problem i forbindelse med kreditvurderingsbureauer, som man virkelig kan kalde et tilfælde af markedssvigt og fejlslået politik. Parlamentet har i årevis opfordret Kommissionen til at fremlægge forslag om forskellige aspekter af årsagerne til finanskrisen, som har været meget længe undervejs. Det, hr. Gauzès nu har forhandlet sig frem til, er nyttigt. Det fastlægger uafhængige kriterier og nye tilsynsmekanismer og har faktisk potentialet til at løse konflikten mellem rådgivnings- og vurderingsinteresser og til at forøge gennemsigtigheden. Det er et godt forslag.

Men det er ikke tilstrækkeligt. Jeg kan huske debatten her i Parlamentet med Storbritanniens premierminister Tony Blair, som opførte sig, som om han havde fundet løsningen forud for G20-topmødet i London. Sagen er, at der gennem de sidste 10 år har været modstand, også internt i EU – især fra Det Forenede Kongerige, men også fra Kommissionen – mod at regulere visse ting på en måde, der burde have været indlysende. Der var ikke tale om nye fænomener. Boblen havde faktisk vokset sig meget stor. Nu er opgaven at komme videre med regnskabsreglerne – som Kommissionen nævnte i forbindelse med ledelsesvurdering og bonusordninger. Det er uacceptabelt, at der ikke findes regulering på dette område. Desuden må vi løse spørgsmålet om kapital – om securitisation, f.eks. – inden udgangen af maj og finde en hurtig løsning i forhold til europæiske tilsynsmekanismer og de Larosièr-rapporten i almindelighed.

Vi kan ikke vente på USA på alle disse områder. Lad os komme videre, som vi gjorde med klima- og energipakken – lad os europæere gå forrest og give verden en brugbar model. Så har vi ydet vores bidrag til at overvinde krisen.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Fru formand! Hvis De vil tillade mig at komme med en indledende bemærkning, vil jeg gerne sige, at jeg har lyttet med overraskelse til alle mulige indlæg fra medlemmer af Parlamentet om ledelse og om at tackle kapitalisme. Det er alle sammen medlemmer, som vi aldrig så noget til, da vi gjorde det indledende arbejde for at styre kapitalen i den rigtige retning.

Jeg var skyggeordfører på fru Webers betænkning, og hun gjorde faktisk det grundlæggende arbejde på en sag, der handler om at modernisere, forenkle og lette byrden for virksomheder i forhold til europæiske regler og bestemmelser. Sagen udgjorde en del af en større pakke med overordnet lovgivning, og jeg vil gerne understrege, at denne overordnede lovgivning ikke blot er et spørgsmål om deregulering og om at lette byrden, men også om at reagere mere passende, mere fleksibelt og mere dynamisk på udviklinger med klare beføjelser, ikke mindst for de involverede tilsynsmyndigheder.

I denne sammenhæng vil jeg gerne sige to ting, som faktisk også relaterer til de andre to sagsområder, der er til diskussion i dag. For det første nytter det ikke at forsøge at løse problemerne af i går. Vi bør i stedet forsøge at forudsige, hvad der vil ske i fremtiden og iværksætte en proces, der vil sætte os i stand til at reagere på passende vis på dynamiske udviklinger og innovationer. Det er præcis grunden til, at vi har indført en proces som Lamfalussyproceduren, som vi udviklede for nylig.

For det andet bør vi overveje det plan, som spørgsmålene under behandling befinder sig på. Aktørerne på markedet overskrider grænser og er blevet internationale. Derfor kan det ikke nytte noget at bilde os selv ind, at disse aktører kan kontrolleres af små, nationale tilsynsmyndigheder. Disse store aktører, som i høj

grad dominerer markedet, skal håndteres på europæisk og globalt plan. Det betyder efter min mening, at der skal etableres beføjelser på det plan, så der bliver mulighed for direkte tilsyn.

Det var faktisk noget, som kreditvurderingsbureauerne tog i betragtning. Det var oprindeligt Parlamentets hensigt at give Det Europæiske Værdipapirtilsynsudvalg (CESR) beføjelse til at håndtere registreringer, men det fungerede desværre ikke på grund af det tovtækkeri, der uvægerligt vil opstå mellem de store lande og store finanscentre om at tiltrække hovedkontorerne og spille førsteviolin i et forsøg på at få de store vurderingskontorer under deres vinger. Det synes jeg, er beklageligt. Jeg ville have foretrukket at se det gjort på europæisk plan fra starten.

Samme scenarie udfoldede sig i forbindelse med solvens II. Der manglede også fast indgriben, da der blev givet beføjelser i et forsøg på at opnå bindende tilsagn på europæisk plan i tilfælde af, at tilsynsmyndighederne ikke kunne nå til enighed. Det betyder også, at disse gæstetilsynsmyndigheder nægter at overføre beføjelser til de tilsynsmyndigheder, der spiller førsteviolin. Selv om det er beklageligt, er det bestemt, ikke mindst i punkt 25, at vi som Parlament tydeligt skal angive, at vi næste år skal forsøge at forbedre og styrke dette aspekt baseret på Larosière-forslagene.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Fru formand, hr. kommissær! Den finansielle og økonomiske krise har vist, at vi skal kunne handle i fællesskab i Europa. Vi bør glæde os over, at Europa havde og stadig har euroen i stedet for 16 forskellige valutaer. Det har mildnet den svære tid. Det var først, da landene i euroområdet mødtes i Paris sidste efterår, at krisen kunne stabiliseres, og genopretningen kunne begynde. Siden da fortsatte den globale indsats med G20-topmødet, som var starten på noget nyt – en verden, hvor verdens store lande mødtes på lige fod.

Nu må vi sikre, at vi er bedre forberedt, næste gang krisen rammer. De direktiver, vi diskuterer i dag, er vigtige og efter min mening afbalancerede. Vi har brug for større åbenhed og gennemsigtighed på markedet, flere muligheder for at handle på tværs af grænserne og forbedret tilsyn. Vi må også bekæmpe protektionisme og efter min mening støtte frihandel. Vi må også begrænse risikovilligheden og sætte en stopper for udskejelserne. Det fri marked behøver også grænser og regler. Det er naturligvis noget, også jeg som liberal kan være enig i. Men vi må passe på ikke at overregulere, og det er der fare for med den aktuelle stemning. Lad os ikke glemme, at markedsøkonomien skaber velstand.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Fru formand, hr. kommissær! I begyndelsen af måneden fik vi at vide, at alle korrigerende foranstaltninger mod finanskrisen var blevet truffet. Den Internationale Valutafonds budget vil vokse med op til 500 mia. USD, hvilket vil sige, at det vil blive tre gange større. Verdensbanken vil blive 100 mia. USD rigere, og der er afsat 250 mia. USD til støtte til international handel. Der skal ske et angiveligt strengere tilsyn med finansmarkederne og kontrol med skattely og bankansattes lønninger. Præsident Obama har sagt, at G20-mødet for nylig vil blive et vendepunkt i kampen for global økonomisk genopretning.

Generelt er der formentlig intet at være bekymret over, selv om der måske er én undtagelse. Hvorfor ventede verdens ledere så længe med at indføre deres omfattende kriseplan, og hvorfor nedlod de sig ikke til at udvirke global økonomisk genopretning tidligere? Havde de ikke den billion? Det grundlæggende spørgsmål er derfor, hvor den billion kom fra? Fra salget af 400 tons guld? Det lader til, at der ikke står et ord om det i de officielle kommunikéer. Måske lånte de pengene i banken? Eftersom der er ved at ske en genopretning – og her retter jeg min opfordring til hr. Barroso og hr. Topolánek – vil lederne måske holde endnu et møde og tilføje endnu en billion, så vi får en form for turbogenopretning.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Fru formand! Der er ingen tvivl om, at vi i Europa i dag lider under konsekvenserne af en anarkistisk, excentrisk amerikansk/angelsaksisk model for, hvordan finansmarkederne skal organiseres, der lærte at fungere uden regler, uden tilsyn og uden demokratisk ansvarlighed, og som naturligvis forurenede den globale og europæiske økonomi.

Med de tekster, som vi debatterer i dag og skal stemme om i morgen, er vi ved at opbygge et skjold for borgerne her i Europa. Et skjold, som vil beskytte dem mod dette paradoks, som vi oplever i øjeblikket, hvor pengestrømmene er overnationale, og tilsynsreglerne og ansvaret, hvis det findes, er nationalt.

Så Europa reagerer, om end langsomt, men bedre sent end aldrig. Det efterlader naturligvis to centrale spørgsmål, der kræver svar. Det første spørgsmål er, hvorfor det var nødvendigt at gennemleve en krise, før der blev gjort noget? Hvorfor var det nødvendigt at vente på, at alt dette skete, før der blev indført regler? Borgerne vil levere svaret ved at belønne dem, der opfordrer til lovgivning, og straffe dem, der ønskede at overbevise os om, at selvregulering er patentløsningen på alle de ondt, vi oplever i dag.

Det andet spørgsmål er, om disse tekster, som vi debatterer i dag, vil være de eneste, eller om der kommer et overordnet tilsyn og en overordnet revision af de lovgivningsmæssige rammer? Svaret på dette andet spørgsmål får vi af os selv, fordi vi som medlovgivere vil udøve pres, så vi ikke kun holder os til Gauzès-betænkningen om kreditvurderingsbureauer, som ikke fik øje på isbjerget, der var på vej mod Titanic, hvilket er grunden til, at der skete det, der skete, men som hurtigt så, at visse medlemsstater måtte nedklassificeres, fordi de "angiveligt" ikke havde en tilstrækkelig kreditvurdering.

Vi er nødt til at undersøge og rette op på alt dette fra begyndelsen. Intet vil være det samme i EU efter denne krise.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Fru formand! Jeg henviser udelukkende til fru Webers betænkning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 77/91/EØF, Rådets direktiv 78/855/EØF, Rådets direktiv 82/891/EØF og direktiv 2005/56/EF for så vidt angår rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger.

Vi er i færd med at forenkle de administrative procedurer. Vi går ind for Kommissionens forslag om at indføre visse ændringer, men vi har medtaget nogle ændringsforslag, der er blevet fremlagt af næsten alle de politiske grupper, og som jeg naturligvis har støttet, fordi de gør det muligt at forenkle tingene.

Vi taler naturligvis om en meget vigtig ændring, nemlig afskaffelse af dokumentation, indførelse af hjemmesider og henvisninger til hjemmesider, afskaffelse af ekspertkravet og andre krav, der indtil nu har været obligatoriske, hvilket kan føre til en temmelig betydelig reduktion i omkostninger og tidsforbrug, mens garantier for både kreditorer og f.eks. arbejdstagere i virksomheden og andre personer med adgang til den bibeholdes.

Jeg mener, at Kommissionens forslag til os er rimelig positive, og at forslagene om at ændre teksten, som vi har fremlagt, vil indføre samme tilgang og garantere uafhængighed, frem for alt i forhold til brugen af hjemmesider, og behovet for referencer på andre hjemmesider, der benyttes, til information på disse hjemmesider, så brugen heraf ikke er kompliceret, og der er tilstrækkelig ekstra information.

Kort sagt mener jeg, at Parlamentet vil være i stand til at vedtage dette forslag til et direktiv med stort flertal, og at resultatet vil være en tekst, der er bedre end den, Kommissionen oprindeligt forelagde os.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Fru formand! Ud fra de aktuelle begivenheder kan vi se den indflydelse, de store finanskoncerner og de fejl, de begår, har på realøkonomien, især små landes økonomier. Derfor skal de fremlagte dokumenter skabe en juridisk ramme for administration af to hovedprocesser. For det første at harmonisere den fri procykliske bevægelighed for kapital internt i en finanskoncern med nødvendigheden af at sikre realøkonomiens likviditet og makroøkonomisk stabilitet under recessionen, og for det andet at hjælpe med at dele ansvaret mellem tilsynsmyndighederne i hjemlandet og værtslandet for at sikre, at en finanskoncerns aktiviteter er hensigtsmæssige, og afklare, hvem der skal dække tabene, hvis der sker fejltagelser.

Det skal siges, at de fremlagte dokumenter kun er første skridt i denne retning, og jeg vil gerne understrege, at disse problemer ikke bliver løst, med mindre konkurrencelovgivningens effekt på finanskoncerners aktiviteter bliver vurderet. Det aspekt glemmer vi altid, og det bør være en prioritet i Parlamentets nye valgperiode.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg synes, at denne pakke, som indgår i foranstaltningerne til håndtering af finanskrisen, er ganske god i forhold til solvens II og kreditvurderingsbureauerne, og jeg tror, at den vil føre til gode kompromiser og resultater.

Men når vi ser ud i fremtiden, vil jeg gerne tage tre emner op. For det første så jeg gerne, at EU var mere ambitiøs og aktiv på globalt plan. Selv om resultaterne af G20 er skridt i den rigtige retning, er de stadig for beskedne, vi er langt fra at have ordentlig, global, konventionsbaseret regulering, både i forhold til fonde og forskellige finansielle instrumenter og i forhold til regulering.

For det andet, i forhold til de Larosière-rapporten og vores egne handlinger synes jeg, at resultatet af de Larosière var temmelig godt, især i forhold til tilsyn med og analyse af den systematiske risiko på europæisk plan. Men jeg vil gerne påpege to faldgruber her. For det første vedrørende mikrotilsyn. Jeg kan godt se, at den foreslåede moral her, som stadig i høj grad ville være baseret på samarbejde i stedet for et centraliseret europæisk aspekt, har meget alvorlige problemer. For det andet, baseret på hvad vi allerede har hørt om Kommissionens forberedelse vedrørende risikovillig kapital og hedgefonde, er der meget tilbage at håbe på og forvente derfra.

Så hvis vi virkelig ønsker at være effektive globalt på dette plan, er vi nødt til at gøre vores hjemmearbejde ordentligt, og jeg ville virkelig gerne se en bedre og mere ambitiøs tilgang fra Kommissionen på dette område.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Fru formand! Pakken med foranstaltninger vedrørende kreditvurderingsbureauer, forsikringer samt fusioner og spaltninger af selskaber er første skridt i retning af at styrke de finansielle markeders tillid og effektivitet. Den falder i tråd med principperne om at styrke gennemsigtigheden, ansvarligheden og integriteten på finansmarkederne, som EU og G20 støtter, og skubber EU frem i en international førerposition. Derfor støtter jeg foranstaltningerne, selv om vi er nødt til at gå længere.

Kreditvurderingsbureauernes svigt er en af årsagerne til finanskrisen. Selvregulering er ikke tilstrækkeligt. Forordningen spiller en banebrydende rolle i forhold til at indføre registrering, ansvarlighed og overvågning af bureauerne, tackle interessekonflikter og forbedre arbejdsmetoder og kvaliteten af forskellige typer af kvalifikationer, herunder fra tredjelande. Der er stadig ikke gjort noget i forhold til en fremtidig revision af betalingssystemer og oprettelsen af et offentligt europæisk bureau.

Direktivet om solvens kodificerer hele det gældende regelværk om privat forsikring og indarbejder tekniske fremskridt for forbedret risikostyring, der vil give innovation et skub, forbedre udnyttelsen af ressourcer og styrke beskyttelsen af forsikringstagere og den finansielle stabilitet i branchen. Den nye ramme for tilsyn med forsikringskoncerner anlægger en forsigtig linje, der er åben for yderligere udvikling. Oprettelsen af tilsynsmyndigheder er et skridt fremad i processen med at integrere og styrke det europæiske finanstilsyn, som må fortsætte sine fremskridt og kunne blive en model, der kunne blive en global standard. Parlamentet vil overvåge og fremme denne udvikling.

Sluttelig, ændringen af forskellige direktiver med hensyn til rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger er en form for lovgivningsmæssig forenkling, der fremhæver, at målet om at reducere byrden for virksomheder med 25 % ganske udmærket kan kombineres med en styrkelse af offentlighedens og aktionærers rettigheder, forudsat at der benyttes informations- og kommunikationsteknologier.

Daniel Dăianu (ALDE). – (EN) Fru formand! Det glæder mig, at den sunde fornuft sejrede til sidst i Parlamentet og Kommissionen vedrørende årsagerne til finanskrisen. Det er gået op for folk, at denne krise ikke er cyklisk, og at der er alvorligt behov for en grundig gennemgang af reguleringen af og tilsynet med finansmarkederne. Det har de Larosièrere-gruppens rapport og Turner-rapporten gjort klart. Analytisk er disse rapporter helt i tråd med Parlamentets Lamfalussy-opfølgingsrapport.

De dokumenter, der er under debat i dag, skal forstås inden for samme handlingslogik. Desværre vil vores økonomier fortsætte med at lide i et godt stykke tid, ikke mindst på grund af de offentlige budgetter og forventelige fremtidige inflationsskabende virkninger ved den indsats, der i øjeblikket iværksættes for at rydde op i dette enorme rod. Lad os håbe, at vi vil lære mere denne gang, end vi har af tidligere kriser.

Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Dette er en virkelig interessant og god debat – af den simple årsag, at når man ser på betænkningerne, er vi i færd med at kombinere to aspekter, der ikke ved første øjekast lader til at have nogen direkte forbindelse, men som er knyttet til måder at håndtere krisen og genoplive økonomien på.

Jeg var skyggeordfører i Retsudvalget på Weber-betænkningen, som jeg gerne vil starte med at gratulere fru Weber med. Weber-betænkningen handler ikke om krisestyring i traditionel forstand, men om at forenkle selskabslovgivningen og hjælpe med at begrænse bureaukratiet og lette byrden for virksomheder. På dette specifikke tidspunkt sidst i valgperioden beviser og eksemplificerer det tydeligt Parlamentets håndtering af lige netop dette emne og dets forsøg på at udvikle selskabsretten yderligere i selskabernes interesse – hvilket jeg i høj grad hilser velkommen.

Eftersom denne debat også udgør en lejlighed til at sige noget overordnet om reglerne for de finansielle markeder, skal det bemærkes, at det, at vi i Parlamentet nu er ved at opnå resultater og afslutte processen ved førstebehandlingen af den første finanspakke, også sender et signal hen mod slutningen af valgperioden. Det mener jeg også, er vigtigt.

Ikke desto mindre vil jeg også gerne påpege, at den anden pakke – som naturligvis stadig er under forberedelse i Kommissionen i øjeblikket – desværre vil komme for sent for denne valgperiode. Det er der årsager til. Som De vil huske, har vi faktisk tidligere diskuteret regulering af visse områder af de finansielle markeder, nemlig i Parlamentets udvalg og ved flere lejligheder i plenum, men det blev altid mødt med massiv modstand. Der

var modstand fra Rådet. Det Forenede Kongeriges socialdemokratiske premierminister, Gordon Brown, nægtede i lang tid at anerkende visse realiteter.

Der var også modstand fra Kommissionen – som længe havde strittet imod i forhold til hedgefonde og andre sektorer – og fra Parlamentet. Formanden for Økonomi- og Valutaudvalget afviste længe at igangsætte arbejdet på lovgivningsmæssige initiativbetænkninger på grund af en unødvendig strid om kompetencer. Det glæder mig, at alle nu har set lyset. Kommissær McCreevy regulerer hedgefonde, fru Berès tillader initiativbetænkninger, og også Gordon Brown har skiftet mening. Det er en positiv udvikling, som min gruppe og jeg er meget tilfredse med.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). – (FR) Fru formand! Mit indlæg vil handle om betænkningen om kreditvurderingsbureauer, og mine første ord vil udtrykke min taknemmelighed over for min ven hr. Gauzès, som har handlet kompetent, klart og pragmatisk.

Men med fare for at komme lidt væk fra emnet vil jeg gerne tale om problemet med vurdering af stater. I denne krise, som vi oplever, er stater blevet væsentlige finansielle aktører konfronteret med finanssektorens potentielle kollaps.

De har indgået kautioner, de har gæld, de har aktieposter, og derfor spekulerer jeg på, om EU ikke som led i den nye globale regulering af kapitalismen burde foreslå oprettelsen af et globalt, offentligt kreditvurderingsbureau for stater, et uafhængigt organ, der skulle høre under Den Internationale Valutafond, og som ville give borgerne mulighed for via disse vurderinger at få en idé om staters finansielle situation, idet jeg gentager, at staterne er blevet centrale finansielle aktører.

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Tre korte bemærkninger er vigtige i mine øjne. For det første har vi opnået en sund konsensus om behovet for i fremtiden at underkaste alle finansielle institutioner uden undtagelse regulering. Kommissionen kan nu lidt efter lidt fremlægge forslag, der inddrager alle aktører – hvilket er fuldstændig afgørende.

For det andet bør vi overveje, hvordan vi kan udvikle den europæiske finanstilsynsmyndighed, der dermed nødvendiggøres, og få den under vores kontrol og reducere vores afhængighed – det være sig officielt eller uofficiel – af USA's myndighedsinstanser betydeligt eftersom vi ved, at de har svigtet i voldsom grad.

Min tredje bemærkning er, at jeg er bekymret for den finansielle udvikling i euroområdet som helhed, fordi spredningerne og gælden mellem de forskellige lande i euroområdet og disse landes kreditvurderingsaktiviteter glider fra hinanden snarere end at nærme sig hinanden. Vi bør træffe alle mulige foranstaltninger i denne henseende og kræve af de enkelte lande, at de gennemtvinger disciplin.

Min sidste bemærkning er, at vi er nødt til at sikre, at EU ikke ender med at være i gæld. EU's medlemsstater er rigeligt forgældede i forvejen. Vi har ikke brug for flere forgældede institutioner.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg vil blot gerne påpege over for hr. Lehne, at det var socialdemokraterne her i Parlamentet, der ønskede lovgivning om spekulative fonde, og at det frem for alt var deres beslutsomhed, der førte til, at vi har denne lovgivning om spekulative fonde, og til opfordringen til Kommissionen om at arbejde på idéen om et offentligt kreditvurderingsbureau i hr. Gauzès' betænkning.

Jeg går videre, men jeg vil alligevel gerne benytte lejligheden til at fortælle kommissæren, at jeg er forbløffet over situationen med dobbeltmoral i forhold til Kommissionens monopol på lovgivningsinitiativer. Når Rådet beder Kommissionen om at fremlægge et forslag om at harmonisere indskudsgarantiordningen, er forslaget der tre uger senere. Når Parlamentet fremlægger et forslag til hr. Rasmussens lovgivningsinitiativ, som et stort flertal af denne plenarforsamling har stemt for, tilrettelægger De tingene, så forslaget fremlægges på præcis det tidspunkt, der betyder, at Parlamentet ikke længere kan nå at debattere det.

Vi bad Dem om et lovgivningsinitiativ på området i september. Hr. kommissær! Hvad har De foretaget Dem siden da?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne udtrykke min påskønnelse af og beundring over Parlamentets og især de tre ordføreres effektive behandling af disse tre sager. Det har ført til hurtig enighed, hvilket bestemt vil forbedre finansmarkedernes virkemåde. EU's forordning om kreditvurderingsbureauer vil forbedre integriteten, gennemsigtigheden, ansvarligheden og god praksis for ledelse inden for kreditvurdering.

Hr. Purvis stillede et par spørgsmål i denne forbindelse vedrørende friheden til at investere i bestemte produkter. Man kan frit investere i alle produkter, hvad enten de er fra EU eller ej. Vurderinger er ikke obligatoriske, så virksomheder fra EU er ikke tvunget til at investere i vurderede produkter. Men lad mig understrege, at af reguleringshensyn – det vil sige beregning af kapitalkrav – er de vurderinger, der kan bruges, dem, der enten er udstedt i EU for produkter fra både EU og tredjelande eller godkendt eller anerkendt som ligestillede i EU.

Selv om jeg er skuffet over visse aspekter af aftalen om solvens II, som jeg skitserede tidligere, vil EU få en ramme for forsikringsbranchen, der kunne fungere som model for lignende reformer internationalt. Men det er naturligvis ikke enden på historien. Der er stadig meget, der skal gøres. Gennemførelsesbestemmelser skal være på plads i god tid før oktober 2012 for at give medlemsstaterne og branchen tid til at forberede sig på indførelsen af solvens II. Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen vil spille sin rolle for at fremme processen og føre disse reformer, der skulle have været indført for længe siden, ud i livet så hurtigt som muligt af hensyn til alle involverede parter.

Selv om jeg henviste til dette i mine tidligere indledende bemærkninger, vil jeg blot gerne understrege endnu en gang, at koncerntilsyn fortsat er en del af solvens II-forslaget, selv om koncernstøtte er røget ud – jeg synes bare, det er vigtigt ikke at få to begreber blandet fuldstændig sammen.

Sluttelig, de forenkledede rapporterings- og dokumentationskrav i tilfælde af fusioner og spaltninger af aktieselskaber fremmer dagsordenen om at lette den administrative byrde, og det vil bidrage til vækstpotentialet og hjælpe Europa på vej mod økonomisk genopretning.

Jean-Paul Gauzès, ordfører. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil begrænse mig til to eller tre korte bemærkninger. Den første er, at der har været ret bred enighed i Parlamentet om betænkningen om kreditvurderingsbureauer, og europæisk lovgivning vil naturligvis udvikle sig med tiden, men jeg mener, at den for nærværende kan fungere som model for en international aftale.

Tillad mig afslutningsvis at takke skyggeordførerne, hr. Pittella og hr. Klinz, som har arbejdet hårdt sammen med mig, holdene fra Kommissionen, formandskabet samt naturligvis Økonomi- og Valutaudvalgets sekretariat og eksperterne, uden hvem arbejdet ikke ville være blevet så vellykket.

Renate Weber, ordfører. – (EN) Fru formand! Det var ganske interessant at lytte til alle indlæggene i Parlamentet her til formiddag på et tidspunkt, hvor vi ikke alene oplever den alvorligste finansielle og økonomiske krise, men hvor valgene til Parlamentet også nærmer sig. De betænkninger, vi har diskuteret i dag, og som vi skal stemme om i morgen, har ikke til formål at løse finanskrisen, men vi håber, de vil hjælpe os med at undgå at begå de samme fejl i fremtiden, eller i hvert fald store fejl, og forhåbentlig vil de støtte genopretningen af den europæiske økonomi.

Når man hører, at små virksomheder i dag skal bruge 10 gange mere end store selskaber for at overholde EU's rapporteringskrav, er det naturligt at undre sig over, hvorfor det er sådan, og hvordan vi er havnet i en situation, hvor vi har regler, hvis følgevirkninger rent faktisk kan slå små virksomheder ihjel, og hvorfor det har taget os så længe at gøre noget ved det. Det glæder mig, at kommissær McCreavy nævnte, at selskabsret formentlig er det vanskeligste område inden for EU-retten. Måske er tiden inde til at ændre den, bestemt ikke for at slække på den, men måske for at bringe den mere på linje med den virkelighed, vi befinder os i.

Hvis vi ønsker at blive mere effektive, er det bedre, at vi bruger energien på at være konstruktive, og jeg tror, det er rimeligt at sige, at det, der skete med den lovpakke, vi diskuterede i dag, beviser det. Det er bevis på, at vi har handlet ansvarligt, og vi har nået et kompromis med Rådet og Kommissionen for at kunne vedtage lovpakken ved førstebehandling. Kan vi gøre mere? Bestemt, men lad os stemme om det her og arbejde i den rigtige retning.

Peter Skinner, ordfører. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at sige noget, jeg måske skulle have sagt allerførst, nemlig tak til alle Kommissionens, Rådets og især Parlamentets tjenestegrene for deres indsats. Jeg må sige, at uden deres arbejde og hjælp ville vi ikke have nået dette resultat.

Ligesom mange andre her i salen er vi ganske forbløffede over den grad af tekniske detaljer, der indgår i mange af disse betænkninger, men lad os sige om solvens II, at den blev skabt, mens der ikke var krise, til at tackle en krise. Der indgår risikostyring i den, og – som mange har hørt rundt omkring i salen – er det første gang for en stor del af lovgivningen om finansielle tjenesteydelsers vedkommende. Jeg er enig med kommissæren i, at den også indeholder koncerntilsyn. Desværre er koncernstøtte ikke med, men det har vi

hørt alt om. Lad os håbe, at vi kan få den tilbage. Kapital bliver også defineret. Mange aspekter af denne betænkning betyder, at den er førende i verden.

Min anden bemærkning handler om den strategiske virkning af at anvende en sådan lovgivning. På mange måder vil det ikke hjælpe blot at have regler, der fungerer i 27 medlemsstater, hvis vi ikke også har tvillingen i form af en strategisk tilsynsmyndighed på europæisk plan, som også fungerer i 27 medlemsstater. Vi er nødt til at overvinde de forskelle, der findes mellem tilsynsmyndighederne, og sikre, at vi taler med én stemme. Det er særlig vigtigt, når vi skal anerkende ordninger andre steder i verden. Her i weekenden mødtes jeg med Paul Kanjorski, formand for finansunderudvalget i den amerikanske Kongres, og andre, som nu taler om at fremskynde udsigterne til en enkelt tilsynsmyndighed på føderalt plan i USA. Hvis de gør det, før vi gør det i Europa, kunne det sætte os i en alvorlig forlegenhed ved ikke at have det tilsyn, vi behøver på europæisk plan.

Dette er en betænkning, der er på et globalt plan og er en global foranstaltning, en proces, vi alle kan være stolte over, men vi er også nødt til at sørge for, at vi fortsat presser på for forandringer i forhold til områder, de Larosiére-rapporten tog op, og koncernstøtte, hvilket vil skabe økonomisk effektivitet. Jeg håber, at alle kan støtte disse tiltag.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen om betænkningen (A6-0191/2009) af Gauzès finder sted på torsdag den 23. april 2009.

Afstemningen om betænkningen (A6-0247/2009) af Renate Weber og betænkningen (A6-0413/2008) af Peter Skinner finder sted i dag.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg ønsker ikke at diskutere vigtigheden af kreditvurderingsbureauer her. Alle ved, at de er altafgørende for at skabe et solidt grundlag for beslutninger om at investere, uanset om det gælder de finansielle produkter eller udbyderne (hvilket altså vil sige, at de leverer meget mere end blot meninger). Men jeg vil gerne understrege vigtigheden af at etablere et europæisk bureau.

Under en alvorlig økonomisk krise som den, vi oplever i øjeblikket, bør kreditvurderingsbureauer, uden hensyn til de økonomiske forhold, forblive gennemsigtige og troværdige instrumenter, der yder støtte, mens Europa navigerer gennem denne vanskelige situation. Vi kan ikke skjule, at den aktuelle krise også skyldes kreditvurderingsbureauer, for de har analyseret konventionelle instrumenter sammen med andre hybride instrumenter på en totalt forvirret måde, alt sammen på en baggrund af beskyldninger om manglende gennemsigthed og interessekonflikter.

Vi har brug for nye organisationer i denne branche, der kan skabe konkurrence om at levere objektive vurderinger. Vi må tænke på beskyttelse af investorerne og deres tillid til kreditvurderingsbureauerne. EU må garantere, at kreditvurderingsbureauer drives i henhold til klare regler. Findes der en bedre måde at opfylde disse betingelser på end at etablere et europæisk kreditvurderingsbureau, der drives i henhold til fællesskabsregler?

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne sige, at jeg glæder mig over og støtter forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af tidligere direktiver om rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger. Jeg glæder mig især over de konkrete foranstaltninger til reduktion af den administrative byrde, som unødigt forstyrrer de økonomiske aktiviteter, der finder sted i det europæiske erhvervsliv.

Jeg støtter initiativets mål om at være med til at styrke konkurrenceevnen for selskaber i EU ved at reducere den administrative byrde i forbindelse med europæiske direktiver inden for selskabsretten, hvor denne reduktion kan opnås uden at medføre en alvorlig negativ virkning for de andre involverede parter.

Jeg er kraftig fortalende for effektiv anvendelse af det handlingsprogram, der blev godkendt på Det Europæiske Råds forårsmøde i marts 2007, og som tilsigter at reducere den administrative byrde med 25 % inden 2012.

Jeg mener, at europæiske firmaer og borgere har stort behov for, at EU-retten og visse nationale lovgivninger påfører dem mindre bureaukrati.

5. Mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne - Mekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

- betænkning (A6-0268/2009) af Berès for Økonomi- og Valutaudvalget om en mekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne (KOM(2009)0169 – C6-0134/2009 – 2009/0053(CNS)) og

- redegørelser fra Rådet og Kommissionen om mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne.

Pervenche Berès, ordfører. – (FR) Fru formand! Rådet har besluttet at fordoble betalingsbalancestøtten til lande uden for euroområdet, og den 8. april indførte Kommissionen konkrete bestemmelser, der har til formål at forvandle dette forslag til virkelighed.

Her i Parlamentet ønsker vi at påtage os vores del af ansvaret og at gøre det muligt for Økofinrådet at handle hurtigt, for som vi ser det, indeholder dette forslag et signal om solidaritet med lande, der ikke er medlem af euroområdet, hvilket er afgørende vigtigt i forhold til at tackle årsagen til krisen.

Allerede i november fordoblede vi denne betalingsbalancestøtte, idet den voksede fra 12 til 25 mia. EUR, og i dag forslår vi, at støtten fordobles, så den kommer op på 50 mia. EUR for at tage højde for ikke kun realiteterne, for styrken af den krise, som vi befinder os i, og som påvirker lande uden for euroområdet i særlig grad, men uden tvivl også for Parlamentets tidsplan. Det er i lyset af, at det, vi besluttede i november, allerede har gjort det muligt at yde støtte til Ungarn, Letland og i går til Rumænien.

Vi føler, at det er nødvendigt, og vi har haft en intern debat, hvilket jeg ikke vil skjule for Dem, for at finde ud af, om denne vurdering af lande uden for euroområdet udelukkende skulle foretages fra sag til sag, eller om der i virkeligheden dybest set var tale om en mere global situation, nemlig den, som landene uden for euroområdet stod i.

Derfor forslår vi i vores beslutning, at spørgsmålet om udvidelsesbetingelser skal behandles, og at det skal bekræftes, i hvilken grad medlemskab af området kan udgøre en beskyttende faktor,

Vi står også meget fast på at opfordre til, at Parlamentet skal informeres om indholdet af analyserne af de kriser, som disse lande står over for. Det skyldes, at når Kommissionen yder sine lån til lande uden for euroområdet, er der en vis gennemsigtighed og indhold i oplysningerne om private bankers adfærd og adfærden hos de aktører, der har ført til denne krise, som Parlamentet skal informeres om.

Og endelig mener vi, at alle de mekanismer, der står til rådighed til at tackle krisen med, bør anvendes og gennemføres af Kommissionen. Det gælder især i forhold til traktatens artikel 100, som også ville tillade gennemførelse af særlige mekanismer for lande inden for euroområdet. I betragtning af krisens alvorlighed mener vi, det er afgørende at udforske dem.

Der er to afsluttende elementer. For det første, som vi ser det, er betingelserne for disse lån noget, der skal diskuteres, det forstår vi. I det store og hele udfører Kommissionen denne opgave i harmoni med Den Internationale Valutafond. Det, vi ønsker, er oprettelsen af en arbejdsgruppe, der skal se på, hvordan disse memoranda udarbejdes, og hvordan de tager højde for det pågældende lands faktiske situation, men også for EU's overordnede strategi, især i forhold til arbitrage mellem investeringer, støtte til købekraften og betingelser i forhold til en strategi for miljømæssig vækst og bæredygtig udvikling.

Sluttelig kan vi i denne mekanisme se bevis for EU's og Kommissionens adgang til at låne på de internationale markeder, og derfor mener vi, at vi her har et nyttigt grundlag for en debat, som vi også fører om europæisk låntagning og om EU's kapacitet til at finansiere fremtidige strategier og investeringer med denne låntagning.

Lad mig runde af med at sige, at Kommissionen har indført en ny mekanisme, der skal sikre, at tilbagebetalinger vil sætte EU's budget i stand til at håndtere disse krav. Vi støtter denne ændring af lovgivningen, og vi håber, at Parlamentet vil give sin fulde støtte til dette værdige forslag.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg deltager i denne debat på vegne af min kollega hr. Almunia.

Det fremlagte forslag vedrører en af EU's kerneværdier, nemlig solidaritet. På baggrund af den internationale finanskriser foreslår Kommissionen yderligere forstærket solidaritet med de medlemsstater, der endnu ikke nyder fordel af euroens beskyttende fællesskab. Mekanismen for støtte til medlemsstaternes betalingsbalancer

er pr. definition beregnet til ekstraordinære omstændigheder og er hidtil kun blevet taget i anvendelse ved nogle få lejligheder. Men vi befinder os i en ekstraordinær situation.

Som De ved, foreslog Kommissionen sidste år en forøgelse af loftet for udestående lån, som Fællesskabet kan yde som støtte til medlemsstaternes betalingsbalancer. Loftet blev hævet fra 12 mia. EUR til 25 mia. EUR, men en betydelig del af dette beløb er allerede afsat. På anmodning fra de berørte lande besluttede Økofinrådet at yde op til 6,5 mia. EUR i betalingsbalancestøtte til Ungarn i november. Den 20. januar besluttede det at bevilge op til 3,1 mia. EUR til Letland, og beslutningen om at yde op til 5 mia. EUR til Rumænien er undervejs.

Dermed løber den allerede afsatte økonomiske støtte i henhold til forordningen op i omkring 15 mia. EUR. Desuden er der ikke umiddelbart nogen udsigt til, at hverken finanskrisen eller den globale nedbringelse af gearingen er ved at slutte, og vedvarende finansiell turbulens i andre medlemsstater kunne føre til yderligere behov for økonomisk hjælp.

Derfor glædede Det Europæiske Råd sig på mødet den 19. og 20. marts over kommissionsformand Barrosos meddelelse om, at Kommissionen har til hensigt at fremsætte forslag om at forøge loftet for Fællesskabets betalingsbalancestøtte til 50 mia. EUR. Fordoblingen af loftet vil sende et vigtigt signal til finansmarkederne om EU's stærke beslutsomhed i forhold til at hjælpe medlemsstater, der oplever finansiell turbulens. Udvidelsen af den samlede mulige kreditramme til 50 mia. EUR vil udgøre en stor stødpude, der kan dække mulige fremtidige behov for økonomisk støtte.

Så stærke tegn på solidaritet blandt medlemsstaterne burde også være med til at berolige finansielle investorers frygt for yderligere forværring af situationen på finansmarkederne i medlemsstaterne uden for euroområdet. Ved at mindske incitamentet til at trække kapital ud, ville det reducere sandsynligheden for betalingsbalanceproblemer i de berørte lande.

I denne sammenhæng vil jeg gerne udtrykke min taknemmelighed og respekt for den fremragende samarbejdsånd i Parlamentet og især i Økonomi- og Valutaudvalget. Kommissionen vedtog dette forslag lige før påskeferien den 8. april, og her kun to uger senere skal De til at stemme om Deres lovgivningsmæssige beslutning og beslutningsforslag i plenum.

Takket være Deres hurtige og effektive arbejde vil Økofinrådet kunne vedtage den ændrede forordning den 5. maj. EU vil dermed være godt rustet til at reagere hurtigt, hvis der skulle opstå behov for yderligere betalingsbalancestøtte. Det er et stærkt signal til medlemsstaterne om, at EU er villig og i stand til at hjælpe, og at EU bør være det første sted, man henvender sig i tilfælde af betalingsbalanceproblemer.

Det udelukker naturligvis ikke, at en medlemsstat også kan søge hjælp hos andre internationale organisationer såsom Den Internationale Valutafond, som Kommissionen har samarbejdet tæt med om de seneste økonomiske hjælpepakker.

Jeg vil gerne runde af med at sige, at jeg er enig med erklæringen i Deres udkast til beslutningsforslag om, at den aktuelle internationale situation beviser euroens relevans, og at alle medlemsstater uden for euroområdet burde føle sig tilskyndet til at opfylde Maastrichtkriterierne for at kunne blive en del af euroområdet.

Formanden. – Rådet har meddelt, at det ikke vil fremlægge en erklæring. Derfor fortsætter forhandlingen med talere fra de politiske grupper.

Zsolt László Becsey, for PPE-DE-Gruppen. – (HU) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at takke ordføreren for at have udarbejdet denne betænkning så hurtigt, og hvis fru Berès hører efter, for også at være følsom over for emnet, hvilket i hvert fald er positivt. Men det løser ikke problemet med, at jeg ikke forstår, hvorfor vi skulle håndtere sagen på en så panikagtig måde og ignorere det gennemsnitlige medlems synspunkter. De 25 mia. EUR, der er tilgængelige indtil videre, kunne trods alt rigelig dække den akutte støtte til Rumænien.

Emnet bliver sat på dagsordenen til diskussion for anden gang inden for en kort periode. I mit indlæg i november sagde jeg faktisk, at det hævdede loft var utilstrækkeligt, og jeg havde ret. Årsagen hertil var ikke kun, at nye medlemsstater er fremkommet med nye krav, men også, hvilket jeg også mente dengang, at det er et politisk spørgsmål. Faktisk er det en skandale, at det ikke er EU, der tager sig af betalingsbalancelån til medlemsstater uden for euroområdet, som er i alvorlige vanskeligheder, men at vi behandler disse tilfælde i fællesskab med Den Internationale Valutafond sammen med lån til Tyrkiet og Pakistan. Det er en skændsel for medlemsstaterne.

Indtil nu har vi troet, at når vi blev medlem, ville vi tjene én gud, men nu må vi tjene flere forskellige guder. På den anden side bør vi også undersøge nøje – hvilket vi allerede har bedt Kommissionen om at gøre i

november, men uden held – hvad der har ført til denne situation. Så ville det være kommet frem, at den uansvarlige økonomiske politik, som regeringerne i de berørte medlemsstater, f.eks. Ungarn, har ført, var den primære årsag, hvilket Kommissionen også bidrog til i kraft af det delte ansvar for økonomisk politik, eller rettere manglen herpå. Men det ville også have stået klart, at solidaritet, der betragtes som en af EU's grundlæggende værdier, svigtede, når det gjaldt forebyggelse. Faktisk lurer der også en manglende eurolikviditet bag medlemsstaternes betalingsproblemer og devaluerende valutaer. Det skyldes dels moderselskabernes forsigtighed, der ligger bagved det sårbare netværk af datterselskaber på lokalt plan, og dels, at de ikke modtog nogen specifik praktisk hjælp fra euroområdet, primært Centralbanken, i modsætning til de andre medlemsstater i euroområdet, som fik deres likviditet fyldt så meget op som muligt. Men en anden faktor, der gør det vanskeligt at være konkurrencemæssigt neutral, er, at på grund af valutaernes sårbarhed kan disse lande uden for euroområdet heller ikke få gavn under krisen af de budgetincitament, de øvrige giver. Det glæder mig, at vores betænkning tog spørgsmålet om Parlamentets involvering op. Mine kollegers opmærksomhed er muligvis primært rettet imod de specifikke betingelser for delvis støtte, der er aftalt med de lande uden for euroområdet, der er i alvorlige vanskeligheder. Hvordan kan det gå til, at den aftale, der er indgået med den ungarske regering, fuldstændig ignorerer det grundlæggende problem med den demografiske udvikling i Europa og foreskriver en drastisk reduktion i børnepenge. Jeg finder det særligt modbydeligt, at den tillægsaftale, der blev underskrevet i marts i år, tvinger Ungarn til at reducere sit nationale tillæg til direkte landbrugsbetalinger. Dette er trods alt ikke et socialt spørgsmål, men det blev inddraget i tiltrædelsestraktaten for at afhjælpe vores eksisterende, betydelige konkurrencemæssige ulempe. Hvordan kunne en så umoralsk handling falde Dem og den vattede ungarske regering ind? Har De nogen idé om, hvor stor skade det gør ungarske landmænd og EU's omdømme? Vi vil naturligvis stemme for forslaget, fordi det udgør et skridt fremad, men det er kun udtryk for delvis solidaritet. Det, vi har brug for, er fuld solidaritet.

Elisa Ferreira, for PSE-Gruppen. – (PT) Fru formand! Blandt de aspekter, krisen har afsløret, er ikke kun enorme kløfter mellem landene i euroområdet, hvilket måske var den vigtigste konklusion i EMU@10-rapporten, men især den ekstreme sårbarhed, der præger de lande, som ikke er en del af euroområdet, selv om de er medlemmer af EU.

Derfor er det fuldstændig afgørende at styrke de ressourcer, som EU har stående klar til at yde støtte med i tilfælde af betalingsbalancekriser. Det er også derfor, vi glædede os over, at loftet for økonomisk hjælp blev hævet fra 12 mia. EUR til 25 mia. EUR og nu til 50 mia. EUR.

Det er imidlertid vigtigere at gøre noget ved de grundlæggende årsager til problemerne og ikke kun deres mest åbenlyse manifestationer.

Det udvidede Europa og euroområdet må genfortolke fornemmelsen for europæisk solidaritet og målene for samhørighed og real konvergens. I denne forbindelse er vi ikke kun nødt til at forstå kapaciteten af Europas politikker på tværs af sektorer, men også tage de nye finansieringsinstrumenter op igen, herunder euroobligationer.

Økonomisk støtte til betalingsbalancer er afgørende, men det er på ingen måde nok til at sikre bæredygtigheden af det europæiske projekt og Europas fælles valuta.

Guntars Krasts (UEN). – (LV) Fru formand! Forøgelsen af EU's mekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til 50 mia. EUR er den nødvendige respons på den aktuelle situation. Det er et vigtigt signal til EU's medlemsstater uden for euroområdet og især til de medlemsstater, der er blevet medlem af EU for forholdsvis nyligt. Den globale finanskrisen har påvirket den finansielle og økonomiske situation i denne gruppe lande forskelligt, men i alle tilfælde er den lokale og internationale tillid til deres finanssystemer blevet svækket betydeligt. Derfor demonstrerer styrkelsen af Fællesskabets støttemekanisme solidaritet mellem medlemsstaterne. Den vil have en stabiliserende rolle på finansmarkederne og vil være med til at reducere risikoen for ustabilitet i EU's økonomi som helhed. Styrkelsen af mekanismen for mellemfristet støtte vil også gøre det nemmere for medlemsstater at skaffe den finansiering, de behøver, fra internationale finansielle institutioner. Jeg støtter forslaget om, at det relevante udvalg skal pålægge Kommissionen at informere Parlamentet om aftalememoranda med medlemsstater, der modtager støtte, samt behovet for at gennemføre en kontrol om to år af de forhold, der udgør grundlaget for støtte.

FORSÆDE: Mario MAURO*Næstformand*

Alain Lipietz, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Dette er anden gang, vi har øget EU's garanti for at overvinde problemerne i de af dets medlemsstater, som ikke er medlem af euroområdet. Det er anden gang. Vi øgede den allerede i december.

Hr. McCreevy har lykønsket os med vores hurtige indsats. Vi handlede allerede hurtigt i december, og vi vil gerne sige til hr. McCreevy, som fru Berès gjorde det for et øjeblik siden, at hjælpen ...

Ja, hr. McCreevy? Hvis De vil være så venlig? Hr. kommissær ...

... Vi kunne godt tænke os gensidighed, og dermed mener jeg, at De svarer os øjeblikkeligt, når Parlamentet anmoder Dem om at fremlægge et udkast til regulering af hedgefonde, og inden for den samme tidsramme, som vi anvender, når De anmoder os om at øge støtten til beskyttelse af betalingsbalancerne.

Vi befinder os ganske rigtigt i en krise. Måske er det ikke nødvendigt, at vi mødes hver dag, men lad os dog i det mindste ikke vente seks måneder, fra Europa-Parlamentet anmoder om et direktiv om hedgefonde, før Kommissionen reagerer!

Hvad angår denne støtte, er vi helt klart fuldstændig enige i behovet for at øge denne kreditlinje, og jeg er lidt overrasket over hr. Becseys bemærkninger. Vi havde nøjagtig den samme diskussion i december. Kommissær Almunia forklarede hr. Becsey, at det var den ungarske regering selv, der havde anmodet om støtte fra IMF, men ikke fra EU, og at det var EU, der sagde: "Men vi kan også hjælpe jer".

Det er helt tydeligt, at EU har pligt til at vise solidaritet med landene uden for euroområdet, men der er heller ingen grund til at afvise støtte fra IMF, som vi alle, også Ungarn og Rumænien, bidrager til.

I Berès-betænkningen – som vi under alle omstændigheder stemmer for – er der to ting, som er problematiske for os. For det første, hvad er meningen med i punkt fire at sige, at vi må forpligte os til solidaritet mellem landene, for derefter i punkt 11 at påpege, at vi under ingen omstændigheder er bundet af et lands forpligtelser? Det er korrekt, at vi ikke er bundet af et lands forpligtelser, men der er ingen grund til at påpege dette, når vi siger, at vi vil udvise solidaritet med hinanden.

Det andet problem er påstanden om, at der ikke findes noget retsgrundlag for at øge denne solidaritet, men det er netop Kommissionens ansvar at finde frem til et sådant retsgrundlag. Vi befinder os i en krise, og det er på tide, at vi får et retsgrundlag.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke fru Berès for den hurtighed, hvormed hun har udarbejdet et udkast til betænkning. Som bekendt er proceduren inddelt i to faser. Den første er høringen – holdningen til Rådets forordning. Dette er ikke en fælles beslutningsprocedure. På nuværende tidspunkt er vi i udvalget enige om, at stigningen fra 12 til 25 til 50 mia. EUR var det rigtige skridt. Tre medlemsstater har allerede bedt om midler: Ungarn – hvis situation, hr. Becsey netop har drøftet sammen med dets interne ansvar – Letland og Rumænien. Disse europæiske midler sætter os i stand til at yde effektiv bistand og dermed aktivt støtte lande, der er løbet ind i betalingsproblemer.

Alligevel bør vi ikke glemme, at de internationale institutioner på samme tid har besluttet at øge finansieringen fra de internationale finansielle institutioner – Den Internationale Valutafond (IMF), Verdensbanken og udviklingsbankerne – med 1 100 mia. USD. Dette betyder, at vi har et dobbeltsidet instrument. Europa har bidraget til en forøgelse af denne finansiering, mens det også selv påtager sig sin del af ansvaret. Set i dette lys er udkastet til betænkning, som vi stemte om i går aftes i Økonomi- og Valutaudvalget på grundlag af kompromisforslag, også egnet til vedtagelse af Parlamentets anmodninger, Kommissionens og Rådets krav og behov i denne henseende i fremtidig lovgivning.

I denne forbindelse er der et retligt spørgsmål med hensyn til eurobonds og artikel 100, som kun er bindende for euroområdet. Hvis vi går ud fra, at der ikke findes noget retsgrundlag for eurobonds i traktaterne i øjeblikket, er vi på rette vej. På den anden side må Kommissionen dog gives til opgave at undersøge de betingelser, der skal opfyldes for at gøre sådanne foranstaltninger mulige i første omgang. Jeg betragter dette som en ansvarlig handlemåde.

Vores gruppe vil derfor støtte forslaget som helhed – både forslaget til en forordning og beslutningsforslaget. Vi håber, at dette ikke betyder, at Europa kaster sig ud i en eller anden form for ekstra finansieringsansvar,

der vil ødelægge vores budget fuldstændigt. Grænsen på 50 mia. EUR er derfor helt berettiget på nuværende tidspunkt. Hvis der skulle opstå nye udfordringer, vil vi ikke kunne lukke øjnene for dem.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne give udtryk for min kraftige støtte til Kommissionens forslag om at fordoble den finansielle støtte, der kan ydes til nye medlemsstater, som ikke er en del af euroområdet. Jeg vil gerne lykønske Kommissionen med dens hurtige reaktion, og jeg vil også gerne takke vores ordfører, fru Berès.

Den aktuelle krise har uden nogen tvivl vist, at nye medlemsstater, der ikke er en del af euroområdet, kan være meget sårbare over for udsving på de finansielle markeder, ofte uden egen skyld. Det er her blevet fremført, at EU's støtte skal udspringe af solidaritetsprincippet. Jeg er helt enig heri, men jeg vil gerne tilføje, at den også er påkrævet, fordi krisen ikke opstod i de nye medlemsstater, og de er ikke ansvarlige for turbulensen på de finansielle markeder, så det er helt berettiget at give dem støtte.

Samtidig vil jeg gerne tilføje, at den mest effektive måde til at undgå lignende trusler i fremtiden, uanset om forslaget værdsættes og støttes eller ej, er at give disse lande mulighed for at komme ind i euroområdet hurtigst muligt. Dette vil være billigere og vil tilføre EU større stabilitet.

Edit Herczog (PSE). – (HU) Hr. formand, hr. kommissær, fru Berès. Vi er ude af stand til at forudsige varigheden og omfanget af krisen, men vi overvåger den konstant. Selv hvis vi ikke er i stand til at håndtere krisen ex ante, må vi forsøge at holde reaktionstiden nede på et minimum og opnå maksimal gennemskuelighed, demokrati og effektivitet. Med hensyn til tid håndterer vi krisen ligesom den græske gud Kronos: Den tid, der medgår til håndtering af krisen, sluger sine egne børn. Vi vil blive ofre for krisen, hvis vi ikke er i stand til at træffe hurtige og effektive foranstaltninger. Det europæiske institutionelle system må spille den samme rolle som Rhea, Kronos' hustru, hvilket betyder, at vi må vinde over Kronos, med andre ord udnytte tiden til at håndtere krisen bedst muligt. Jeg vil gerne takke Europa-Parlamentet, Europa-Kommissionen og Det Europæiske Råd for deres fælles beslutning om at øge solidariteten og effektiviteten. Da hr. Becsey har bragt hjemlige politiske spørgsmål op, vil jeg også gerne, hvis jeg må, henlede opmærksomheden på den omstændighed, at medlemmerne af Europa-Parlamentet har pligt til, samtidig med at de håndterer krisen, at arbejde sammen i nationale parlamenter. Vi har ikke brug for splid mellem regeringspartiet og oppositionen, men for hjælp fra alle de involverede parter til håndtering af krisen. Dette gælder i mit land, Ungarn, og i alle andre lande.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Europa-Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet for den effektivitet, hvormed de har udformet denne foranstaltning. Mange medlemsstater, der ikke er medlemmer af euroområdet, vil drage fordel af denne forøgelse af interventionsfonden for betalingsbalancekrav, herunder Rumænien. Uden denne foranstaltning ville den situation, som den økonomiske og finansielle krise har givet anledning til, have været meget vanskeligere i disse medlemsstater uden for euroområdet. Da det gang på gang har vist sig, at de medlemsstater, der benytter euroen, har redet den finansielle krise bedre af, vil jeg foreslå, at det i det aftalememorandum, der vil blive underskrevet mellem Kommissionen og medlemsstaterne for, at disse midler kan udnyttes, understreges, at medlemsstaterne, og især de nye medlemsstater, har pligt til at træffe alle foranstaltninger for at slutte sig til euroområdet.

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg støtter Berès-betænkningen helhjertet, og jeg noterer mig, at selve den omstændighed, at vi allerede har G20 i stedet for G8, er et betydeligt fremskridt.

Jeg mener, at de udtalelser, der blev vedtaget i London, navnlig af europæerne, er fornuftige, men vi må ikke stoppe her. Det er ikke blot et spørgsmål om at kunne overvåge markederne og hedgefondene bedre eller om at støtte vores betalingsbalancer og økonomien med kontante tilskud på milliarder af dollars.

Det internationale monetære system fungerer ikke ordentligt, fordi vi ikke ved nøjagtigt, hvor meget varer og tjenesteydelser koster i de forskellige lande. Vi må derfor gå et skridt videre og overveje tanken om at indføre en international valuta eller i det mindste om at skabe et fælles politisk system, der samler nogle få hovedvalutaer.

Kina, Rusland, mange udviklingslande, men også EU's nye medlemmer – vi har alle behov for stabilitet og grundlæggende regler.

Hr. kommissær, dette afhænger også af os, EU.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på et ubehageligt faktum, der gemmer sig bag fine ord. Europa er i realiteten opdelt i to i øjeblikket: euroområdet og landene uden for euroområdet. For en time siden drøftede vi kontrol med finansmarkederne. Det er indlysende, at målet er at sikre ensartede kapitalbevægelser og bevægelser af finansielle gruppers aktiviteter i hele Europa. Dette betyder, at den makroøkonomiske forvaltning er overladt til de nationale myndigheder, og hvis der er problemer, er det op til landene selv at løse dem. Det er ikke denne holdning, der vil hjælpe os til at styrke det indre marked. Vi har behov for en fælles makroøkonomisk forvaltning, og vi vil opnå dette, hvis vi støtter forslaget fra de Larosière-gruppen. Vi har dog behov for denne makroøkonomiske forvaltning på europæisk plan, ikke blot i euroområdet, og vi har behov for den nu. Jeg mener, at et af Europa-Parlamentets forslag til Økofin-mødet bør være en drøftelse af den makroøkonomiske forvaltning, ikke blot for euroområdet, men på EU-plan.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Hr. Becsey rejste spørgsmålet om betingelser i tilknytning til lån. Lad mig blot sige, at betingelserne drøftes med regeringerne og med alle medlemsstaterne i Rådet, så de pålægges ikke ensidigt.

En række talere har rejst spørgsmålet om retsgrundlaget for denne særlige bestemmelse. Kommissionen har overvejet at bruge artikel 100 som grundlag for et nyt instrument om EU-betalingsbalancestøtte. Da der er tale om et hastespørgsmål og for at sikre kontinuitet, har det dog været hensigtsmæssigt at holde sig til de aktuelle retsinstrumenter og begrænse revisionen af forordning (EF) nr. 332/2002 om indførelse af en mekanisme for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstaterne uden for euroområdet til et minimum, dvs. til forhøjelsen af loftet som aftalt med Det Europæiske Råd og til nogle nødvendige tekniske forbedringer, der har vist sig nødvendige på grundlag af de erfaringer, der er indhøstet i forbindelse med gennemførelsen af betalingsbalancemekanismen siden sidste efterår. En række talere rejste dette specifikke punkt.

Lad mig endnu en gang takke Europa-Parlamentet for den effektive måde, det har behandlet denne bestemte sag på.

Pervenche Berès, ordfører. – (FR) Hr. formand! Det er korrekt, at vi gerne til tider kunne ønske os, at Kommissionen udviser den samme ansvarlighed og effektivitet som Europa-Parlamentet.

Jeg vil gerne sige til hr. Becsey, at den beslutning, vi skal stemme om her i Parlamentet, efter min mening klart understreger spørgsmålene om medlemskab af euroområdet samt betydningen af at bringe solidaritetsbegrebet til live igen i EU, og det er en af grundene til, at vi på det kraftigste støtter dette forslag.

Hr. kommissær, med hensyn til spørgsmålet om artikel 100 er problemet ikke at finde ud af, om artikel 100 skal anvendes her, men at finde ud af, om vi i EU endelig vil give os selv redskaberne til at håndtere krisens virkelighed og dens potentielle fremtidige udvikling.

Vi mener, at Kommissionen må gennemføre sekundær lovgivning, så den i fremtiden kan bruge artikel 100 til at håndtere problemer inden for euroområdet, og som de 50 mia. EUR, der skal stemmes om i dag, ikke kunne anvendes på.

Det er ånden i Europa-Parlamentets holdning, og jeg håber, at Kommissionen vil høre dette budskab, uanset om det handler om ordningerne, om hele det sæt redskaber, der er nødvendige til håndtering af krisen, eller om betingelserne for udarbejdelse af memorandaene og om betingelserne for disse lån i forhandlingerne med de berørte medlemsstater.

Formanden. – Jeg har modtaget et beslutningsforslag⁽¹⁾ fremlagt i medfør af forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

– Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted fredag den 24. april.

(Mødet udsat kl. 11.20 og genoptaget kl. 12.00).

⁽¹⁾ Se protokollen.

FORSÆDE: Hans-Gert PÖTTERING*Formand***6. Afstemningstid**

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg vil gerne byde Dem alle hjertelig velkommen. Jeg er især glad for, at vi har besøg af den tjekkiske udenrigsminister, hr. Karel Schwarzenberg. Hr. Schwarzenberg, hjertelig velkommen til Europa-Parlamentet.

(Bifald)

Det næste punkt er afstemningstiden.

(Resultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

6.1. Parlamentets kalender over mødeperioder – 2010**6.2. Aftale mellem EF og Pakistan om visse aspekter af lufttrafik (A6-0188/2009, Paolo Costa)****6.3. EF's tiltrædelse af regulativ nr. 61 fra De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa om ensartede forskrifter for godkendelse af erhvervskøretøjer (A6-0243/2009, Helmuth Markov)****6.4. Dyresundhedsmæssige betingelser for enhovede dyrs bevægelser og indførsel af enhovede dyr fra tredjelande (A6-0248/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg)****6.5. En ordning for handelen med visse varer fremstillet af landbrugsprodukter (A6-0249/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg)****6.6. Koordinering af de sociale sikringsordninger (A6-0207/2009, Jan Cremers)**

– Før afstemningen:

Jan Cremers, ordfører. – (NL) Hr. formand! Jeg skal fatte mig i korthed. Vi drøftede førstebehandlingen af denne sag for mindre end et år siden. Dengang krævede vi som Parlament en bedre information af de berørte arbejdstagere eller af europæiske borgere, der gør brug af den frie bevægelighed. Da Ministerrådet havde fastlagt sin holdning, blev forhandlingerne indledt på Europa-Parlamentets foranledning, og de blev gennemført med succes.

Jeg vil først og fremmest gerne sige tak til mine kolleger og til Jean Lambert i særdeleshed. Vi arbejdede godt sammen med Europa-Kommissionen. Det tjekkiske formandskab anerkendte også betydningen af dette spørgsmål, og jeg tror, vi nåede frem til et godt resultat ikke mindst for alle, der ønsker at rejse frit i Europa. Det var, hvad jeg havde at sige.

6.7. Koordinering af de sociale sikringsordninger: gennemførelsesforordning (A6-0204/2009, Jean Lambert)

– Før afstemningen:

Jean Lambert, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne starte med at takke alle de kolleger, der har været involveret i dette i de seneste fem år, og Kommissionen og Rådet for deres arbejde med denne gennemførelsesforordning.

Koordineringen af de sociale sikringsordninger har eksisteret siden 1971 – det er ikke noget nyt, som nogle mente sidste gang, vi drøftede det – og det er denne forordning, som vil blive drøftet inden for rammerne af

forhandlingen om grænseoverskridende sundhedspleje torsdag formiddag. Det er *denne* forordning, der henvises til, og dette er gennemførelsen af den.

Vi mener, vi har gjort betydelige fremskridt ikke mindst med hensyn til elektroniske kommunikationsmidler, der forhåbentlig vil fremskynde processen for alle borgere, men vi i Parlamentet mener, at vi har øget borgernes rettigheder i denne proces, at de nu har ret til meget mere information, ikke mindst når det gælder dem, der er blevet udstationeret i arbejdsøjemed. Vi mener også, at vi har gjort minimale fremskridt med hensyn til frister – selv om det er noget, der fortsat ligger hos medlemsstaterne.

Dette er vigtigt. Det betyder nu, at vi kan indføre den ajourførte forordning, og forhåbentlig vil den fungere hurtigere og i alle borgers bedste interesse. Jeg vil gerne endnu en gang takke alle de kolleger, der har været involveret i dette langvarige, vanskelige, men forhåbentlig meget frugtbare resultat.

(Bifald)

6.8. Et europæisk program for metrologisk forskning (A6-0221/2009, Erika Mann)

– Før afstemningen:

Erika Mann, ordfører. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Grunden til, at vi kan afslutte denne procedure ved førstebehandlingen, er, at vi har haft held til at indgå i et fremragende samarbejde på tværs af gruppeskel og med de øvrige institutioner. Jeg vil gerne takke mine kolleger i Parlamentet, Rådet, Kommissionen, sekretariatet for Udvalget om Industri, Forskning og Energi og naturligvis det store antal forskere bag det hele.

En samordnet europæisk forskning er nu inden for rækkevidde i det fremtidige samarbejde mellem de 22. nationale metrologiske institutter. Hermed indføres der en væsentlig europæisering på det vigtige område måling. Derudover vil der i fremtiden være et øget samarbejde med de fem medlemsstater, der endnu ikke deltager i denne integration. Vi har opnået dette ved hjælp af artikel 169, som vi anvender, når vi koordinerer finansiering af national og europæisk forskning. De beløber sig hver især til 200 mio. EUR, og dette vil sætte os i stand til at opnå samarbejde mellem nationalstaterne.

Forskning på måleområdet omfatter en lang række områder fra diabetes til nanoteknologi eller rumområdet og vil være vigtig for hele området med fastsættelse af standarder i tilknytning til CO₂ i fremtiden. Så jeg vil gerne endnu en gang rette en særlig tak til alle de involverede parter. Jeg håber, at dette vil føre til et øget europæisk samarbejde på dette meget vigtige forskningsområde i fremtiden.

6.9. Træ og træprodukter (A6-0115/2009, Caroline Lucas)

6.10. Minimumslagre af mineralolie og/eller mineralolieprodukter (A6-0214/2009, Miloslav Ransdorf)

6.11. Et informations- og varslingsnetværk vedrørende kritisk infrastruktur (CIWIN) (A6-0228/2009, Luca Romagnoli)

6.12. Et europæisk netværk til beskyttelse af fremtrædende personer (A6-0193/2009, Gérard Deprez)

6.13. Nationale omstruktureringsprogrammer for bomuldssektoren (A6-0200/2009, María Isabel Salinas García)

– Før afstemningen:

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Siden Rådet vedtog den nye bomuldsreform i juni 2008, er der investeret mange kræfter i at indføre omstruktureringsprogrammer i de vigtigste bomuldsproducerende medlemsstater.

Dette forslag er Kommissionens svar på Rådets opfordring til at foreslå tilpasninger af rammerne for disse omstrukturingsprogrammer. Den vigtigste ændring vedrører muligheden for at indføre et otteårigt i stedet for et fireårigt program, hvilket vil muliggøre mere omfattende omstruktureringer.

Kommissionen vil gerne takke ordføreren for opbakningen til Kommissionens forslag.

Formanden. – Vi glæder os, når Kommissionen roser vores arbejde. Det burde altid være tilfældet.

6.14. Protokol om gennemførelse af Alpekonventionen på transportområdet (A6-0219/2009, Reinhard Rack)

– Før afstemningen:

Reinhard Rack, ordfører. – (DE) Hr. formand! EU's tiltrædelse af Alpekonventionens transportprotokol er en lille, men perfekt tilpasset brik i det puslespil, som en ny transportpolitik i Europa er. Vi står stadig tilbage med spørgsmål som transportens effektivitet, flow og sikkerhed, og hertil kommer problemer i tilknytning til mennesker, der lever i nærheden af, og miljøet omkring vejene. Dette sender et vigtigt budskab. Navnlig efter 15 års medlemskab af EU føler vi østrigere os overbevist om, at det var os, som gjorde Det Europæiske Fællesskab opmærksom på mange af disse problemer, og det har ført til, at Europa tager hensyn til disse problemer.

Mange tak til alle de medlemmer, der har bidraget hertil.

6.15. Ændringsbudget nr. 2/2009 (A6-0192/2009, Jutta Haug)

6.16. Ændringsbudget nr. 3/2009 (A6-0192/2009, Jutta Haug)

6.17. Anmodning om beskyttelse af Aldo Patriciello's immunitet og privilegier (A6-0196/2009, Aloyzas Sakalas)

6.18. Anmodning om beskyttelse af Renato Brunettas immunitet og privilegier (A6-0195/2009, Aloyzas Sakalas)

6.19. Anmodning om beskyttelse af Antonio Di Pietros immunitet og privilegier (A6-0197/2009, Aloyzas Sakalas)

6.20. Anmodning om ophævelse af Hannes Swoboda's immunitet (A6-0190/2009, Klaus-Heiner Lehne)

– Før afstemningen:

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil bare gøre opmærksom på, at jeg ikke vil deltage i denne afstemning.

6.21. Kontrollen med den budgetmæssige gennemførelse af førtiltrædelsesbistandsinstrumentet (A6-0181/2009, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou)

6.22. Effektiv fuldbyrdelse af domme i EU: adgangen til oplysninger om skyldneres aktiver (A6-0252/2009, Neena Gill)

6.23. Resultatet af arbejdet i Udvalget for Andragender i året 2008 (A6-0232/2009, Mairead McGuinness)

6.24. Integrering af ligestilling mellem kvinder og mænd i udvalgs- og delegationsarbejdet (A6-0198/2009, Anna Záborská)

6.25. Fælles regler for det indre marked for elektricitet (A6-0216/2009, Eluned Morgan)

– Før afstemningen:

Eluned Morgan, ordfører. – (EN) Hr. formand! Parlamentet har flyttet sig i forhold til sin holdning under førstebehandlingen af direktivet om elektricitet og gas. Jeg vil blot ganske kort forklare hvorfor.

Betænkningen er langt fra perfekt, men vi mener, at vi har opnået væsentlige gevinster for energiforbrugere i EU. Vi har for første gang sat spørgsmålet om energifattigdom på den europæiske dagsorden, og vi har sikret de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed og givet dem en udvidet opgave med at føre tilsyn med det nye system.

Vi vil dog gerne opfordre Kommissionen og især konkurrencemyndighederne til at fortsætte deres arbejde med at sikre, at de selskaber, der ejer både genererings- og transmissionssystemer, spiller efter reglerne og ikke misbruger deres stillinger.

Jeg vil gerne takke mine kolleger for deres hjælp gennem årene.

6.26. Agentur for samarbejde mellem energireguleringsmyndigheder (A6-0235/2009, Giles Chichester)

6.27. Netadgang i forbindelse med grænseoverskridende elektricitetsudveksling (A6-0213/2009, Alejo Vidal-Quadras)

6.28. Det indre marked for naturgas (A6-0238/2009, Antonio Mussa)

6.29. Betingelser for adgang til naturgastransmissionsnet (A6-0237/2009, Atanas Paparizov)

6.30. Interoperabilitetsløsninger for europæiske offentlige myndigheder (A6-0136/2009, Drago Florin David)

6.31. Pesticidudbringningsudstyr (A6-0137/2009, Leopold Józef Rutowicz)

– Før afstemningen om ændringsforslag 39:

Leopold Józef Rutowicz, ordfører. – (PL) Hr. formand! I juli 2006 fremlagde Kommissionen en strategi med det formål at nedbringe den generelle risiko og de negative virkninger af pesticider på menneskets sundhed og på miljøet. Det sidste element i denne strategi er forslaget til et direktiv om pesticidudbringningsudstyr til ændring af direktiv 2006/42/EF om maskiner. I direktivet fastsættes de krav, som udbringningsudstyr skal opfylde for at begrænse de negative virkninger af pesticider på miljøet, operatøren og omgivelserne. Fastsættelse af disse krav vil nedbringe forskellene mellem forskrifterne og de procedurer, der følges i nogle af EU's medlemsstater med hensyn til pesticidudbringning, sikre et ensartet miljøbeskyttelsesniveau i Fællesskabet og tillade fri bevægelighed for dette udstyr på EU's marked, hvilket navnlig har betydning for de små og mellemstore virksomheder, der oftest producerer denne form for udstyr.

Udkastet til forslag og de fremsatte ændringsforslag blev drøftet på workshoper, på møder med repræsentanter for Rådet, Kommissionen, skyggeordførerne og interesserede parter og under trepartsforhandlinger. I lyset af de store tekniske forskelle mellem forskellige former for udstyr – fra enkle, håndbetjente apparater til apparater, der håndteres af kvalificeret personale – blev nogle af ændringsforslagene ikke vedtaget, og det blev besluttet, at de skulle indgå i standarder udviklet af Den Europæiske Standardiseringsorganisation på Kommissionens anmodning. Dermed nåede man til enighed, ændringsforslag 39 blev vedtaget, og denne holdning er blevet bekræftet i Rådet.

Jeg vil navnlig gerne takke skyggeordførerne, Kommissionens og Rådets repræsentanter, administrationen i Udvalget om Det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse og interesserede parter for deres hjælp og samarbejde.

Jeg foreslår, at direktivet vedtages, hvilket vil bidrage til øget beskyttelse af miljøet, operatørerne og deres omgivelser, når der udbringes pesticider.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen vil gerne takke ordføreren, hr. Rutowicz, for hans arbejde og indsats i forbindelse med behandlingen af dette forslag.

Kommissionen hilser ændringsforslag 39 velkommen og ser frem til en hurtig vedtagelse af forslaget i overensstemmelse hermed.

Kommissionen vil gerne fremsætte følgende erklæring: "Med henblik på at støtte de væsentlige krav i punkt 2.4. i bilag I vil Kommissionen give CEN mandat til at udvikle harmoniserede standarder for hver kategori af pesticidudbringningsudstyr på grundlag af de bedste tilgængelige teknikker til at undgå utilsigtet eksponering af miljøet for pesticider. Mandatet vil navnlig kræve, at standarderne fastsætter kriterier og tekniske specifikationer for montering af mekanisk afskærmning, tunnelsprøjtning og luftassisterede sprøjtesystemer, for hvordan forurening af vandforsyningen under påfyldning og tømning kan undgås, og præcise specifikationer for fabrikanternes brugsanvisning for at undgå pesticidafdrift, under hensyntagen til de relevante parametre som dyser, tryk, bomhøjde, vindstyrke, lufttemperatur og -fugtighed samt kørehastighed."

6.32. Brændstoffektivitet: mærkning af dæk (A6-0218/2009, Ivo Belet)

6.33. Ændring af forordning (EF) nr. 717/2007 (mobiltelefonnet) og af direktiv 2002/21/EF (elektronisk kommunikation) (A6-0138/2009, Adina-Ioana Vălean)

– Før afstemningen:

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Hr. formand! Dette er en mindre ændring, som Rådet har anmodet om for at fjerne en uoverensstemmelse omkring de valutakurser, der gælder for sms-grænser og cut-off-grænsen. Som aftalt med Rådet bør følgende tekst derfor tilføjes i slutningen af artikel 1, stk. 4, i den oprindelige forordning, som er artikel 1, punkt 2(b), i ændringsforordningen: "De samme referencevalutakurser anvendes til årligt at ændre værdien af de takster, der berøres af artikel 4a, 4b og artikel 6a, stk. 3, såfremt disse takster angives i andre valutaer end euro."

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

6.34. Rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger (A6-0247/2009, Renate Weber)

– Før afstemningen om den ændrede beslutning:

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen glæder sig over vedtagelsen af Weber-betænkningen, der godkendtes i kompromisteksten om forenkede rapporterings- og dokumentationskrav i forbindelse med fusioner og spaltninger af aktieselskaber. Selv om Kommissionen gik endnu længere i sit oprindelige forslag, vil dette opretholde en betydelig del af det oprindelige kommissionsforslags besparelspotentiale, der beløber sig til 172 mio. EUR om året.

Dagsordenen for nedbringelse af den administrative byrde skrider fremad, og dette vil bidrage til vækstpotentialet og hjælpe Europa på vejen til genopretning.

6.35. Forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (omarbejdet) (A6-0413/2008, Peter Skinner)

– Før afstemningen:

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min påskyndelse af og beundring for Europa-Parlamentets effektive håndtering af Solvens II og for dets vilje til kompromis.

Med Solvens II vil EU få en moderne ramme for forsikringstilsyn, der vil være officiel for forsikringssektoren og for forsikringstagerne.

Jeg beklager personligt, at gruppestøtteordningen er udgået, fordi vi her er gået glip af muligheden for at gøre yderligere fremskridt med gruppetilsyn. Kommissionen vil dog støtte aftalen mellem Parlamentet og Rådet, hvis den godkendes under afstemningen.

Dette er naturligvis ikke slutningen på historien. Der står fortsat meget tilbage at gøre. Der skal være gennemførelsesforanstaltninger på plads nogen tid inden oktober 2012 for at give medlemsstaterne og erhvervslivet tid nok til at forberede sig på indførelsen af Solvens II.

Jeg kan forsikre Dem om, at Kommissionen vil spille sin rolle for at fremme denne proces og gennemføre disse længe ventede reformer i praksis snarest muligt til gavn for alle de berørte parter.

6.36. Interimsaftale om handel med Turkmenistan

– Før afstemningen:

Karel Schwarzenberg, *formand for Rådet*. – (EN) Hr. formand! Lad mig minde om, at Rådet altid har behandlet Parlamentets udtalelser og beslutninger med den største interesse og opmærksomhed. Samtidig har Rådet taget spørgsmålet om menneskerettigheder meget seriøst, hvilket EU's kontraktlige forbindelser med lande i forskellige dele af verden vidner om.

Under Cotonouaftalen, en traktat mellem EU og gruppen af lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet, har der været over 15 tilfælde siden 1995, hvor Fællesskabet helt eller delvist har suspenderet anvendelsen af aftaler med nogle af landene for manglende overholdelse af forpligtelserne i tilknytning til menneskerettighedsklausulen.

De vil uden tvivl være bekendt med de sanktioner, som Rådet pålagde Usbekistan efter begivenhederne i Andijan i 2005. Der står naturligvis meget tilbage at gøre inden for menneskerettigheder og respekt for retsstatsprincippet og demokrati i Turkmenistan.

Vi vil fortsat presse på for navnlig at få frigivet alle politiske fanger, for at opnå fri adgang for Den Internationale Røde Kors Komité til fængsler, for at få ophævet begrænsningerne på rejser til udlandet og for at sikre frie medier i civilsamfundet. Vi har forpligtet os til at træffe passende foranstaltninger i henhold til aftalen, herunder om nødvendigt suspension af aftalen med Turkmenistan i tilfælde af overtrædelse af menneskerettighederne, som det fremgår af aftalen.

Charlie McCreevy, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Kommissionen har nøje noteret sig Parlamentets betænkeligheder med hensyn til demokrati og menneskerettighedssituationen i Turkmenistan. Vi ser positivt på erklæringen i det fælles udkast til beslutning om, at indgåelsen af en interimsaftale om handel ville være et godt første skridt, som vil gøre det muligt for os at indgå tættere forbindelser med Turkmenistan for at fremme yderligere positiv udvikling og samarbejde.

Kommissionen er bekendt med Parlamentets betænkeligheder med hensyn til muligheden for at suspendere aftalerne. Jeg minder om den erklæring, som min kollega, fru Ferrero-Waldner, fremsatte under forhandlingen i sidste måned, om, at både interimsaftalen (artikel 1) og partnerskabs- og samarbejdsaftalerne (artikel 2) indeholder menneskerettighedsklausuler, der udgør en vigtig del af disse aftaler. Ud over disse bestemmelser vil artikel 28 i ITA og artikel 94 i partnerskabs- og samarbejdsaftalerne gøre det muligt for begge sider at træffe passende foranstaltninger i tilfælde af alvorlige overtrædelser af aftalerne. Efter Kommissionens mening kan disse foranstaltninger også omfatte suspension af aftalerne.

Kommissionen påtager sig nøje at overvåge menneskerettighedssituationen i Turkmenistan sammen med medlemsstaterne og regelmæssigt rapportere tilbage til de relevante organer i Parlamentet. Hvis Parlamentet skulle anbefale, at der træffes foranstaltninger på baggrund af rapporterede alvorlige overtrædelser af vigtige elementer i interimsaftalen, særlig for så vidt angår menneskerettighederne, vil Kommissionen seriøst overveje behørig hensyntagen til Parlamentets henstillinger i sit forslag til Rådet.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Hr. formand! Erklæringerne fra formanden for Rådet og kommissæren er meget interessante, da de viser, at Europa-Parlamentet havde ret, da det opfordrede til, at underskrivelsen af en ny handelsaftale med Turkmenistan knyttes sammen med respekt for menneskerettighederne. Sidstnævnte er et grundlæggende princip i handelsaftaler, der indgås af EU.

På grund af de mange overtrædelser af menneskerettighederne i landet selv nu mener jeg dog, at den bedste måde, hvorpå vi kan fastslå denne filosofi, er ved at begynde med at udskyde denne nye handelsforpligtelse, som De foreslår os, og dermed ikke give den godkendelse, vi anmodes om at give i dag.

Helmuth Markov (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne sige, at Parlamentet i sine forhandlinger og dokumenter har opfordret både Kommissionen og Rådet til at erklære, at de, hvis Parlamentet kræver, at aftalen suspenderes eller ophæves, vil gøre dette.

Erklæringerne var meget forskellige. Formanden for Rådet gav slet ikke udtryk for nogen holdning til, hvordan Rådet vil reagere, hvis Parlamentet skulle stille et sådant krav. Kommissæren svarede blot, at Kommissionen ville overveje, hvad den ville gøre, hvis Parlamentet fremsatte et sådant krav. Jeg mener ikke, at Parlamentets krav på nogen måde er blevet imødekommet af hverken Kommissionen eller Rådet, og jeg kan derfor kun anbefale, at vi undlader at støtte denne aftale.

(Bifald)

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi har nu drøftet Turkmenistan i tre et halvt år i Parlamentets forskellige udvalg. Der findes europæiske traktater, som Parlamentet også skal overholde, selv om vi ikke altid bryder os om det.

I dag har vi via Rådets og Kommissionens erklæringer opnået de forsikringer, der er mulige inden for rammerne af de europæiske traktater. Kommissionen og Rådet har accepteret seriøst at overveje at følge Parlamentet, når det afgiver udtalelser og muligvis endog opfordrer til en suspension af aftalen.

Som vi alle ved, er dette desværre det eneste Parlamentet kan håbe på inden for rammerne af de europæiske traktater. Vi må ikke begå den fejltagelse at holde vores forbindelser med et land som gidsler for at opnå mere magt til Europa-Parlamentet. Jeg opfordrer Dem indtrængende til at anerkende Rådets og Kommissionens erklæringer. Det var alt, hvad vi kunne håbe på. På denne baggrund og under disse omstændigheder vil jeg bede Dem støtte underskrivelsen af aftalen.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hvis det ikke var på vegne af gruppen, fremsætter jeg forslag om udsættelse på vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance.

(Anmodningen om henvisning tilbage til udvalget blev afvist)

6.37. Interimsaftale med Turkmenistan (A6-0085/2006, Daniel Caspary)

6.38. EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed (A6-0236/2009, Gunnar Hökmark)

6.39. EF-kontrolordning med henblik på at sikre overholdelse af reglerne i den fælles fiskeripolitik (A6-0253/2009, Raül Romeva i Rueda)

6.40. Bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger (A6-0206/2009, Cornelis Visser)

6.41. En fælles indvandringspolitik for Europa: Principper, aktioner og redskaber (A6-0251/2009, Simon Busuttil)

6.42. Grønbog om TEN-T-politikkens fremtid (A6-0224/2009, Eva Lichtenberger)

7. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

– Parlamentets kalender over mødeperioder – 2010

David Sumberg (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Måske tror De, at jeg slet ikke har nogen holdning til Parlamentets program for 2010, fordi jeg forlader Parlamentet i juli. Men jeg ville svigte dem, der har sendt

mig i Parlamentet i de seneste 10 år, hvis jeg ikke benyttede denne lejlighed til at protestere mod afholdelsen af parlamentssamlinger i Strasbourg overhovedet. Det er et skandaløst spild af skatteydernes ressourcer. Der er ingen grund til det. Der findes en egnet parlamentsbygning i Bruxelles. Når jeg nævner dette for folk i Det Forenede Kongerige – de udgifter og det besvær, som alle har i forbindelse med at komme her – er de fuldstændig lamslåede over, at vi fortsætter denne tradition, særlig i en tid med økonomisk stramhed. Tiden er inde til at sætte en stopper for Strasbourg-farcen, til at sikre, at Parlamentet kun holder møde i Bruxelles og yder et reelt bidrag til at spare offentlige midler, for der er bedre ting at bruge dem på.

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) - (EN) Hr. formand! Hvert år fremlægger formandskonferencen forskellige ændringsforslag i et forsøg på at sikre, at vi bruger mere tid i Strasbourg end nødvendigt. Vi bruger mere tid i Strasbourg, end nogen udenforstående forstår, blot fordi det indebærer næsten en hel dagsrejse for de fleste at komme til dette sted. Vi burde overhovedet ikke vælge at komme til Strasbourg.

Den ene yderligere rettighed, jeg ønsker for dette Parlament, er retten til at vælge, hvor det holder møde. Min kollega, hr. Posselt, erkender, at der er nogle lokale fordele for politikere, som bor tæt herpå. Det er dog ikke let for os alle blot at rejse over grænsen fra Tyskland. Det tager over en dag at få vælgere – folk, som ønsker at se, hvordan Parlamentet fungerer – hertil. Vi har udmærkede faciliteter i Bruxelles. Vi bør ikke stemme om at forlænge den tid, vi bruger i Strasbourg. Vi bør stemme om at slippe for det.

– Betænkning: Mairead McGuinness (A6-0232/2009)

Daniel Hannan (NI). - (EN) Hr. formand! Jeg skal blot rejse et spørgsmål her, nemlig den skandaløse saga med jordtilegnelseslovene i Spanien, der er blevet indbragt for Udvalget for Andragender i en eller anden form i de seneste seks år. I dette Parlament har vi alle vælgere, som uanset nationalitet har været udsat for overgreb begrundet i urbaniseringsloven i de spanske Costas, ligesom tusindvis af spanske borgere har.

Forsøgene på at indbringe spørgsmålet for Parlamentet er på skamfuld vis blevet hindret af en række spanske deputerede fra begge partier, og jeg vil navnlig appellere til mine kolleger i det spanske Partido Popular til at huske på betydningen af ejendomsrettens ukrænkelighed. De af alle mennesker burde forstå – når man kender deres baggrund og ved, hvad der skete under Den Anden Republik, hvor ejendomsretten ikke var sikker – hvor vigtigt det er, at folk føler, at deres skøder ikke kan tilsidesættes som følge af statslige overgreb.

– Betænkning: Anna Záborská (A6-0198/2009)

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Hr. formand! For det første vil jeg gerne sige, at fru Záborskás betænkning indtager den rette holdning. Det er meget vigtigt, at der kan gennemføres lighed i Parlamentets forskellige roller, både i udvalg og i delegationer.

Det er også meget vigtigt, at kandidatlisterne til europavalgene kan indeholde lige så mange kvindelige som mandlige kandidater, når de opstilles.

Vi har brug for hinanden, og jeg håber, at tingene vil udvikle sig i en retning, hvor køn en dag ikke længere spiller så stor en rolle som kvalifikationer og ekspertise. Når Parlamentet træffer sine beslutninger, er det yderst vigtigt, at vi har kvalificerede folk med ekspertise – både mænd og kvinder – i udvalgene. På den måde vil alle have et fælles og klart syn på, hvordan vi skaber en bedre fremtid og et bedre Europa ved at udnytte viden og færdigheder.

– Betænkning: Eluned Morgan (A6-0216/2009)

Daniel Hannan (NI). - (EN) Hr. formand! Der kan opnås enorme besparelser ved at etablere et fælles europæisk net. Et eller andet sted i Europa er der på ethvert givent tidspunkt overskud af elektricitet, og nedbrydning af nationale barrierer vil i væsentlig grad nedbringe vores afhængighed af importerede energikilder. Desværre er denne integrationsmodel – et frit, decentraliseret og organisk marked – dog ikke det, vi har stemt om i rækken af betænkninger i dag. Vi går i stedet i retning af harmonisering, i retning af faste priser, i retning af beskyttelse, i retning af en fælles forhandlingsposition over for Rusland og andre tredjeparter. Der er en grundlæggende ideologisk forskel i EU mellem et frit marked baseret på gensidig produktanerkendelse og et harmoniseret marked baseret på indskrænkning af forbrugervalget, beskyttelse af producenterne og regulering af myndigheden.

Jeg mener, det indebærer særlige farer for et land som Storbritannien. Indtil for to år siden var vi EU's eneste nettoenergiproducent. Selv nu er vi stort set i balance. En fælles energipolitik kunne ende med at blive det samme som den fælles fiskeripolitik for os, en politik, hvor vi er de eneste, der lægger et betydeligt beløb i den fælles pulje, hvorfra alle andre så trækker på et ligeligt grundlag.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Før jeg går videre, vil jeg gerne lykønske ordføreren, fru Morgan. Jeg ved, at hun er ved at gå, så selv om vi ikke altid er enige, tror jeg, alle vil være enige i, at hun har gjort et stort stykke arbejde med denne betænkning.

Hvis vi ser på liberaliseringen i EU, ved vi alle, at liberaliseringen af telekommunikation har været en stor succes, som giver forbrugerne i hele EU valgmuligheder, lavere priser og bedre service. Det er en skam, at postmarkedet og energimarkedet især halter bagefter i denne henseende. Dette er helt sikkert nogle få skridt i den rigtige retning, men vi har stadig behov for at løse problemet med ubundet adgang til nettet og også med adgang til andre markeder.

Det kan ikke være rigtigt, at nogle markeder, som f.eks. det britiske forbliver åbent for konkurrence, mens selskaber i Tyskland og Frankrig kan få adgang til det britiske marked og alligevel forhindre selskaber fra Det Forenede Kongerige og andre lande i at få adgang til deres egne markeder. Tiden er ikke længere inde til protektionisme. Tiden er inde til at have tiltro til markedet.

– Betænkning: Ivo Belet (A6-0218/2009)

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Hr. formand! For det første vil jeg gerne sige, at hr. Belets betænkning er fremragende. Det er meget vigtigt, at vi sikrer os, at vi er energigivnlige, sparer energi og handler effektivt på enhver måde – inden for transport og på andre områder.

Det er også, hvad vi burde sigte efter i forbindelse med dæk. Denne specifikke betænkning omhandler transport og dæk, men det er vigtigt at huske på, at sikkerhed er det vigtigste spørgsmål og noget, vi aldrig bør gå på kompromis med.

I dette spørgsmål må vi finde den rette balance. Energieffektivitet i dækfremstillingen må ikke få lov at gå ud over sikkerheden. Hvis vi med andre ord ønsker at sikre energieffektivitet og forbedre den, må vi samtidig sørge for, at sikkerheden ikke undermineres det mindste, for på motorveje, små veje og overalt skal sikkerheden prioriteres og være hovedformålet, når vi udvikler transporten i Europa.

– Betænkning: Adina-Ioana Vălean (A6-0138/2009)

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Hr. formand! Jeg vil først og fremmest gerne takke ordføreren, fru Vălean, for hendes fremragende betænkning. Det er meget vigtigt, at vi i fremtiden når frem til en situation i Europa, hvor udgifterne til mobiltelefonopkald i hele Europa kan sænkes og blive ens på hele det indre marked.

I øjeblikket er problemet naturligvis, at vi, når vi rejser fra et land til et andet, ofte skal købe nye abonnementer, eller skal betale meget høje afgifter, hvis vi ikke køber et nyt.

Det er vigtigt, at der, når der findes fri bevægelighed for mennesker og arbejdskraft og et fælles økonomisk område opbygges – noget, der faktisk skulle ske på unionsplan – indføres et sammenhængende system for mobiltelefonafgifter. Det ville være til gavn for offentligheden.

EU må handle på en måde, der prioriterer befolkningens interesser, og hvis vi ønsker det, kan vi handle for at sikre, at priserne på samtaler sænkes.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! I min egenskab af ordfører for Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse for denne betænkning, er jeg meget stolt af det arbejde, vi har gjort for at indføre større gennemsigelighed. Et af de store problemer har i mange år været spørgsmålet om de chok, forbrugerne får, når de vender hjem og får en regning, der er større end forventet.

Hvis vi ser på resten af betænkningen, særlig på prisgrænserne, tror jeg, vi bør erkende, at priserne, selv uden regulering alligevel falder. Kommissionen selv erkender, at dens egne tal viser, at de fleste forbrugere ikke benytter roaming. 70 % af forbrugerne bruger slet ikke roaming i løbet af året. Antallet af personer, der regelmæssigt benytter roaming, er meget lavere. Så det vi reelt gør, er at nedbringe opkaldsudgifterne og dataudgifterne for nogle få privilegerede medlemmer af Europa-Parlamentet, Kommissionens tjenestemænd, europæiske journalister og europæiske forretningsmænd.

Lad os håbe, at virksomhederne, når de forsøger at hente disse indtægter ind andre steder fra, ikke begynder med at opkræve de hjemlige forbrugere – særlig de fattige – mere for deres opkald. Lad os håbe, at vi ikke stjæler fra de fattige for at betale for billigere opkald for de rige.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg hilser fru Văleanes betænkning om et emne, hvor EU's beføjelser for en gangs skyld finder fuld anvendelse, velkommen.

Inden for telekommunikation må jeg sige, at situationen nogle gange er aldeles ubærlig. Der er vildledningen af forbrugere, som, når de har benyttet en mobiltelefon som denne, hvor det i deres kontrakt står, at den omfattede internationale opkald, får et chok, når de ser deres regninger. Som eksempel kan jeg fortælle, hvad der for nylig skete for mig, da jeg efter at have brugt en internetforbindelse to eller tre gange i Italien en dag modtog en regning fra den stort set nationaliserede franske operatør, Orange, på 1 200 EUR, og for en anden dag, som jeg tilbragte tæt på den franske grænse mellem Evian og Genève, modtog jeg en regning på 3 000 EUR!

Der er tale om en absolut ubeskrivelig praksis, der nærmer sig tyveri ved højlys dag, og operatørerne er de ansvarlige – de sikrer ikke forbrugerne nogen form for gennemsikuelighed. Reglerne om mobiltelefonkontrakters gennemsikuelighed i EU må derfor standardiseres.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Hr. formand! Vi går naturligvis alle ind for lavere takster, når vi rejser udenlands med vores mobiltelefoner – det ville være tosset at være imod det, men det er kun en del af ligningen. Når vi her i Parlamentet forpligter operatørerne til at sænke deres roamingtakster, skal de finde pengene andre steder, og dette betyder ofte en forøgelse af taksterne for dem, der ikke rejser.

Dette er med andre ord en afgift på ikkerejsende til gavn for rejsende. Der vil være teenagere i socialt boligbyggeri i min valgkreds, som nu skal betale højere takster, så en række forretningsfolk, medlemmer af Europa-Parlamentet og kommissærer kan tale billigere, når de er i udlandet.

Jeg er nødt til at sige, at vi ikke er uvildige parter. Alle vi, der deltager i afstemningen, vil få en betydelig gevinst af en sådan regulering, som vi har presset igennem på dette område i det seneste år. Hvis man ønsker at forstå, hvordan magten har skiftet hænder i Europa, behøver man blot læse denne betænkning. "Hvem hvem"? spurgte Lenin i måske den mest kraftfulde erklæring af en politisk filosofi, der nogensinde er fremsat. Hvem har magten, og over hvem udøver han den? Ja, der kan ikke længere herske megen tvivl om, hvem der har magten: Det har vi – eurokraterne.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hr. formand! Jeg stemte for denne betænkning, fordi jeg mener, at Europa-Parlamentets indsats på mobilkommunikationsområdet er yderst vigtig. Når jeg husker tilbage på mine første arbejdsdage i Bruxelles, kostede et minuts telefonsamtale kostede 3 EUR eller mere. Nu, takket være disse reguleringer, betaler vi disse begrænsede beløb, og det har været til gavn for den europæiske befolkning som helhed. Jeg vil også gerne påpege, at disse roamingtakster har været meget uklare. Dette gælder navnlig tekstbeskeder. Mens vi har opnået store besparelser på samtaler, har selskaberne nogle gange tjent alt for meget på tekstbeskeder, og heller ikke dette var i borgernes interesse. Jeg mener, at vi med dette direktiv og denne forordning har realiseret et enormt fremskridt i forbrugernes interesse, og nu om dage, hvor datatransmission er så yderst vigtigt, at folk modtager data på deres mobiltelefoner, udgør den omstændighed, at disse takster er blevet sat ned, et vigtigt resultat for Europa-Parlamentet.

– Betænkning: Peter Skinner (A6-0413/2008)

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske hr. Skinner med denne betænkning. Han har udført et fremragende stykke arbejde. Det har været en enorm opgave, men han har virkelig leveret resultater i forbindelse med dette meget komplekse stykke lovgivning. Jeg vil også gerne lykønske de europæiske institutioner og medlemsstaterne, som har givet os denne vellykkede konklusion på Solvens II.

Den er et godt eksempel på, hvordan Europa må arbejde sammen for at nå frem til en finansiel genopretning. Byrder vil blive delt, ligesom løsninger vil. Dette godkendte europæiske svar er et godt eksempel på et tættere finansielt samarbejde. Vi må arbejde på at sikre os, at der aldrig igen opstår en bankkrise som den, vi oplever i øjeblikket.

Jeg bemærkede med stor interesse, at Kommissionen godkendte realkreditstøtteordningen for de britiske boligejere. Denne ordning vil gøre det muligt for boligejere, der er ude af stand til at betale tilbage på deres realkreditlån, at udskyde tilbagebetalingen af hovedstolen og op til 70 % af renterne i en periode på to år. Vi

bør nøje følge denne ordning og tage ved lære af og gennemføre eventuelle effektive foranstaltninger, der vil lette den byrde, vi bærer.

Jeg mener, at dette er noget, som alle medlemsstater kan se på, men jeg tror også, at de finansielle institutioner i medlemsstaterne selv kan gøre det lettere for folk at overgå til realkreditlån, hvor der kun betales renter, hvis de er i vanskeligheder. De finansielle institutioner, kan i lyset af den støtte, de får fra medlemsstaternes regeringer, gøre meget for at hjælpe folk, som er under pres på grund af krisen.

– Betænkning: Gunnar Hökmark (A6-0236/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) - (EN) Hr. formand! Inden jeg starter på min stemmeforklaring, vil jeg blot lykønske min kollega, hr. Kamall, som netop har holdt sin tale nr. 100 her i Parlamentet. Nogle vil være overraskede over, at det har taget så lang tid. Men det er godt at have ham i centurionklubben.

Jeg stemte for Hökmark-betænkningen af mange forskellige årsager. Hovedsageligt fordi, ja, hvem kan være imod nuklear sikkerhed? Og, hvis man skal tale om nuklear sikkerhed, og hvordan vi skaffer energi i fremtiden, så vil vi ønske, at den leveres så sikkert som muligt og bortskaffes så sikkert som muligt. Men jeg stemte også for den, hovedsageligt fordi jeg ønsker mere atomkraft i fremtiden – mere i Det Forenede Kongerige – fordi jeg er dødtræt af at se vindmøller og vindturbiner dukke op i det smukke europæiske landskab, som ikke bidrager med noget til nogen af vores nationale net – de forårsager faktisk ekstra skade på de nationale net – og ikke yder vedvarende energi. De leverer blot en lettere alternativ energi i en kort periode. Jeg går helt og fuldt ind for nuklear sikkerhed og helt og fuldt ind for atomkraft.

– Betænkning: Raül Romeva i Rueda (A6-0253/2009)

Jim Allister (NI). - (EN) Hr. formand! Kommissionens grove forslag i dens oprindelige forslag om, at den skal kontrollere sportsfiskeri og opkræve afgifter og licenser og alt muligt andet, der går hånd i hånd med en sådan form for bureaukrati, var et af de forslag, der med rette, gav anledning til stor modstand, ikke blot inden for den sektor, men også blandt dem, der interesserer sig for spørgsmål i tilknytning til fiskeri og EU-bureaukrati.

Jeg er derfor glad for, at ændringsforslag 48 i dag er blevet godkendt. Dette genopretter i det mindste en del af medlemsstaternes skønsbeføjelser med hensyn til, om der skal tages skridt i forbindelse med godkendelse og registrering af sportsfiskeri, og det overlades til medlemsstaterne at bedømme, om der er nogen virkning – hvor der i de fleste medlemsstater ikke er nogen – på fisk, der fanges ved sportsfiskeri. Så jeg er glad for, at Kommissionen er blevet afvist med hensyn til dette forslag, og at det, der i starten var dårligt, er blevet forbedret noget.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Hr. formand! Efter 10 år her i Parlamentet troede jeg ikke, at der var noget, der kunne overraske mig mere, men jeg var chokeret over det tåbelige forslag, der udvider den fælles fiskeripolitik til at omfatte fritidshavfiskere og kræver, at de registrer hver eneste fangst og fratrækker den deres nationale kvote.

Forslaget er ikke blevet forkastet, selv om det er blevet væsentligt forbedret takket være en lang og udmarvende udmattelseskrig kæmpet i udvalget af fire karakterfaste og patriotiske skotter, der repræsenterer de vigtigste partier i landet, nemlig fru Attwooll og fru Stihler og hr. Stevenson og hr. Hudghton. Jeg vil også gerne takke Nordirlands bedste ven i Europa-Parlamentet, Jim Allister, som slår meget til lyd for begge samfunds interesser og traditioner i hans provins.

Problemet her var håndhævelse. Problemet var, at folk ikke håndhævede gældende ret. Vores instinkt her i Parlamentet er altid at lovgive frem for at bruge det lovarsenal, der allerede står til vores rådighed. Jeg så gerne, at vi anvendte – ikke blot inden for fiskerisektoren – princippet om, at det bedste ikke altid er at vedtage en ny lov, før man har udtømt de juridiske beføjelser, man allerede har, fuldstændigt.

Catherine Stihler (PSE). - (EN) Hr. formand! Afstemningen i dag om Romeva-betænkningen bør, håber jeg, forsikre de europæiske fiskere om, at deres bekymringer er blevet anerkendt. Ændringsforslag 7 og 11 blev vedtaget uden modstand; ændringsforslag 48 blev vedtaget med 608 stemmer mod 37; ændringsforslag 49 blev vedtaget med 580 stemmer mod 54; ændringsforslag 50 fik bred støtte; ændringsforslag 2 blev vedtaget som en del af en afstemning under et med ændringsforslagene 7 og 11; ændringsforslag 92 faldt og ændringsforslag 93 faldt ligeledes, hvilket var det, sportsfiskerisektoren bad om.

Næste skridt vil reelt være, hvordan Rådet vil håndtere omformuleringen af artikel 47. Vil det acceptere Parlamentets omformulering, eller vil det indtage en anden holdning? Det er en skam, at ingen fra Rådet er

her til at besvare det spørgsmål. Men lanceringen i dag af grønbogen om den fælles fiskeripolitik giver os alle en mulighed for at ændre den fælles fiskeripolitik, og jeg håber, at medlemmerne vil benytte lejligheden til at sende grønbogen til så mange af deres vælgere som muligt, så de kan lade deres stemme høre.

– **Betænkning: Cornelis Visser (A6-0206/2009)**

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Det føles som en milepæl – undskyld, var det en milepæl eller en møllesten? – at have nået.

Denne betænkning har en interessant titel: "Bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger". For jeg må altså sige, at hvis vi ønsker den bedste tekniske foranstaltning til bevarelse af fiskeressourcerne, så findes den ikke i den fælles fiskeripolitik. Resultaterne er der. Den fælles fiskeripolitik har været en fiasko, når det gælder bevarelse af fiskeressourcerne. Det er på tide – og har længe været det – at vi ser på resultater rundt om i verden, der har fungeret.

Lad os se på eksemplet Island, hvor de har udviklet ejendomsbaserede løsninger og rettigheder, der kan overdrages. Lad os se på eksemplet New Zealand, hvor rettigheder til fiskepladserne er blevet overdraget fra generation til generation. I begge tilfælde viser det sig, at man, hvis man har tillid til markedet, har tillid til retsstatsprincippet og til ejendomsrettighederne, og det vil oftere nå frem til en bedre løsning end en sovjetinspireret centralt planlagt ordning som den fælles fiskeripolitik, der har vist sig at være en katastrofe. Tiden er inde til at have tiltro til markedet.

– **Betænkning: Simon Busuttil (A6-0251/2009)**

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Hr. formand! Blot en hurtig bemærkning for at forklare vores gruppes, Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, stemme til min betænkning om en fælles indvandringspolitik. Der var to afstemninger, en om et alternativt forslag og en anden om selve betænkningen. Vi stemte for den første, så vi kunne fjerne et afsnit, som den socialdemokratiske fløj her i Parlamentet havde fået indsat, og som omhandler indvandrernes stemmeret. Dette er noget, vi ikke er enige i, og vi stemte også imod det i udvalget.

Det er dog uheldigt, at dette forslag ikke blev vedtaget, for hvis det havde været tilfældet, ville dette afsnit være blevet fjernet. I stedet stemte vi for betænkningen som helhed, fordi vi mener, at dette er en god betænkning, som indeholder Europa-Parlamentets samlede program inden for en fælles indvandringspolitik.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! En europæisk indvandringspolitik principper, aktioner og redskaber. Det er det meget brede emne for hr. Busuttils betænkning.

Principperne? EU vil angiveligt få brug for yderligere 60 mio. ikkeeuropæiske indvandrere i 2050, til trods for at det stadig har millioner af arbejdsløse og fattige borgere, til trods for dets masseafskedigelser og virksomhedslukninger.

Aktioner? Giv indvandrerpopulationerne flere rettigheder, herunder navnlig stemmeret, og åbne ubegrænset adgang til Europas territorium og arbejdsmarked.

Redskaber? Såkaldt "positiv" forskelsbehandling eller anerkendelse af uformelle kvalifikationer, hvad de end måtte være, mens europæere skal have behørigt dokumenterede kvalifikationer; anerkendelse af en ny kategori af migranter, miljømigranter; og forpligtelsen for europæiske borgere til at tilpasse sig den uundgåelige oversvømmelse, som eurokraterne har arrangeret og planlagt med Parlamentet som medskyldig.

I stedet for alt dette må vi hurtigt vende disse migrationsstrømme og genindføre de indre grænser, gennemføre en familiefokuseret politik for at øge den europæiske befolkning og indføre national og europæisk præference på alle områder.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har mange forbehold over for denne betænkning, og det første vedrører, som det blev sagt for kort tid siden, en bestemmelse, der forekommer forbløffende på et tidspunkt, hvor Europa står over for problemet med løngarantifonde eller afskedigelse af millioner af arbejdstagere. At vedtage bestemmelser, der sikrer, at 60 mio. nye indvandrere kan komme til Europa og arbejde her, er efter min mening en oprørende foranstaltning.

Jeg vil dog også gerne påpege, at der, mens vi drøfter, hvordan vi skal regulere og organisere den fremtidige indvandring, finder tragedier sted – gudskelov undgået takket være Italiens humane indstilling og hr. Maronis gode regeringsførelse – som den, der kunne være indtruffet i forbindelse med det tyrkiske skib Pinar.

Hvad skal Europa gøre? I 600 tilfælde – som hr. Maroni med rette sagde – har Malta til trods for, at det modtager støtte fra EU, ikke opfyldt sin forpligtelse til at tage imod dem, der rejste fra kysten i Nordafrika og landede på Maltas kyster. I alle disse tilfælde måtte Italien gribe ind, selv om vores modtagelsescenter i Lampedusa nu, som vi alle ved, langt har overskredet sin kapacitet.

Så Europa, grib ind, fastlæg nogle klare regler! Vi beder om en væsentlig forøgelse af støtten til vores land for at sætte os i stand til at tage denne udfordring ordentligt op. Europa må vågne op og regulere indvandringsstrømmene seriøst. Vi kan ikke fortsætte på denne måde!

– Betænkning: Cornelis Visser (A6-0206/2009)

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Hr. formand! Jeg ville gerne give udtryk for min holdning til betænkningen fra Fiskeriudvalget – Visser-betænkningen – om fiskeribeskyttelsesspørgsmål. Fiskeri er yderst vigtigt for mit land – Letland – fordi vi har 550 km kystlinje. Da Letland er repræsenteret i Europa med otte medlemmer af Europa-Parlamentet, kan vi ikke sidde i alle udvalg, men disse spørgsmål er meget vigtige både for vores økonomi og for vores traditionelle levevis. Den aktuelle forordning, som denne betænkning også regulerer, er ikke nok til at beskytte kystfiskeriet. Jeg forstår, at overfiskning er et alvorligt problem, men på grund af overdreven regulering er vores kystfiskeri truet, og vores fiskere jages væk fra Østersøkysten. Jeg mener, at Europa-Parlamentets næste opgave bør være at sikre, at de lande, der grænser direkte op til havet, både kan bevare deres traditionelle levevis og også rent praktisk udføre fiskeri, da det nu om dage ofte sker, at vores fiskerlandsbyer er tvunget til at købe produkter fra større virksomheder, der fisker i fjerne oceaner. Hundreder, endog tusinder af indbyggere ved kysten mister deres job, selv om det i århundreder har været deres vigtigste levebrød.

Skriftlige stemmeforklaringer

– Betænkning: Helmuth Markov (A6-0243/2009)

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne henstilling, da tiltrædelse af regulativ nr. 61 fra De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa om ensartede forskrifter for godkendelse af erhvervskøretøjer for så vidt angår udragende dele foran bagpanelet på førerhuse (revideret aftale) er et mål for den fælles handelspolitik i medfør af traktatens artikel 113 om fjernelse af tekniske handelshindringer for handel med motorkøretøjer mellem de kontraherende parter.

Fællesskabets deltagelse vil give de harmoniseringsbestrebelsers, der gennemføres i henhold til denne aftale, mere vægt og vil derfor muliggøre en lettere adgang til tredjelands markeder. Denne inddragelse skal resultere i, at der skabes overensstemmelse mellem de instrumenter, der benævnes "regulativer", vedtaget i henhold til den reviderede aftale, og fællesskabslovgivning på området. Vedtagelse af et regulativ af denne art betyder rent faktisk tilpasning til den tekniske udvikling.

– Indstilling ved andenbehandling Jan Cremers (A6-0207/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemmer for.

Europa-Kommissionen har altid lagt stor vægt på at sikre mobile borgers individuelle rettigheder først og fremmest med hensyn til de fordele, der vedrører socialsikringsområdet. Fri bevægelighed for borgerne inden for Fællesskabet er en af deres grundlæggende frihedsrettigheder og fremmer udvikling af medlemsstaternes interne økonomi.

Det er grunden til, at Kommissionen forsøger at intensivere sine bestræbelser, så EU-borgere og deres familier reelt kan nyde godt af de rettigheder, de er sikret i henhold til den aktuelle europæiske lovgivning. Mens den nationale lovgivning inden for visse sektorer indebærer en bedre behandling af fællesskabsborgere og deres familier end krævet i den aktuelle europæiske lovgivning, har ingen medlemsstat rent faktisk ratificeret alle de direktiver, der er udstedt på området, korrekt.

Den ofte forekommende overtrædelse af EU-borgernes grundlæggende ret til fri bevægelighed på det europæiske territorium er indlysende, først og fremmest i relation til følgende situationer: Retten til indrejse og ophold for familiemedlemmer, der er statsborgere i tredjelande, og den manglende bistand efter arbejdsulykker.

Vi håber, at Kommissionen vil fortsætte sit tekniske samarbejde med medlemsstaterne, der har ført til, at forskellige punkter, der skal drøftes og tydeliggøres, er blevet identificeret, særlig med hensyn til overtrædelser.

– Betænkning: Caroline Lucas (A6-0115/2009)

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning fordi den sender et stærkt signal til det kommende Parlament om, at spørgsmålet om ulovlig træfældning og skovrydning skal behandles mere effektivt.

Dette forslag skulle have været fremsat for længe siden. Det anslås, at omkring 20-40 % af verdens industrielle træproduktion kommer fra ulovlige kilder, og op mod 20 % af denne finder vej til EU hvert år. Dette presser træpriserne, udplyndrer naturlige ressourcer og skatteindtægter og øger fattigdommen blandt den oprindelige befolkning over hele verden. De langsigtede virkninger er endnu mere alvorlige, da skovrydning, som ulovlig træfældning er den vigtigste årsag til, tegner sig for næsten en femtedel af de globale udledninger af drivhusgasser.

Det fremgår af de aktuelle ændringsforslag i Lucas-betænkningen, at det kun er en lovovertrædelse at være i besiddelse af eller sælge ulovligt træ, hvis man har udvist forsømmelighed, har handlet uagtsonmt eller forsætligt – de virksomheder, der har opfyldt deres forpligtelser til "fornøden omhu", straffes ikke. Så der er ikke noget absolut behov for, at virksomhederne garanterer lovlighed.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningen om krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning, fordi ulovlig træfældning er et stadig mere alvorligt problem med meget foruroligende miljømæssige virkninger som f.eks. tab af biodiversitet, skovrydning og skovforringelse. Derudover tegner den sig for næsten 20 % af kulstofudledningerne på verdensplan.

Som storforbruger af træ og træprodukter har EU en forpligtelse til at træffe effektive foranstaltninger mod skovrydning og ulovlig træfældning, der helt klart må omfatte, at det ophører med at være et marked for ulovlige træprodukter.

Vi må vedtage lovgivning mod ulovlig træfældning, så forbrugerne ved, at produkterne er blevet fældet lovligt, så virksomheder, der overholder disse regler, ikke stilles ringere, og så virksomheder, der vælger ulovlige træprodukter ikke længere vil finde et marked.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg hilser Caroline Lucas' betænkning om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning. Jeg var ordfører for udtalelsen i Udvalget om International Handel, som blev vedtaget enstemmigt i udvalget.

For os er den bedste måde at sætte en stopper for handel med ulovligt træ på, at øge kravene og forpligtelserne og forbedre de juridiske muligheder for at retsforfølge virksomheder, der bringer ulovligt træ og træprodukter i omsætning på EU-markedet, for besiddelse og salg som et afskrækkende middel.

Vi må arbejde sammen med de store forbrugerlande som f.eks. USA, Kina, Rusland og Japan om at løse dette problem og om at oprette et globalt varslingsystem og et register over ulovlig træfældning og over lande, der giver anledning til bekymring, ved hjælp af Interpol, et passende FN-organ, der benytter de nyeste satellitteknologisystemer.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jeg valgte at afholde mig fra at stemme om forslaget om fastsættelse af krav til virksomheder, der bringer træ og træprodukter i omsætning.

Jeg mener, at det er yderst vigtigt at øge kontrollen med indførslen af træ ved det indre markeds grænser, men jeg mener, at der i betænkningen foreslås en for dyr og bureaukratisk ordning, der vil straffe vores egne europæiske skovbrugssektorer.

Frem for at indføre en kompliceret og dyr produktmærkningsordning, som vil være skadelig for sektoren og for træ som materiale, bør vi øge kontrollen og fokusere på forsyningskæden, der bringer varer i omsætning på det europæiske marked, for at bekæmpe ulovlig træfældning.

Forordningens hovedformål skal være gennemførelse af en ny, fælles kontrolkultur og ansvarlighed frem for at indføre en bureaukratisk og dyr proces for kontrol med hvert enkelt produkt. I lyset af de problemer, som sektoren står over for, bør vi ikke straffe træ mere end andre materialer og energikilder med alt for bindende regler for markedsføring.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg skal understrege, at dette er en længe ventet forordning, der er nødvendig. Ulovlig træfældning er et problem, der skal håndteres effektivt, ikke blot af klimamæssige årsager, men også af miljømæssige og sociale årsager. Alligevel var jeg nødt til at stemme imod i dag. Betænkningen fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer (ENVI) har mistet sit fokus og

har udvidet anvendelsesområdet og kravene ud over det oprindelige formål. Vi må sikre, at træprodukter, når de indføres og klareres ved det indre markeds grænser, må antages at være lovlige, så der er ingen grund til at pålægge yderligere uforholdsmæssige, bureaukratiske og finansielle byrder på alle virksomheder i EU.

Men ENVI-betænkningen indebærer dyr mærkning, yderligere bæredygtighedskrav, udvider definitionen af lovlighed uopnåeligt og pålægger alle virksomheder på det indre marked byrden om fornøden omhu. Denne forordning bør bekæmpe ulovlig træfældning ved grænserne, som var det oprindelige mål. Men at ramme alle virksomheder på det indre marked, dem, der ikke bruger eller distribuerer ulovligt fældet træ, og dermed potentielt påvirke deres konkurrenceevne på de globale markeder, er helt sikkert ikke forordningens mål, og kan derfor ikke støttes.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning, der fastsætter krav til virksomheder der første gang bringer træ i omsætning på EU-markedet. Virksomhederne skal udvise "fornøden omhu", så alt træ fældes under overholdelse af relevant regional, national og international lovgivning. Jeg glæder mig over, at virksomhederne også skal overholde bæredygtighedskriterier og lovgivning om den indfødte befolkning. Det er vigtigt, at der er en uafhængig tredjepart, som kan kontrollere overensstemmelsen, og jeg er glad for, at dette fremhæves i betænkningen.

Robert Sturdy (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Der må gøres en indsats for at sætte en stopper for handlen med ulovligt fældet træ og træprodukter, der bringes i omsætning på EU-markedet, af hensyn til en effektiv konkurrence, bæredygtig udvikling og beskyttelse af den globale biodiversitet og miljøet.

Den ordning med fornøden omhu, som Kommissionen foreslår (som allerede anvendes på højt niveau i UK), omfatter foranstaltninger og procedurer, der vil gøre det muligt for virksomhederne at spore træ og træprodukter, at få adgang til information om overensstemmelse med gældende lovgivning og at forvalte risikoen for at bringe ulovligt træ og træprodukter på EU-markedet. Indsatsen vil også give forbrugerne vished for, at de ikke vil bidrage til problemet med ulovlig træfældning og handlen hermed, når de køber træ og træprodukter.

Vi støtter i princippet dette forslag, men vi støtter ikke en udvidelse af kravene til alle virksomheder, som ordføreren foreslår, og som vi mener pålægger uforholdsmæssige bureaukratiske og finansielle byrder på alle virksomheder i EU. Kommissionens forslag åbner mulighed for en fleksibel fornøden omhu baseret på risikovurdering og analyse af beviser, og det er en langt mere effektiv og praktisk strategi.

– Betænkning: Miloslav Randsdorf (A6-0214/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig – (LV) Olie er den vigtigste energikilde i EU, og økonomien er meget afhængig af en konstant, pålidelig og tilgængelig forsyning. På grund af vores store og til stadighed voksende afhængighed af import af olie, er olieforsyningsikkerheden særlig vigtig.

Efterspørgslen efter olie i EU vil fortsat stige frem til 2030, skønt dog kun med 0,25 % om året. I 2030 vil olie stadig være den primære energikilde i EU, og den vil tegne sig for omkring 35 % af al den energi, der bruges. Da olieforsyningen og forarbejdningskapaciteten ikke i øjeblikket kan imødekomme det voksende behov, vil situationen på markedet forblive spændt.

Disse faktorer skal tages i betragtning, når vi udvikler en fælles og reel europæisk energipolitik. En del af denne politik skal være EU's evne til at reagere på eventuelle pludselige forsyningskriser. Reserver er en vigtig faktor, der afbøder uventede forsyningsproblemer, da nogle eller endog alle økonomiens sektorer vil gå i stå uden olie. I denne henseende er besiddelse af reserver et spørgsmål om grundlæggende national sikkerhed.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi stemte for denne betænkning, fordi vi mener, at det er vigtigt at opretholde minimumslagre af råolie og/eller olieprodukter. Opretholdelse af minimumslagre er et spørgsmål af største økonomiske og sociale betydning for de enkelte lande, herunder også for deres sikkerhed. Som følge heraf bør enhver form for spekulation, der involverer disse lagre, forhindres, i modsætning til hvad der sker nu. Ejendomsforholdet til og forvaltningen af dem må være på offentlige hænder for at beskytte EU-medlemsstaternes interesser.

Vi er dog ikke enige i de beføjelser, som dette forslag til direktiv giver Europa-Kommissionen, særlig muligheden for, at Kommissionens tjenestegrene kan gennemføre "kontrol af sikkerhedslagre og specifikke lagre" i medlemsstaterne. Landene skal oprette lagre af disse produkter, men forvaltningen af disse lagre og fastsættelsen af deres minimums- eller maksimumsniveauer er et spørgsmål om suverænitæt. Vi er også uenige i ethvert forsøg på at benytte etableringen af disse lagre som endnu en begrundelse, skønt afbødet,

for en indblandingspolitik, som kan udledes af ”et gunstigt investeringsklima med henblik på prospektering efter og udnyttelse af oliereserver inden for og uden for Den Europæiske Union”.

– **Betænkning: Luca Romagnoli (A6-0228/009)**

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi går ind for samarbejde mellem medlemsstaterne om disse spørgsmål, men vi mener, at dette spørgsmål bør være omfattet af subsidiaritetsprincippet og ikke være underlagt en EU-indsats.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Dette initiativ udgør en del af den globale strategi til beskyttelse af kritiske infrastrukturer. EU's økonomi og sikkerhed og borgernes velfærd afhænger af, at der findes en række velfungerende infrastrukturer, som leverer livsnødvendige tjenester såsom sundhedstjenester, telekommunikation, energi- og transportnet, finansielle tjenester, forsyning med fødevarer og vand osv.

Mens nogle medlemsstater allerede har solide beskyttelsesforanstaltninger og -strukturer på plads, er situationen stadig meget usikker i andre medlemsstater. Det er derfor afgørende, at der foregår en bedre og mere effektiv udveksling af information og god praksis, hvilket kun vil være muligt ved at oprette dette informations- og kommunikationssystem.

Dette system vil styrke dialogen og øge den tilgængelige information om fælles trusler og sårbare områder samt fremme samarbejde og koordinering mellem medlemsstaterne. Samtidig vil det fremme udviklingen af passende foranstaltninger og strategier til afbødning af risici og fremme en passende beskyttelse, og det vil også øge borgernes sikkerhed.

Jeg støtter også indførelsen af den treårige revisionsklausul, der vil gøre det muligt at foretage de nødvendige forbedringer, særlig muligheden for at indføre et hurtigt varslingsystem.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for forslaget om et informations- og varslingsnetværk vedrørende kritisk infrastruktur (CIWIN). Nogle af medlemsstaternes infrastrukturer består af fysiske faciliteter og informationsteknologifaciliteter, tjenester og aktiver, der, hvis de afbrydes, kunne have meget alvorlig indflydelse på borgernes sundhed, sikkerhed og økonomiske og sociale velfærd.

Transportsystemer, telekommunikation og energi er sektorer, der har afgørende betydning for medlemsstaternes udvikling, og de er også i stadig stigende grad indbyrdes forbundet, idet nogle medlemsstater er afhængige af andre. Derfor er det yderst vigtigt for EU's udvikling, at der findes et fælles system for adgang til og udveksling af information mellem de forskellige myndigheder om beskyttelse af kritiske infrastrukturer, udveksling af god praksis og også et hurtigt varslingsystem.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Med Kommissionens forslag, som betænkningen vedrører, skabes et informations- og varslingsnet mellem medlemsstaternes offentlige og private infrastrukturer, der karakteriseres som ”kritiske”.

Dette netværk er det første skridt i retning af at tillade privatpersoner, med andre ord monopolvirksomheder, hvis installationer vil blive karakteriseret som kritiske infrastrukturer, at få kompetence i sikkerhedsspørgsmål, hvilket i dag udelukkende er statens ansvar.

Det baner vejen for arbejderklassedemonstrationer, der rammer ”kritiske” infrastrukturer, herunder private installationer (f.eks. strejker inden for kritiske sektorer, såsom energi, telekommunikation og så videre, arbejdsnedlæggelser på fabrikker, virksomheder osv., strejkevagter, demonstrationer og så videre), der kan betegnes som ”terroraktioner”.

Det underminerer medlemsstaternes forsvar og suverænitet, det fjerner skellet mellem deres interne og eksterne sikkerhed og giver EU en direkte rolle og betydning i den.

Bekæmpelse af ”terrortruslen” er endnu en gang blevet brugt som det påskud, EU havde brug for for at færdiggøre sin reaktionære institutionelle ramme, der hovedsageligt modarbejder arbejderklasse- og græsrodsbevægelser og beskytter kapitalens magt ved at underminere medlemsstaternes suveræne rettigheder yderligere.

Vladimir Urutchev (PPE-DE), skriftlig. – (BG) I dag vedtog EU hr. Romagnolis betænkning om etablering af et informations- og varslingsnetværk vedrørende kritisk infrastruktur i EU, som ikke blev drøftet på plenarmødet. Jeg mener, at beskyttelse af EU-borgerne er en af denne institutions højeste prioriteter, og borgerne skal vide det.

Etableringen af dette informationsnetværk vil gøre det muligt på grundlag af udveksling af erfaring og god praksis mellem EU-medlemsstaterne at nå frem til en bedre forståelse af og højere standarder for beskyttelse af kritiske steder og aktiviteter, der er afgørende vigtige for landene og deres befolkninger.

Jeg vil gerne nævne, at jeg som skyggeordfører for Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater glæder mig over alle politiske grupper i Parlamentets enstemmige vedtagelse af kravet om medlemsstaternes obligatoriske deltagelse i det nye system, hvilket sikrer dette initiativs betydning ud fra et europæisk perspektiv.

Jeg vil også gerne give udtryk for min tillid til, at Europa-Kommissionen selv efter de første års vellykkede drift af systemet vil træffe de nødvendige foranstaltninger til at udbygge dette system med yderligere funktioner, der muliggør en hurtig udveksling af vigtig information om trusler, der er opstået, og som berører kritisk infrastruktur i en eller anden region i EU.

Vi vil så ende med at have et fuldstændigt informationssystem, der vil give Europas borgere større sikkerhed og bedre beskyttelse.

– **Betænkning: Gérard Deprez (A6-0193/2009)**

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Jeg stemmer for.

Et af de mest omdiskuterede punkter i de politikker, som EU drøfter, er spørgsmålet om gennemførelse af en fælles politik for beskyttelse af fremtrædende personer. Begrebet en "fremtrædende person" er tydeligvis meget bredt, men i dag er vi nået frem til en fælles definition, som siger, at der ved en fremtrædende person forstås en person i en offentlig eller ikkeoffentlig stilling, som kunne være truet som følge af hans eller hendes bidrag til den offentlige debat.

Fremtrædende sager omfatter det tidligere medlem af det nederlandske parlament, Hirshi Ali, som blev truet i februar 2008 efter hendes værdifulde tale om det yderst kontroversielle spørgsmål om islamisk radikaliserings i Europa, og den velkendte britisk-indiske forfatter, Salman Rushdie, der blev forfulgt på grund af hans kontroversielle syn på Islam.

Det er således ønskeligt, at alle, der engagerer sig i at bidrage til den offentlige debat på en positiv måde, skal have ret til at blive beskyttet, når de besøger et land, hvor de kan blive udsat for trusler eller angreb. Først og fremmest i sager som Salman Rushdies, hvor et tredjeland allerede har fremsat en dødstrussel.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Beskyttelse af fremtrædende personer er fortsat værtsstatens ansvar i overensstemmelse med det pågældende lands lovbestemmelser.

I 2002 blev det europæiske netværk til beskyttelse af fremtrædende personer etableret for at forbedre kommunikationen og hørings mellem medlemsstaterne på dette område.

Det aktuelle initiativ sigter mod at udvide definitionen af "fremtrædende person" som fastsat i artikel 2 i Rådets afgørelse 2002/956/RIA for at beskytte alle personer, uanset om de indtager en offentlig stilling eller ej, og som anses for at være udsat for en trussel som følge af deres bidrag til eller påvirkning af den offentlige debat.

Dette nederlandske forslag blev fremsat efter en hændelse i 2008, hvor et tidligere medlem af det nederlandske parlament blev udsat for trusler mod hendes fysiske integritet, efter at hun havde holdt en tale om islamisk radikaliserings under et seminar i Europa-Parlamentet.

Som skyggeordfører for Gruppen for Det europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater støtter jeg dette initiativ, der sigter mod at udvide beskyttelsen af menneskerettighederne og især fremme ytringsfriheden.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PT) Medlemsstaterne samarbejder om beskyttelse af fremtrædende personer på grundlag af de gældende retsbestemmelser i det pågældende land og i overensstemmelse med internationale aftaler. Med Rådets afgørelse (2002/956/RIA), der drøftes her, indføres beskyttelse af fremtrædende personer som fastsat i den nationale lovgivning i en medlemsstat eller i henhold til en international eller overnational organisations eller institutions regulativer. Beskyttelse af fremtrædende personer er værtsstatens ansvar.

I lyset af de trusler, der er blevet fremsat mod fremtrædende personer i de senere år, støtter jeg fuldt ud afgørelsen, der er blevet truffet for at ændre Rådets allerede eksisterende afgørelse om et europæisk netværk

til beskyttelse af fremtrædende personer. Hovedformålet med denne er at udvide artikel 2 ved at definere en "fremtrædende person" som en person, der indtager en officiel eller ikkeofficiel stilling, og som anses for at være udsat for en trussel på grund af hans eller hendes bidrag til eller påvirkning af den offentlige debat.

Jeg mener, at denne afgørelse vil øge sikkerheden for fremtrædende personer og vil have en gavnlig virkning på udviklingen af demokratiet.

– Betænkning: María Isabel Salinas García (A6-0200/2009)

Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Det er ikke et mål i sig selv at opretholde en bomuldsproduktion i Europa. EU bør betragte verdensmarkedet for bomuld som en helhed og give de europæiske forbrugere mulighed for at købe bomuld så billigt som muligt uden hensyntagen til, hvor den er produceret, forudsat at den er blevet produceret på visse etiske og miljøvenlige vilkår.

Jeg er meget imod denne betænkning. Jeg vil gerne endnu en gang sige, at der er heldigt, at Europa-Parlamentet ikke har fælles beslutningsbeføjelser inden for EU's landbrugspolitik. Ellers ville EU falde i fælden med protektionisme og store subsidier til alle de forskellige grupper inden for landbrugsindustrien.

– Betænkning: Reinhard Rack (A6-0219/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for.

Alperregionen er et af de vigtigste og rigeste områder i EU. Den består af i alt otte lande, som allerede den 4. april 1998 underskrev fælles aftaler om beskyttelse og bevarelse af denne region og om en fælles politik for forvaltning af transporten. Hvad angår transport blev "Protokol om gennemførelse af Alpekonventionen på transportområdet" faktisk vedtaget den 24.-26. maj 2000 med det hovedformål at fungere som retlig ramme for bæredygtig mobilitet i Alperne.

Selv om denne protokol endnu ikke er godkendt af alle otte lande i Alpekonventionen, vil vi gøre vores yderste for at sikre, at den ratificeres af de øvrige lande i regionen, så denne ratificering af "transportprotokollen" bliver en af Europa-Kommissionens vigtigste prioriteter.

– Betænkning: Mairead McGuinness (A6-0232/2009)

Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Denne betænkning er reelt en aktivitetsberetning fra Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender. Men fordi der nogle gange henvises til Lissabontraktaten, som roses i høje toner, og gives udtryk for håb om, at den snart vil blive ratificeret, har jeg valgt at stemme imod betænkningen som helhed.

Jeg mener, at Lissabontraktaten i princippet er blevet forkastet, da borgerne i en medlemsstat har stemt imod den ved en folkeafstemning. Der findes desuden en række andre medlemsstater, hvor flertallet af vælgerne helt sikkert ville have stemt imod Lissabontraktaten, hvis de havde fået muligheden for det.

Jeg kan ikke støtte den uvidenhed, som Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender har lagt for dagen i formuleringen af denne betænkning.

Francis Wurtz (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jeg vil gerne give udtryk for min modstand mod punkt 17 i denne betænkning, der er endnu et udtryk for kampagnen imod, at Strasbourg fungerer som sæde for Europa-Parlamentet. Jeg vil gerne påpege følgende i denne forbindelse.

For det første var valget af Strasbourg fra starten en yderst symbolsk beslutning med rod i Europas historie. Hensigten var at understrege målet med en europæisk proces, som en styrke for fred og for samling af nationerne. Jeg mener, at dette mål stadig er relevant, og det er grunden til, at jeg slår til lyd for, at Strasbourgs symbolværdi bevares.

For det andet vil jeg gerne endnu en gang give udtryk for mit ønske om at se et Europa, der støtter den mangfoldighed af kulturer, der kendetegner de nationer, det består af. Hvorfor ikke have en betydningsfuld europæisk institution i Warszawa, en anden i Barcelona, en i Stockholm, ud over Kommissionen i Bruxelles og Parlamentet i Strasbourg?

Med mindre det eneste mål er at have et erhvervsmæssigt drevet Europa, er der intet, der berettiger en centralisering af alt på et sted, som uundgåeligt er langt fra Europas befolkninger.

Dette er årsagerne til, at jeg er imod punkt 17 i McGuinness-betænkningen, som ellers er problemfri.

– Betænkning: Anna Záborská (A6-0198/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningsforslaget om integrering af ligestilling mellem kvinder og mænd i udvalgs- og delegationsarbejdet. Det fremgår af denne initiativbetænkning, at der er gjort fremskridt i udvalg og delegationer, og behovet for at indføre og anvende en strategi for integrering af ligestilling mellem mænd og kvinder understreges endnu en gang.

Opfordringen til ligestilling mellem kønnene er ikke et angreb på mænd. Det er for samfundet som helhed til gavn for både kvinder og mænd og også familierne. Integrering af ligestilling mellem mænd og kvinder indebærer omorganisering, forbedring, udvikling og vurdering af politikker for at sikre, at en strategi for lige muligheder integreres i alle politikker på alle niveauer og i alle faser af alle dem, der normalt deltager i den politiske beslutningstagning.

Det er derfor nødvendigt at indføre og anvende en strategi for integrering af specifikke mål for ligestilling af mænd og kvinder i alle fællesskabspolitikker, der henhører under de parlamentariske udvalgs og delegationsansvarsområder.

– Indstilling ved andenbehandling: Eluned Morgan (A6-0216/2009)

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Hundreder af tusinder af mine vælgere i Yorkshire og Humberside vil spare penge på deres gas- og elektricitetsregninger som følge af denne lovgivning. Foranstaltningerne vil kombinere øget energieffektivitet med lavere omkostninger.

Selv om fuldstændig ubundet adgang endnu ikke er opnået, vil denne lovgivning føre os i retning af et netværk, hvor selskaber ikke har lov til at eje installationer til både produktion og distribution af elektricitet, hvorved de har mulighed for at opkræve for høje afgifter af forbrugerne. Jeg glæder mig navnlig over, at det også vil give forbrugerne ret til at ændre deres gas- og elektricitetsforsyning gratis inden for tre uger og giver dem ret til kompensation i tilfælde, hvor folk får unøjagtige eller forsinkede regninger. Der vil også blive indført energieffektive SmartMeters.

Disse nye regler svarer til et rettighedskatalog for gas- og elektricitetsbrugere. Alt for længe har selskaberne kunnet tvinge forbrugerne til at betale for meget for deres gas og elektricitet. Mine vælgere vil se fordelene ved denne lovgivning i lavere regninger.

Teresa Riera Madurell (PSE), skriftlig. – (ES) Vi i den spanske socialistiske delegation har slået til lyd for modellen med ubundet ejerskab til vertikalt integrerede selskaber inden for både gas og elektricitet, fordi vi mener, at en adskillelse af forsynings-/produktionselskaber fra transportselskaber giver de europæiske forbrugere et reelt valg og fremmer de investeringer, der er behov for inden for denne sektor, hvilket betyder, at energien vil kunne nå ud til alle EU's territorier uden afbrydelser. Jeg stemte dog for pakken om det indre marked for gas og elektricitet af følgende årsager:

- (1) forbrugernes interesser indtager en central rolle i revisionen af lovgivningspakken
- (2) vi har medtaget begrebet energifattigdom og opfordret medlemsstaterne til at inkludere håndtering af energifattigdom i de nationale energihandlingsplaner og ikke blot sikre, at de mest sårbare kunder modtager den energi, de har behov for, men også forbyde, at forsyningen til disse kunder afbrydes på kritiske tidspunkter, og
- (3) da ubundet ejerskab vil være en realitet om få år via de antitrustbeslutninger, som Generaldirektoratet for Konkurrence har truffet, har vi lagt vægten på institutionel struktur, styrkelse af det nye europæiske agenturs ansvarsområder og de nationale regulerende organers uafhængighed.

Gary Titley (PSE), skriftlig. – (EN) Den største mangel ved det indre marked er, at der ikke er indført et indre marked for energi. Nationale energipolitikker har ført Europa ind i en blindgyde med en ekstrem afhængighed af dyre, importerede fossile brændstoffer. Der findes hverken et europæisk energinet eller en strategisk energioplagringspolitik. Vi må hurtigt sprede vores energiforsyning, nedbringe forbruget, fremme lavkulstofenergi og etablere et stabilt og konkurrencedygtigt indre marked.

Derfor støtter jeg disse betænkninger, selv om jeg er bekymret over, at kampen for at nå frem til et kompromis, som alle kan acceptere, kan mindske effektiviteten af denne lovgivning, så en effektiv overvågning af gennemførelsen er afgørende.

Jeg støtter de udvidede bestemmelser om forbrugerrettigheder og glæder mig over anerkendelsen af energifattigdom som et alvorligt socialt problem.

Jeg har det fortsat ikke godt med den ikkebindende karakter af EU's agentur for samarbejde mellem energireguleringsmyndigheder. I sidste ende kan vi kun sikre et indre energimarked, hvis vi har en europæisk reguleringsmyndighed med reelle beføjelser.

Jeg vil lykønske Parlamentet med, at det har presset medlemsstaterne til at gå længere, end de ønskede. Dette er et andet eksempel på, hvordan Parlamentet sikrer sejren for den bredere europæiske sag over national egeninteresse og protektionisme.

– Indstilling ved andenbehandling: Giles Chichester (A6-0235/2009)

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Den tredje energipakke skal gradvist udvikle energimarkedet, der indtil for nylig var baseret på et monopolsystem. Bevægelsen i retning af liberalisering kræver en reel og vedvarende konkurrence og understreger betydningen af et stærkere agentur for samarbejde mellem energireguleringsmyndigheder med klart uafhængige beføjelser.

Agenturets hovedformål vil være at hjælpe reguleringsmyndighederne med på fællesskabsplan at udføre de opgaver, som medlemsstaterne udfører og om nødvendigt koordinere deres indsats. Agenturet vil også overvåge det indre marked for elektricitet og naturgas og dermed bidrage til de samlede bestræbelser på at forbedre energisikkerheden.

Jeg vil gerne fremhæve den afgørende rolle, som dette agentur spiller i den fremtidige energipolitik i Europa, som vi ønsker, skal være kendetegnet ved mere konkurrencedygtige og forskelligartede vilkår langt fra fortidens monopoler samt krav om øget sikkerhed og bedre effektivitet til gavn for forbrugerne.

Dette er grundene til, at jeg stemte for denne betænkning.

– Indstilling ved andenbehandling: Alejo Vidal-Quadras (A6-0213/2009)

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg glæder mig over vedtagelsen af denne betænkning, der udgør en integrerende del af den energipakke, der blev vedtaget i dag, fordi den efter min mening er endnu et vigtigt skridt i retning af en forbedring af de europæiske borgeres livskvalitet.

Muligheden for bedre samtrafik mellem elektricitetsnetværkene og eksistensen af stærke og kvalificerede reguleringsmyndigheder, der sikrer gennemskeligheden på markedet, og tværnationalt samarbejde er afgørende vigtige faktorer, når det gælder om at sikre, at slutbrugerne kan nyde godt af en reelt retfærdig og konkurrencedygtig service.

Ansvarsdeling og samarbejde mellem medlemsstaterne både på elektricitets- og naturgasmarkederne udgør hjørnestenen i et ægte europæisk energimarked, der sigter mod at være retfærdigt, dynamisk og bæredygtigt.

– Indstilling ved andenbehandling: Antonio Mussa (A6-0238/2009)

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Jeg går helhjertet ind for tanken om åbning af det indre marked for gas for konkurrence. Det er dog forkert at understrege, at medlemsstaterne bør træffe konkrete foranstaltninger til at fremme en mere omfattende brug af biogas og gas fra biomasse. Det er et spørgsmål, som hver enkelt medlemsstat skal træffe beslutning om. Jeg stemte derfor imod det forslag, som udvalget har fremlagt.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Den tredje energipakke råder bod på mange af de tidligere tiders strukturelle mangler. Vi må ikke glemme diskriminationen mod nye energileverandører eller den manglende gennemskelighed af priser og valg af leverandør. Med denne pakke kan vi endelig håbe på at fuldføre liberaliseringen af det indre marked for energi i EU.

Vedtagelsen af denne tredje pakke og dette forslag i særdeleshed vil føre til mere konkurrencedygtige, mere bæredygtige og sikrere europæiske energimarkeder.

Det forventes, at forbrugerrettighederne vil være det centrale i processen med åbning af markederne som følge af den indgåede aftale, der omfatter spørgsmål om adskillelse af ejerskab og de nationale reguleringsmyndigheders uafhængighed og også vilkårene for klarlæggelse af ansvarsfordelingen mellem de nationale myndigheder, agenturet for samarbejde mellem energireguleringsmyndigheder og det europæiske net af transmissionssystemoperatører.

Jeg stemte for denne betænkning i forventning om, at markedet vil blive mere gennemskueligt for forbrugerne, som vil få adgang til mere detaljeret information og muligheden for gratis at ændre energileverandør.

– Betænkning: Drago° Florin David (A6-0136/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemmer for hr. Davids betænkning om interoperabilitetsløsninger for europæiske offentlige myndigheder (ISA), der har til formål at støtte samarbejde mellem europæiske offentlige myndigheder.

Dette program fremmer en effektiv grænseoverskridende og tværsektoriel elektronisk udveksling mellem europæiske myndigheder, og sætter dem således i stand til at stille elektroniske offentlige tjenester til rådighed, som kan hjælpe dem i deres arbejde og til at gennemføre fællesskabspolitikker for borgere og erhvervsliv. Dette vil fremme en fri og uhindret bevægelighed, etablering og beskæftigelse af borgere i medlemsstaterne og dermed stille bedre, mere effektive og mere lettilgængelige tjenester til rådighed for borgere og offentlige administrationer.

Jeg mener, at det er hensigtsmæssigt at fremme internationalt samarbejde, så ISA-programmet bør også være åbent for samarbejde med lande i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og kandidatlandene. Jeg er også enig i, at samarbejde med andre tredjelande og med internationale organisationer eller organer bør fremmes.

Kandidatlandenes deltagelse i ISA-programmet er et meget vigtigt skridt i forberedelsen af deres offentlige myndigheder på alle de opgaver og arbejdsmetoder, som EU-medlemskab giver anledning til. Jeg mener, at muligheden for at benytte førtiltrædelsesmidlerne til dette formål bør undersøges grundigt.

– Indstillinger ved andenbehandling: Eluned Morgan (A6-0216/2009), Giles Chichester (A6-0235/2009), Alejo Vidal-Quadras (A6-0213/2009), Antonio Mussa (A6-0238/2009), Atanas Paparizov (A6-0238/2009)

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Jeg kunne ikke støtte dagens betænkninger, der grundlæggende bakker op om Europa-Kommissionens initiativ for at liberalisere elektricitets- og gasmarkederne.

Vores egne erfaringer i Irland har vist, hvordan liberalisering og den deraf følgende privatisering ikke har resulteret i løsninger på nogen problemer inden for energisektoren.

Energipriserne i Irland er steget, hvilket har ramt almindelige familier og arbejdstagere mest i de seneste få år. I denne krisetid giver EU's initiativ for at gennemtvinge en liberalisering inden for livsvigtige sektorer af økonomien mindre mening end nogensinde. Kommissionen og EU skal lære at holde op med at forsøge sig med de samme gamle, fejlslagne neolibérale politikker.

Jeg beklager, at "energipakken" har høstet så megen støtte blandt medlemmerne af Europa-Parlamentet i dag.

– Betænkning: Leopold Józef Rutowicz (A6-0137/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for.

De miljø- og sundhedsmæssige virkninger af brugen af pesticider har været genstand for debat på europæisk plan, og Europa-Parlamentet har vedtaget direktiver om godkendelse og salg af pesticider.

Denne foranstaltning fastlægger de væsentlige krav til sikkerhed og beskyttelse af sundheden, som pesticidudbringningsudstyr, der markedsføres på det indre marked, skal opfylde for at nyde godt af fri bevægelighed inden for Fællesskabet. Ud over at beskytte forbrugerne sigter lovgivningen også mod at beskytte arbejdstagernes sundhed og sikkerhed.

De omkostninger, som fabrikanterne vil have, vil sandsynligvis blive lagt over på brugerne gennem prisstigninger. Den gennemsnitlige årlige reduktion i pesticidforbruget, der følger, vil dog gøre det muligt for brugerne at opnå besparelser, som kompenserer for eventuelle prisstigninger.

Med forslaget til direktiv nås målet om at sikre et ensartet miljøbeskyttelsesniveau, samtidig med at man undgår en fragmenteret fællesskabslovgivning, som ville kunne føre til øgede omkostninger for virksomheder, der agter at drive virksomhed uden for deres nationale grænser.

Janelly Fourtou og Andreas Schwab (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I forbindelse med ændringen af direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner med hensyn til pesticidudbringningsudstyr vil vi gerne påpege, at vi, eftersom Europa-Parlamentet vedtog maskindirektivet i 2006, mener, at Europa-Kommissionen burde revidere traktordirektivet for at sikre en sammenhængende strategi. Efter vores mening henhører traktorer ikke under anvendelsesområdet for definitionen af maskiner i maskindirektivet. Det eksisterende traktordirektiv kan og bør derfor erstattes med en mindre kompliceret forordning.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Det er et anerkendt faktum, at anvendelse af pesticider indebærer en trussel mod både menneskets sundhed og miljøet. Formålet med den "tematiske strategi for bæredygtig anvendelse af pesticider" er at nedbringe risiciene for menneskets sundhed og miljøet som følge af brugen af pesticider.

En harmonisering af miljøbeskyttelseskravene og procedurerne for overensstemmelsesvurdering af pesticidudbringningsudstyr er en forudsætning for, at vi kan opnå den samme grad af miljøbeskyttelse i hele EU, men også for at sikre retfærdig konkurrence mellem fabrikanter og fremme den frie bevægelighed for disse produkter inden for Fællesskabet.

Den korrekte udformning og konstruktion af dette udstyr spiller en vigtig rolle for nedbringelsen af pesticiders negative virkninger på menneskets sundhed og miljøet. Hvis det antages, at en pesticidesprøjte har en gennemsnitlig anvendelsestid på 12-15 år, anslås det, at der vil blive købt 125 000 til 250 000 nye sprøjter i Fællesskabet hvert år. Takket være deres større effektivitet, vil sprøjter, der opfylder de nye miljøkrav, bruge færre pesticider, hvorved den tid, der medgår til blanding, påfyldning, sprøjtning og rengøring, nedbringes for ikke at nævne de besparelser, dette medfører for brugerne, hvilket vil kompensere for eventuelle stigninger i prisen på visse typer sprøjteudstyr.

Derfor stemte jeg for denne betænkning.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Med Europa-Parlamentets direktiv om pesticidudbringningsudstyr til ændring af direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner indføres en meget vigtig ændring af lovgivningen.

Det er hensigten at harmonisere standarderne om miljøbeskyttelse og menneskets sundhed i EU. Samtidig vil en harmonisering af lovgivningen muliggøre grænseoverskridende bevægelighed for maskiner inden for EU på et ligeligt grundlag, og dette vil igen øge konkurrenceevnen på det europæiske marked.

Direktivet vil pålægge medlemsstaterne et krav om, at de skal gennemføre regelmæssige inspektioner af pesticidudbringningsudstyr, som bruges professionelt, og et krav om, at de skal indføre en ordning for regelmæssig vedligeholdelse og periodisk inspektion af udstyret. Som et resultat vil direktivet nedbringe anvendelsen af pesticider (hvorfor deres negative virkninger på miljøet vil blive reduceret) og få en gavnlig virkning på sundheden hos de forbrugere og borgere, der kommer i direkte kontakt med pesticider under deres arbejde.

– Betænkning: Ivo Belet (A6-0218/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – Da vejtransport udsender næsten 25 % af alt CO₂, ligger den største opgave for EU i at reducere transportmidlernes energiintensitet og CO₂-fodaftryk. Dæk er ansvarlige for 20-30 % af køretøjernes samlede brændstofforbrug, og en større dækstabilitet bør derfor indgå i en integreret tilgang til nedbringelse af vejtransportens brændstofforbrug og emissioner af forurenende stoffer. I de målrettede aktioner, der fastsættes i handlingsplanen for energieffektivitet for at reducere det samlede energiforbrug med 20 % inden 2020, fremhæves mærkning af dæk også som et potentielt middel til at opnå dette mål.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jeg glæder mig over denne betænkning i troen på, at den vil vise sig at være endnu et instrument til forbedring af informationen af forbrugerne og således vil bidrage til et mere gennemskueligt marked, hvor der kan foretages et kvalificeret og bevidst valg mellem produkter baseret på enkle standarder, der dog er videnskabeligt og teknologisk berettigede.

Efter min mening er denne betænkning et nyt skridt i retning af et bæredygtigt Europa i energimæssig henseende, som giver forbrugerne mulighed for at vælge dæk, der nedbringer deres køretøjers brændstofforbrug.

Desuden er muligheden for at vælge et dæk ud fra dets specifikke ydeevne et andet redskab, der gør det muligt for forbrugerne at beskytte sig selv og udstyre deres køretøjer på en måde, der svarer til deres kørestil og de miljømæssige krav der, hvor de kører.

Jeg vil også gerne fremhæve den sunde og teknologisk orienterede konkurrence, som denne ordning vil indføre på dækmarkedet, hvilket betyder, at den teknologiske udvikling af de forskellige mærker kan sammenlignes – og forstås – af forbrugerne på en klar og objektiv måde.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om mærkning af dæk med brændstofeffektivitet. Da næsten 25 % af de samlede CO₂-udledninger stammer fra vejtransport, er en nedbringelse af køretøjernes energiintensitet en stor udfordring for EU.

Indførelse af en mærkningsordning, som vil sikre, at der gives passende information bl.a. om brændstofeffektivitet og vejgreb, vil gøre det muligt for forbrugerne at foretage kvalificerede valg, når de køber dæk.

Da dækkene tegner sig for 20-30 % af køretøjernes samlede brændstofforbrug, bør dækkenes bæredygtighed ses som en integreret tilgang til nedbringelse af brændstofforbruget og som følge heraf af kuldiioxidemissionerne til atmosfæren.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Denne betænkning er et rimeligt kompromis, som skulle gøre det muligt for slutbrugerne at træffe en kvalificeret beslutning, når de køber deres dæk, særlig med hensyn til brændstofeffektivitet, vejgreb i vådt føre og ekstern dækstøj.

Jeg glæder mig over den øgede fleksibilitet med hensyn til denne forordnings ikrafttrædelsesdato, da det skulle give fabrikanterne en større manøvremargin for at forhindre destruktion af dæklagre. Sidstnævnte ville have været i strid med de fastsatte miljømål.

De mest følsomme spørgsmål i tilknytning til dæk var uden tvivl obligatorisk indprægning af energieffektivitet, indeks for vejgreb i vådt føre og støjemissioner på dækkets sidevæg. Dette krav ville have tvunget vores dækfabrikanter til at udskifte alle deres støbeforme med urimelige udgifter til følge. Jeg mener, at et sådant krav ville have bragt en dækindustri, der allerede lider meget under følgerne af den økonomiske krise, yderligere i fare.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Der er meget gode grunde til at stræbe efter bedre energieffektivitet og lavere emissioner fra vores biler. En harmoniseret mærkningsordning for dæk til køretøjer i EU er dog problematisk. Tidligere erfaringer med mærkning giver anledning til nøje overvejelser.

Tag f.eks. mærkningsordningen for husholdningsapparater. Industriens uvilje mod hele tiden at øge kravene til en bestemt klasse af energimærkning for f.eks. køleskabe har resulteret i en mærkningsordning, der i øjeblikket er håbløst kompliceret og vanskelig at forstå. Noget politikerne håbede ville tilskynde til fortsat udvikling og give forbrugerne den vejledning, de har hårdt brug for, har i stedet bidraget til at hindre udviklingen af bedre produkter og gjort det vanskeligere for forbrugerne at foretage de rette valg.

Jeg mener, at EU kan spille en vigtig rolle i arbejde med at nedbringe bilernes indvirkning på miljøet. I modsætning til Kommissionen og udvalget ville jeg dog slå til lyd for at øge minimumskravene til de dækfabrikanter, der ønsker at sælge deres produkter på det indre marked, frem for detaljeret regulering. Politikerne i EU bør fastsætte bæredygtige og fordelagtige rammer for samfundet og virksomhederne frem for at involvere sig i kontrol med alle detaljer. Da Kommissionen og det ansvarlige udvalg ikke ser ud til at dele min holdning, har jeg valgt at stemme imod betænkningen.

Gary Tittley (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg glæder mig over denne betænkning som en nødvendig tilføjelse til den lovgivning om typegodkendelse af motorkøretøjers generelle sikkerhed, der blev godkendt tidligere i år, og som hovedsageligt vedrørte miljø- og sikkerhedsstandarder for dæk.

Dæk skal være sikrere, mere brændstofeffektive og mere lydsvage. Trafikstøj, som dækstøj udgør en vigtig del af, er en vigtig årsag til dårligt helbred. En reduktion af brændstofforbruget vil være til stor gavn for forbrugeren på et tidspunkt med voksende økonomiske stramninger, men vil også nedbringe CO₂-emissionerne og bidrage til EU's ambitiøse klimaændringsmål.

Med mærkningsordningen vil forbrugerne være i stand til at foretage et kvalificeret valg, når de køber dæk, men også når de beslutter, hvilken bil de skal købe.

Vi skal dog følge, hvor effektiv mærkningen er. Vi må sikre, at forbrugerne virkelig forstår dem, ellers vil hele øvelsen være meningsløs.

– **Betænkning: Adina-Ioana Vălean (A6-0138/2009)**

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Jeg er enig i, at priserne på telefonsamtaler fortsat bør reguleres. Da forordning (EF) nr. 717/2007 blev vedtaget, faldt priserne på opkald mellem netværk ikke markant, men lå fortsat i nærheden af den øvre grænse fastsat i forordningen.

Jeg mener, at forordningens anvendelsesområde bør udvides til at omfatte sms'er. På grund af de urimeligt høje priser, som forbrugerne skal betale, ser det desværre i øjeblikket ud til at være nødvendigt med en regulering af engros- og detailpriserne på sms'er, og jeg stemmer derfor for denne forordning.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I princippet er jeg uenig i, at lovgiver griber ind i markedet og prisfastsættelsen. Jeg mener, at markedet bør fastsætte sine egne priser på grundlag af de grundlæggende principper for en sund konkurrence.

Dette er præcis, hvad der mangler med hensyn til roaming, og hvad der berettiger Europa-Parlamentets indgriben i fastsættelsen af maksimumspriser, under hvilke telekommunikationsoperatørerne nu skal konkurrere. Jeg stemte for, at denne forordning ikke blot skulle begrænses til foretagne eller modtagne opkald, men også skulle dække sms- og dataroaming.

Et EU, der fremmer fri bevægelighed for dets borgere, er ikke foreneligt med markedsregler, der slutter eller er begrænset, når grænsen krydses.

I øjeblikket er et overvældende flertal stadig noget tilbageholdende med at bruge mobiltelefoner, når de er i udlandet, af frygt for regningen for roaming. Jeg stemte for denne forordning netop for at sikre lavere takster for roamingkunder, samtidig med at reglerne om prisgennemsækelighed styrkes.

Dette er et konkret eksempel på, hvordan EU påvirker vores dagligdag. Fra nu af vil de europæiske borgere, når de vender hjem fra ferie eller en forretningsrejse i udlandet, huske, at deres lavere mobiltelefonregning skyldes EU.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU fremmer hurtigere kapitalistiske omstruktureringer inden for mobile telekommunikationstjenester ved at udvide anvendelsen af den pågældende forordning til at omfatte alle tjenester, som mobiltelefonselskaberne leverer.

Direktivet styrker de europæiske monopolars stilling i forhold til deres internationale konkurrenter. Det forlænger forordningens gyldighedsperiode for at lette virksomhedsovertagelser og fusioner, der vil sikre større profit til kapitalen.

Anvendelsen af direktivet styrkede monopolselskaberne. Den påståede øvre grænse for roamingpriser omgås ved at bruge minimumsafgiftsperioder, hvorved prisen på de leverede ydelser og virksomhedernes profit øges, hvilket de kompetente kontrolmyndigheder indrømmer. Den planlagte prisdeling mellem engrostenester og andre mobiltelefon tjenester som f.eks. sms'er og voicemail vil ikke være til nogen gavn for forbrugerne, men vil øge kapitalens profit endnu mere.

Vi er radikalt imod liberalisering og privatiseringen af telekommunikationsmarkederne, som resulterer i tjenesternes faldende standard og i, at der sælges ud af græsrodsaktiver. Vi opfordrer arbejdstagerne til at give udtryk for deres generelle modstand mod EU og dets antigræsrods politik og til at ændre magtbalancen på politisk plan ved det kommende valg.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – (SV) Kommissionen ønsker, at den nuværende prisregulering for roaming skal udvides til at omfatte ikke blot samtaler, men også sms-trafik og dataroaming. Europa-Parlamentet anbefaler en mere begrænset form for regulering og påpeger, at prisreguleringen bør være midlertidig, og at markedet på længere sigt bør udrydde de høje roamingtakster. Jeg stemte for Europa-Parlamentets holdning, da den er lidt mere markedsliberal end Kommissionens forslag. Jeg har stemt imod den lovgivningsmæssige beslutning, da prisregulering de facto vil føre i den forkerte retning på længere sigt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Mobiltelefoner er nu en del af hverdagen, og store dele af befolkningen går aldrig nogen steder uden dem. Om de anvendes til erhvervsmæssige eller private formål er underordnet. Under alle omstændigheder medfører alle former for kommunikation, uanset om det er telefonopkald, tekst-

eller multimedieddelelser, internetkommunikation eller surfing, udgifter, som operatørerne opkræver af kunderne.

Det er forståeligt, at disse udgifter er højere på et udenlandsk net – dvs. ikke operatørens hjemlige net – men siden fremkomsten af international mobiltelefoni har vi igen og igen se omfattende misbrug af disse roamingudgifter.

I nogle tilfælde har forbrugerne måttet acceptere uhyrlige regninger, som ikke har været underbygget af nogen generelt anvendt beregning. Med dette initiativ, der ikke blot gør det nemmere for den enkelte borger at finde vej i takstjunglen, men også standardiserer udgifterne, gør EU endelig for en gangs skyld noget til gavn for Europas befolkning. Derfor stemte jeg for denne betænkning.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne betænkning, fordi der med den nye forordning indføres forebyggende mekanismer og mekanismer til sikring af prisgennemskuelse for roamingdatatjenester, så borgerne/forbrugerne bedre kan forstå den anvendte takstberegningsmetode, hvilket gør det muligt for dem at kontrollere deres omkostninger og undgå "regningschok".

Fastsættelsen af grænser for roaming af samtale- og sms-tjenester, vedtagelsen af foranstaltninger, der sikrer gennemskuelse, og den forebyggende mekanisme, der indføres for engrostatkter for datatjenester giver stadig operatørerne frie tøjler til at konkurrere på markedet og differentiere deres tilbud inden for de fastsatte grænser. Som et resultat får små, nye virksomheder mulighed for at konkurrere med de store operatørs alt for høje engrostatkter.

Den aktuelle faktureringspraksis, der anvendes på roaming af samtaler, opkrævet på grundlag af 60-sekunders enheder medfører skjulte omkostninger for forbrugerne og lægger i forhold til en typisk eurotakstregning for roamingtjenester omkring 24 % ekstra på regningen for udgående opkald og 19 % for indkommende opkald.

Forordningen skal give forbrugerne et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, og gøre det muligt for dem at bruge roamingdatatjenester på en passende måde og uden at pålægge telekommunikationsoperatørerne urimelige byrder.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Fuldførelse af det indre marked er et af EU's grundlæggende mål, og det er årsagen til, at vores fælles bestræbelser på at opnå de bedst mulige konkurrencevilkår inden for forskellige økonomiske sektorer er så vigtig. Globaliseringen af handel, virksomheder og kommunikation er alt sammen en del heraf. Derfor er denne betænkning om mobilkommunikationsmarkedet yderst vigtig.

Indgåelsen af en aftale ved førstebehandlingen, så forordningen kan træde i kraft i juli 2009, er en sejr for Parlamentet. I betænkningen fastlægges ikke blot betingelserne om øget gennemskuelse og forbrugerbeskyttelse, der åbnes også mulighed for en mere retfærdig og klarere konkurrence for alle, fra industrien til forbrugerne.

Derfor stemte jeg for denne betænkning.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – (SV) Jeg har i dag valgt at afholde mig fra at stemme om Roaming II-forordningen, som foreslår regulering af priserne på mobiltelefonitjenester i udlandet. Forslaget, der var et kompromis, som de store grupper nåede frem til, indeholdt mange gode idéer, herunder mere information til forbrugerne for at gøre det muligt for dem at undgå enorme telefonregninger efter et ophold i udlandet.

Årsagen til min manglende deltagelse i afstemningen er ikke kompliceret. Jeg mener ikke, at politikerne i EU skal fastsætte priser på det frie marked. Hele formålet med en markedsøkonomi er, at priserne fastsættes gennem udbud og efterspørgsel, ikke efter, hvad politikerne i Bruxelles anser for at være "retfærdigt". Vi har allerede en prisregulering som følge af Roaming I-forordningen. Resultatet har været, at operatørerne alle ligger tæt på prisloftet, hvilket ikke er til gavn for forbrugerne.

Vores opgave som politikere er at sikre, at der er en god konkurrence på det indre marked. Jeg er enig i, at dette ikke er tilfældet med hensyn til roamingtjenester, men i stedet for en sovjetinspireret prisregulering, ville det have været bedre at indføre foranstaltninger, der fremmer konkurrencen f.eks. et forbud mod, at de store operatører bruger prisdiskrimination mod mindre operatører, som ønsker adgang til udenlandske net.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) De høje priser på roamingtjenester i Det Europæiske Fællesskab er et problem, som hindrer den europæiske integration og begrænser den frie bevægelighed for EU's borgere.

Under dagens afstemning stemte jeg for udkastet til Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om ændring af forordning (EF) nr. 717/2007 og direktiv 2002/21/EF, som fra 1. juli 2009 til 2011 gradvist vil reducere maksimumsomkostningerne i forbindelse med brug af roaming i EU.

Maksimumsprisen for udgående og indgående forbindelser vil blive reduceret med 4 cent om året, og vil i 2011 ligge på henholdsvis 0,35 EUR og 0,11 EUR pr. minut. Fra 1. juli 2009 vil operatørerne desuden skulle opkræve betaling på sekundbasis, og en tekstbesked vil højst koste 0,11 EUR. Udgiften til datatransmission vil også blive reduceret til 0,50 EUR pr. megabyte i 2011.

Jeg kan helt klart tilslutte mig denne betænkning. Den er et nyt skridt i retning af et socialt Europa, hvor mennesker, deres frihed, deres selvbestemmelse og deres forbedring af deres levestandard prioriteres højest.

– Betænkning: Renate Weber (A6-0247/2009)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Det tredje og det sjette direktiv (78/855/EØF og 82/891/EØF) om fusioner og spaltninger af aktieselskaber indeholder i øjeblikket en liste over detaljerede krav til indberetning, som virksomheder, der fusionerer eller spaltes, skal opfylde. Dette indebærer betydelige omkostninger. Metoderne i direktiverne til fremsendelse af information til aktionærerne blev fastlagt for 30 år siden og tager ikke hensyn til de teknologiske muligheder, der findes i dag. Dette medfører unødvendige omkostninger, som virksomhederne skal afholde.

I denne forbindelse ville vi hilse et forslag fra Kommissionen om nedbringelse af den administrative byrde i forbindelse med indberetnings- og dokumentationskrav ved fusioner og spaltninger velkommen.

Bestræbelser på i videst muligt omfang at tilpasse bestemmelserne i begge direktiver vedrørende unødigt gentagelse af kravene til eksperternes rapporter, offentliggørelse af udkast til fusionsplaner og tilpasning af bestemmelserne i det tredje og det sjette direktiv til bestemmelserne i det andet direktiv med hensyn til beskyttelse af kreditorer bør især støttes.

Det forekommer også berettiget at indføre en forpligtelse for virksomhederne til at offentliggøre de fuldstændige oplysninger om dem selv på deres hjemmesider og til at medtage et link til disse sider på en central elektronisk platform, som Kommissionen inden længe vil give sin endelige godkendelse. Dette krav vil utvivlsomt bidrage til øget gennemsækelighed, særlig med indførelsen af en ekstra forpligtelse til at holde de offentliggjorte data ajourført. De ovenfor anførte løsninger har til formål at gøre den daglige drift af europæiske virksomheder lettere. En reel reduktion af de administrative byrder vil dog afhænge af, hvordan disse løsninger gennemføres af medlemsstaterne, virksomhederne og aktionærerne selv.

– Interimsaftale om handel med Turkmenistan (B6-0150/2009)

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Britiske konservative har været ude af stand til at give decharge for det almindelige budget 2007, afsnittet om Det Europæiske Råd. For 14. år i træk har Revisionsretten kun været i stand til at afgive en revisionserklæring med forbehold i forbindelse med EU's regnskaber. Vi noterer os revisorernes bemærkninger om, at omkring 80 % af EU's transaktioner foretages af agenturer, der arbejder i medlemsstaterne i henhold til fælles forvaltningsaftaler. Revisorerne påpeger konsekvent, at kontrollen med EU-midlerne i medlemsstaterne er utilstrækkelig. For at løse dette tilbagevendende problem indgik Rådet i 2006 en interinstitutionel aftale, der forpligtede det til at fremlægge dokumentation for de transaktioner, det har ansvaret for. Vi er fortvivlede over at bemærke, at størstedelen af medlemsstaterne til dato ikke i tilstrækkelig grad har levet op til deres forpligtelse, og derfor vil vi ikke til trods for den traditionelle "gentleman agreement" mellem Parlamentet og Rådet give decharge, før medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser i henhold til den interinstitutionelle aftale.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning, hvori behandles handelsforholdet mellem EU og Turkmenistan. Ifølge meget detaljerede rapporter fra Human Rights Watch, Amnesty International og Open Society Institute er Turkmenistan et af de lavest rangerende lande i verden med hensyn til mange grundlæggende frihedsrettigheder, herunder pressefrihed, ytringsfrihed og foreningsfrihed. Jeg er glad for, at det i betænkningen understreges, at EU, selv om de mindre ændringer, som præsident Berdymukhamedov har gennemført, er velkomne, forventer væsentlige forbedringer af menneskerettighederne i Turkmenistan.

– Betænkning: Daniel Caspary (A6-0085/2009)

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte imod denne interimsaftale med Turkmenistan til trods for min beundring for ordførerens, hr. Caspary, arbejde. Jeg havde lejlighed til at besøge landet med en delegation fra Udvalget om Udenrigsanliggender for nogle år siden, da det blev ledet af Turkmenbashi og hans bog Ruhnama. Siden da er situationen blevet marginalt bedre, men Amnesty International og andre ngo'er beretter stadig om alvorlige problemer og overtrædelser af menneskerettighederne i landet. Forbedringerne har ikke været omfattende nok til, at jeg på nuværende tidspunkt er glad for at stemme for aftalen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte imod denne betænkning, som ville give Parlamentets godkendelse af en interimsaftale mellem EU og Turkmenistan. Europa-Parlamentet krævede sidste år, at Turkmenistan skulle opfylde frem standarder for menneskerettigheder, før det ville godkende denne aftale. Det drejer sig om følgende standarder: tillade Røde Kors at arbejde frit i landet, bringe uddannelsessystemet på linje med internationale standarder, frigive politiske fanger og samvittighedsfanger, ophæve regeringsforbud mod rejser til udlandet, og endelig tillade fri adgang for uafhængige ngo'er og tillade FN's menneskerettighedsorganer at undersøge de fremskridt, der gøres i landet. Jeg er overbevist om, at Turkmenistan ikke har nået nogen af disse standarder, og jeg er derfor meget skuffet over, at indgåelsen af denne interimsaftale om handel er blevet godkendt.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne takke hr. Caspary for alt hans arbejde i Udvalget om Udenrigsanliggender med denne særlige lovgivning, der har til formål at forbedre EU's forhold til Turkmenistan.

Det var nødvendigt, at opdatere EU's handelsaftaler med dette land, der allerede har været uændrede i 20 år, særlig i en tid med global finansiell krise.

Denne nye interimsaftale med Turkmenistan vil ikke blot medføre kommercielle og økonomiske fordele, vi forventer også at se en forbedring af den regionale sikkerhed i alle henseender: fra fremme af bedre menneskerettigheder og demokrati til bedre resultater i bekæmpelsen af narkotika og menneskehandel til Turkmenistans bæredygtige deltagelse i genopbygningen af Afghanistan ved at yde støtte til EU-medlemsstaternes aktiviteter i dette land. Ikke mindst vil bedre forbindelser med Turkmenistan være et skridt i retning af en styrkelse af Europas energisikkerhed.

Jeg støttede derfor sammen med mine kolleger den lovgivning, som hr. Caspary havde foreslået. Vi vil senere være nødt til på alle måder at sikre, at landet vil spille sin rolle i denne fælles indsats for at fremme dens succes.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Forbindelserne mellem De Europæiske Fællesskaber og Turkmenistan er i øjeblikket omfattet af aftalen om handel og handelsmæssigt og økonomisk samarbejde indgået mellem De Europæiske Fællesskaber og USSR i 1989.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at det økonomiske udviklingsniveau og beskyttelsen af menneskerettighederne i Turkmenistan ikke er tilfredsstillende. Turkmenistan har ikke opfyldt en række humanitære krav (herunder den omstændighed, at Røde Kors stadig ikke har lov til at arbejde i Turkmenistan).

Jeg mener, at Fællesskabets initiativ til handelsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Turkmenistan, samtidig med at det klart fastslås, at der inden for fem år skal indføres demokratiske principper og menneskerettighedsstandarder svarende til menneskerettighederne i EU, vil virke motiverende og være et tegn på god vilje fra Fællesskabets side. At Fællesskabet har taget initiativ til aftalen kan bidrage til at forbedre livet for borgerne i Turkmenistan og også medføre økonomiske reformer.

Det kan kun komme på tale at underskrive en partnerskabs- og samarbejdsaftale, hvis der er sket en synlig forbedring inden for respekt for de demokratiske principper og menneskerettighederne.

Charles Tannock (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at forklare en af de mange årsager til, at jeg i dag stemte for at støtte tættere handelsforbindelser mellem EU og Turkmenistan. EU's fælles eksterne energisikkerhedspolitik, som de britiske konservative støtter fuldt ud, anerkender betydningen af nye transkaspiske rørledningsruter til forsyning af Europa med olie og gas. Disse transkaspiske ruter bør integreres fuldt ud i rørledningerne i den "sydlige korridor", herunder Nabucco, Southstream og Whitestream. Nedbringelse af vores afhængighed af Ruslands energiforsyninger er afgørende for vores kollektive energisikkerhed og for vores udenrigspolitik.

Derfor bør vi være proaktive og engagerede i at opbygge et partnerskab med Turkmenistan ved at støtte interimsaftalen om handel, som bidrager til at fremme interne reformer og forbedringer af menneskerettighederne i landet.

– **Betænkning: Gunnar Hökmark (A6-0236/2009)**

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) Nuklear sikkerhed er en realitet i Europa. Det er en realitet, at vi i Irland ikke har det godt med, men accepterer alle landenes ret til at vælge deres egen energimiks, og den omstændighed, at vores naboer anvender atomkraft, betyder, at vi ikke kan se bort fra spørgsmålet.

Alene i sidste uge var der en alvorlig sikkerhedshændelse på Sellafield atomkraftværket, og lagerfaciliteten for nukleare materialer på Sellafield – B30 bassinet – udgør uden nogen tvivl det mest alvorlige problem, som atomkraftindustrien i Europa står over for. Der findes store mængder nukleart materiale i B30 bassinet, som ikke er blevet ordentligt behandlet i flere tiår.

Derfor støtter jeg forslaget om EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed, som vil styrke de nationale reguleringsmyndigheders uafhængighed og sikre en høj grad af gennemsikuelighed omkring nukleare anlægs sikkerhed.

Jeg støttede de foreslåede ændringsforslag til denne betænkning, som vil styrke sikkerhedsbestemmelserne og -kravene yderligere. Selv om vi ikke har atomkraftværker i Irland, kan vores borgere blive ramt af brud på sikkerheden andre steder, og EU må sikre, at vores borgere beskyttes bedst muligt.

Brian Crowley (UEN), skriftlig. – (GA) Vi må acceptere, at der produceres og vil blive produceret atomkraft i Europa. Vi er ikke glade for dette i Irland, men vi respekterer de enkelte medlemsstaters ret til at vælge deres egne energikilder. Så længe der er atomkraftanlæg i vores nabolande, kan vi ikke se bort fra spørgsmålet.

Der var et brud på sikkerheden på Sellafield i sidste uge, og lagerfaciliteten for nukleare materialer på Sellafield – B30 bassinet – udgør et af de mest alvorlige problemer for atomkraftindustrien i Europa. Der er oplagret store mængder ubehandlet nukleart affald i B30 bassinet.

Jeg støtter fuldt ud forslaget om EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed som sådan, som vil sikre, at der vil være en høj og gennemsikuelig sikkerhedsstandard for atomkraftanlæg.

Jeg stemte for ændringsforslagene, som havde til formål at styrke dette forslag. Selv om vi ikke har atomkraftanlæg i Irland, kan sikkerhedsproblemer på atomkraftværker i andre europæiske lande berøre befolkningen i Irland. Det er op til EU at sikre, at borgerne i vores lande beskyttes fuldt ud i forbindelse med dette spørgsmål.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Som en, der har forbehold med hensyn til atomkraftværkers sikkerhed på lang sigt, er jeg ikke helt glad for denne betænkning. Jeg accepterer, at dem, der arbejder inden for industrien er engagerede fagfolk. Jeg accepterer, at der er få ulykker og langt imellem dem. Alligevel er problemet, at konsekvenserne potentielt er så ekstreme, når der sker en ulykke. Vi kan ikke glemme atomkraftulykken i Ural, som Roy Medvedev har afsløret, ulykken på Three Mile Island, som omfattede de hændelser, der er beskrevet i filmen Kinasyndromet, som blev frigivet blot dage inden ulykken, eller Tokaimura-ulykken i Japan og endelig Tjernobyl-ulykken, hvis konsekvenser vi alle lever med i dag, men mest tragisk har ramt de mennesker og børn, der lever i dets umiddelbare nærhed eller er født af forældre, som var der.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Atomkraft vil komme til at spille en vigtig rolle i vores samfunds fremtidige energiforsyning. Som følge heraf og i lyset af planerne for fremtidige anlæg i Europa er det vigtigt, at der fastsættes EF-rammebestemmelser for nuklear sikkerhed.

Hr. Hökmarks betænkning vil sikre de bedste og mest sikre forhold på fremtidige atomkraftværker i Europa. Der vil blive fastlagt klare rammebestemmelser med uafhængige og stærke nationale tilsynsmyndigheder sammen med en ordning for udstedelse af godkendelser til nukleare anlæg og en ordning for inspektion og kontrol af disse anlæg.

Atomenergiens fremtidige betydning kræver fremragende betingelser for dens indførelse og vilkår for udveksling af vigtig information, så der kan indføres ensartede sikkerhedsbestemmelser af højeste kvalitet.

Derfor stemte jeg for denne betænkning.

Paul Rübig (PPE-DE), *skriftlig*. – (DE) Det østrigske Folkepartis (ÖVP) delegation støtter oprettelsen af en uafhængig tilsynsmyndighed for atomkraftanlæg med juridisk bindende beføjelser til at koble farlige atomkraftanlæg fra nettet.

– **Betænkning: Raül Romeva i Rueda (A6-0253/2009)**

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – (SV) Vi valgte at stemme imod denne betænkning om en EF-kontrolordning inden for den fælles fiskeripolitik. Vi glæder os naturligvis over forslagene om flere foranstaltninger til at sikre, at reglerne følges, men vi er kritiske over for den vægt, der lægges på kontrol af sportsfiskeri. Det er urimeligt at regulere sportsfiskeri, når det rent faktisk er industrifiskeriet, der er ansvarligt for problemer som overfiskning i vores have.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi beklager, at et stort flertal i Parlamentet har forkastet de ændringsforslag, vi har fremsat, hvoraf det i medfør af bestemmelserne i Republikken Portugals forfatning – med andre ord bestemmelserne om national suverænitet – som en del af kampen for at sikre, at disse bestemmelser overholdes, fastslås, at dette forslag til forordning burde respektere og ikke true medlemsstaternes kompetence og ansvar med hensyn til overvågning af overholdelsen af den fælles fiskeripolitikens regler.

Vi beklager, at et stort flertal i Parlamentet har forkastet de ændringsforslag, vi har fremsat, og som ville have forhindret Europa-Kommissionen i uafhængigt at kunne gennemføre inspektioner uden forvarsel i medlemsstaternes eksklusive økonomiske zoner (EØZ) og på deres territorier, og i på egen foranledning at kunne forbyde fiskeriaktiviteter og suspendere eller ophæve udbetalinger af Fællesskabets finansielle bistand til en medlemsstat, og som også forhindrede en medlemsstat i at kunne inspicere sine fiskerfartøjer i en anden medlemsstats EØZ uden denne medlemsstats tilladelse.

Dette forslag til forordning – der fortsat vil blive forhandlet i de europæiske institutioner – vil, hvis det vedtages, som det nu foreligger, være endnu et angreb på national suverænitet ved at omfatte krav til udstyr og procedurer, som det portugisiske fiskeri har fremhævet som fuldstændig uhensigtsmæssige.

Derfor stemte vi imod.

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), *skriftlig*. – (FR) I 2008 blev 1 65 trawlere ophugget. I 2009 er det allerede blevet annonceret, at 225 fartøjer vil blive ophugget.

Fiskerisektoren i Frankrig lider meget, fordi den franske regering og Bruxelles har besluttet at ofre de franske fiskere til fordel for den europæiske økonomiske politik og handelspolitik.

Norge, et land uden for EU, som har forhandlet sig frem til gasrelaterede økonomiske aftaler med EU, tegner sig således alene for 80 % af torskekvoten, et tal svarende til 500 000 tons om året. Frankrig har blot adgang til 9 000 tons om året, hvoraf 700 tons kommer fra Den Engelske Kanal og Nordsøen.

Hvordan kan man under disse omstændigheder undgå at føle afsky, når man oplever udsletningen af de franske fiskere? Hvorfor stræber Bruxelles og den franske regering på den måde efter at ødelægge en hel sektor i vores økonomi? Euroglobalistiske interesser og dogmet om frihandel er årsagen.

De 4 mio. EUR, som landbrugs- og fiskeriministeren har lovet, og som er tænkt som en finansiell kompensation i tilknytning til tilbageholdelse af fartøjer, der har nået deres fiskekvote, vil ikke løse dette problem. Der er et presserende og vigtigt behov for at frigøre de franske fiskere fra disse diskriminerende og destruktive europæiske kvoter.

Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. – (SV) Europa-Parlamentet har i dag stemt for, at den fælles fiskeripolitik også skal omfatte sports- og lystfiskeri. Dermed er EU begyndt at regulere en af vores mest populære fritidsaktiviteter.

Forslaget er uhyrligt. For det første tilhører fiskevandene de enkelte lande og ikke Bruxelles. For det andet påvirker lystfiskerne ikke ressourcerne i væsentlig grad. For det tredje vil denne lovgivning være umulig at overholde. Man behøver blot at se på Sverige, der har 11 500 km kystlinje. Tror EU's bureaukrater og medlemmerne af Parlamentet, at det rent faktisk vil være muligt at overvåge, hvad der sker alle steder på ethvert tidspunkt? En lov, der er umulig at gennemføre, er en ualmindelig dårlig lov.

På den anden side er jeg ikke særlig overrasket over forslaget. EU er som en dampmaskine, som er begyndt at rulle mod målet om at blive en fuldstændig føderal stat. Den er stor, tung og meget vanskelig at standse, når den begynder at rulle. Enhver der kommer i vejen for den, vil blive mejet ned.

I dag er det en mørk dag for de af os, som ønsker et kraftfuldt og effektivt samarbejde, men først og fremmest er det en meget mørk dag for lystfiskerne i alle medlemsstater.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN), skriftlig. – (IT) Formålet med dette forslag til forordning, nemlig at indførelse af et fællesskabskontrolsystem for at sikre overholdelse af den fælles fiskeripolitik's regler via et europæisk agentur er helt sikkert prisværdigt og imødekommer talrige krav, som Parlamentet og Europa-Kommissionen har fremsat gennem årene. I forordningen foreslås det også – skønt forsigtigt – at ovennævnte regler gennemføres og finder anvendelse på en ensartet måde i de 27 medlemsstater.

Selv om jeg kan tilslutte mig tekstens overordnede princip (opretholdelse af en kultur med respekt for reglerne for at sikre, at den fælles fiskeripolitik anvendes korrekt), føler jeg, at der desværre ved denne lejlighed ikke er blevet taget hensyn til middelhavsfiskeriets særlige karakteristika.

Eksempelvis kan nævnes kravet om at der skal installeres et satellitbaseret fartøjsovervågningssystem (VMS) på fartøjer over 10 meter. Dette kan være meget godt for de robuste fiskerfartøjer i Nordsøen, men ikke for fartøjerne i Middelhavet, som er små, ofte uden kahyt og anvendes til "fiskeri i begrænset omfang". Dette indebærer også problemet med de betydelige omkostninger, der skal afholdes, hvilket dog kan løses ved, at Fællesskabet yder en medfinansiering på 80 %, som det foreslås i ændringsforslag 20.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jeg vil støtte denne betænkning, fordi vi har accepteret ændringsforslagene 48 og 49 og forkastet ændringsforslag 93 vedrørende lystfiskeri.

At medtage lystfiskeri i en medlemsstats fiskekvote er for mig uacceptabelt.

Hvis man seriøst mener, at lystfiskeri ødelægger vores fiskeressourcer, så ser man efter min mening bort fra et grundlæggende spørgsmål hvad angår de svindende fiskeressourcer. Dette spørgsmål er industrielle fiskerivirksomheders overfiskeri på deres fabriksfiskerfartøjer.

Det er dem, vi kræver, skal overholde den fælles fiskeripolitik og ikke lystfiskere, der udøver deres hobby.

– Betænkning: Cornelis Visser (A6-0206/2009)

Roger Knapman og Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Den fælles fiskeripolitik er behæftet med mange fejl og har været yderst skadelig for den britiske økonomi og for miljøet. Vi anerkendte behovet for ny innovation for at forbedre situationen, men det meste af denne innovation og bedste praksis er helt klart kommet fra medlemsstaterne og fiskerne selv. Vi har derfor stemt imod denne betænkning, der giver Kommissionen øget kompetence.

Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Den fælles fiskeripolitik er behæftet med mange fejl og har været yderst skadelig for den britiske økonomi og for miljøet. Jeg anerkendte behovet for ny innovation for at forbedre situationen, men det meste af denne innovation og bedste praksis er helt klart kommet fra medlemsstaterne og fiskerne selv. Jeg har derfor stemt imod denne betænkning, der giver Kommissionen øget kompetence.

– Betænkning: Simon Busuttil (A6-0251/2009)

John Attard-Montalto og Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) På vegne af mig selv og min kollega, Louis Grech, vil jeg gerne sige, at vi, selv om vi stemte for betænkningen, gerne vil understrege følgende punkter:

Vi støtter en fælles indvandringspolitik.

Vi mener, at den europæiske pagt om indvandring ikke var tilfredsstillende hvad angår den nationale interesse.

Vi er skuffede, fordi betænkningen ikke direkte og klart henviser til obligatorisk deling af byrden.

Vi bemærker, at alt samarbejde påskønnes, men EU kan ikke gribe ind i, hvilken type bilaterale aftaler der indgås mellem et oprindelsesland og et transitland.

Vi er ikke enige i, at ulovlige indvandrere skal have stemmeret, på grund af Maltas demografiske situation.

Vi er ikke enige i et ensartet Schengen visumsystem i stedet for nationale systemer, hvis dette øger bureaukratiet, og systemet bliver mindre fleksibelt.

Catherine Boursier (PSE), skriftlig. – (FR) Jeg glæder mig over vedtagelsen af Busuttil-betænkningen, selv om jeg må indrømme, at jeg ikke støtter alle de punkter, der rejses i den, særlig den positive modtagelse af den europæiske pagt om indvandring og asyl. Min gruppe stemte for en fjernelse af denne henvisning i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, men vi var i mindretal omkring dette spørgsmål. Det samme gælder FRONTEX' øgede rolle i tilbagesendelsesoperationer.

I lyset af slutresultatet stemte jeg dog for denne betænkning for at tale stærkt for åbningen af muligheder for lovlig indvandring. Derfor støtter jeg anerkendelsen af behovet for migranternes arbejde i EU; behovet for øget høring af repræsentanterne for det civile samfund; fri bevægelighed inden for EU efter en periode på fem års ophold; respekt for menneskelig værdighed og anvendelse af de mest gunstige foranstaltninger i forbindelse med anvendelsen af hjemsendelsesdirektivet; og endelig og vigtigst af alt retten til at stemme ved lokalvalg, et punkt, som den europæiske højrefløj var meget imod.

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Britiske konservative stemte imod denne betænkning, da vi ikke accepterer behovet for en fælles EU-indvandringspolitik, og da Storbritannien må bevare absolut kontrol over sine nationale grænser.

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod denne betænkning, da den indeholder en række uacceptable elementer. Til en start antages det, at EU vil få behov for 60 mio. nye immigranter i 2050. På baggrund af de aktuelle problemer med masseindvandring er det en uhyrlig påstand. Det foreslås også, at det blå kort ikke skal begrænses til højt kvalificerede arbejdstagere. Så kan vi lige så godt åbne helt for sluserne.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det er absolut nødvendigt med en fælles strategi for indvandring i EU. En fragmenteret og usammenhængende strategi kan ikke tillades i et fælles område uden interne grænser, fordi enhver indvandringshandling eller -politik, der gennemføres af en medlemsstat, nødvendigvis har følger for alle de øvrige medlemsstater.

Jeg støtter derfor indførelsen af en fælles europæisk indvandringspolitik baseret på en høj grad af politisk og operationel solidaritet, gensidig tillid og delt ansvar.

Vedtagelsen af den europæiske pagt om indvandring og asyl var et kæmpeskridt i denne retning, og resulterede i en indvandringspolitik, der er mere sammenhængende, kontrolleret og knyttet til behovene på arbejdsmarkedet i de europæiske lande og til de tilgængelige ressourcer i form af bolig, sundhed og uddannelse. Målet er også klart at bekæmpe ulovlig indvandring.

Den fremragende betænkning, som hr. Busuttil har fremlagt, respekterer denne fremgangsmåde. Dens eneste problem ligger i et ændringsforslag fremsat af Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, som truer fastheden i vores bekæmpelse af ulovlig indvandring, da der ikke kan herske nogen tvivl om, at enhver indvandrer, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område, vil have ret til at stemme i henhold til de fastlagte betingelser. Derfor støtter jeg den alternative beslutning, som ordføreren har fremlagt, og hvori han endnu en gang har forsøgt at nå frem til et kompromis, der er acceptabelt for alle.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningen om en fælles indvandringspolitik for Europa, da indvandring er en af de største udfordringer, som Europa står over for i øjeblikket. Med løsningen af indvandringsproblemet kan vi vedtage politikker, der ændrer det til en mulighed.

Indvandring er et fælles problem i EU-medlemsstaterne, og det er grunden til, at de må handle i fællesskab for at finde frem til en passende løsning på dette problem. Med denne betænkning søger man at dække alle dimensioner af indvandring og støtter indførelsen af en fælles europæisk indvandringspolitik baseret på en høj grad af politisk og operationel solidaritet.

Desuden omfatter den foranstaltninger, der giver migranterne lov til at deltage i det civile og politiske liv i det samfund, de lever i, særlig i politiske partier og fagforeninger, ligesom de får mulighed for at stemme ved lokalvalg.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) En betænkning med 91 punkter må helt klart indeholde nogle aspekter, som vi kan tilslutte os. Denne betænkning er dog grundlæggende negativ, selv om den forsøger at få pillen til at glide ned, og det er naturligvis grunden til, at vi forkaster den.

Den "går stærkt ind for etableringen af en fælles europæisk indvandringspolitik", glæder sig over "de institutionelle virkninger af Lissabontraktaten, navnlig udvidelsen af procedurerne med fælles beslutningstagning og beslutningstagning med kvalificeret flertal til at omfatte alle indvandringspolitikker"

og "vedtagelsen af den europæiske pagt om indvandring og asyl", med andre ord en inhuman sikkerhedsbaseret indvandringspolitik, der kriminaliserer, udnytter og udvælger indvandrere.

Hvis der herskede nogen som helst tvivl om EU's mål, så fejler denne betænkning dem væk: Migration er "fortsat [...] nødvendig for at opfylde det europæiske ... arbejdsmarkeds behov" (næsten 60 mio. migrerende arbejdstagere i 2050). Derfor skal der opstilles "indvandringsprofiler" – "idet arbejdsmarkedsbehovene skal være et centralt element i disse profiler" – og det er nødvendigt "at gøre EU mere attraktivt for højt kvalificerede arbejdstagere", navnlig via det "blå kort". Med andre ord et inhumant syn på indvandrere, som udelukkende ser dem som en arbejdskraft, der kan udnyttes.

Frem for en fælles politik har vi behov for en anden politik, der forsvarer indvandrernes rettigheder og bekæmper de grundlæggende årsager til indvandring.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for vedtagelsen af Busuttil-betænkningen. Det er en vigtig betænkning, fordi migration er en af de vigtigste udfordringer, som EU står over for. Vi bør være parate til at indrømme, at vi ikke fuldt ud er i stand til at drage fordel af de gode aspekter ved migration eller til at forhindre de situationer, der ikke på nogen måde kan kaldes gavnlige.

Et ekstra problem er, at migration manifesterer sig forskelligt i de forskellige medlemsstater, og forskellene i denne henseende er store. For nogle lande er migration et enormt socialt, finansielt og politisk problem. For andre er det et mindre fænomen, der ikke giver anledning til megen interesse. Det er grunden til, at det bl.a. er så vanskeligt at udforme og indføre en ensartet migrationspolitik. Vi skal også være klar over, at Europa for mange mennesker er et spørgsmål om liv eller død – rent bogstaveligt. Ved at sende dem tilbage til deres oprindelsesland, dødsdømmer vi dem måske. Derfor bør indvandringsredskaberne være fleksible, så de kan tilpasses til bestemte menneskers særlige tilfælde.

Carl Lang og Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) En fælles indvandringspolitik baseret på en større åbning af lovlige indvandringskanaler kan ikke støttes. Politikken burde være den stik modsatte.

Betænkningen er endnu en gang baseret på Kommissionens farlige anbefalinger, der optræder i dens grønbog af 11. januar 2005 om økonomisk migration. I betænkningen sættes det antal migrerende arbejdstagere, som EU angiveligt vil få brug for i 2050, til 60 mio., og behovet for at åbne op for lovlige migrationskanaler understreges tilsvarende.

Hvordan kan man undlade at finde det obscønt, at vi midt i en økonomisk, finansiell og social krise anbefales at åbne vores markeder yderligere for udenlandske arbejdstagere på et tidspunkt, hvor vores nationale job trues, og arbejdsløsheden raser?

Midt i en krise er der i stedet behov for at anvende økonomiske og sociale protektionistiske foranstaltninger og at forbeholde job og også socialhjælp til nationale statsborgere.

Afslutningsvis er denne betænkning baseret på den falske antagelse, at den ulovlige indvandring vil falde betydeligt eller forsvinde helt ved, at vi åbner sluserne for lovlig indvandring. Vi ved, at noget sådant ikke vil ske, og at den lovlige indvandring tværtimod er forløberen for en indvandring i fuldt omfang.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Retten til asyl er blevet vejen til masseindvandring i et hidtil uset omfang. Europas døre vil blive åbnet på vid gab for udviklingslandene. Hvis de multikulturelle visionære får deres vilje, vil familiebegrebet blive udvidet til at omfatte hele stammer, der kan indvandre uden problemer.

Derudover skal muligheden for tilbageholdelse forud for udvisning begrænses, asylansøgere får adgang til arbejdsmarkedet, og de grundlæggende ydelser til dem skal udvides. Dette vil lægge endnu større pres på det hjemlige arbejdsmarked – særlig under den økonomiske krise – og skatteyderne skal grave dybt i lommerne. Derfor er der ikke nogen anden mulighed end at forkaste betænkningen.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betænkningen om den fælles indvandringspolitik ser meget positivt på EU's monopolvenlige indvandringspolitik og Europa-Parlamentets bidrag til den. Samtidig foreslås det, at der træffes foranstaltninger for næste fase på indvandrernes bekostning og i en endnu mere reaktionær retning.

Med betænkningen indføres det grundlæggende princip om EU's indvandringspolitik som et redskab, der skal tjene arbejdsmarkedets behov, hvilket betyder de europæiske monopolars rentabilitet. Derfor foregriber den anvendelsen af en politik med gulerod og pisk over for indvandrere. På den ene side hilses den uacceptable pagt om indvandring og asyl velkommen, og der opfordres til en styrkelse af FRONTEX og øget indsamlings

af efterretninger og undertrykkende foranstaltninger over for indvandrere, der ikke er til gavn for europæisk kapital. På den anden sides hilses tiltrækning og lovliggørelse af "højt kvalificerede" indvandrere og cyklisk og midlertidig indvandring, som kapitalen har behov for, velkommen, og der foreslås foranstaltninger til integration af lovlige indvandrere, så de står direkte til rådighed for deres arbejdsgivere.

Det eneste svar på denne reaktionære politik er at integrere indvandrerne i arbejderbevægelsen, og at indvandrere og lokale arbejdstagere kæmper side om side mod EU's antigræsrøds- og indvandringspolitik og kapitalen og gør deres rettigheder og den velstand, de skaber, gældende.

– Betænkning: Eva Lichtenberger (A6-0224/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Nu er tiden inde til, at TEN-T-politikken baseret på 15 års erfaring afspejler målene og foranstaltningerne ordentligt. Vi må overveje projekter og foranstaltninger igen, lægge større vægt på koordinering i EU og sigte mod mere bindende forpligtelser fra medlemsstaternes side, når de gennemfører prioriterede projekter, som de har godkendt.

Prioriterede TEN-T-projekter og kort udgøres i stor stil af store og dyre nationale transportinfrastrukturprojekter, og nogle af de tidligere 30 TEN-T-projekter var fysisk umulige at gennemføre, mens andre projekter, særlig efter EU's udvidelse, blev specielt vigtige, men ikke kom på listen.

Den aktuelle økonomiske krise kan endnu en gang tilskynde os til at følge denne logik, når vi investerer i transportinfrastruktur. Vi har brug for velovervejede projekter og investeringer i EU's transportinfrastruktur for at udvikle den over de kommende 10-20 år. Beslutninger om transportinfrastrukturprojekter bør baseres på korrekte vurderinger af udgifter og fordele, stabilitet og europæisk grænseoverskridende merværdi.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I betænkningen fastsættes retningslinjer for "udvikling af det transeuropæiske transportnet" (TEN-T). Dette indebærer i øjeblikket 30 prioriterede projekter "der i alt væsentligt var baseret på nationale interesser" – hvilke andre interesser bør tages i betragtning, de multinationale selskaber? – som vil modtage næsten 5,3 mia. EUR i medfinansiering fra Fællesskabet.

Denne betænkning passer ind i visionen om "transeuropæiske transportnet" baseret på udvidelsen af det indre marked og en øget kapitalistisk konkurrence og koncentration. Betænkningen "understreger behovet for at indarbejde målene i Lissabonstrategien" og forsvarer tilpasningen af TEN-T til "ændrede markedsforhold" i henhold til følgende kriterier: økonomisk levedygtighed, øget konkurrenceevne, fremme af det indre marked og udvikling via "offentlig/private partnerskaber" (f.eks. ved at allokere "en procentdel af indtægterne fra de afgifter, der opkræves for brug af vejinfrastrukturen, til finansiering af TEN-T-projekter").

Blot en måned inden slutningen af den nuværende valgperiode kan et flertal i Parlamentet ikke modstå fristelsen til at anmode Europa-Kommissionen "om at forelægge et lovgivningsinitiativ inden udløbet af dens nuværende mandatperiode om åbning af de nationale markeder for passagertransport ad jernbane pr. 1. januar 2012".

For at imødekomme de store økonomiske og finansielle koncerners interesser i form af udvidelse af deres kontrol til Østeuropa understreges det endelig, at forbindelserne mellem Vest- og Østeuropa er en prioritet.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Udviklingen og ekspansionen af det transeuropæiske transportnet er et absolut must for konsolidering af det indre marked og fremme af EU's samhørighed. Dette er grunden til, at jeg stemte for valgmulighed "C", som ordføreren, Eva Lichtenberger, havde fremsat. Denne strategi vil gøre det muligt, at alle former for finansielle ressourcer i fremtiden kan anvendes til transport og infrastruktur, selv om den ikke fuldt ud kan garantere en effektiv gennemførelse, når man holder sig de mange forskellige nationale interesser for øje.

Ethvert andet alternativ, herunder den mulighed, der foreslås i det alternative forslag fra PPE-DE-Gruppen, kunne have gjort det umuligt for medlemsstaterne at anvende midler fra Samhørighedsfonden som en del af samhørighedspolitikken til andre transportinfrastrukturprojekter end prioriterede TEN-T-projekter, og dermed kunne Rumænien være blevet frataget muligheden for at bruge midler fra Samhørighedsfonden til transportsektoren, midler, som Rumænien har hårdt brug for.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I denne betænkning vurderes gennemførelsen af de 30 prioriterede TEN-T-projekter, hvor forsinkelser har en stor indflydelse på en bæredygtig europæisk transportpolitik fremtid. Til trods for problemerne er det vigtigt at forblive forpligtet til de ændringer, der er nødvendige for at etablere intermodale forbindelser, særlig for borgere og gods. Der skal tages hensyn til de forskellige aktuelle udfordringer, der strækker sig fra sikkerhed til regionale spørgsmål, sociale, økonomiske og finansielle

skikke og miljøet. Behovet for en integreret og mere sammenhængende strategi for transportnettet bør derfor understreges.

De af grænseoverskridende forbindelsers betydning for udviklingen af det europæiske transportnet er indlysende, hvilket er grunden til, at vi støtter bedre forbindelser mellem alle transportformer særlig dem, der har vist sig at være vanskeligere at ændre og udvikle som f.eks. jernbane- og søtransport. Der skal etableres bedre forbindelser med søhavne og lufthavne og en egentlig gennemførelse af transeuropæiske netværksprojekter vil helt klart bidrage til dette mål.

Betænkningen afspejler nogle af disse problemer, men den prioriteringsrækkefølge, som jeg mener, er hensigtsmæssig, opretholdes ikke i hele teksten. Jeg stemte derfor imod.

8. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.05. og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

9. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

10. Jordskælv i Abruzzoregionen i Italien (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Kommissionens erklæring om jordskælvet i Abruzzoregionen i Italien.

Siim Kallas, *næstformand i Kommissionen.* – (EN) Hr. formand! Kommissionen kondolerer alle de familier, som mistede deres kære i jordskælvet i Italien for nylig.

Kommissionen har været i tæt kontakt med de italienske civilbeskyttelsesmyndigheder siden de første timer efter jordskælvet. Medlemsstaterne begyndte at tilbyde deres hjælp via den europæiske civilbeskyttelsesstyrke i de meget tidlige faser af katastrofen.

Dette jordskælv var meget kraftigt og medførte mange ødelæggelser, men de nationale ressourcer var i stand til at klare det umiddelbare katastrofeberedskab.

Den 10. april fremsatte Italien dog en anmodning om tekniske eksperter, som kunne hjælpe landet med at analysere stabiliteten af de bygninger, der blev beskadiget under jordskælvet. Et team på otte nationale eksperter og eksperter fra Kommissionen blev udvalgt. Teamet blev sendt til jordskælvsområdet den 18. april. Ud over vurderingen af stabiliteten af bygningerne vil teamet foreslå løsninger med hensyn til de beskadigede bygninger.

Kommissionen samarbejder i øjeblikket med de italienske myndigheder om at finde frem til andre former for EU-støtte. Muligheder kan omfatte EU's solidaritetsfond og omprogrammeringen af midler til strukturel udvikling og udvikling af landdistrikter.

Jordskælvet er en tragisk påmindelse om, at naturkatastrofer hele tiden udgør en trussel mod alle medlemsstaterne. I det sidste tiår har jordskælv, hedebløge, skovbrande, oversvømmelser og storme dræbt mange mennesker i Europa og ødelagt dyr infrastruktur og værdifulde naturområder.

Medlemsstaterne og Fællesskabet må forene deres kræfter og forhindre katastrofer og virkningerne af dem og sikre en hurtig og effektiv europæisk reaktion på store katastrofer. Erfaringen har vist, at der bør gennemføres en integreret strategi, som fokuserer på mange farer, for at udvikle effektive foranstaltninger inden for både forebyggelse og direkte reaktion på katastrofer som skitseret i Kommissionens meddelelse af marts 2008 om forbedring af EU's katastrofeberedskabskapacitet.

I februar 2009 vedtog Kommissionen endvidere en meget avanceret fællesskabsstrategi til forebyggelse af naturkatastrofer og menneskeskabte katastrofer, som baner vejen for Kommissionens fremtidige initiativer. Den foreslår, at de eksisterende forebyggelsesinstrumenters konsekvens forbedres og suppleres, hvorved merværdien af EU's indsats øges.

Kommissionen modtager gerne feedback fra Europa-Parlamentet om den strategi, der foreslås i denne vigtige meddelelse. Takket være det forberedende arbejde på en hurtig beredskabsstyrke på EU-plan indført af Europa-Parlamentet i budgetterne for 2008 og 2009 afprøver Kommissionen endvidere i øjeblikket sammen med medlemsstaterne metoder til at forbedre EU's generelle beredskabskapacitet. Tilsammen bidrager disse initiativer til at forme en reel europæisk politik for katastrofeforvaltning for alle typer af katastrofer.

Formanden. – Tak, hr. Kallas. Må jeg benytte lejligheden til at byde næstformand i Kommissionen, hr. Tajani, velkommen, og for at jeg ikke skal blive anklaget for at være skødesløs og ufølsom, vil jeg gerne minde om, at vi allerede i går iagttog et minuts stilhed til minde om ofre for denne katastrofe.

Gabriele Albertini, for PPE-DE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Mellem 2002 og 2007 var jordskælv den fjerde mest hyppige naturkatastrofe i EU. Efter denne seneste og desværre mest alvorlige tragedie i Abruzzoregionen må vi gå sammen om at imødegå disse frygtelige begivenheder, der gør sig gældende for mange af EU's medlemsstater.

Til dato har vi Den Europæiske Unions Solidaritetsfond og den europæiske civilbeskyttelsesstyrke: To instrumenter, som er meget vigtige, men stadig utilstrækkelige i et område, der som Europa er truet af jordskælv. Med hensyn til jordskælvene i Abruzzo er der indgivet en ansøgning om adgang til Solidaritetsfonden til genopbygning af de ødelagte områder. Beløbet kunne være på 500 mio. EUR, som næstformand i Kommissionen, Antonio Tajani, udtalte i pressen. Det har ikke været muligt at fastslå omfanget af dette jordskælv og de skader, det forårsagede. Abruzzoregionen har behov for en hurtig og omfattende indsats, som den italienske regering har håndteret på en øjeblikkelig og grundig måde lige fra nogle få minutter efter jordskælvet.

Denne aktion kræver dog en koordinering på europæisk plan, samtidig med at de nationale og lokale kompetencer respekteres. Den 14. november 2007 vedtog Parlamentet enstemmigt en beslutning om jordskælvs regionale virkninger vedrørende forebyggelse og forvaltning af skader forårsaget af tragiske begivenheder af denne art. Dette dokument bør danne udgangspunkt for en koordineret europæisk politik på dette område, som det fremgår af skriftlig forespørgsel af hr. Vakalis medunderskrevet af omkring 50 medlemmer af Parlamentet. Vi håber derfor, at Europa-Kommissionen vil overtage de tanker, der kom til udtryk i denne beslutning, og anvende dem til at fastsætte en europæisk dagsorden for forebyggelse og forvaltning af jordskælv.

Gianni Pittella, for PSE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne endnu en gang på vegne af det italienske parlament og alle medlemmerne af Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet kondolere familierne til ofre, Abruzzoregionen og dens borgere og Italien. Jeg vil også gerne sige, at vores gruppe, som fra starten har været tæt på den så tragisk ramte befolkning, vil sende en delegation til Abruzzoregionen, ledet af vores formand, hr. Schulz. Tallene er skræmmende. Det er korrekt, som hr. Albertini sagde, at det endelige tal ikke er opgjort endnu, men vi kan dog sige, at der er omkring 300 døde. Det er en tragedie. 50 000 evakuerede, tusindvis af hjem ødelagt, hundredvis af offentlige bygninger ødelagt, herunder skoler, og anerkendt kulturel, arkitektonisk og kunstnerisk kulturarv ligger i ruiner.

Som præsidenten for den italienske republik, Giorgio Napolitano, sagde, var reaktionen på begivenhederne øjeblikkelig og effektiv. Reaktionen kom fra staten, men også fra ikkestatslige aktører, fra hele verden, fra frivillige, fra lokalsamfund i Italien og andre steder, fra provinser, fra regioner, fra Røde Kors og fra brandvæsenet: et fuldstændig ekstraordinært udtryk for solidaritet. Måske burde den italienske regering – nej, ikke måske – den italienske regering burde have accepteret forslaget om at afholde folkeafstemningen samtidig med Europavalgene og de administrative valg, for at spare nogle få hundreder millioner, som kunne være blevet brugt på at hjælpe dem, der blev ramt af jordskælvet.

Europa må reagere på forskellig vis: For det første må det aktivere Solidaritetsfonden. Vi talte med næstformand Tajani om dette blot timer efter de tragiske begivenheder. For det andet må det omprogrammere strukturfondsmidlerne, og for det tredje må det bruge de uudnyttede midler fra tidligere og nye programmeringsperioder. For det fjerde må det ændre reglerne for Samhørighedsfonden og strukturfondene med hensyn til muligheden for under mål nr. 1, dvs. de ugunstigt stillede, underudviklede regioner, at genindføre de regioner, som på grund af usædvanligt alvorlige naturkatastrofer har oplevet et fald i BNP eller i deres velstand til under 75 % af fællesskabsgennemsnittet. Så vi ønsker ikke en særlov for Abruzzoregionen, men en lov, der finder anvendelse på alle regioner, der kan komme i denne situation. For det femte må vi sammen med Kommissionen undersøge muligheden for skattelettelser for økonomiske aktiviteter og byggearbejde, der, som vi alle håber, vil starte igen i Abruzzoregionen. Endelig opfordrer jeg til gennemførelse af direktivet om byggematerialer, som for nylig blev ajourført og forbedret af Parlamentet.

Afslutningsvis kræver en tragedie som denne ikke retorik, den kræver snarere effektive, mærkbare reaktioner samt en nøje overvågning for at sikre, at murbrokkerne fra jordskælvet ikke bliver genstand for yderligere profitskabelse og ulovlig praksis, der fylder store kriminelle gruppers lommer. Vi må være årvågne og gøre vores bedste. Vi må også alle arbejde på, at vores venner i Abruzzoregionen med vores hjælp kan smile igen.

Patrizia Toia, for ALDE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! En frygtelig tragedie har ramt den vigtige centrale region, Abruzzo og byen Aquila i mit land. Det har været en katastrofe, som har berørt menneskeliv, herunder unge liv. Den har ramt huse, vores hjem; kirker, vores tilbedelsessteder; monumenter, vores kultur; virksomheder, vores arbejdspladser; universiteter, vores uddannelsescentre og efterladt stor ødelæggelse i sit kølvand.

Vi har støttet op omkring disse mennesker, og vi kan nu sige dette: For det første har de reageret med stor værdighed, til trods for, at de er blevet ramt så tæt på og i så mange praktiske henseender, har mistet deres mest værdifulde ejendele som f.eks. deres hjem – og som vi ved, er hjemmet en central del af den italienske kultur – og alligevel har disse mennesker reageret med værdighed og ønsker at begynde at leve igen, opbygge det, de havde, deres egne samfund på de steder, der repræsenterer samfundet og i overensstemmelse med traditionen og kontinuiteten. Jeg bliver mindet om den betydning, som universiteter og små og mellemstore virksomheder har for den region, som nu lider under alvorlig økonomisk krise og manglende opsving.

Jeg må også sige, at der er sket en ekstraordinær mobilisering fra institutionernes side: regeringen, parlamentet, alle oppositionskræfterne samt flertallet, som med stor visdom og ansvarlighed ser på det arbejde, der skal udføres, i en ånd af enstemmighed. Lokale institutioner, frivillige, civilbeskyttelse, tusindvis og atter tusindvis af unge og voksne, som rejste til Abruzzo, og som repræsenterer sociale grupper, sammenslutninger og det katolske samfund. Alle har ydet et bidrag. Selv dem, der ikke rejste dertil, har gjort noget. Økonomisk, kulturelt, hele vores lands kulturelle, sociale og økonomiske sfærer mobiliseres, hvilket er meget vigtigt.

Det vil dog være vigtigt at huske på dette hvad angår omstrukturering, som hr. Pitella sagde, fordi vores byggemetoders strukturelle svagheder er kommet for dagens lys sammen med tragediens positive aspekter, og jeg mener, at der her sammen med krav om retfærdighed bør være en forpligtelse til at påvise ansvar og til genopbygning.

Et ord om Europa. Da katastrofen ramte, var Europa der, som det vil være i fremtiden via fonde og andre aktioner, der er blevet nævnt. Jeg ville ønske, at der også ville være en synlig tilstedeværelse, så Europa genkendes ikke blot i de penge, der kommer, men også i ansigter og i institutioner. Jeg vil foreslå, at en fælles delegation fra Parlamentet besøger regionen, uden pomp, uden offentlighed, men for at sige, at Europa består af institutioner og mennesker, og at disse institutioner og mennesker ønsker at støtte og fortsætte med at støtte Aquila, Abruzzo og mit land, som er blevet så alvorligt skadet.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne takke Fællesskabets institutioner for den støtte, de har vist Italien og de mennesker, der blev ramt af jordskælvet. Det har været vanskelige dage, som er blevet yderligere forværret af vejrforholdene i de seneste 48 timer.

Men efter sorgen og ødelæggelsen er tiden inde til praktiske forslag og genopbygning, tiden er inde til at genopbygge en fremtid for Abruzzoregionen. Vi beder de europæiske institutioner gøre deres del. Faktisk har Kommissionen allerede gennem næstformand Tajani givet en garanti, som kom meget hurtigt og forsikrer os om hans engagement i katastrofens umiddelbare kølvand.

Som Kommissionen selv har bekræftet i dag, må vi først og fremmest undersøge alle tilgængelige finansielle ressourcer, sikre en hurtig aktivering af Den Europæiske Solidaritetsfond i forbindelse med naturkatastrofer og derefter se på muligheden for fuldt ud at udnytte og omprogrammere Den Europæiske Socialfond og andre fællesskabsprogrammer til støtte for beskæftigelse og virksomheder. Vi ønsker dog navnlig muligheden for at indføre ekstraordinære lovgivningsforanstaltninger, skattelettelser, incitamenter og hjælp muligvis som en undtagelse til de aktuelle de minimis-bestemmelser. Der ville være tale om foranstaltninger godkendt af EU og gyldige i to-tre år, dvs. indtil katastrofesituationen og genopbygningen er afsluttet.

Vi er, som det er fremgået af dagens forhandlinger, alle enige om disse emner og mål, der er ingen uenighed. Jeg vil gerne slutte med at give udtryk for mine dybfølte tanker til ofrene, deres familier og de ramte mennesker, men som italiensk kvinde fra dette område er jeg navnlig stolt over endnu en gang at kunne sige tak for institutionernes, alle de politiske partiers og først og fremmest redningsholdenes, civilbeskyttelsens og Røde Kors' indsats. Jeg takker også alle de frivillige organisationer og individuelle borgere, som gjorde, hvad de kunne og ydede et personligt bidrag eller gav penge for at give udtryk for deres solidaritet og yde reel hjælp. De har været et ægte eksempel på effektivitet og menneskelighed.

Monica Frassoni, for Verts/ALE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance tilslutter sig alle de øvrige medlemmer, som har talt før mig, og giver udtryk for vores medfølelse, vores stærke solidaritetsfølelse og vores støtte til dem, der har lidt som følge af denne store tragedie, denne katastrofe, denne naturkatastrofe, som dog skyldtes en lang række ting, og jeg håber, at EU på en synlig måde vil være i stand til at yde et positivt bidrag til denne situation.

En ting kan ikke nægtes. Jordskælvet kunne have haft meget mindre alvorlige konsekvenser, tragedien skulle ikke have været så stor, for det står klart, at en lang række bygninger og huse er kollapsede, og det burde de ikke have gjort. Der har været udvist forsømmelighed, der har været svindel, og der har været bedrag, og vi må fastslå, hvem de ansvarlige er, for dette er også en vigtig del af genopbygningen, som også er en moralsk genopbygning af Abruzzo, dets befolkning og vores land som helhed. Genopbygning bør være en mulighed for omfattende fornyelse inden for bæredygtig udvikling for de mennesker, der har vist os alle, at de ikke blot har stor værdighed, men også stort mod og et overvældende ønske om at starte på en frisk.

På nuværende tidspunkt er den mindst demagogiske, mest praktiske strategi, der vil gøre det muligt for Europa at gøre en hurtig indsats for at støtte nødforanstaltningerne og genopbygningen i Abruzzo, at se på regionens operative program 2007-2013, dvs. strukturfondene. Abruzzos operative program omfatter i øjeblikket 140 mio. EUR i europæisk medfinansiering af de samlede programudgifter på 345 mio. EUR, idet forskellen udgøres af national medfinansiering.

Vi er alle godt klar over, at et af de problemer, vi står over for, er Italiens organisering af medfinansieringen af de midler, som EU helt sikkert vil yde, og på dette punkt må vi parlamentsmedlemmer være yderst årvågne.

Som sagt må vi først og fremmest anmode om, at de øvrige europæiske midler, der allerede er planlagt for Abruzzo, f.eks. Socialfonden, tages op til fornyet behandling og omdirigeres til foranstaltninger og prioriteringer i forbindelse med genopbygningen. I denne forbindelse kan det operative program for Abruzzo omfatte omfordeling af strukturfondsmidler øremærket til andre italienske regioner, som nu er mere konkurrencedygtige. Vi ved, at Europa-Kommissionen er villig til at vurdere tilskuddene, og den samme mekanisme kan anvendes på andre medlemsstater.

Herefter må de italienske myndigheder, hovedsageligt regeringen med alle de berørte lokale organers samarbejde handle hurtigt for at beregne prisen på de direkte skader for at overholde tidsfristen den 15. juni 2009 for indsendelse af en ansøgning om midler inden for rammerne af Den Europæiske Solidaritetsfond. Støttebeløbet vil afhænge af skadernes omfang, men vil under alle omstændigheder ikke være højere end nogle få millioner euro. Denne fond eksisterer netop for at yde hurtig, effektiv og fleksibel økonomisk bistand, og derfor er det vigtigt, at de italienske myndigheder vurderer skadernes omfang, ellers vil det være vanskeligt at opnå finansiering.

De nationale myndigheder skal også arbejde på en låneansøgning til Den Europæiske Investeringsbank, så der kan ydes passende beløb til hurtig og bæredygtig genopbygning i regionen.

Roberto Musacchio, for GUE/NGL-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Først kommer sorgen for så mange uskyldige ofre, så kommer en redningsindsats, der omfatter beredskab og genopbygning, hvor Italien gør sit bedste.

Europæisk bistand er vigtig, men vi har også brug for en europæisk ramme for at bidrage til at forebygge disse katastrofer, der ofte har mere end naturlige årsager. Vi har derfor behov for en forebyggelsesramme, et varslingsystem i forbindelse med naturkatastrofer, som et civilbeskyttelses- og forebyggelsesnetværk kan bygges på. Derudover har vi behov for en arealpolitik, der fastsætter garanterede standarder for arealudnyttelse, som respekterer dens balance og sikre byggestandarder.

Jordskælvet i Abruzzo omfatter også dette, og uden at ville være kontroversielle må vi undersøge, hvor hele ansvaret ligger, så vi kan undgå en gentagelse af disse alvorlige hændelser, og vi må først og fremmest fokusere på landindvinding frem for på nye nedrivningsarbejder. Derfor er det også yderst vigtigt, at jordrammedirektivet vedtages, hvorved der ydes strukturstøtte til en passende forvaltning af det europæiske areal, og de europæiske fonde bør omformuleres i overensstemmelse med en forsigtig arealpolitik, hvorved der skabes et sundt klima og gode jobs.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen! Vores italienske kolleger har med rette opfattet denne forhandling som en meget vigtig forhandling for deres land og har bedt om at få ordet, men det er også en forhandling for alle europæere. Vi er, når alt kommer til alt, et europæisk fællesskab. Vi er glade for at have de muligheder, som Solidaritetsfonden frembyder, og vi ønsker, at den

anvendes på en så målrettet måde som muligt – herunder af den italienske regering og de regionale organer. Vi ønsker endnu en gang at give udtryk for vores medfølelse med de talrige ofre, og vi håber, at Europa er i stand til at bringe hjælp snarest muligt.

Armando Veneto (PPE-DE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil blot gerne henlede opmærksomheden på den medfølelse reaktion på denne tragiske hændelse i hele Italien og i Europa. Når ting som disse sker, giver de os mulighed for at observere landets og Fællesskabets samhørighed, hvilket kun kan give anledning til et generelt håb om solidaritet og fred, herunder intern fred, som vi nyder i Europa.

Jeg vil også gerne sige, at vi utvetydigt, åbent og hurtigt må finde frem til dem, der er ansvarlige for dårligt byggearbejde, som forårsagede, at nabobygninger reagerede forskelligt. Endelig har der på sidelinjen været nogen diskussion om forudsigeligheden af jordskælv. Jeg vil ikke komme ind på det nu, men blot sige, at undersøgelser af radon tyder på, at en stigning i denne gasart går forud for jordskælv. Jeg mener, at Europa, som det sig hør og bør for enhver videnskabelig forskning, kan og bør anvende alle sine strukturer til at fremme yderligere undersøgelser heraf, fordi det, som det er videnskabens natur, kan bidrage til den rent hypotetiske mulighed for at forudsige sådanne ødelæggende hændelser.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Der er ingen tvivl om, at der er en stærk følelse af solidaritet i alle medlemsstaterne og i Kommissionen i forbindelse med dette frygtelige jordskælv. Der findes hjælpemekanismer, og Kommissionens tjenestegrene handlede øjeblikkeligt. Alt må gøres i tæt samarbejde med de italienske myndigheder. Sidste år havde vi den enorme katastrofe med skovbrande i Grækenland, og før det havde vi skovbrande i Portugal og oversvømmelser i Tyskland og Den Tjekkiske Republik. I alle disse tilfælde har EU givet udtryk for solidaritet og hjulpet så meget, som det har været i stand til. Det vil det også gøre i dette tilfælde.

Vi afventer først og fremmest beregningerne af skadernes omfang, og vi kan derefter beslutte, hvordan vi bedst udnytter Solidaritetsfonden. Kommissionen selv kan ikke iværksætte Solidaritetsfondens penge. Dette kan kun ske efter anmodning fra en medlemsstat og efter beregning af skadernes omfang.

Mange medlemmer har rejst spørgsmålet om omprogrammering af strukturfondene, og GD REGIO drøfter dette. Min kollega, Danuta Hübner, vil besøge området snart og drøfte konkrete muligheder. Vi er i stadig kontakt med civilbeskyttelsesafdelingen i Rom for at hjælpe og for at hjælpe med udarbejdelsen af ansøgningen til Solidaritetsfonden, så der er ingen tvivl om, at Kommissionen vil gøre, hvad den kan for at hjælpe ofrene for denne katastrofe.

Hvad angår sikre byggestandarder findes sådanne standarder, men spørgsmålet er, hvor nøje disse standarder følges i medlemsstaterne. Standarderne findes helt klart. De findes i direktiver og de findes også i national lovgivning.

Vores civilbeskyttelsesmekanisme, hvis centrale del er et overvågnings- og informationscenter, der er bemandet 24 timer i døgnet, vil samarbejde med medlemsstaterne om forebyggelse af katastrofer og også om at rette op på konsekvenserne af katastrofer.

Jeg vil gerne endnu en gang på Kommissionens vegne kondolere. Vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt for at hjælpe befolkningen i dette katastrofeområde.

Formanden. – For at afslutte denne forhandling vil jeg personligt og på vegne af Europa-Parlamentets Præsidium benytte lejligheden til endnu en gang at udtrykke min medfølelse med og sympati for ofrene og de berørte familier og naturligvis love al muligt støtte til befolkningen i den hårdt ramte region.

Forhandlingen er afsluttet.

11. Decharge 2007: Sektion II, Rådet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0150/2009) af Søren Bo Søndergaard, for Budgetkontroludvalget om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2007, Sektion II – Rådet (C6-0417/2008 – 2008/2277(DEC)).

Søren Bo Søndergaard, ordfører. – (EN) Hr. formand! Dette er indledningsvis en bemærkning til forretningsordenen, fordi jeg vil være helt sikker på, at Rådet er blevet inviteret til dette punkt. Da vi skal drøfte problemet vedrørende Rådet, vil det være særdeles uheldigt, hvis Rådet ikke er blevet inviteret til dette punkt. Jeg anmoder blot formanden om at forsi-
k-
re, at Rådet er blevet inviteret.

Formanden. – Hr. Søren Bo Søndergaard! Jeg kan på formandskabets vegne bekræfte, at Rådet er blevet inviteret til at deltage i forhandlingen om dette punkt. På trods heraf er det med formandskabets dybe beklagelse og på vegne af Parlamentet som helhed, at jeg kan konstatere Rådets fravær. Dette var angivelig også tilfældet i morges, da Parlamentets formand bød Rådet velkommen, men ikke modtog noget svar. Selv om jeg beklager dette, kan jeg ikke gøre noget ved situationen, og vi er derfor nødt til at gennemføre forhandlingen som planlagt. Jeg opfordrer Dem derfor til at tage ordet som ordfører igen for at indlede forhandlingen om denne betænkning og om dette punkt.

Søren Bo Søndergaard, ordfører. – (DA) Hr. formand! Jeg vil godt starte med at sige, at det jo er med meget stor beklagelse, at vi skal gennemføre denne diskussion, uden at Rådet er til stede – det Råd, hvis regnskab vi skal behandle. Det er jo en absurd situation, at Rådet på den måde ikke ønsker at bare overhøre diskussionen. Og det er jo en situation, hvor Budgetkontroludvalget med meget stort flertal har besluttet at anbefale Parlamentet at udskyde sin afgørelse om godkendelse af Rådets regnskab for 2007.

Hvorfor gør vi det? Er det, fordi vi har mistanke om svindel og svig? Svaret er nej. Vi har ingen indikationer eller informationer, som går i den retning. Men hvorfor gør vi det så? Vi foreslår en udskydelse af godkendelse af Rådets regnskab, fordi vores udvalg ikke har kunnet få et officielt svar fra Rådet på en række uklarheder i regnskabet. Måske skyldes disse uklarheder i virkeligheden misforståelser. Men Rådet har afvist at rydde disse misforståelser af vejen. Det kunne man jo have gjort ved at svare på vores spørgsmål.

I henhold til punkt 42 i den interinstitutionelle aftale må der ikke afholdes aktionsbevillinger inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i Rådets budget. Vi er som repræsentanter for de europæiske skatteydere blevet tildelt den opgave at sikre, at denne aftale overholdes. Men det kræver naturligvis, at vi ikke alene har mulighed for at stille spørgsmål til Rådets regnskab, men at vi også har mulighed for at få svar på disse spørgsmål.

Som bilag til betænkningen har vi oplistet en række spørgsmål. Nogle af dem er i virkeligheden meget enkle og burde let kunne besvares. For eksempel: Hvor mange konti uden for budgettet havde Rådet i 2007? Hvor store beløb omfattede de, og hvad blev de brugt til? For eksempel: Er der en forklaring på, hvordan Rådets egen interne revisor kunne komme til den konklusion, at kontrollen med verifikation af fakturaerne ikke var tilfredsstillende? Og for eksempel: Er der en forklaring på, hvorfor det er nødvendigt år efter år at overføre meget store beløb fra kontoen til oversættelser til kontoen til rejser? Trods gentagne henvendelser fra mig som ordfører og fra udvalget som helhed har Rådet helt frem til i dag ikke villet komme med officielle svar på disse spørgsmål.

Og det er naturligvis et stort problem – ikke bare for udvalget, men det er et stort problem for hele Parlamentet. For hvordan kan vi godkende et regnskab, dvs. tage ansvar over for vælgerne for, at dette regnskab er rigtigt, uden at vide, hvad der gemmer sig bag tallene? Det ville være absurd.

I budgetkontrollen er vi flinke mennesker. Derfor synes vi, at vi skal give Rådet endnu en chance til at svare på vores spørgsmål. Det er derfor, at vi foreslår Parlamentet, at vi udskyder godkendelsen af Rådets regnskab. Det vil nemlig betyde, at sagen kommer op igen til november, og at Rådet derfor får endnu nogle måneder til at overveje, om ikke åbenhed er bedre end lukkethed.

Jeg håber, at vi med debatten i dag og med afstemningen i morgen vil sende et klart signal om, at vi ikke ønsker at være gummistempel for mørkets kræfter. Vi ønsker åbenhed, vi ønsker gennemsigtighed, og vi ønsker fuld indsigt i, hvordan skatteborgernes penge bruges. Det ønsker vi i dag, og det ønsker vi efter valget til juni.

José Javier Pomés Ruiz, for PPE-DE-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg læste i den gældende finansforordning, at generalsekretæren og den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik med assistance fra vicegeneralsekretæren skal bære det fulde ansvar for administration af bevillingerne på budgettet i Sektion II – Rådet – og skal træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at de forvaltes korrekt.

Hvor er hr. Javier Solana? Hvor er vicegeneralsekretæren, siden han ikke deltager i denne forhandling? Dette er til trods for, at den eneste information, som vi har, nemlig den interne revisors rapport, siger, at Rådet har en B-konto, en konto uden for budgettet. I henhold til finansforordningen er det ikke det tjekkiske eller franske formandskab, men hr. Javier Solana, der er ansvarlig for Rådet, sammen med sin stedfortræder.

Hvad er dette for en konto uden for budgettet?

Revisoren siger, at denne sektion skal afskaffes. Vi ønsker derfor at få oplyst, hvad den er blevet brugt til, og hvorfor.

Vi vil gerne vide, hvorfor 13 mio. EUR af de 650 mio. EUR, som hr. Solana administrerer, blev overført fra tolkning til rejser i 2006, mens bevillingen til rejseudgifter i 2007 ikke blev hævet. Det samme er ved at ske igen, og vi ved ikke, hvad denne store rejseaktivitet betyder, og hvor disse midler ender.

Vi er vrede, fordi der kun er én undtagelse fra Parlamentets demokratiske kontrol af alle konti, der finansieres af EU's skatteydere: de konti, der føres af Rådet. De revideres ikke. Vi, medlemmerne af Parlamentet, har end ikke kunnet få ét eneste officielt møde med Rådet for at drøfte disse konti.

De har afvist at give os bilag. De har afvist at give os dokumenter. De ved, at vi ikke har beføjelser til at kontrollere Rådet. Dette var helt i orden, da Rådet udelukkende varetog administrative opgaver, men nu repræsenterer den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik aktionsudgifter, og vi kan ikke forstå, hvorfor de skal være undtaget fra demokratisk kontrol.

Jeg vil derfor sige, at generalsekretær Solanas holdning er uacceptabel, og at Parlamentet derfor ved denne lejlighed vil foreslå, at Rådets regnskaber ikke godkendes, som det skete for 10 år siden, da hr. Elles sagde, at han ikke ville godkende Kommissionens regnskaber, hvorved hr. Santer's Kommission blev tvunget til at gå af.

Costas Botopoulos, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Den beslutning, som vi snart skal træffe, er en meget vigtig beslutning. Den Socialdemokratiske Gruppe går ind for en udsættelse af fire principielle grunde.

Den første er Parlamentets troværdighed og rolle. Det er meget vigtigt helt fra starten at sige, hvad Parlamentet kan gøre og ikke kan gøre. Hvad det kan og skal gøre, er demokratisk at kontrollere Rådets regnskaber, uanset den gentlemanaftale, man har indgået.

Den anden grund er interinstitutionel ligevægt. Det er vigtigt, at vi ikke gør noget, vi som Parlament ikke kan gøre, men det er også meget vigtigt at sige, at vi har ret til at have et synspunkt, at have en holdning til Rådets regnskab, når dette regnskab repræsenterer aktioner, og hvor der skal gøres rede for aktionsudgifterne. Dette er det demokratiske princip, og det er, hvad vi vil gøre. Vi siger derfor ikke, at vi vil gøre noget andet. Vi siger, at vi vil gøre vores pligt.

Den tredje grund er respekten for og forberedelserne til Lissabontraktaten. De ved alle, at den fælles udenrigspolitik under Lissabontraktaten vil kræve yderligere dybde og meget større momentum. Det er en meget vigtigere fælles politik, og vi kan ikke fra starten sige, at Parlamentet slet ikke vil få nogen indflydelse på denne politik. Vi skal nu have mulighed for at sige, hvad Parlamentets rolle er.

Den sidste – og sandsynligvis vigtigste – grund er gennemskuelse over for borgerne. Vores rolle som Parlament er ansvarlighed over for borgerne. Vi kan og må ikke sige til borgerne, at de store fælles politikker, som f.eks. udenrigs- og forsvarspolitikken, er uden for Parlamentets demokratiske kontrol.

Af disse fire vigtige principielle grunde mener vi derfor, at vi skal stemme for en udsættelse.

Kyösti Virrankoski, for ALDE-Gruppen. – (FI) Hr. formand! Jeg vil først takke hr. Søren Bo Søndergaard for hans fremragende betænkning.

Betænkningen om Rådets decharge er meget lang og grundig. Den er også baseret på henvisninger til dokumenter og traktaten om Den Europæiske Union.

Det største problem er gennemskuelse. Rådets budget vedrører kun til dels administration, da en stor del af midlerne går til aktioner, som f.eks. den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Rådet er ikke særlig villigt til at drøfte gennemførelsen af budgettet med Budgetkontroludvalget og heller ikke til at udlevere de ønskede dokumenter.

Parlamentet og Rådet er de ansvarlige myndigheder for EU's budget. Parlamentets opgave er også at kontrollere anvendelsen af midler og budgettets generelle gennemførelse.

Så vidt jeg kan se, er det netop denne mangel på samarbejde, der har tvunget Budgetkontroludvalget til at foreslå, at beslutningen om decharge udsættes, snarere end den måde, midlerne angiveligt er administreret på. Situationen er akavet, fordi et godt samarbejde mellem Parlamentet og Rådet er livsnerven i en frugtbar europæisk politik. Derfor vil min gruppe træffe beslutning om sin endelige holdning i eftermiddag.

Bart Staes, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Tak til hr. Søren Bo Søndergaard for den værdifulde betænkning, der omhandler alle de relevante punkter. Jeg vil dog anmode formanden og Parlamentets Præsidium om at føre Rådets fravær til protokols og ikke lade det være ved det. Vi må ikke tillade, at de løber om hjørner med os. Jeg vil på det kraftigste opfordre Præsidiet til at overveje at sende en meget direkte skrivelse om, at dette er uacceptabelt.

Som tingene ser ud i øjeblikket, vil vi afvise en forlængelse. Det er helt sikkert nu. Vi kan ikke give Rådet decharge. Det handler ikke om svig, men om et principsspørgsmål, nemlig gennemsækelighed. 650 mio. EUR af det europæiske budget administreres af hr. Solana på det udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitiske område, men uden nogen form for overvågning. Dette er ikke acceptabelt i et demokrati. Det må stoppe. Derfor de berettigede krav om aktivitetsrapporter, gennemsækelighed og klarhed.

Det er dog ikke alt. Som ordfører for momssvig anmodede jeg i min betænkning, som blev vedtaget den 4. december, udtrykkeligt Rådet om at besvare en række spørgsmål. Der er nu gået fire eller fem måneder, og denne periode har været kendetegnet ved øredøvende stilhed fra Rådets side, mens omfanget af momssvig anslås at beløbe sig til mellem 60 og 100 mia. EUR årligt. Rådet skal handle. Der kræves koordination i bekæmpelsen af momssvig, og når Rådet ikke viser vilje til at handle, vil jeg ikke give Rådet decharge.

Jens Holm, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil stille det samme spørgsmål, og det er, hvor er Rådet under denne forhandling? Det er jo Rådet og dets forvaltning af budgettet, vi skal undersøge. Det er bemærkelsesværdigt, at ikke én fra Rådet er her i dag for at besvare vores spørgsmål. Budgetkontroludvalget og navnlig vores ordfører, hr. Søren Bo Søndergaard, har adskillige gange sat spørgsmålstejn ved Rådets forvaltning af dets midler. Det har vi påpeget ved utallige lejligheder, men vi har ikke modtaget tilfredsstillende svar.

Lad mig fremhæve to eksempler. I 2006 brugte Rådet 12,6 mio. EUR på rejser. Disse penge skulle have været brugt til tolkning. Jeg vil gerne stille Rådet et spørgsmål, men hvis Rådet ikke kan svare, måske Kommissionen så kan: Hvor rejste Rådet hen i 2006? Hvad repræsenterer disse 12 mio. EUR?

Rådet har også fortrolige konti, såkaldte "comptes hors budget". Den interne revisor har på det kraftigste opfordret Rådet til at afskaffe disse konti, men forgæves. Jeg vil gerne spørge, hvorfor det ikke er sket. Hvor mange sådanne konti findes der uden for budgettet? Hvad indeholder disse konti?

Vores opgave som medlemmer af Parlamentet er at kontrollere Rådets brug af budgetmidler. Det gør vi, fordi vi repræsenterer skatteyderne. Rådets opgave er at besvare vores spørgsmål. Vi ønsker svar på disse spørgsmål nu! Hvad skete der med disse 12 mio. EUR? Hvad indeholder de fortrolige konti? Hvor mange fortrolige konti er der?

Hvis vi ikke modtager et tilfredsstillende svar – hvilket vi ikke har gjort endnu – vil vi ikke give Rådet decharge i morgen.

Nils Lundgren, for IND/DEM-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Vi står over for et af de særdeles vigtige og grundlæggende spørgsmål her. Man kunne sige, at jeg som repræsentant for et euroskeptisk parti burde mene, at Rådet altid burde dominere det europæiske samarbejde, og at Parlamentet burde koncentrere sig om det indre marked og grænseoverskridende miljøproblemer. Et tredje problem er dog bragt på banen. Rådet og Parlamentet deler i princippet ansvaret for budgettet og anvendelsen af skatteydernes penge. Der er nu sket noget, som efter min mening er hidtil uset, nemlig at Rådet hemmeligholder anvendelsen af midlerne. Vi har derfor ingen gennemsækelighed. Borgerne kan ikke sige: "Det accepterer jeg, fordi jeg ved, hvad pengene er blevet brugt til". Jeg vil derfor sige – og så vidt jeg har forstået, er alle ordførere i Parlamentet for én gangs skyld enige – at der først kan blive tale om at give Rådet decharge, når vi ved, hvad pengene er blevet brugt til.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg tager ordet som passioneret proeuropæer, og jeg er overbevist om, at vi i øjeblikket ser, hvordan EU's demokrati ikke bør se ud. Den kendsgerning, at Rådet ikke på nogen måde finder det nødvendigt at imødegå Parlamentets klare kritik på nogen måde, viser desværre, at alle EU's kritikere og dem, der nu afviser institutionen, har ret, da vi åbenlyst ignorerer de grundlæggende principper, som et demokrati bør være baseret på.

I traktat efter traktat har vi tilladt, at der i realiteten ikke føres tilsyn med magtens centrum, og at Rådet – og det kan dokumenteres – kan være dovent og inkompetent og generelt agere i hemmelighed. Jeg siger "dovent", fordi det kan dokumenteres, at flertallet af ministre – dvs. de ministre, der bag lukkede døre træffer beslutninger, som er virkelig vigtige for Europa – end ikke er til stede i mange tilfælde, og at embedsmænd

træffer beslutninger om meget grundlæggende spørgsmål. Sådan foregik det også i Østrig indtil 1848, hvorefter situationen blev noget bedre. Det er ikke demokrati.

Rådet vil ikke give adgang til dagsordenspunkter, der drøftes. Medlemmerne kan arbejde sig frem til disse ét efter ét via parlamentariske spørgsmål – som jeg har gjort det – og resultaterne er skræmmende. Disse mennesker driver den simpelthen af. De mennesker, som i realiteten er vigtigere i lovgivningsmæssig henseende end os parlamentsmedlemmer, lader andre møde frem.

Det påstås også, at der nu er mere gennemsækelighed i Rådet, selv om gennemsækeligheden i denne institution faktisk har været reduceret siden Rådets beslutning fra 2006. Et enkelt dagsordenspunkt ud af 130 i det vigtigste Råd – Rådet for eksterne forbindelser – blev drøftet offentligt i 2008. Alt andet blev drøftet for lukkede døre. Alt andet er mindre gennemsækeligt end mafiaen.

Så er der anvendelsen af midler. Hvad bliver de mange millioner euro brugt til? Hvorfor afviser Rådet at samarbejde om dette? Hvad mener Parlamentet om en hemmelig tjeneste, der udvides mere og mere under hr. Javier Solanas ledelse? Hr. Javier Solana har hovedkvarter i Spanien, som indrømmer, at der selvfølgelig er en hemmelig EU-tjeneste. Hvad bliver pengene brugt til? Hvor korrupte er disse mennesker, og hvor meget mangler de med hensyn til gennemsækelighed?

Herbert Bösch (PSE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil sige to ting på vegne af dette udvalg. Tillykke til ordføreren, som har stillet direkte spørgsmål og ikke har modtaget svar. Tillykke til udvalget, som vedtog hr. Søren Bo Søndergaards betænkning med et overvældende flertal – 27:2. Medlemsstaternes fravær i dag er iøjnefaldende, fordi vi netop, hvilket jeg vil understrege, satte dette punkt på eftermiddagens dagsorden af hensyn til Rådets planlægningsproblemer. Medlemsstaterne gør ting her, som de aldrig ville turde gøre derhjemme.

Nu skal vi gennemføre en valgkampagne, hvor tingene igen flyttes til Bruxelles. Problemerne ligger i hovedstæderne, ikke Bruxelles. Jeg ville ønske, at Kommissionen ind imellem havde støttet os mere på dette område. Den opfører sig efter min mening nogle gange for kujonagtigt. Når vi, som ordføreren siger, har "comptes hors budget" – i mit land kaldes sådanne konti for "sorte konti" – minder det mig om Eurostat og lignende sager. Det vil ikke fungere i længden. Udvalgets opgave var at advare om en sådan udvikling, og jeg er stolt over, at det har gjort det med et så stort flertal. Jeg mener – og det er et positivt budskab, jeg vil tage med, hvis Parlamentet følger vores fingerpeg med et forhåbentlig lige så stort flertal i morgen – at vi har sikret, at kontrollen faktisk virker. Der er nogen til at tage fat om det. Derefter skal vi se på konsekvenserne.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil også lykønske ordføreren for hans arbejde samt de forskellige politiske grupper, Kommissionen og vores udvalg repræsenteret ved dets formand. Jeg må sige, at ikke kun er selve eksistensen af sorte kasser fuldstændig uacceptabel for os, men også, at en såkaldt "gentlemen's agreement", som snart er 39 år gammel, efter min mening slet ikke har nogen eksistensberettigelse i dag.

Vi er ikke en fanklub i dag. Slet ikke. Vi er et Europa af borgere. Vi skal stå til regnskab over for hver enkelt.

Med de reformer, som Parlamentet netop har gennemført, er vi i Parlamentet fra næste valgperiode helt parate til at besvare ethvert spørgsmål om administrationen af alt vedrørende vores regnskab.

Rådet skal gøre det samme. Det er særdeles beklageligt, at Rådet ikke har udnyttet den mulighed, som det blev tilbudt, for at være her i dag. Det var netop grunden til, at vi valgte dette tidspunkt. Vi vil gerne sige, at dette bestemt ikke kan fortsætte, og at vi vil gøre alt for at sikre, at Rådet tvinges til at gøre rede for den måde, det gennemfører dets budget på.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Set fra Budgetudvalget, Udenrigsudvalget og Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar vil jeg gerne introducere en lidt anden vægtning i denne forhandling. Nogle af de taler, vi har hørt, kunne give det indtryk, at parlamentarisk kontrol af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik slet ikke gennemføres, men det er langt fra sandheden. Der er etableret et fremragende samarbejde mellem Rådet og Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar, og vi informeres om alle detaljer, herunder de budgetmæssige aspekter. Budgetkontroludvalget deltager ikke i dette – det er et internt anliggende for Parlamentet – men formændene for Budgetudvalget, Udenrigsudvalget og Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar informeres regelmæssigt om budgetmæssige forhold. Parlamentarisk kontrol finder sted her.

Så er der fortrolige forhold, som behandles i et særligt udvalg, der informeres regelmæssigt om alle detaljer i den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik af hr. Solana personligt.

Tingene kan have udviklet sig på en meget utilfredsstillende måde set med Budgetkontroludvalgets øjne. Jeg er enig i, at Rådets fravær under denne forhandling er utilfredsstillende. Meningsløse bemærkninger, som f.eks. hr. Hans-Peter Martins bemærkninger, giver det indtryk, at demokratisk kontrol af en så vigtig sag som EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik slet ikke finder sted. Der er vigtigere forhold, f.eks. spørgsmålet om de konti, hvorfra hr. Solanas rejser finansieres. Der er spørgsmålet om aktionerne i Tchad, Congo, Georgien og mange andre lande. Dialog og effektiv demokratisk kontrol er virkelighed her.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil fremsætte en personlig erklæring i henhold til artikel 149, som var artikel 145 i den tidligere version. Jeg er blevet nævnt ved navn. Jeg er blevet beskyldt for at fremsætte meningsløse bemærkninger. Jeg afviser bestemt denne beskyldning. Alle data kan dokumenteres. Det er sandt, at embedsmænd i mange tilfælde træffer beslutningerne i udenrigsministrenes vigtige udvalg og andre – de særlige Råd – fordi ministre af ukendte årsager ikke er mødt frem. Det kan nogle gange dokumenteres, at de foretrækker at deltage i partikonferencer.

Det er også sandt – og det skal måske understreges – at en formand, hvis private forhold langt om længe undersøges, har sagt ting, der ikke kan stå uimodsagt. Denne parlamentariske kontrol findes ikke. Der findes ingen kontrolmekanismer overhovedet for de forskellige sikkerhedssystemer, der er blevet udviklet i overensstemmelse hermed, dvs. på efterretningsområdet. Jeg vil komme med følgende eksempel i netop denne forbindelse: INT (Intelligence Division) med 30 medarbejdere ...

(Formanden afbrød taleren og kaldte ham til orden)

Formanden. – Undskyld mig! De har ordet for at besvare et personligt spørgsmål, ikke for at give en tale om dette, og De har allerede besvaret det personlige spørgsmål.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Så vil jeg blot personligt endnu en gang opfordre hr. Karl von Wogau til at afsløre, hvem hans advokatfirma handler med, og hvor det får dets overskud fra, så kan vi fortsætte med at tale.

Formanden. – Deres udtalelse lige nu er efter min mening meget alvorligere end det, som hr. Karl von Wogau sagde. Han har til gengæld bedt om ordet vedrørende et personligt anliggende, og jeg giver ham derfor ordet.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Hr. Hans-Peter Martin har netop tiltalt mig på en særdeles uhyrlig måde. Jeg vil bestemt ikke give hr. Hans-Peter Martin oplysninger om mine personlige anliggender, men jeg vil til enhver tid fremlægge detaljer om dem på passende vis, da det, der er antydnet her, er absolut ubegrundet.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil først sige, at det ville have været godt, hvis hr. Klaus, da han deltog i plenarmødet, havde sagt sin mening om de beskyldninger, vi allerede kender. Det ville uden tvivl have sat den magtadskillelse, der fungerer særdeles godt på europæisk plan, i dens rette lys.

Derefter vil jeg gerne protestere mod sammenligningen af Rådet med mafiaen. Sådan noget bør simpelthen ikke blive sagt i et sandt demokrati.

Jeg mener endvidere, at de nationale revisionsdomstole fik mulighed for at samarbejde tættere med EF-Domstolen. Især hvad angår Rådet, har de nationale parlamenters kontrol, som naturligvis skal gennemføres regelmæssigt, på nationalt plan meget stor betydning. Det er naturligvis også vigtigt, at Revisionsretten analyserer disse kontroller i detaljer og fremlægger den nødvendige dokumentation.

Den gennemskuelighed, vi efterlyser her, begrundes efter min mening også i Lissabontraktaten, og derfor skal vi arbejde hårdt for at sikre, at denne traktat gennemføres så hurtigt som muligt.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Herbert Bösch, formand for Budgetkontroludvalget. – (DE) Hr. formand! Jeg har en kort bemærkning til hr. Karl von Wogaus udtalelser. Hr. Karl von Wogau sidder muligvis i et udvalg, der afholder interessante drøftelser om fremtidige projekter. Decharge hører dog ikke under de tre formænds beføjelser eller under et forskelligartet organ. Decharge hører under Budgetkontroludvalget og derefter plenarmødet. Hvis De kan fortælle os, hvad der sker med Rådets konti uden for budgettet, skal De endelig gøre det. Jeg er overbevist

om, at De ikke ved det, og det gør vi heller ikke. Men ved at give decharge påtager vi os det fulde ansvar for det, som Rådet har gjort eller ikke gjort.

Dette er ikke en børnehave. Når vi ikke ved, hvad de har gjort, kan vi ikke påtage os ansvaret for det. Hvis vi gør det, bliver vi til grin i hele verden. Alle, der ønsker at blive det i morgen, er velkomne, men jeg anbefaler, at vi ikke giver decharge og stemmer for en udsættelse.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er i vores interesse, at vi finder en løsning på denne strid, men det er kun muligt, hvis Rådet gør en indsats.

Vi har overholdt procedurerne, vi har sendt ordførere, og de fire koordinatore har skrevet breve og stillet spørgsmål. Ingen svar har været imødekommende. Der blev kun henvist til en "gentlemen's agreement", som bestemt aldrig har været gældende for decharge, kun for budgetmødet. Selv her gjaldt den kun for den administrative del. Denne "gentlemen's agreement" har aldrig været gældende for aktionsdelen. Da aftalen blev indgået, var der slet ingen aktionsdel.

Rådet skal give os en løsning på dette. Det har tid til at finde en, og vi opfordrer indtrængende Rådet til at gøre det. Jeg skammer mig lidt på Rådets vegne over for medlemmerne af offentligheden deroppe, da dette er den negative side, den arrogante side af Europa. Vi lever ikke længere i et monarki, og det er på tide, at Rådet i denne henseende går med os ind på vejen mod demokrati – øget demokrati – som det tilfældigvis også hjælper med at sikre i traktaterne.

Vi opfordrer Rådet til at holde op med at gøre både Parlamentet og sig selv til grin.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Uanset hvor symbolsk det er i denne institutionelle trekant, er vi alle med forbløffelse vidne til en vigtig handling fra Parlamentets side – decharge – hvor der mangler en central deltager. Jeg tænker på de gæster, der oplever denne scene, hvor nogle talere siger, at der findes konti uden for budgettet, som ikke kan offentliggøres, hvilket betyder, at de ikke kan behandles åbent, og hvor Rådet ikke er her for efter behov at besvare spørgsmål om vanskeligheder eller andre forhold.

Som medlemmer af Parlamentet kan vi efter min mening ikke acceptere denne situation, Rådets yderst uheldige fravær, og vi kan kun protestere og navnlig godkende forslaget fra formanden for Budgetkontroludvalget, nemlig at udsætte denne decharge, fordi Parlamentet ellers vil gøre sig selv til grin ved at godkende et regnskab, som det ikke ved noget om, og som det ikke har haft mulighed for at kontrollere.

Rådet skal helt ærlig tage sig sammen og fremlægge de oplysninger, der kræves for at sikre gennemsækelighed, så vi undgår, at euroskeptikerne benytter dette spørgsmål til at sige, at vi ikke er gennemsækelige, og at vi begår fejl, især hvad angår demokrati.

Søren Bo Søndergaard, ordfører. – (DA) Hr. formand! Jeg vil først udtrykke min store tilfredshed med den enstemmighed, som der har været i de synspunkter, vi har hørt i dag, og jeg håber da, at det gør et vist indtryk på Rådet. Jeg kan fuldstændig tilslutte mig, hvad formanden for Budgetkontroludvalget, hr. Bösch, sagde til hr. von Wogau, og jeg vil også godt tilføje en enkelt ting til hr. von Wogau, nemlig: Hvorfor er det, at vi skal give decharge fra Parlamentets side, hvis vi ikke kan få oplysningerne?

Altså hvis der var andre, der tog sig af det, så var der jo ikke nogen grund til, at vi skulle gøre det. Men hvis vi giver dechargen, tager vi jo et ansvar på os. At give en decharge er at tage et ansvar. Og vi kan kun tage det ansvar på os, hvis vi har oplysningerne til vores rådighed. Det kan godt være, at de oplysninger er andre steder i Parlamentet, men hvorfor kan Budgetkontroludvalget så ikke få dem, når det nu er det udvalg, der skal tage sig af det?

Så synes jeg, at hr. Staes havde en rigtig god bemærkning omkring at bede Præsidiets om at fremsætte en protest over for Rådet, især fordi der cirkulerer uunderskrevne papirer, som giver indtryk af at være kommet fra Rådet, med halve forklaringer fra Rådets side i forhold til de spørgsmål, der er stillet. Det er jo helt uantageligt, at vi har en situation, hvor pressen får udleveret papirer, der ikke er underskrevet, og som hævder at give svar på spørgsmål, samtidig med at Rådet ikke møder op her og redegør for deres synspunkter. Så jeg synes bestemt, at det vil være godt, hvis forslaget om, at Præsidiets skal sende en protest til Rådet, bliver fulgt.

Og så vil jeg i øvrigt bare takke udvalget. Jeg synes, at vi har haft et rigtig godt arbejde i udvalget. Der har været stor lydhørhed...

(EN) Ah, Rådet er kommet! Godt.

(Bifald)

(EN) Måske vi kan starte forhandlingen forfra igen! Jeg vil give formanden mulighed for at starte hele forhandlingen forfra igen, så vi skal stille spørgsmålene til Rådet. Det foreslår jeg formanden.

Formanden. - Rådet er naturligvis velkommen, men de er kommet til den næste forhandling.

(Protester)

Jeg vil dog sørge for, at Rådets formandskab forstår Parlamentets bekymringer, som er blevet udtrykt under den sidste forhandling om budgetdecharge. Jeg er sikker på, at ministeren vil tage dette budskab med tilbage til Prag.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

12. Markedet for buskørsel (omarbejdning) – Betingelser for udøvelse af landevejstransporterhvervet – Adgang til markedet for international godskørsel (omarbejdning) (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

– indstilling ved andenbehandling fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles regler for adgang til det internationale marked for buskørsel (omarbejdning) (11786/1/2008 – C6-0016/2009 – 2007/0097(COD)) (ordfører: Mathieu Grosch) (A6-0215/2009)

– indstilling ved andenbehandling fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet og om ophævelse af Rådets direktiv 96/26/EF (11783/1/2008 – C6-0015/2009 – 2007/0098(COD)) (ordfører: Silvia-Adriana Țicău) (A6-0210/2009) og

– indstilling ved andenbehandling fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fælles regler for adgang til markedet for international godskørsel (omarbejdet) (11788/1/2008 – C6-0014/2009 – 2007/0099(COD)) (ordfører: Mathieu Grosch) (A6-0211/2009).

Mathieu Grosch, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg antager, at dette er en forhandling under ét om de tre betænkninger, der udgør vejtransportpakken.

Jeg vil takke Rådet og Kommissionens medarbejdere. Det arbejde, vi har udført i de sidste to år, har givet gode resultater.

Vej- og godstransport i det europæiske område tegner sig for ca. 75 % af transporten og beskæftiger to mio. mennesker. Det var nødvendigt med visse nye regler på baggrund af den åbning af markedet for 25 lande, der efter planen finder sted i maj 2009. Kommissionens forslag var i overensstemmelse hermed.

Jeg takker fru Silvia-Adriana Țicău og de øvrige ordførere for vejtransportpakken for det konstruktive samarbejde. Med hensyn til betænkningen af min kollega, fru Silvia-Adriana Țicău, er det vigtigt, at der fastlægges klare retningslinjer på dette område for udøvere af vejtransporterhvervet. De skal bevise deres pålidelighed i hele Europa, og de skal have en sund finansiel struktur. Transportledere skal kunne dokumentere enten mange års erfaring eller et højt uddannelsesniveau. Alvorlige overtrædelser kan bringe denne pålidelighed i fare, hvilket også betyder, at medlemsstaterne fortsat skal gennemføre kontroller og straffe overtrædelser efter denne forordnings ikrafttrædelse. Dette mangler ofte i transportsektoren som helhed.

Mere end halvdelen af Parlamentets ændringsforslag er blevet godkendt. Jeg vil ikke komme ind på dem alle i dag, men jeg vil fremhæve et resultat af det uofficielle treparts-møde, som er meget vigtigt for mig, nemlig bekæmpelsen af "postboks-virksomheder". De fordrejer konkurrencen og svækker nationale foretagender. Ved at forhindre denne form for virksomhed forhindrer vi social og skattemæssig dumping, som også i sig selv er omhandlet i vejtransportpakken.

Hvad angår markedsadgang for busser og lastbiler – navnlig busser – fokuserede denne forordning navnlig på tolvdagesreglen, da man meget hurtigt nåede til enighed om de øvrige punkter. Genindførelsen af muligheden for at have en ugentlig hviletidsperiode efter 12 dage compromitterer ikke sikkerheden. De daglige køre- og hviletider skal overholdes, og på sådanne ture må førerne aldrig overskride den tilladte daglige køretid. Disse tolvdagesture bidrager endvidere til den europæiske integration og giver mange mennesker økonomisk mulighed for at rejse på ferie.

Forhandlingen om markedsadgang var mest intens for godstransport, og her opnåede Parlamentet ikke alt, hvad det ønskede. Men vi opnåede et kompromis, og det var et godt kompromis. Navnlig for cabotage – tre kørsler på syv dage – er dette kompromis efter min mening et godt udgangspunkt. Det endelige mål er at regulere tjenesteydelser i tredjelande, og på mellemlang sigt skal cabotagemarkedet åbnes. Vi afventer forslag fra Kommissionen om dette, da cabotage også kan bruges til at undgå tomkørsler. Vi ønsker dog heller ikke at fortolke indførelsen af midlertidige begrænsninger på dette område som protektionisme. På netop dette tidspunkt, hvor gennemførelsen af den sociale og skattemæssige harmonisering i transportsektoren er mislykket, var det en meget god idé at indføre begrænsninger for at undgå uretfærdig konkurrence. Vi bør dog ikke vente to år med at gennemføre denne forordning. Seks måneder for cabotage og tolvdagesreglen bør være nok.

Jeg vil gerne have et klart svar fra Kommissionen på spørgsmålet om, hvorvidt de lande, der allerede har åbnet deres cabotagemarkeder i henhold til traktatens artikel 306, vil blive forhindret i fortsat at gøre dette under denne forordning. Jeg håber, at Kommissionen vil fremsætte en klar erklæring i dag om yderligere åbning af cabotagemarkederne og artikel 306.

Silvia-Adriana Țicău, *ordfører*. – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil bruge fem minutter først og gemme et minut til mine konklusioner.

Forslaget til forordning opstiller de krav (vedrørende etablering, hæderligandel, økonomisk grundlag og faglige kvalifikationer), som en person skal opfylde for at få adgang til at udøve vejtransporterhvervet. I den forordning, som vi drøfter, opstilledes også de betingelser, der skal være opfyldt, for at en virksomhed kan ansætte en transportleder, tilladelses- og overvågningsprocedurer styrkedes, der fastsattes bestemmelser om elektroniske registre og beskyttelsen af elektroniske data, spørgsmålet om sanktioner for manglende overholdelse af forordningen blev behandlet, og der blev indført en ordning for gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser og tidligere rettigheder.

Ved førstebehandlingen, som afsluttedes med en afstemning på plenarmødet i maj sidste år, insisterede Parlamentet på, at transportlederen skulle have et reelt kontraktligt forhold til virksomheden, og fastsatte en øvre grænse for det antal køretøjer, en transportleder kan forvalte.

Der blev også fremsat ændringsforslag til styrkelse af etableringskravene. Hæderligandel kan mistes i tilfælde af deltagelse i menneskehandel eller narkotikahandel.

Parlamentet har opstillet en liste over alvorlige overtrædelser, der fører til udelukkelse fra erhvervet, samtidig med at en række bestemmelser om mindre overtrædelser blev fjernet. En forsikringsgaranti blev accepteret som godtgørelse for virksomhedens økonomiske grundlag, og likviditetsgraden på kort sigt (quick ratio) mellem omsætningsaktiver og gæld blev afskaffet.

En obligatorisk skriftlig prøve i bopælslandet blev bevaret som et krav for at få adgang til erhvervet med mulighed for fritagelse i tilfælde af 10 års sammenhængende praktisk erfaring.

Endelig blev tidligere hævdevundne rettigheder fjernet, og Kommissionen blev anmodet om at orientere om de forventede virkninger af at udvide denne forordnings anvendelsesområde til også at omfatte erhvervsmæssig transport med køretøjer med hensigtsmæssigt design og udstyr, og som er beregnet til befordring af op til ni personer, inklusive føreren.

I den fælles holdning indgik 70 af Parlamentets 113 ændringsforslag ordret eller indholdsmæssigt. De omfatter ændringsforslag om mindre overtrædelser, definitionen af forbindelsen mellem virksomheder og transportledere, appelrettigheder for personer omfattet af beslutninger om varetagelse af erhvervet som transportleder, gensidig anerkendelse af attester, tidligere rettigheder, udveksling af informationer mellem kompetente myndigheder samt menneskesmugling og narkotikahandel som grunde til udelukkelse fra erhvervet.

Hvad registre angår, er Parlamentet og Rådet enige om en gradvis tilgang, men foreslår forskellige frister. Rådets forslag vil reelt forsinke gennemførelsen. Kommissionen fastsætter datastrukturen for de nationale

elektroniske registre inden udgangen af 2009, men de to institutioner har foreslået forskellige tidsplaner for gennemførelsen, idet Rådet har ønsket en længere tidsperiode.

Der har også været andre spørgsmål, hvor Rådets holdning indledningsvis var forskellig fra Parlamentets, men efter lange, frugtbare forhandlinger blev der opnået et kompromis, som var acceptabelt for begge institutioner.

Parlamentet har som følge heraf accepteret en mere fleksibel tidsplan for gennemførelse og sammenkobling af registre (31. december 2012). Der er opnået enighed om, at alvorlige overtrædelser først medtages i nationale elektroniske registre efter 2015, at tidsgrænsen for gyldigheden af tilladelsen til at udøve vejtransporterhvervet fjernes, at undersøgelsen gennemføres i den medlemsstat, hvor vedkommende har sin bopæl, at de elektroniske registre opbygges med en offentlig og en fortrolig afdeling, og at henvisninger i forordningens tekst til begrænsning af tilladelserne til adgang til vejtransportmarkedet fjernes, idet næsten alle henvisninger til betingelserne for adgang til vejtransportmarkedet findes i de to forordninger, som hr. Mathieu Grosch har været ordfører for.

Jeg vil følge medlemmernes bemærkninger med interesse.

Pavel Svoboda, *formand for Rådet*. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! I dagens forhandling er jeg stedfortræder for min kollega i regeringen, transportminister Petr Bendl, som uventet var nødt til at blive i Prag.

Jeg vil takke Dem for at have givet mig mulighed for at tale her inden morgendagens afstemning om vejtransportpakken. Færdiggørelsen af denne samling af forordninger er efter det tjekkiske formandskabs mening særdeles vigtig. Pakken er vigtig på grund af behovet for en klar og harmoniseret tilgang til den nuværende cabotageordning i stedet for de forskellige tilgange, der benyttes i de forskellige medlemsstater, og også adgang til markedet for vejtransportvirksomheder.

Med hjælp og støtte fra ordførerne har formandskabet opnået et vellykket resultat i forbindelse med denne vigtige samling af forordninger. Jeg ved, at alle har arbejdet hårdt for at opnå dette resultat, og at alle har skullet acceptere visse kompromiser. Alle har udvist en konstruktiv holdning i forhandlingerne for at opnå en vedtagelse ved andenbehandling.

De vigtigste resultater af drøftelserne kan opsummeres på følgende måde: en mere detaljeret specifikation af cabotagereglerne, muligheden for, at førere, der er involveret i enkelte lejlighedsvis internationale personbefordringsaktiviteter, kan arbejde i 12 fortløbende dage, og skærpet kontrol med transportvirksomheder. Nu får vejtransportsektoren et sæt forenklede regler og kontrolmekanismer i forbindelse med cabotage samt ensartede bestemmelser om adgang til transportmarkeder, som kan håndhæves i praksis. Der vil også blive indført klare regler, som forhindrer misbrug og hjælper med at sikre retfærdig konkurrence, øget effektivitet og bedre kontrol i denne sektor.

Kompromiset om cabotage vil i høj grad medvirke til at sikre et mere gennemsækeligt, mere effektivt og sikrere marked for godskørsel. Det vil bidrage til yderligere forbedringer på markedet for godskørsel, samtidig med at det sikrer en mere retfærdig og gennemsækelig ramme for hele godskørselssektoren. Det vil reducere antallet af kørsler med tomme køretøjer på EU's veje, hvilket vil bidrage til en reduktion af CO₂-emissionerne. Kompromiset forudsætter også, at medlemsstaterne vil benytte passende sikkerhedsforanstaltninger med henblik på at forhindre overtrædelser som følge af cabotage på godskørselsmarkedet. De nye regler om cabotage vil træde i kraft seks måneder efter offentliggørelsen af forordningen i Den Europæiske Unions Tidende. I 2013 vil Kommissionen overveje yderligere foranstaltninger vedrørende åbning af markedet for godskørsel og liberalisering af cabotage.

Jeg er overbevist om, at den nye retlige ramme for transport af gods og personbefordring i EU vil yde et væsentligt bidrag til hurtig og bæredygtig økonomisk genopretning. Jeg takker Parlamentet for arbejdet med at opnå enighed i forhandlingerne om denne pakke, og jeg vil navnlig takke ordføreren, fru Silvia-Adriana Tîcău, og ordføreren, hr. Mathieu Grosch, hvis ihærdighed og beslutsomhed har hjulpet med at skabe et vellykket resultat.

Antonio Tajani, *næstformand for Kommissionen*. – (IT) Hr. formand, hr. Svoboda, mine damer og herrer! Kommissionen kan kun glæde sig over det kompromis, der er opnået i forbindelse med vejtransportpakken, da det sætter os i stand til at afslutte lovgivningsproceduren på et tidspunkt, hvor transportindustrien har brug for simple og effektive regler og for at blive frigjort af formålsløst bureaukrati.

Jeg må sige, at den beslutning, vi træffer, også vil hjælpe med at gøre vores veje sikrere, fordi vi, når vi iværksætter foranstaltninger på transportområdet og navnlig vejtransportområdet, efter min mening altid skal have vores mål om at halvere antallet af trafikdrab på EU's veje for øje. De regler, som Parlamentet vedtager, vil hjælpe med at nå dette mål.

Vi glæder os også, fordi dette er endnu et signal, som de europæiske institutioner sender til borgerne umiddelbart før valget, og fordi lovgivningsproceduren kan afsluttes ved andenbehandling kun to år efter fremsættelsen af de tre store og komplekse lovgivningsforslag. De har måske givet anledning til vanskelige forhandlinger, men i sidste ende vandt den institutionelle og sunde fornuft sammen med den politiske vilje til at opfylde borgernes og transportsektorens behov generelt.

Jeg vil kort komme ind på de betænkninger, vi drøfter, for at besvare nogle af ordførernes spørgsmål. Jeg vil begynde med adgang til det internationale marked for buskørsel. Det er korrekt, at cabotage repræsenterer en meget begrænset del af transportsektoren som helhed, men politisk er det et meget følsomt område. Hvis cabotage bruges på en måde, der supplerer international transport, vil det bidrage til en bedre udnyttelse af kapaciteten og en reduktion i antallet af tomkørsler, hvilket vil reducere antallet af lastbiler på vejene – og De er bekendt med det antal trafikulykker, der involverer store køretøjer. Denne forordning vil præcisere reglerne for cabotage, som – og jeg henviser her navnlig til hr. Grosch' bemærkning – vil finde anvendelse på en ensartet og ikkebureaukratisk måde i hele EU, uden at det påvirker det eksisterende samarbejde mellem medlemsstaterne under traktatens artikel 306. Besværlige nationale procedurer, der stadig er gældende, vil endvidere blive afskaffet, så transportvirksomhederne kan udnytte mulighederne i forbindelse med cabotage bedst muligt. Kommissionen vil nøje overvåge udviklingen på vejtransportmarkedet og vil offentliggøre en rapport i 2013.

Hvis det vurderes passende i denne rapport, og hvis betingelserne for retfærdig konkurrence er blevet harmoniseret yderligere, vil Kommissionen foreslå, at cabotagemarkedet åbnes yderligere. Kommissionen har udformet en erklæring om dette, som vil blive sendt til Parlamentets sekretariat med henblik på medtagelse i protokollen. Denne erklæring vil også blive offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende sammen med lovgivningsforslaget.

Nu vil jeg gå videre til fru Silvia-Adriana Tîcăus betænkning om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet. Kommissionen glæder sig over indførelsen af en ny tolvdagesregel. Dette er en skræddersyet foranstaltning, der tager højde for de meget særlige betingelser for visse typer af personbefordringsaktiviteter, der tillader en længere periode end seks dage, men som normalt ikke kræver mange kørselstimer, f.eks. skoleture, skiferier og visse udflugter. Jeg kan forsikre Dem om, at den nye lovgivning også omfatter særdeles stramme foranstaltninger, så trafiksikkerheden ikke trues. Der gælder i øjeblikket 100 forskellige typer fællesskabsgodkendelser i EU, hvilket ofte medfører vanskelige og langvarige kontroller. Under den nye lovgivning får vi kun én type og ét standardformat for en fællesskabsgodkendelse, som vil blive brugt i hele EU.

Og nu til den tredje tekst: adgang til markedet for international godskørsel. På det stadig mere åbne marked skal vi harmonisere de betingelser, som de virksomheder, der konkurrerer på dette marked, underlægges. Det er formålet med den nye forordning, som erstatter et direktiv og samtidig skærper de betingelser, som virksomheder skal opfylde. Hver virksomhed skal udpege en transportleder, som skal være ansvarlig for virksomhedens effektive drift som helhed.

For at undgå "dummy" virksomheder skal der desuden fremlægges yderligere garantier vedrørende virksomhedernes hjemsted. Der vil desuden blive udviklet et nyt elektronisk register med henblik på at fremme informationsdelingen mellem nationale myndigheder og gøre kontrollerne mere intelligente og effektive. Dette vil også bidrage til at forbedre trafiksikkerheden.

Endelig sender lovgiverne i dag et meget klart budskab til transportvirksomhederne om de alvorlige overtrædelser, der har medført tilbagetrækning af tilladelser, f.eks. de gentagne tilfælde af snyd med fartskrivere. Dette er desværre en fremgangsmåde, der benyttes i alle medlemsstater, men snyderiet udgør ikke kun et brud på reglerne, det er også en trussel mod sikkerheden for alle, der kører på Europas veje, da det er klart, at trætte førere ikke kan reagere hurtigt, hvis der opstår problemer.

Derfor sagde jeg i begyndelsen af min tale, at de love, der snart vedtages her i Parlamentet, yder et seriøst og vigtigt bidrag til Kommissionens og Parlamentets fælles kamp for at reducere antallet af trafikofre dramatisk. Jeg takker Dem derfor for Deres vilje til at vedtage disse love så hurtigt.

Lad mig gentage, at dette er et stærkt signal, vi sender til de europæiske borgere, som endnu en gang viser, at Parlamentet – og det siger jeg ikke mindst, fordi jeg selv har været medlem af Parlamentet i 15 år – har udvist stor effektivitet og seriøsitet, hvilket jeg er taknemmelig for.

Georg Jarzembowski, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil takke Rådet og Kommissionen for det konstruktive samarbejde med Parlamentets ordfører. Som næstformanden for Kommissionen, hr. Antonio Tajani, selv sagde, er dette et særdeles godt eksempel på, hvordan et godt resultat kan opnås på kort tid selv med en vanskelig sag.

Jeg vil dog ikke skjule, at vi ikke overlykkelige, når det gælder cabotageordningen. Som formanden for Rådet – og næstformanden for Kommissionen – nævnte, er det grundlæggende bedst at undgå tomkørsler i Europa af hensyn til både miljøet og økonomien. Det ville derfor være bedre, hvis cabotagebegrænsningen helt blev ophævet – hellere før end siden.

Som et midlertidigt trin accepterer vi tre cabotagekørsler på syv dage, men vi afventer ivrigt Deres rapport og håber, at den vil anføre, at denne begrænsning vil blive afskaffet i 2014. Det er, når alt kommer til alt, et mindre væsentligt område for transportsektoren, men et område, hvor der spildes penge, og som har negativ indvirkning på miljøet. Jeg håber derfor, De vil fremlægge et egentligt forslag i 2013, da cabotagebegrænsning er absurd på et europæisk marked med 27 lande.

Jeg vil også takket Rådet og Kommissionen for deres støtte i sidste ende til genindførelsen af tolv-dagesreglen for busser. Dette er meget vigtigt for bussektoren, som i mange lande består af små og mellemstore virksomheder, da kravet om to førere på sådanne kørsler – som oftest er for ældre borgere – har skabt problemer for de små og mellemstore virksomheder. Det glæder os, at dette udløber om seks måneder. Vi skal forstå, at der er mange mennesker, især ældre mennesker, der ikke kan lide at flyve, men som stadig vil rejse som turister i Europa og måske nyde solen på steder som Italien eller Spanien. Derfor er genindførelsen af tolv-dagesreglen vigtig, så ældre borgere får økonomisk mulighed for at rejse. Det er et godt resultat for os, for busselskaberne og for passagerne, og jeg skylder Rådet og Kommissionen stor tak.

Brian Simpson, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil først takke begge ordførere for deres arbejde med denne vanskelige sag. Det er klart, at denne pakke, herunder navnlig spørgsmålet om ophævelse af cabotagebegrænsningerne, har delt holdningerne langs nationale linjer, men vi har nu en aftale, som vi kan støtte.

Jeg havde alvorlige betænkeligheder ved fuld cabotage på én gang uden udjævning af de sociale omkostninger eller driftsomkostningerne for de enkelte transportvirksomheder. Dette ville efter min mening have haft en negativ indvirkning på vejtransportvirksomhederne, ikke kun i mit eget land, men også i andre medlemsstater. Kompromiset om indførelse af midlertidig cabotage er derfor fornuftigt og en løsning, der kan fungere i praksis, så der tillades tre nationale kørsler efter en international kørsel. Midlertidig cabotage giver os også mulighed for at standse det miljøspild, hvor lastbiler kører hundredvis af kilometer uden last, uden at konkurrencen på de nationale markeder forvrides.

Endelig er jeg også glad for at støtte de nye håndhævelsesforanstaltninger, der indføres via Țicău-betænkningen. Dette går hånd i hånd med yderligere markedsåbning og vil give medlemsstaterne mulighed for at benytte stramme og effektive håndhævelsesforanstaltninger.

Jeanine Hennis-Plasschaert, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I årevis har følelserne været på spil i forbindelse med fænomenet cabotage. Den nuværende lovgivning er, som det allerede er påpeget, angivelig for vag, fordi termen "midlertidig" anvendes. For nogle medlemsstater er dette den perfekte undskyldning for yderligere at beskytte deres eget marked, hvilket er, hvad vi har konstateret.

For at sikre klarhed én gang for alle har Kommissionen erklæret, at den vil fremlægge et forslag med henblik på at løse alle disse problemer. Det nærer jeg store forventninger til. Det er dog slående, at Kommissionen har foreslået at pålægge faste begrænsninger for omfanget af cabotage. Dette er slående, fordi de eksisterende regler hele tiden er blevet betragtet som et midlertidigt trin hen imod fuldstændig frihed. I 2009 skulle vi i henhold til både Kommissionen og Rådet have bevæget os hen imod fuldstændig frihed.

Den aftale, som vi nu har, og som vi skal stemme om i morgen, er efter min mening en enorm skuffelse. I stedet for mere frihed får transportvirksomhederne nu flere begrænsninger. Vi har naturligvis brug for en europæisk tilgang. Jeg kunne ikke være mere enig. Sektoren bør ikke være underlagt nogen form for nationale udgydelser én dag længere.

Denne aftale står dog i fuldstændig kontrast til principperne og målsætningerne for det indre marked. De anførte argumenter vedrørende f.eks. trafiksikkerhed, miljøet og mindskelse af den administrative byrde holder slet ikke vand. Vi vil ikke få et egentlig frit marked, hr. Antonio Tajani, og hver begrænsning vil føre til endnu flere transportkørsler. Det kan slet ikke fungere, hr. Simpson! At arbejde ud fra princippet om, at noget er bedre end intet, er ikke en mulighed for Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa. Det fungerer ikke her.

Roberts Zile, for UEN-Gruppen. – (LV) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil bestemt takke begge ordførere og alle andre, der har deltaget i indsatsen for at opnå et kompromis, men jeg vil også sige, at der er både positive og negative aspekter ved det, som vi er nået frem til. Det er f.eks. godt, at vi i forbindelse med personbefordring har mindsket begrænsningerne for befordring i grænseområder, hvor der er en intensiv strøm af grænseoverskridende befordring. I øjeblikket, hvor der er behov for solidaritet under de vanskelige økonomiske forhold, ser vi dog protektionistiske tendenser i forbindelse med de nationale markeder, og takket være begrebet "midlertidig" kan mange medlemsstater stadig bruge begrænsninger som en undskyldning til at beskytte deres nationale markeder. Medlemsstaterne vil desværre kunne udnytte en sikkerhedsklausul, som giver dem mulighed for at bruge alvorlige vanskeligheder på det nationale transportmarked som begrundelse for at henvende sig til Kommissionen og indføre beskyttende foranstaltninger. Jeg bemærker endvidere med beklagelse, at de også kan gøre dette efter 2014, som det var anført i Parlamentets oprindelige holdning. Jeg vil fremsætte en tilsvarende bemærkning om international buskørsel. Bestemmelsen om, at en medlemsstat kan suspendere eller inddrage tilladelsen til at drive buskørsel, hvis en eksisterende international buskørsel i alvorlig grad truer levedygtigheden af en tilsvarende rute, er efter min mening uforenelig med gennemførelsen af det indre marked.

Georgios Toussas, for GUE/NGL-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Rådets fælles holdning og Kommissionens indledende forslag til en forordning liberaliserer de nationale markeder for personbefordring og godskørsel og giver internationale transportvirksomheder i EU adgang til medlemsstaternes indre markeder. Det serverer faktisk den internationale og nationale vejtransport til de store monopoler på et sølvfad.

Forslagene i betænkningerne fra Parlamentets side går i en endnu mere reaktionær retning. De kræver omgående og fuld liberalisering af markederne og fjernelse af alle barrierer, begrænsninger og kontroller. Arbejderne vil nu på egen krop opleve de smertelige konsekvenser, som monopolkoncernernes indtog på transportområdet vil have på deres liv.

Liberaliseringen af de nationale markeder for godskørsel og personbefordring vil intensivere udnyttelsen af de arbejdende førere, der vil blive tvunget til at køre uden pauser og uden hvile- og sikkerhedsbestemmelser, eliminerer deres løn-, arbejds- og forsikringsrettigheder, øger truslerne mod trafiksikkerheden og øger koncentrationen af transport på de internationale monopoler, som høster enorme profitter med katastrofale konsekvenser for de selvstændige og små virksomheder i denne sektor. Det medfører højere fragtrater, ringere servicestandarder og højere risiko for passagerernes sikkerhed.

Derfor stemte vi imod de fælles holdninger og Parlamentets indstillinger. Arbejderklassen er imod kapitalistiske omstruktureringer og kræver, at der etableres et indre offentligt transportmarked baseret på kriteriet om at opfylde moderne græsrodskrav.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Hvis jeg i 1980 havde forudsagt, at der endnu ikke ville være udsigt til en afskaffelse af cabotagebegrænsningerne i 2009, ville man uden tvivl have grinet ad mig. Cabotagebegrænsninger er, når alt kommer til alt, pr. definition en grov overtrædelse af reglerne om EU's indre marked.

Nu står vi i 2009 igen over for udsigten til at rejse tomhændede hjem ved andenbehandlingen. Jeg behøver ikke sige, at jeg støtter ændringsforslagene fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, men da Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater bevidst afviser at have en fast holdning til dette, anretter den et fatalt slag mod fremtiden for godskørselen. Det glæder mig at se, at tolvreglen er blevet fastholdt i forslagene, men ikke, at det er sket på bekostning af afskaffelsen af cabotagebegrænsningerne.

Hvis ændringsforslag 17 og 18 ikke vedtages, vil jeg stemme mod det endelige resultat. Jeg nægter at lægge navn til et forslag, der skader miljøet, medfører ulemper for godskørselssektoren og er i strid med gennemførelsen af det indre marked i Europa.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil først sige, at det gode ved det forslag, vi nu drøfter, er, at tolvreglen for buskørsel er blevet afskaffet.

Hvad angår cabotage, er forslaget dog helt igennem skuffende. Tilbage i begyndelsen af 1990'erne og endda i 1980'erne blev det aftalt, at denne begrænsning for den frie godskørsel skulle være midlertidig. Derfor foreslog vi, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, sammen med medlemmer af andre grupper ved førstebehandlingen, at begrænsningerne skulle ophæves inden 2014. I de seneste måneder har det dog vist sig, at medlemsstaterne har modarbejdet dette forslag, trods ordføreren, hr. Grosch' indsats for alligevel at få en dato på bordet. Denne modarbejdelse har været ihærdig, hvilket er meget dårligt nyt.

Protektionisme i krisetider er de dårligste nyheder for Europa, for – som hr. Antonio Tajani med rette påpegede – er det spild af penge og dårligt for miljøet. Derfor stemmer Kristelig-Demokratisk Appel (CDA) fra Nederlandene imod dette forslag, selv om vi er bekendt med, at det er medlemsstaterne, der blokerer denne foranstaltning, og at vi desværre intet kan gøre ved det. Indholdet af forslaget er forkert og kan ikke håndhæves. Lovgivningen er derfor ikke kun uheldig i krisetider, den er også symbolsk.

Jeg opfordrer derfor kommissæren til ikke at lade tingene forblive uændret og endnu en gang tage initiativet, den initiativret, som han har i de næste par år, til at afskaffe denne begrænsning for cabotage. Han vil blive støttet af Kristelig-Demokratisk Appel i denne indsats.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Først vil jeg hylde den kompromissøgende holdning, som vores to ordførere, hr. Mathieu Grosch og fru Silvia-Adriana Țicău, har udvist, da dette er et vanskeligt emne, idet vi jo ønsker et indre marked, selv om offentligheden og virksomhedernes direktører ikke kan forstå, at gennemførelsen af det indre marked nogle gange betyder, at nogle af dem går ned, at der sker en økonomisk afmatning, og at arbejdspladser går tabt.

I offentlighedens øjne er det indre marked kun indsatsen værd, når det sætter dem i en win-win-situation. Vi ved dog i dag kun alt for godt, at de sociale forhold i de forskellige lande i forbindelse med visse spørgsmål, som f.eks. cabotage, er af en sådan art, at vi, som tingene er ud nu, ville se et stort antal arbejdstagere fra lande med høje lønniveauer blive skubbet ud af markedet af lande med lave lønniveauer, hvis det blev sat i system.

Jeg mener derfor, at den vedtagne holdning i sidste ende er den rigtige. Cabotage skal liberaliseres, men det er stadig for tidligt at gøre det pludselig og over én kam. Vi er derfor meget tilfredse med begrebet efterfølgende cabotagekørsel med en justering, der henviser til en rendezvous-klausul om en rapport fra Kommissionen om de sociale følger, og med, at der ikke anføres en automatisk og ensartet dato for liberaliseringen.

Derfor stemmer vi for denne betænkning, mens vi opfordrer Kommissionen til at være på vagt, og mens vi udtrykker ønsket om, at liberalisering i sidste ende vil finde sted uden at skabe uretfærdig konkurrence eller social dumping, som i så høj grad skader Europas omdømme, og som i et land som mit og uden tvivl i fru Wortmann-Kools land foranledigede den pludselige afvisning af den europæiske forfatningstraktat fra borgerne, som frygtede tabet af deres sociale position. Jeg takker derfor de to ordførere.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil takke hr. Mathieu Grosch og fru Silvia-Adriana Țicău for deres arbejde, og jeg mener, at fru Silvia-Adriana Țicău har ret i at stå fast med hensyn til adgangen til markedet i betænkningen. Hvis man driver en transportvirksomhed, skal man overholde nogle regler, og postboksaktiviteter skal, som hr. Mathieu Grosch allerede har sagt, bekæmpes, da de er skyld i en stor del af det misbrug, der finder sted. Det var så fru Silvia-Adriana Țicăus betænkning.

Hvorfor kan vi så ikke give de virksomheder, som de strenge regler gælder for, et europæisk marked, de kan operere i? Hvad angår hr. Mathieu Grosch' betænkning, ville jeg gerne have set en afklaring, ikke en begrænsning. Som sådan kan flertallet i vores gruppe ikke godkende det kompromis, som hr. Mathieu Grosch har opnået.

Vi tager faktisk et skridt tilbage, idet vi igen begrænser transportvirksomheders aktiviteter inden for det europæiske marked. Der er ikke udsigt til en åbning i 2014, som Parlamentet har ønsket. Rådet er uenigt, men dette er efter min mening én indrømmelse for mange. Vi arrangerer faktisk tomme kørsler for lastbiler – noget, der i vores tidsalder simpelthen ikke burde finde sted. Jeg tvivler på, at de medlemsstater, der nu har åbnet deres cabotagemarkeder for hinanden, stadig må gøre det under denne nye forordning, hvis de ønsker at gøre det bilateralt. Jeg tvivler også på, hvordan de medlemsstater, der hævder, at overvågning er vanskelig, nu vil administrere det, da det ikke bliver så meget nemmere. Det er det samme i alle lande, men det er vanskeligt at overvåge, og jeg vil gerne se, om politiet kan håndtere dette.

Hvis lønomkostninger og social dumping er årsagen, hvorfor kan jeg så ikke få adgang til de dokumenter, hvori de franske myndigheder bebrejder de franske kunder, at de bruger for mange belgiske lastbilchauffører?

De er meget dyrere end de franske. Hvorfor hører jeg så beretninger om belgiske lastbilchauffører, der arresteres i Det Forenede Kongerige for relativt ubetydelige overtrædelser? For også der er chauffører billigere end i Belgien. Hvis socialt misbrug er årsagen, er det bestemt ikke tilfældet her.

Resultatet er efter min mening, at vi går et skridt tilbage i forhold til det indre marked. I morgen godkender vi intelligente transportsystemer, hvilket betyder, at vi siger, at kommunikationsteknologi og informationsteknologi vil føre til mere effektiv godskørsel. Vi siger så, at vi vil begrænse dette af politiske årsager. Det er meget uheldigt, og jeg er derfor imod den aftale, som Parlamentet desværre vil vedtage med et flertal.

Michael Henry Nattrass (IND/DEM). – (EN) Hr. formand! Endnu en pakke af betænkninger, der kan holde EU's udvalg i beskæftigelse, mere forurening i havet af unødvendige forordninger. Winston Churchill sagde, at man ville nedbryde respekten for loven, hvis man havde 10 000 forordninger. Den engelske respekt er nedbrudt. En BBC-undersøgelse viser, at 55 % ønsker at forlade EU, og at 84 % ønsker, at Det Forenede Kongerige skal bevare sine beføjelser.

Hr. Hans-Gert Pöttering, formand, har bekræftet, at EU udarbejder 75 % af lovgivningen. På 35 år er det flere love, end England har fastlagt siden kong Richard III i 1485. Vi udarbejder her faktisk lovgivning for at korrigere lovgivning. Hvor vil det hele ende?

Det Forenede Kongerige vil forlade EU, være gode naboer og se Dem i Deres hav af forordninger fra den anden side af Den Engelske Kanal, hvor vi vil se EU dø for hånden af tusinde selvforskyldte lastbildirektiver.

Dieter-Lebrecht Koch (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vejtransportpakken består af tre dele, der gensidigt supplerer hinanden, og som har stor betydning for markederne for godskørsel og personbefordring. Den vil gavne virksomheder, førere og brugere, navnlig i det aktuelle økonomiske klima. Samtidig vil den forbedre sikkerheden på vejene, forbedre transporteffektiviteten og gavne den miljømæssige bæredygtighed.

Jeg glæder mig over valget af en forordning for at opfylde vores ambitiøse mål. Forbud mod cabotagekørsler resulterer i tomkørsler, som vi ikke har råd til, og som vi ikke ønsker, hverken finansielt eller fra et energi- eller miljømæssigt synspunkt. På den anden side vil ubegrænset åbning af markedet for godskørsel føre til forvriddinger som følge af uretfærdig konkurrence, hvilket er grunden til, at åbningen indføres gradvis. Cabotage tillades, hvis det ikke bliver en permanent eller kontinuerlig aktivitet i en medlemsstat, hvor transportvirksomheden ikke har hjemsted.

Dette indledende skridt repræsenterer desværre endnu ikke den fulde åbning af de nationale transportmarkeder, men det lader muligheden stå åben. Tomkørsler reduceres allerede, og miljøet beskyttes.

Hvad angår adgang til markedet for international personbefordring, er hovedmålet en reduktion af bureaukratiet med henblik på at opnå simple, hurtige procedurer for godkendelse af regelmæssige kørsler på grænseoverskridende ruter. Dokumenter skal harmoniseres, og kontroller skal forenkles. Jeg glæder mig meget over indførelsen af den reviderede tolvdaysregel for organiserede grænseoverskridende busrejser. Den vil gavne både ferierejsende og busselskaber uden at bringe sikkerheden i fare. Det er politik med fokus på borgerne.

I fremtiden vil tilladelse til at udøve vejtransporterhvervet være underlagt specifikke, gennemskuelige betingelser. Det vil forbedre erhvervets status, sikre anerkendelse af erhvervskvalifikationer og hjælpe med at bekæmpe dumping. Forbedringen af sikkerheden og pålideligheden vil være tydelig.

Saïd El Khadraoui (PSE). – (NL) Hr. formand! Først vil jeg naturligvis takke ordførerne, hr. Mathieu Grosch og fru Silvia-Adriana Țicău, for deres arbejde og for, at de endelig har kunnet opnå et kompromis om pakken, et kompromis, der højst vil holde et par år, da det efter min mening blot er en overgangsforanstaltning. Hvad angår godskørsel, vil jeg fremsætte to vigtige punkter. Det første vedrører faktisk adgangen til erhvervet. Den er efter min mening struktureret på en måde, som sikrer, at der fremlægges garantier af de personer, der ønsker at drive virksomhed i sektoren.

Cabotage er tydeligvis et kontroversielt emne. Dette er en god overgangsforanstaltning, som var nødvendig for tydeligere at definere, hvad der er muligt. Tidligere anførte man vagt, at cabotage tillades midlertidigt. Det er nu præciseret som tre gange på en periode på syv dage. Det er bestemt logisk, at alt skal åbnes, men tiden er efter min mening endnu ikke moden.

Det kompromis, vi nu sidder med, nemlig at vi reviderer den sociale situation i EU om et par år og iværksætter yderligere foranstaltninger, der måtte være nødvendige, forekommer mig at være et meget rimeligt forslag. Denne åbning af markedet bør ledsages af en udjævning af de sociale standarder. Samtidig bør det være muligt for visse lande eller grupper af lande, f.eks. Beneluxlandene, indbyrdes at aftale, at tingene ikke ændres, så åben cabotage stadig tillades. Hvis blot løn- og arbejdsforholdene er mere eller mindre ens, har jeg personligt ingen problemer med dette, men det er tydeligvis ikke tilfældet generelt, og derfor er dette midlertidige skridt nødvendigt.

Ari Vatanen (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Når vi forlader dette sted i aften, tager de fleste af os en sort bil. Det er kvalitetsbiler og kvalitetsførere, og vi ved, at disse førere er meget professionelle. Kvaliteten er velkendt. De opfylder kriterierne.

Selv om jeg til dels er enig med den engelske gentleman, der for et øjeblik klagede over alt for meget lovgivning – det er sandt, at vi nogle gange producerer for meget lovgivning – beklager jeg stadig, at EU-reglerne for adgang til at udøve erhvervet ikke blev udvidet til at gælde for taxier, fordi vi alle bruger taxier i de forskellige medlemsstater, og deres kvalitet varierer betydeligt. Når man tager en taxi, er pålidelighed meget vigtig, og det samme gælder kvalitet: at man ved, hvad man kan forvente. Det er også et spørgsmål om sikkerhed. Man er ofte alene i bilen i fremmede omgivelser. Taxien er også for mange af os den første kontakt med et nyt land, og derfor burde førerne opfylde visse europæiske kriterier. Hvis de var professionelle og veluddannede og vidste, hvor de kørte hen, behøvede vi heller ikke være bange for overpriser.

Der er lande, f.eks. Tyskland, Sverige, Slovenien og Finland, hvor de nationale regler på dette område er meget strenge, og hvor taxierhvervet fungerer godt. Londons taxier er også kendte for deres kvalitet. Vi burde dele disse eksempler på bedste praksis. Mens vi venter på denne lovgivning om kriterier for taxierhvervet, kunne vi måske i mellemtiden fastlægge en lov om, at vi skal give gode drikkepenge til de chauffører, der kører os hjem om aftenen.

Pavel Svoboda, formand for Rådet. – (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Tak for de forskellige bidrag i denne forhandling. Jeg kan forsikre Dem om, at Rådet er fast besluttet på at styrke og gennemføre det indre marked. Formandskabet mener derfor, at der netop af denne grund skal gennemføres en justering af de eksisterende retlige bestemmelser i Fællesskabet. Formandskabet deler også fuldstændig målet om at fremme godskørselssektorens konkurrenceevne i EU ved at rationalisere og forenkle den eksisterende retlige ramme og derved bidrage til at begrænse markedsovertrædelserne. En fuldstændig åbning af de nationale transportmarkeder vil dog udsætte vores transportvirksomheder for uretfærdig konkurrence og forringe gennemførelsen af markedet, fordi der stadig er betydelige skattemæssige og sociale forskelle mellem medlemsstaterne. Dette skal undgås, navnlig i en tid med økonomisk krise, hvor økonomien som helhed kræver en omhyggelig og velovervejet vurdering af de bedste metoder til stimulering og genopretning. Det er klart, at Kommissionen senest i 2013 vil vurdere situationen på markedet igen med henblik på yderligere liberalisering. Denne kompromistekst repræsenterer en retfærdig og afbalanceret metode til at kombinere de forskellige interesser.

Vores fælles mål er at gøre vejtransport mere effektiv og bæredygtig. Disse retlige bestemmelser vil yde et væsentligt bidrag til at begrænse overtrædelserne af de økonomiske konkurrenceregler og forbedre overholdelsen af de retlige bestemmelser på det sociale område samt sikkerhedsbestemmelserne for vejtransport fra vejtransportvirksomhedernes side. De vil også sikre en betydelig reduktion af den administrative byrde for både vejtransportvirksomheder og tilsynsorganer. Dette vil give sektoren en retlig og administrativ ramme, der vil sikre yderligere fordele fra det indre marked. Jeg er overbevist om, at denne vigtige samling af retlige bestemmelser vil støtte og fremme vejtransporten og vil hjælpe med at stimulere den økonomiske genopretning. Jeg vil endnu en gang takke for det fremragende samarbejde, der har sat os i stand til at opnå et fælles kompromis, så vi kan nå disse mål.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Parlamentet vil efter min mening vedtage et godt kompromis, som forener Rådets krav, de fleste parlamentsmedlemmers krav og Kommissionens forslag.

Når der er brug for et kompromis, skal alle naturligvis gå et skridt tilbage, så andre kan gøre det samme, og jeg mener, at hr. Saïd El Khadraouis ord var kloge: Vi har gjort det bedste, vi kunne, under disse omstændigheder. Som jeg sagde i mit tidligere indlæg, vil Kommissionen, hvad angår cabotage, vurdere

situationen og se, om det er muligt at nå til enighed – det afhænger af tingenes aktuelle tilstand. Det er muligt, at vi kan åbne sektoren yderligere og gå videre i den retning, som mange medlemmer har ønsket, men vi skal naturligvis vurdere situationen til den tid.

Jeg mener som sagt, at det er et godt kompromis, og jeg vil gerne henvende mig til hr. Dirk Sterckx, som har takt og vilje til ikke blot at kritisere, men også til at lytte til svaret i modsætning til mange andre medlemmer, der har fremsat kritik og derefter desværre ikke er i stand til at lytte til Kommissionens bemærkninger som svar på det, de har sagt. Jeg vil gerne berolige hr. Dirk Sterckx, der med rette er bekymret over eksistensen af indgåede aftaler vedrørende hans land og de øvrige Beneluxlande.

Jeg mener dog, at denne lovgivning, som vil blive vedtaget, ikke, som jeg allerede har sagt, vil have negativ indvirkning på eksisterende aftaler. De vil forblive gældende, fordi den nye lovgivning vil udvide omfanget, men den vil ikke påvirke eller træde i stedet for bilaterale eller trilaterale aftaler, der allerede findes. Jeg mener derfor, at jeg kan forsikre hr. Dirk Sterckx, at de aftaler, der primært – jeg gentager – vedrører Benelux, ikke vil blive påvirket negativt – som jeg ser det, hvilket efter min mening er den korrekte fortolkning.

Jeg kan også berolige hr. Johannes Blokland og fru Corien Wortmann-Kool, hvad angår de bekymringer, som de har givet udtryk for: Vi har ikke til hensigt at stoppe her. Vi holder – som sagt – øje med, hvordan situationen udvikler sig, og i 2013 vil vi udarbejde en rapport med henblik på at vurdere den aktuelle tilstand og udvikling. Hvis det er muligt, og hvis vi vurderer, at det er nødvendigt, vil vi igen foreslå Parlamentet og Rådet en mulig udvidelse af omfanget og yderligere liberalisering af cabotageordningen. Vi er særdeles opmærksomme på, at mange EU-lande har en anden holdning, og at det kan være nødvendigt at gå et skridt tilbage i andre henseender for at opnå Rådets godkendelse.

Jeg vil alligevel igen sige, at det efter min mening er godt, at vi har opnået en aftale relativt hurtigt, en aftale, der, hvilket jeg kan berolige hr. Georg Jarzembowski med, altid kan forbedres. Enhver lov kan forbedres, men ofte er det bedste det godes fjende. Jeg mener, at vi gør det rigtige, og vi behøver efter min mening ikke forlade EU, når vi drøfter disse forhold, som hr. Michael Henry Nattrass foreslår, fordi jeg mener, at gode regler er nyttige for EU.

Selv den førende britiske avis Financial Times har antydnet, at Storbritannien skal genoverveje behovet for strengere regler. Under krisen har Europa klaret sig bedre over for den økonomiske og finansielle krise end andre regioner, netop fordi Europas har baseret sit økonomiske system på klare regler.

Jeg mener, muligvis fordi jeg er født i Rom, at udviklingen af romerretten og "Code Napoléon" har vist betydningen af at have regler, der garanterer samfundets udvikling. Jeg ved ikke, hvilken side af Hadrians mur hr. Michael Henry Nattrass er født på, men at dømme ud fra hans indlæg vil jeg sige, at han blev født på den side, der ligger længst væk, og at hans forfædre derfor ikke havde mulighed for at få kendskab til romerretten.

Jeg vil endnu en gang takke Dem for samarbejdet og Rådet for dets arbejde, og jeg vil endnu en gang her i Parlamentet takke Kommissionens medarbejdere i det generaldirektorat, som jeg har den ære at lede, fordi vi uden deres værdifulde bidrag ikke havde kunnet nå et kompromis, der efter min mening vil være positivt for alle EU-borgere.

Formanden. - Hr. Dirk Sterckx! Har De en bemærkning til forretningsordenen?

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil blot sige til kommissæren, at fru Hennis-Plasschaert ikke længere er til stede, fordi hun skulle deltage i et andet møde. Jeg lytter på vegne af alle i vores gruppe, der er involveret i dette emne. Jeg ville blot gøre Dem opmærksom på, at hun ikke blot er forsvundet.

Formanden. - Tak hr. Dirk Sterckx!

Det var efter min mening ikke en bemærkning til forretningsordenen, men et spørgsmål om høflighed.

Mathieu Grosch, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil først takke Kommissionen for de meget klare svar. Jeg vil understrege, at cabotagebegrænsning er en overgangs aftale, at undersøgelsen gennemføres, og at der afhængigt af resultatet er udsigt til en åbning af markedet.

Et andet meget vigtigt aspekt er, at artikel 306 gælder her, herunder tydeligvis for Beneluxlandene, hvilket betyder, at hr. Dirk Sterckx' anmodning er overflødig, så vi ikke længere behøver at støtte den.

Mit næste punkt vedrører cabotage. På baggrund af de bemærkninger, jeg har hørt her, mener jeg, at dette kompromis faktisk er endnu bedre, end jeg havde troet, af den simple grund – og her henvender jeg mig

navnlig til medlemmerne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa og mit kollega i Kristelig-Demokratisk Appel (CDA) fra Nederlandene – at etablering af en overgangsaftale ikke betyder, at vi vil lægge en dæmper på det indre marked, hvis jeg må bruge dette udtryk, eller virksomhederne. Når man tænker på, at visse virksomheder i dag bruger topmoderne køretøjer, men betaler deres førere 400 EUR om måneden, mens andre virksomheder betaler 1 500 EUR om måneden, er det efter min mening mere end rimeligt sige, at den sociale standard bør hæves en del. Hvis der er penge til at opfylde køretøjskrav, er der også penge til at opfylde lønkrav. Denne standard kan hæves, og først derefter kan markedet åbnes. Vi har efter min mening misforstået det åbne marked, hvis vi siger, at vi åbner det og derefter ser, hvor det fører os hen.

Mit sidste punkt er, at det er sjovt, at det altid er de samme lande, f.eks. Det Forenede Kongerige, der blokerer enhver form for harmonisering, navnlig på skatteområdet, som i dag siger, at vi mangler harmonisering, og at vi derfor bare skal lade markedet udvikle sig. Nogle siger, at de ønsker begrænsninger, mens andre siger, at vi har alt for mange begrænsninger.

Hvis vi vil overbevise den europæiske offentlighed, kan vi ikke sige, at markedet skal åbnes, og at alt derefter vil løse sig selv. I stedet skal miljø-, social- og skattelovgivningen fastlægges her i Parlamentet sammen med Rådet og Kommissionen. Så vil vi være troværdige.

Formanden. - Tak hr. Mathieu Grosch for en tale, der allerede har fået støtte, som De kan høre af Deres kollegers bifald.

Silvia-Adriana Țicău, ordfører. – (RO) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil først takke hr. Mathieu Grosch, skyggeordføreren, som jeg har arbejdet sammen med, det tekniske personale i Transport- og Turismeudvalget og Den Socialdemokratiske Gruppe samt mine kolleger i Kommissionen og Kommissionens medarbejdere og endelig Rådets formandskab, som jeg har arbejdet tæt sammen med.

Jeg vil minde om, at Kommissionen i juni 2007 foreslog en ændring af forordningen om adgang til vejtransporterhvervet. Forslagene til ændringen blev fremsat på baggrund af erfaringerne med anvendelsen af Kommissionens direktiv 96/26. Dette har bevirket, at nogle af bestemmelserne er blevet omformuleret med henblik på at sikre mere ensartet anvendelse gennem brug af en retsakt i form af en forordning. Nu har vi så ca. to år senere en endelig afstemning om denne tekst, som har direkte betydning for ca. 800 000 europæiske virksomheder og ca. 4,5 mio. arbejdspladser.

Vores fælles mål er følgende: at forbedre trafiksikkerheden, reducere bureaukratiet, forenkle procedurerne og sikre forudsigelighed og sikkerhed for vejtransportvirksomhederne. Jeg håber, at det opnåede kompromis vil styrke vejtransportmarkedet. Jeg takker endnu en gang mine kolleger for samarbejdet.

Formanden. - Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.

13. Passagerrettigheder ved sørejser eller rejser på indre vandveje – Buspassagerers rettigheder (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger:

– betænkning (A6-0209/2009) af Michel Teychenné for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om passagerers rettigheder ved sørejser og rejser på indre vandveje og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivningen om forbrugerbeskyttelse (KOM(2008)0816 – C6-0476/2008 – 2008/0246(COD)) og

– betænkning (A6-0250/2009) af Gabriele Albertini for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om buspassagerers rettigheder og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (KOM(2008)0817 – C6-0469/2008 – 2008/0237(COD)).

Michel Teychenné, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. Antonio Tajani, mine damer og herrer! De to principper, der siden begyndelsen af processen har været en rettesnor i mit arbejde, har været at sikre, at de forskellige transportformer er mere jævnbyrdige, når det gælder passagerernes rettigheder – hvilket er et mål, som Kommissionen og Parlamentet selv har fastlagt – og at sikre, at disse rettigheder omhandles tydeligt i teksten.

I sidstnævnte tilfælde er der lagt særlig vægt på bevægelseshæmmede, da søtransportsektoren faktisk var noget bagefter med hensyn til disse menneskers rettigheder.

Den generelle ånd i teksten er, at mennesker skal kunne rejse i Europa uden at være underlagt de pågældende virksomheders forgodtbefindende og skal kunne kræve et minimumsniveau af information, og at bevægelseshæmmede skal nyde godt af den samme kvalitet af rettigheder som andre europæiske borgere, uden at de straffes igen.

Indholdet af den version, som blev vedtaget i udvalget den 31. marts, er tilsyneladende acceptabelt for alle. Det skyldes for det første, at de bevægelseshæmmedes rettigheder styrkes. Hvis denne tekst vedtages, vil det ikke længere være tilladt at afvise at befordre personer på grund af deres handicap, medmindre ombordstigningsforholdene, hensynet til deres værdighed og fartøjets tekniske elementer kræver det. Der skal endvidere ydes hjælp til bevægelseshæmmede, og det skal ske fra tidspunktet for reservationen. Takket være internettet er der behov for returrejser og officiel information. Dette er derfor omhandlet i teksten.

Endelig skal informationer om passagerers rettigheder standardiseres og udleveres i tilgængelige former, som det i dag sker i jernbane- og luftfartssektoren.

Hvad angår alle passagerers rettigheder, var det efter vores mening vigtigt, at reglerne om compensation i tilfælde af problemer også blev harmoniseret på et højere niveau, sådan som det sker i luftfartssektoren. Som følge heraf kan passagerer, der udsættes for forsinkelser og aflysninger, opnå helt op til fuld refusion, idet der fastlægges en skala af refusioner ud fra de opståede problemer.

Information skal være klar og tilgængelig, hvilket ofte er et problem i transportsektoren. Vi ser det hele tiden: Passagererne modtager ikke tilstrækkelig information. De ved ikke, hvorfor skibet – i dette tilfælde, men det kunne lige så godt være toget eller flyet – ikke afgår, eller hvorfor der er forsinkelser, og vi ønsker at forbedre disse metoder til formidling af information.

Endelig skal håndteringen af klager organiseres bedre. At indgive en klage i tilfælde af problemer er en kompliceret sag, og teksten er udformet med henblik på at forenkle proceduren, både på medlemsstatsniveau og for individuelle borgere.

Rollen for de nationale organer, der skal administrere klager, er også omhandlet, og den er blevet præciseret.

Endelig udelades transporttjenester i byområder og forstæder – jeg henviser i denne forbindelse til hr. Albertinis elskede vaporettoer i Italien, i Venedig – fra denne tekst, da de ikke betegnes som omfattende transporttjenester.

Nu vil jeg gå videre til krydstogter og deres plads i denne tekst: Jeg vil minde Dem om, at krydstogter er en særdeles vigtig ferieform i dag, og at deres målgruppe omfatter både ældre og handicappede. Derfor er krydstogter naturligvis integreret i denne tekst, ikke kun med reference til direktivet om pakkerejser, som teksten er baseret på, og som er et direktiv fra 1991, men også med en forsikring om, at forbrugere behandles ens.

Der er indføjet en definition af force majeure – som repræsenterer grunde til en mulig afvisning af transport – og vi har i denne forbindelse arbejdet på et konsensusændringsforslag, som vi har udarbejdet i fællesskab. Jeg vil dog minde Dem om, at Domstolen i forbindelse med luftfartssektoren ofte har skullet træffe afgørelser i tilfælde, hvor force majeure ikke har været tilstrækkelig defineret. I denne tekst har vi derfor forsøgt at tage højde for problemer i forbindelse med søtransport. Jeg henviser til tidevandsforhold, vind og storme, som er normale forhold i forbindelse med søtransport, og som skal overvejes.

Endelig er også havnenes forpligtelse til at yde hjælp blevet drøftet. Dette er en tekst om passagerers rettigheder. Det er ikke en tekst ...

(Formanden anmodede taleren om at afslutte)

... og dette er dermed resultatet af teksten, idet der er gennemført voldgift mellem havnene og transportørerne. Jeg ved, at hr. Georg Jarzembowski vil fremsætte ændringsforslag, og jeg vil besvare dem i løbet af de to minutter, jeg har tilbage.

Gabriele Albertini, *ordfører*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Med vedtagelsen af lovgivningen om fly- og jernbanetransport, hr. Michel Teychennés betænkning om passagerrettigheder ved sørejser eller rejser på indre vandveje og dette forslag om buspassagerers rettigheder færdiggør EU den lovgivningsmæssige ramme for alle transportformer.

I forbindelse med udformningen af denne forordning skulle vi ramme en balance mellem to tilgange: Den første vedrører ens betingelser for alle transportformer, som sikrer, at de forskellige transportformer kan konkurrere under lige vilkår og med lige muligheder, samtidig med at passagererne nyder et højt niveau af beskyttelse, uanset hvilken transportform de vælger.

Den anden tilgang afspejler de forskellige karakteristika ved hver transportform og omhandler deres særlige kendetegn. Ved bustransport skal vi f.eks. se på administrationen af ansvaret for forsinkelser, mens vi ved vejtransport skal se på ulykker, overbelastning osv., hvilket ikke gælder for jernbanetransport, hvor der anvendes en dedikeret rute.

Jeg vil også tale om to modstridende punkter, som vi – efter min mening med held – har forsøgt at afbalancere. Det egentlige formål med denne forordning er at styrke passagerernes rettigheder, men vejtransportsektoren består primært af små og mellemstore virksomheder, der har brug for tid og ressourcer til at tilpasse sig de nye krav, og som i lighed med andre sektorer oplever vanskeligheder under den økonomiske krise.

Vi er nu kommet til Parlamentets ændringsforslag, og jeg vil takke mine kolleger for de væsentlige bidrag, de har ydet til forordningens tekst, og for deres fremragende samarbejde. Transport- og Turismeudvalget har allerede udført størstedelen af arbejdet i forbindelse med denne førstebehandling i Parlamentet, så Parlamentet nu kun skal afklare det retlige sprog.

På vegne af min gruppe har jeg kun fremsat tre yderligere ændringsforslag inden afstemningen i morgen. Lad mig beskrive dem kort: Ændringsforslag 73 er en simpel sproglig præcisering, og ændringsforslag 82 fastlægger et loft for det erstatningsansvar, der er omhandlet i den foreslåede forordnings artikel 6, stk. 3. Hvad angår anvendelsesområdet for teksten i det ændringsforslag, som Transportudvalget har vedtaget, er alle grupper enige om at medtage regional transport. Hvad angår transporttjenester i byområder og forstæder, skal vi i morgen stemme om to centrale tekster.

Som ordfører tilslutter jeg mig ændringsforslag 80 om udeladelse af lokal transport, som min gruppe har fremsat, men jeg støtter også ændringsforslag 81, som giver medlemsstaterne ret til at undtage lokal transport, hvis de garanterer passagererne rettigheder på samme niveau som det niveau, der er fastlagt i forordningen.

Vi har efter min mening udformet en tekst, der danner et godt udgangspunkt for trepartsdrøftelserne med Rådet og Kommissionen. Jeg ønsker derfor det tjekkiske formandskab og Sverige, som herefter overtager formandskabet for EU, held og lykke i deres arbejde med passagerrettigheder, og jeg håber naturligvis, at jeg kan bidrage til de efterfølgende faser i vedtagelsen af denne forordning i den næste valgperiode.

Pavel Svoboda, formand for Rådet. – (CS) Mine damer og herrer! I morgen skal De stemme om ændringsforslagene til de to forslag fra Kommissionen om beskyttelse af buspassagerers rettigheder og passagerrettigheder ved sørejser eller rejser på indre vandveje.

Disse er vigtige retsakter, der er af stor interesse for både forbrugerne og transportsektoren. EU vedtog for nylig forordninger af samme type for fly- og jernbanetransport. Det netop fremlagte forslag fra Kommissionen vil fuldende denne retlige ramme. I praksis betyder dette bedre beskyttelse for alle rejsende, navnlig handicappede og bevægelseshæmmede, uanset transportform. Det vil desuden sikre ens vilkår for alle transportområder. Det tjekkiske formandskab glæder sig naturligvis over disse forslag og tillægger dem stor betydning. Jeg tror, vi alle er enige om den målsætning, som EU i de senere år har vedtaget, om styrkelse af passagerernes rettigheder.

I forbindelse med de ændringsforslag, som Transport- og Turismeudvalget har stemt om, vil jeg især fremhæve to forhold. Det første er, at De lægger stor vægt på handicappedes og bevægelseshæmmedes rettigheder. Vi deler naturligvis Deres synspunkter på dette område, som er særdeles vigtigt, hvis vi ønsker at få vedtaget disse to vigtige retsakter under andenbehandlingen.

Det andet er, at De har tilstræbt præcis at harmonisere forordningsforslagene i forhold til de eksisterende forordninger om rettigheder for personer, der rejser med forskellige transportformer, og at De meget omhyggeligt har vedtaget forslagene vedrørende de særlige krav i forbindelse med busrejser og sørejser eller rejser på indre vandveje uden at fravige målet om at styrke passagerernes rettigheder. Vi er helt enige i behovet for at tilpasse de retlige bestemmelser til de forskellige transportformers særlige karakteristika. Som vi alle ved, kan vi ikke benytte præcis samme tilgang til de forskellige transportformer. Jernbane- og flytransport har deres egne karakteristika, og det samme gælder bustransport og søtransport eller transport på indre vandveje. Der er enorme forskelle, selv inden for de enkelte kategorier. De drives af store og små virksomheder, og rejserne kan tage flere dage eller blot et par minutter. Vi skal derfor finde en løsning, som kan accepteres

af alle, og som beskytter forbrugerne uden at påføre sektoren en unødigt administrativ byrde, herunder især de mindre virksomheder på markedet. Dette spørgsmål er især vigtigt i den aktuelle økonomiske situation.

Vi sætter derfor pris på Deres arbejde med disse spørgsmål. Det udgør et fremragende udgangspunkt. Samtidig er det også for størstepartens vedkommende i overensstemmelse med vores holdning til forslagene. Jeg er overbevist om, at vi kan samarbejde konstruktivt om retlige ordninger, der vil tage hensyn til alle berørte parter interesser, og som samtidig tager hensyn til EU's mål om at forbedre lovgivningsprocessen. Endelig vil jeg især takke ordførerne, hr. Gabriele Albertini og hr. Michel Teychenné, for deres fremragende arbejde og omhyggeligt udformede betænkninger.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det glæder mig altid at se tilbage på mine mange år som medlem af Parlamentet, som betyder, at jeg i endnu højere grad kan værdsætte det arbejde, som Parlamentet har udført i forbindelse med denne forhandling.

Jeg vil derfor takke hr. Michel Teychenné og hr. Gabriele Albertini for det vigtige bidrag, de yder til beskyttelsen af passagerernes rettigheder inden for alle transportsektorer, fordi behovet for indgreb på områderne for bus- og søtransport repræsenterer et forsøg på at udfylde et hul, der, som De alle har påpeget, findes i den europæiske lovgivning.

Vi har mange handicappede og bevægelseshæmmede passagerer, og vi har også en forpligtelse til at garantere fri bevægelighed, fordi dette først og fremmest er et spørgsmål om frihed i EU. God lovgivning er naturligvis ikke en nem proces, men i dag tager vi et stort skridt fremad.

Jeg glædede mig også over hr. Svobodas indlæg. Der er bestemt stadig visse uklarheder i de tekster, som Kommissionen og Parlamentet er enige om at vedtage, men jeg bemærkede også en generel politisk åbenhed fra Rådets side, som giver mig tiltro til fremtiden.

Som det var tilfældet ved vejtransport, er jeg sikker på, at vi vil opnå et tilfredsstillende kompromis, der garanterer de europæiske borgere mulighed for at rejse frit og nyde behørig beskyttelse i EU.

Vi drøfter dermed efter min mening emner, som berører alle borgeres liv, hvilket med hensyn til busforslaget har overbevist mig om, at Kommissionens tilgang med det bredest mulige anvendelsesområde, som omfatter alle regelmæssige passagerbefordringstjenester, både internationale, nationale og regionale tjenester samt tjenester i byer og forstæder, skal støttes, og mødet i Transport- og Turismeudvalget viste opmuntrende tegn i den retning. Det opfylder behovet for at forenkle lovgivningen, men samtidig at sikre lige rettigheder til alle passagerer uden grundlæggende undtagelser.

Hr. Gabriele Albertini! Som følge af denne sektors særlige karakter giver forslaget medlemsstaterne mulighed for at undtage regionale transporttjenester samt transporttjenester i byer og forstæder, som er omfattet af offentlige tjenesteydelseskontrakter, hvis disse kontrakter sikrer passagererne et højt niveau af beskyttelse, der svarer til det niveau, der fastlægges i forordningen. Det er efter min mening en rimelig løsning, som sikrer det ønskede niveau af fleksibilitet og samtidig tager hensyn til passagerernes grundlæggende rettigheder.

Busselskabernes erstatningsansvar over for passagererne i tilfælde af død eller tilskadekomst er et andet væsentligt element i forslaget. Der er for mange forskelle på dette område inden for EU, hvilket skaber alvorlig usikkerhed for passagererne. Jeg vil gerne gå i dybden med et par aspekter af dette emne: Dette område omhandler for det første ikke spørgsmålet om forsikring, men omhandler udelukkende busselskabernes ansvar over for passagererne. Busselskabet anses for det andet ikke for alene at være erstatningsansvarlig, og dets ret til at kræve erstatning fra tredjemand betvivles ikke. Dette område vedrører for det tredje hverken import eller de procedurer, der er fastlagt i direktivet fra 2005 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer. Kommissionen har for det fjerde ikke udviklet en ny model for erstatningsansvar. Det, der foreslås i dag, er en ordning for erstatningsansvar, som er inspireret af andre transportformer, men som tager hensyn til denne sektors særlige karakteristika.

Hvad angår søtransport, har vi efter min mening brug for ét enkelt lovgivningsinstrument, selv om der er forskellige holdninger til dette i både Parlamentet og Rådet. Lad mig påpege et centralt punkt med hensyn til omfang: Sammenlignet med vej-, jernbane- og flytransport er der langt færre passagerer, som benytter søtransport og transport på indre vandveje. Blandt disse repræsenterer de personer, der rejser på indre vandveje, blot et lille mindretal. Det er efter min mening hverken logisk eller realistisk at fastlægge separate bestemmelser for passagerer på sørejser og rejser på indre vandveje, især når man tænker på, at de ofte benytter samme fartøj. Jeg mener, at ét enkelt lovgivningsinstrument er svaret.

Den 30. marts 2009 blev der afholdt en offentlig forhandling mellem ministrene inden for rammerne af Rådet for transport parallelt med forhandlingen om Teychenné-betænkningen i Transport- og Turismeudvalget. Jeg glæder mig over i denne forhandling at have konstateret en vis tilnærmelse mellem Kommissionen, medlemsstaterne og Parlamentet, hvad angår målet om at give de europæiske passagerer en ny og ambitiøs forordning så hurtigt som muligt.

I den sammenhæng er Kommissionen naturligvis parat til at uddybe og forbedre teksten, som det måtte være nødvendigt for at tage højde for de særlige karakteristika for hver tjenestetype og derved give industrien de redskaber, den skal bruge for at anvende forordningen med den nødvendige fleksibilitet. Vi skal sørge for at stille de nødvendige ressourcer til rådighed for at gennemføre den kommende forordning effektivt. Til det formål er det vigtigt, at de nationale myndigheder, som er ansvarlige for dens gennemførelsen, indgiver periodiske rapporter om deres aktiviteter. De enkelte medlemsstater kan tilrettelægge deres nationale ordninger. De kan f.eks. vælge at have én eller flere kompetente myndigheder.

Georgios Papastamkos, *ordfører for udtalelsen fra Retsudvalget*. – (EL) Hr. formand! Forslaget til en forordning som ændret efter input fra Parlamentet styrker passagerernes rettigheder i forbindelse med søtransport på tilfredsstillende vis.

Jeg mener dog, at en horisontal tilgang, ét enkelt instrument, der omhandler alle transportformer, vil være mere korrekt i det næste lovgivningsinitiativ på dette område i betragtning af det aktuelle behov for at bruge kombinerede transportformer.

Det ville systematisk også være bedre, hvis der i fremtiden blev fremlagt separate forslag om passagerrettigheder på den ene side og bevægelseshæmmedes rettigheder på den anden. Grunden er, at de forskellige ordninger har et forskelligt formål og forskellige målgrupper.

Endelig vil jeg fremhæve den vedvarende enøjede tilgang, som Kommissionen benytter, dog ikke næstformand Tajani, i forbindelse med spørgsmål, der kræver bredere og multilaterale undersøgelser, f.eks. søtransport.

Søtransport i Middelhavet foregår under andre betingelser end transport på tværs af stræder.

Georg Jarzembowski, *for PPE-DE-Gruppen*. – (DE) Hr. formand, hr. næstformand for Kommissionen, hr. formand for Rådet! Til den forrige taler vil jeg sige, at vi hele tiden tænker på de græske øer og de græske færgeselskaber. Han behøver ikke bekymre sig i den henseende.

Min gruppe og jeg glæder os over, at vi for første gang har lovbestemte, borgerfokuserede passagerrettigheder i tilfælde af forsinkelser og aflysninger også ved sørejser eller rejser på indre vandveje samt regionale busrejser. Vi bør takke de to ordførere, hr. Michel Teychenné og hr. Gabriele Albertini. Vi har haft et konstruktivt samarbejde i udvalgene, hvilket har givet gode resultater.

Der er blot et par punkter, jeg vil uddybe. Jeg mener, at en kompensation på 25 % til søpassagerer for to til tre timers forsinkelse er helt passende, ligesom 50 % for forsinkelser på mere end tre timer, men fuld kompensation for forsinkelser derudover er simpelthen for meget. Søbefordring leveres ikke kun af kæmpestore foretagender, men også af små og mellemstore virksomheder, og det gælder især færgeoperatører, og derfor skal vi benytte en rimelig tilgang til spørgsmålet om kompensation.

Som vi allerede har drøftet, skal vi også passe på, at vi ikke giver de forkerte mennesker eller institutioner ansvaret inden for søtransport. Alle medlemmer af Parlamentet ønsker at sikre, at begge forordninger giver hjælp til bevægelseshæmmede, men skibsejerne kan ikke håndtere adgangsproblemerne i havnene. Dem skal havnene selv løse. Vi skal med andre ord være meget omhyggelige.

Hvad angår buspassagerers rettigheder, vil jeg understrege, at der er reelle forskelle mellem intercitytjenester og tjenester i byer. Min gruppe mener derfor, at vi skal kræve rimelige passagerrettigheder i forbindelse med intercitybustransport, men at busser i byer og forstæder kører under helt andre betingelser. Disse regler hører ikke hjemme her, og det skal anerkendes tydeligt.

Robert Evans, *for PSE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil lykønske begge ordførerne. For et par år siden var jeg ordfører for handicappedes adgang til fly. Denne lovgivning er endnu en brik i puslespillet for at gøre transport så vidtfavnende som muligt eller, som vores kollega, hr. Gabriele Albertini, sagde, for at konsolidere passagerernes rettigheder.

I en tid, hvor vi opfordrer borgerne til at benytte offentlig transport, er det vigtigt, at vi følger busser, som hr. Gabriele Albertini har gjort det, til dette område. Nogle medlemmer, ikke nødvendigvis de tilstedeværende

i dag, har ledt efter muligheder for at indføre visse undtagelser, men jeg ønsker som udgangspunkt altid at medtage så meget som muligt i denne forbindelse, så vi kan bevæge os hen imod et Europa med et fælles marked for borgerne. Derfor er ændringsforslag 81 så vigtigt.

Kommissæren sagde i sine bemærkninger, at alle passagerer skal have de samme rettigheder uden undtagelse, og derefter talte han om undtagelserne, f.eks. for regional transport. Jeg mener ikke, at vi skal fritage regional transport, og jeg har gennemført nogle undersøgelser. I nogle af medlemsstaterne kan en regional busrejse tage op til seks timer, hvilket er længere tid end en international busrejse fra f.eks. London til Bruxelles eller Paris. Regional transport skal derfor medtages. Det er efter min mening korrekt, at der findes offentlige tjenesteydelseskontrakter, som sikrer, at selskaberne opfylder samme standarder, hvis lokal transport – som hr. Georg Jarzembowski har sagt – ikke er omfattet.

Jeg mener også, at vi skal overtale industrien til at bygge mere moderne busser, der i højere grad tager hensyn til de handicappedes behov. Ligesom vi har arbejdet for, at fly skal være mere tilgængelige for handicappede, skal vi måske også arbejde for at få busser med bredere gange og mere tilgængelige toiletter, og vi skal få driftsselskaberne til at gøre deres busterminaler mere tilgængelige og uddanne deres medarbejdere i forhold vedrørende handicap og forståelse for handicappedes behov.

Dette er en god betænkning. Det er en god samling af betænkninger, som bringer os flere skridt videre, og jeg lykønsker alle, der har deltaget.

Dirk Sterckx, for ALDE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil takke ordførerne på vegne af mit udvalg. Vi har efter min mening føjet endnu et par elementer til passagerrettigheder. Vi har arbejdet hårdt for at få tingene på rette spor for fly- og jernbanerejser. Vi høstede faktisk betydelige erfaringer, da vi udarbejdede disse betænkninger, og det glæder mig, at hr. Gabriele Albertini har justeret de forskellige elementer, så det næsten ikke er nødvendigt at skelne mellem de forskellige transportformer, men kun hvis og når det er nødvendigt.

Vi forbedrer efter min mening også kvaliteten af tjenester, hvilket vi altid bør have for øje. Vi har lært af vores fejl og har skærpet definitionen af force majeure. Vi skal f.eks. revidere dette element i forbindelse med luftfart, og det glæder mig, at vi har gjort det i forbindelse med søtransport.

Hvad angår hr. Gabriele Albertinis betænkning, er det nu et vigtigt spørgsmål, som også hr. Robert Evans og hr. Georg Jarzembowski har omtalt, hvilket anvendelsesområde forordningen nu har. Vi har som gruppe trukket vores støtte til det ændringsforslag, som vi oprindeligt fremsatte sammen med Dem, tilbage, ikke fordi det er et uvæsentligt ændringsforslag, men fordi Socialdemokraterne har fundet en bedre måde at formulere det på, som hr. Robert Evans har beskrevet det. Vi udelader under alle omstændigheder regional transport fra forordningen, men vi gør det muligt at medtage transport i byer og forstæder, hvis medlemsstaterne ønsker det. Jeg mener, at denne tilgang i højere grad svarer til det, vi sigter mod, og vi støtter derfor dette forslag, som er fremlagt af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Passagerrettigheder skal være kernen i transportpolitik som helhed – navnlig her i EU. Det er allerede lykkedes for os i forbindelse med jernbane- og flytransport, selv om der bestemt er plads til forbedringer med hensyn til boardingafvisning. Som jeg bliver ved med at sige, er problemerne alt for store.

En gruppe er især afhængig af klare regler. I forbindelse med flytransport er det blevet tydeligt, at reglerne ikke er klare nok. Mennesker med særlige behov kan i dag skrive bøger om alt det, de har været ude for på rejser. Jeg har selv modtaget nogle af deres beretninger. Det er en katastrofe. EU er derfor ikke kun lovgivningsmæssigt, men også moralsk forpligtet til at sikre lige vilkår for disse mennesker.

På området for bus- og søtransport fastlægger vi nu regler. Vi vil muligvis støde på problemer med ansvarsfordelingen i forbindelse med søtransport og havnene, men der skal findes en praksisbaseret løsning i fremtiden. Mit andet punkt er, at vi skal medtage så meget som muligt, hvad angår bustransport. Hvis vi indfører for mange undtagelser, giver vi operatørerne mulighed for at omgå reglerne. Vi må ikke fortsat give mennesker med særlige behov ringere vilkår ved at lade disse vanskeligheder fortsætte. Vi har pligt til at tage fat om og i sidste ende håndhæve deres ret til mobilitet.

Erik Meijer, for GUE/NGL-Gruppen. – (NL) Hr. formand! I denne mødeperiode er der dukket to spørgsmål om kollektiv passagerbefordring op.

Det første spørgsmål er: Hvad skal regeringen gøre, og hvad skal vi overlade til markedet gennem udbud? Vi valgte efter mit forslag i sidste ende valgfrihed med hensyn til bymæssig og regional transport. Nye regler

om busbefordring af passagerer bør ikke påvirke friheden for myndigheder på lavere niveauer til selv at tilrettelægge deres offentlige transport.

Hvad angår passagerrettigheder, har man altid kunnet vælge mellem to alternativer. Fokus i det første alternativ er på maksimal information om fortsættelsen af rejsen i andre medlemsstater, tilgængeligheden af grænseoverskridende rejsehjemmel og gode fjernforbindelser, så ubehagelige overraskelser på rejsen undgås.

I det andet alternativ er fokus på den finansielle kompensation, der udbetales efterfølgende for forsinkelser og aflyste tjenester. Jeg går altid ind for det første alternativ, men Parlamentet vælger det sidste, især fordi det også blev valgt i forbindelse med flyrejser.

Større opmærksomhed over for handicappedes behov er et vigtigt argument for at godkende forslagene, selv om de ikke opfylder alle ønsker.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil begynde med at lykønske ordførerne for deres væsentlige fremlæggelse og særdeles sammenhængende arbejde i forbindelse med det væld af ændringsforslag, der blev fremsat i Transport- og Turismeudvalget.

EU har i de senere år med afgørende bidrag fra Parlamentet søgt at forbedre passagerernes rettigheder inden for alle transportområder. Som De vil huske, godkendte vores institutioner for nylig bestemmelser om passagerrettigheder i forbindelse med fly- og jernbanetransport. I dag tager vi et stort skridt hen imod en styrkelse af lige rettigheder for passagerer i alle transportsektorer, som kommissæren sagde.

Jeg vil minde Dem om, at vi for nylig efter vanskeligt samråd med Rådet vedtog en tredje pakke med syv lovgivningsforslag om sikkerhed til søs, herunder kompensation til passagerer i ulykkestilfælde.

Hvad angår Teychenné-betænkningen, vil jeg påpege, at den foreslår en sammenhængende ramme for beskyttelsen af forbrugere/passagerer, der også respekterer små transportvirksomheder og beskytter deres virksomheder og konkurrenceevne i tilfælde af ulykker som følge af omstændigheder uden for deres kontrol, når søtransport rammes af dårligt vejr.

Det har også betydning, at andre vigtige sektorer er omhandlet, f.eks. handicappedes og bevægelseshæmmedes rettigheder, med det formål at beskytte princippet om ikkediskriminering, som ligger til grund for alle vores politikker. Den fastlægger klart transportørernes forpligtelser, hvis tjenester forsinkes eller aflyses, tidsperioderne for forsinkelser og det beløb, der skal betales som kompensation.

Her ved udgangen af denne valgperiode og inden valget til Parlamentet er vores indsats for passagerrettighederne et af vores væsentligste resultater til gavn for de europæiske borgere.

Brian Simpson (PSE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil takke begge ordførere for deres arbejde på dette vigtige område og kommissæren for hans støtte. Passagerrettigheder har altid været en prioritet for Den Socialdemokratiske Gruppe, og dette forslag fuldender sættet i forlængelse af passagerrettigheder inden for fly- og jernbanetransport.

Det er vigtigt, at vi alle husker, at brugerne af transport er de vigtigste parter – et faktum, der ofte glemmes af visse transportvirksomheder. Nu får vi for første gang et sæt grundlæggende regler for bus- og færgepassagerer, der sikrer erstatningsansvar for aflysninger og forsinkelser, mistet eller beskadiget bagage samt død i ulykkestilfælde.

Endnu vigtigere er det måske, at vi får en serie af grundlæggende regler for bevægelseshæmmede og mennesker med særlige behov, som vil sætte en stopper for den offerrolle, som disse mennesker i mange år ofte er blevet pålagt af transportvirksomhederne. Transportvirksomhederne vil ikke længere kunne nægte bevægelseshæmmede adgang til deres køretøjer. Bevægelseshæmmede vil ikke længere have færre rettigheder end mennesker med fuld førlighed. Bevægelseshæmmede vil ikke længere blive udelukket fra offentlig transport.

Hvem har sikret det? Ikke et nationalt eller regionalt parlament, men Europa-Parlamentet. Det er Europa-Parlamentet, der har sat transportbrugerne øverst på transportdagsordenen. Det er Europa-Parlamentet, der sætter mennesket først, og det er noget, som vi i Den Socialdemokratiske Gruppe er stærke fortalere for.

Francesco Ferrari (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil takke ordføreren og kommissæren for det arbejde, de har udført. Betænkningen giver en meget afbalanceret afklaring af passagerernes rettigheder i forbindelse med alle transportformer, herunder bustransport, og omhandler klart

alle relevante områder. Der er fokus på handicappede og bevægelseshæmmede. Som hr. Gabriele Albertinis betænkning viser, skal vi kunne levere tjenester, der tager højde for disse menneskers forskelligartede behov.

Alle forhold vedrørende denne transportform – refusioner, compensation, passagerinformation, strengt erstatningsansvar og klager – er omhandlet på en klar måde. Både jeg og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa har samarbejdet ivrigt med ordføreren for at opnå en så klar tekst som muligt, som tager hensyn til både passagerernes interesser og kravene for de virksomheder, som administrerer og leverer disse tjenester, og som har brug for tilstrækkelig tid til at overholde reglerne. Jeg håber derfor, at denne tekst vil blive vedtaget under afstemningen i morgen.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Tjenesteydelsesvirksomheder eksisterer for brugerne af disse tjenesteydelser og ikke primært for tjenesteyderne selv. På den baggrund er det vigtigt, at vi fastlægger relevante regler for brugerne af alle transportformer og sikrer, at de tjenester, de bruger, er af passende kvalitet. I den sammenhæng – og her refererer jeg blot til noget, der nævnes igen og igen – er det meget vigtigt, at vi især tager fat om de bevægelseshæmmedes rettigheder. Som jeg ser det, er ét emne nu næsten i konstant bevægelse i denne forbindelse. Det er bestemt ikke kun handicappede, der er bevægelseshæmmede. Forældre – voksne med små børn – har også brug for støtte fra vores regler for alle transportformer. Jeg håber, at dette igen vil vinde tilslutning i den ene eller den anden form.

Mit andet punkt er, at selv de bedste regler og foranstaltninger er ubrugelige, hvis oplysninger om dem skjules i den berørte transportvirksomheds fjerneste hjørner. Oplysninger om passagerrettigheder skal placeres lige ved billetsalget eller om bord på busser, fly og lignende transportmidler.

Mit tredje og sidste punkt er, at vi begyndte at fastlægge regler om flypassagerers rettigheder af hensyn til passagererne, men vi var for vage. Luftfartsselskabernes fremgangsmåde, navnlig i forbindelse med forsinkelser, hvor de annoncerer, at det forrige fly var forsinket, og at det næste derfor også er forsinket, kan ikke længere accepteres. Vi burde på daværende tidspunkt have løst problemet med høje kompensationer, så vi havde opnået samme resultat som i forbindelse med boardingafvisning. Dette resultat har vi desværre ikke opnået. Det er ikke force majeure, når et fly aflyses, fordi det er halvtomt. Der er mange opgaver for den nye Kommission i denne henseende. Hvis næstformanden fortsætter med at arbejde på denne sag i den næste Kommission, opfordrer jeg til, at der gennemføres en revision af flypassagerernes rettigheder. Det er særdeles påtrængende.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Hr. formand, kommissær Tajani! Jeg vil først lykønske hr. Michel Teychenné med kvaliteten af hans betænkning. I forbindelse med den søfartspakke, der i morgen vedtages på et område, som jeg var ordfører for i De Europæiske Socialdemokraters Gruppe, om krav til flagstater og om passagertransportører sagde jeg, at mennesker skal komme først i EU. I EU er det også afgørende, at passagerer kommer først.

Teychenné-betænkningen fortjener også min fulde støtte, fordi den styrker lovgivningsrammen for både buspassagerer og passagerer på et område, der står mit hjerte nært, nemlig passagerer på sørejser og rejser på indre vandveje. Den sikrer navnlig en compensation på 25 % af billetprisen i tilfælde af forsinkelser på mellem en time og to timer, 50 % i tilfælde af forsinkelser på to timer eller mere og 100 %, hvis transportøren ikke tilbyder alternativ transport eller information.

Jeg understreger, at denne compensation i tilfælde af aflysning eller store forsinkelser i afrejsetidspunkterne skal udbetales senest en måned efter passagerens anmodning. Hvad angår bustransport, anerkender denne betænkning behovet for yderligere foranstaltninger for handicappede og bevægelseshæmmede. Alle passagerer vil nu få ret til refusion af den aktuelle billetpris i tilfælde af aflysning, overbooking eller store forsinkelser på mindst to timer.

Jeg fremsatte et ændringsforslag om behovet for, at denne lovgivningsramme også skulle gælde i regionerne i den yderste periferi. Jeg er sikker på, at lovgivning af denne kvalitet ikke kan betvivles af nogen og vil blive værdsat af alle europæiske borgere, herunder borgere i afsidesliggende regioner, som f.eks. Azorerne, Madeira, De Kanariske Øer og de oversøiske franske departementer.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Hr. formand! Søtransport er underlagt en række internationale konventioner, som strengt skal overholdes. Det er dog afgørende, at der på fællesskabsplan fastlægges et sæt minimumsregler inden for disse følsomme områder, navnlig med hensyn til overvågning af gennemførelsen af lovgivningen. Derfor er indførelsen af en uafhængig klageordning og etableringen af en tilsynsmyndighed en klar fordel for passagerer i forhold til transportoperatørerne.

Vi skal efter min mening finde en balance mellem passagerrettigheder og transportoperatørernes forpligtelser, fordi ingen af grupperne bør kunne sænke den langsigtede udvikling af sektoren for sørejser eller rejser på indre vandveje. Vi skal også tage hensyn til de typiske forhold, hvorunder transportvirksomheder arbejder i Europas forskellige kystregioner, da de kan være underlagt specifikke forhold, som faktisk begrænser muligheden for at fastlægge fælles regler.

Med hensyn til sikkerhed i søfartssektoren generelt vil jeg nævne nogle nylige tilfælde af sørøveri i Adenbugten. Genopblomstringen af sådanne handlinger er foruroligende, især når det går ud over europæiske borgere som i de senere uger, herunder fem rumænere.

Jeg vil benytte denne lejlighed til at opfordre Kommissionen og Rådet til at gøre alt, hvad der er muligt for at styrke EU's samarbejde med andre lande på Afrikas Horn for at forhindre sørøveri og gøre transitrejser i regionen sikrere.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. næstformand for Kommissionen! Vi er i dag i den særdeles heldige position, at passagerers rettigheder med Parlamentets beslutning også beskyttes inden for sektorer, som indtil videre ikke har været omfattet.

Vi er stolte af, at der findes brochurer i lufthavne og på jernbanestationer, som beskriver de beslutninger, som EU har truffet for at beskytte passagerernes rettigheder. Hvis det samme sker inden for de to øvrige sektorer, vil de europæiske borgere indse, at EU i sandhed kan bruges til at give dem bedre levestandarder og sikre rejser.

Vi skal dog huske, at den beskyttelse, som lovgivningen sikrer, ikke er den samme som den, borgerne faktisk oplever, som vi indtil videre har set det i forbindelse med dens anvendelse inden for fly- og jernbanetransport. Alle, der bruger disse transportformer, medlemmerne af Parlamentet og jeg personligt, som rejser mellem tre forskellige grænser, kan fortælle, at den ikke anvendes effektivt. Derfor talte Kommissionen med rette om et første skridt, der skal forbedres, primært med hensyn til effektiviteten af bidraget fra de største foretagender, der er ansvarlige for at tildele rettigheder til passagerer.

Vi bør ikke fordømme små virksomheder, når de har problemer med at levere transporttjenester. Jeg henviser her til cabotage, som jeg ved andre lejligheder har forespurgt kommissæren om. Hvis de ikke beslutter sig for cabotagelinjen, hvordan kan de så påtage sig en sådan tjeneste, når de også skal tage hensyn til passagerernes rettigheder? Vi skal derfor give borgerne mulighed for at udnytte den primære ret til transport og derefter give dem yderligere fordele i form af passagerkompensation i tilfælde af forsinkelse. Så først tjenesten og derefter kompensation for forsinkede tjenester.

Jeg er sikker på, at Europa bevæger sig mod en bedre fremtid. Det er konklusionen.

Christian Rovsing (PPE-DE). – (DA) Hr. formand! Hvis man prøver at foretage en vurdering af, hvorledes befolkningen opfatter et handicap, når man skal holde ferie, så vil man i dag opleve, at handicappede søger til USA, fordi der er en meget bedre lovgivning, meget bedre regler, og derfor bliver de langt bedre behandlet i USA. Det er ikke Europa, de søger til, vore egne folk. Vore egne europæere går ikke til Europa på ferie, hvis de er handicappede. De går til USA. Og det synes jeg er et klart tegn på, at det, som vi arbejder med her, er umådeligt vigtigt på en lang række punkter – også i rent turistmæssig henseende.

Pavel Svoboda, formand for Rådet. – (CS) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Forløbet af forhandlingen indtil videre betyder, at jeg ikke har brug for de fem minutter, jeg har fået tildelt, hvilket helt sikkert er godt nyt. Jeg konstaterer med glæde, at vores interesser er sammenfaldende, hvad angår spørgsmålet om at beskytte passagerernes rettigheder og fremtiden for denne sektor. Vi ser frem til et tæt samarbejde med Parlamentet, som vil sætte os i stand til at opnå en endelig beslutning, som igen vil vise de fordele, som EU kan sikre på området for passagerrettigheder.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand, hr. Svoboda, mine damer og herrer! De borgere, der følger denne forhandling om passagerrettigheder og de nye love, som vi forhåbentlig vedtager med henblik på at styrke det system af frihed, der kendetegner EU, vil i dag indse, at Kommissionen, Rådet og Parlamentet og deres respektive medarbejdere ikke er elfenbenstårne, hvor man drøfter problemer, som ikke vedrører borgerne, eller som invaderer deres liv på en negativ måde, men institutioner, som tænker på borgernes interesser, søger at forsvare deres interesser og beskytter, hvilket jeg vil understrege, deres grundlæggende frihedsrettigheder: Ingen mennesker er frie, medmindre de frit kan bevæge sig fra den ene del af EU til den anden.

Det er grunden til, at jeg understregede, at et af mine prioriterede områder i min embedsperiode som kommissær med ansvar for transport ville være at beskytte passagerernes rettigheder, da jeg anmodede om Deres tillid, da min udnævnelse skulle bekræftes. Vi har efter min mening i dag sendt et positivt signal. Vi har tydeligt vist, at der kan gøres fremskridt, og at de europæiske institutioner er tæt på borgerne og er på deres side.

Som det er fremgået af forhandlingen, er der ingen væsentlig uenighed mellem medlemmerne af de forskellige politiske grupper. Alle har i enighed med Kommissionen og Rådet understreget et ønske om, som næstformand Kratsa-Tsagaropoulou sagde, at opbygge et Europa af borgere.

Derfor tillægger jeg det centrale skridt, vi tager i dag og vil tage under afstemningen i morgen, stor betydning. Så komplicerede emner som disse med komplekse transportsystemer og forskellige bestemmelser fra land til land kræver naturligvis en tilbundsgående tilgang og kompromiser på visse områder. Hver eneste regel, der vedtages, er resultatet af et kompromis, der tager hensyn til forskellige interesser.

Jeg vil dog på nuværende tidspunkt sige, at vi først og fremmest skal tage hensyn til almenhedens interesse, dvs. beskytte borgernes frihed og passagerernes frihed inden for alle eksisterende transportformer, fordi det ikke er konsekvent kun at beskytte passagerer, der rejser med fly eller tog, og ikke passagerer, der rejser med skib eller bus. Der kan naturligvis, lad mig gentage det, være forskellige holdninger, og der er forskellige holdninger mellem Kommissionen, Rådet og visse medlemmer af Parlamentet, hvad angår forordningen om sørejser. Nogle foretrækker separat lovgivning for flod- og søtransport.

Kommissionen har bekræftet sin holdning. Vi bør efter min mening have én forordning, men det er egentlig slet ikke vigtigt. Det vigtige er i dag, at vi holder fast ved den gode nyhed om Parlamentets, Kommissionens og Rådets politiske vilje til at garantere passagerers rettigheder, navnlig bevægelseshæmmedes rettigheder. Det glædede mig at høre, at det ikke blot er et spørgsmål om rettigheder og frem for alt frihed til handicappede. Ved at give millioner af bevægelseshæmmede passagerer mulighed for at bevæge sig frit i EU giver vi også disse mennesker mulighed for at bidrage til EU's vækst, da disse millioner af menneskers bevægelighed skaber velfærd, udvikler transportvirksomhederne og skaber mulighed for turisme alle mulige steder.

Derfor er jeg glad, og jeg vil takke de to ordførere, Rådet og naturligvis Kommissionens medarbejdere, som jeg altid takker, fordi de sætter mig i stand til at fremlægge forslag for Parlamentet og Rådet.

Dette er en særlig varm tak, fordi jeg mener, at de europæiske institutioner i dag som helhed viser, at de er meget opmærksomme på de 500 mio. europæiske borgere, der nogle gange kan have mistro til dem. Alle, der har fulgt dagens forhandling, vil efter min mening skifte mening og få tillid til de europæiske institutioner, som søger at komme borgerne stadig nærmere.

FORSÆDE: Manuel Antonio DOS SANTOS

Næstformand

Michel Teychenné, *ordfører*. – (FR) Hr. formand! Jeg vil først henvise til ændringsforslagene fra hr. Georg Jarzembowski, der netop har fortalt os, at vi skal være rimelige – det vigtige ved denne tekst er efter min mening faktisk, at den er rimelig.

Er det rimeligt at ville afskaffe transportvirksomhedernes forpligtelse til at uddanne medarbejdere, der er i kontakt med bevægelseshæmmede?

Er det rimeligt at ville afskaffe kompensation for mistet udstyr, navnlig kørestole til bevægelseshæmmede?

Er det rimeligt – som hr. Reinhard Rack, der var her lige før, påpegede, og jeg takker for hans tale – at undgå at godtgøre passagerer, en praksis, der benyttes alle andre steder, navnlig i USA, især hvis afgange er blevet aflyst, og der ikke tilbydes information eller alternativ?

Disse elementer af Deres ændringsforslag forekommer mig derfor ikke rimelige, og det var vigtigt for mig at sige det.

Hvad angår resten, er der efter min mening enighed. Det fremgik tydeligt af alle forhandlingerne. Jeg vil takke Kommissionen, Rådet og mine kolleger, som har arbejdet med disse spørgsmål på fremragende vis, fordi vi erkendte, at det drejede sig om et ekstremt vigtigt problem for Europas borgere.

Jeg mener derfor, at vi i morgen – og her appellerer jeg til Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater: Deres ændringsforslag er ikke rimelige – skal stemme for denne

tekst, og at vi skal udsende et stærkt signal på et tidspunkt, hvor europæerne nogle gange har mistro til Europa. Som hr. Antonio Tajani sagde, skal vi sende et stærkt budskab til disse 500 mio. borgere og fortælle dem, at der tages hensyn til deres behov som europæere. Det var, hvad jeg ville sige.

Gabriele Albertini, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter at have lyttet nøje til forhandlingen samt hr. Svoboda, hr. Tajani og mine kolleger har jeg endnu mere grund til at takke for den hjælp og værdifulde rådgivning, jeg har modtaget her i Parlamentet.

Jeg har ikke tid til at analysere og kommentere de enkelte forslag og aspekter af en så vidtrækkende forhandling. I stedet skal jeg opsummere på de få sekunder, der er tilbage af min taletid. Jeg vil bruge to adjektiver til at indramme og samle Deres overvejelser og forslag. Så vidt det kan forventes med en så kompleks forordning, har De vurderet, at det udførte arbejde er rimeligt.

Denne forordning tager højde for målene om at udvide passagerrettigheder og yde samme vilkår for beskyttelse ved alle transportformer, samtidig med at der tages hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for en række mindre transportvirksomheder, der har vanskeligt ved at tilpasse sig de skærpede krav i en tid præget af økonomisk krise – derfor er mit første adjektiv "rimeligt".

Så er der idéen om perfektibilitet eller muligheden for forbedring, der omtales af medlemmer, som – om end de har sympati for de omstændigheder, vi har tilpasset os – ønsker at udvide anvendelsesområdet for rettigheder yderligere, så de omfatter transport i byer og beskytter bevægelseshæmmede passagerer. Vi er derfor på vej mod perfektion. Menneskelige anliggender skal stadig perfektioneres, og denne forordning, som er "rimelig" og efter min mening veludformet er også "perfektibel".

Ordføreren nægter ikke medlemsstaterne muligheden for at udvide ordningen til at omfatte transport i byer, og den er allerede obligatorisk for regional transport. Anvendelsesområdet er allerede skitseret og nærmer sig ofte området for grænseoverskridende eller nationale rejser. Det samme gælder naturligvis for de anvendte teknologier og anvendelsen af ordningen for handicappede.

Endelig vil jeg igen takke Dem, og jeg håber, at dagens arbejde ikke er slutningen på historien, men at vi kan opfylde endnu større mål.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Daniel Strož (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) I forbindelse med betænkningen om passagerers rettigheder på rejser vil jeg påpege et forhold, der ikke vedrører beskyttelsen af forbrugernes interesser, men en overtrædelse af princippet om fri bevægelighed for personer inden for Schengenzonen. Det vedrører specifikt bevægeligheden for personer over den tjekkisk-tyske grænse. Tjekkiske borgere klager stadig oftere – både til mig og til de regionale og lokale myndighedsrepræsentanter i den tjekkisk-tyske grænseregion – over chikane fra det tyske politi, når de krydser den tjekkisk-tyske grænse enten i grupper eller i private køretøjer. Borgerne klager over, at de uden grund stoppes af civilklædt politi, kontrolleres og endda forhøres om hensigten og formålet med deres rejse til Tyskland. Det tyske politis adfærd er intet mindre end chikane og er i direkte strid med princippet om fri bevægelighed for personer i EU. Jeg vil understrege, at sådanne tilfælde bliver hyppigere og hyppigere, og jeg opfordrer indtrængende EU's myndigheder til at sætte en stopper for denne uacceptable situation.

(Mødet udsat kl. 18.15 inden spørgetiden og genoptaget kl. 18.30)

FORSÆDE: Manuel Antonio DOS SANTOS

Næstformand

14. Spørgetid (spørgsmål til Kommissionen)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0227/2009).

Vi behandler en række spørgsmål til Kommissionen.

Første del

Formanden. – Spørgsmål nr. 28 af **Sarah Ludford** (H-0142/09)

Om: E-handel

Hvilke yderligere foranstaltninger har Kommissionen iværksat for at sikre en fuldstændig afskaffelse af hindringer for forbrugerne, som skyldes deres bopælsland eller det land, hvor deres betalingskort er registreret, og som forhindrer dem i at få adgang til de bedste priser og det bedste udbud af varer og tjenesteydelser, som sælges overalt i EU, f.eks. overførsel af musik, bestilling af tog- og flybilletter, dvd'er og computerspil, især dem der sælges over nettet?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen er til fulde bekendt med de vanskeligheder, som forbrugere, der afvises adgang til websteder eller forskelsbehandles på geografisk grundlag, står over for, når de forsøger at foretage indkøb på internettet. Jeg kan forsikre Dem om, at bekæmpelse af geografisk markedssegmentering, uanset om det skyldes statslige foranstaltninger eller private parter handlinger, er en høj prioritet i vores politik vedrørende det indre marked. Fremgangsmåder som dem, der nævnes af det ærede medlem i spørgsmålet, fratager de europæiske borgere de rettigheder og muligheder, som det indre marked giver. De er fuldstændig i strid med friheden til at modtage tjenesteydelser på tværs af grænser, som er et grundlæggende modstykke til friheden til at levere tjenesteydelser, som er omhandlet i EF-traktaten. Med tjenesteydelsesdirektivet har vi nu et effektivt redskab til i betydelig grad at afhjælpe problemerne for de forbrugere, der forskelsbehandles, når de køber varer og tjenesteydelser på tværs af grænserne, herunder på internettet.

For første gang i lovgivningen om det indre marked kræver tjenesteydelsesdirektivet, at medlemsstaterne standser forskelsbehandling på grundlag af forbrugernes nationalitet eller opholdssted fra virksomhedernes side. Som De ved, skal tjenesteydelsesdirektivet gennemføres inden udgangen af december i år, og når bestemmelsen om forbud mod forskelsbehandling er gennemført i de nationale lovgivninger, vil fremgangsmåder som dem, der nævnes i det ærede medlems spørgsmål, være ulovlige. Den eneste undtagelse til denne regel er de tilfælde, hvor virksomheder kan påvise, at forskelsbehandlingen af visse kategorier af forbrugere er direkte begrundet i objektive faktorer og derfor ikke udgør forskelsbehandling. Kommissionen samarbejder i øjeblikket med medlemsstaterne med henblik på at sikre, at tjenesteydelsesdirektivets artikel 20 gennemføres til tiden og håndhæves effektivt af de nationale myndigheder og domstole.

Kommissionen offentliggjorde desuden den 5. marts en rapport med fokus på de grænseoverskridende aspekter af e-handel. Dette arbejdsdokument om grænseoverskridende e-handel er et initiativ fra min kollega, kommissær Meglena Kuneva. Rapporten viser, at e-handel generelt udvikler sig godt i EU, mens grænseoverskridende e-handel halter bagefter. Handel på internettet repræsenterer et stort potentiale for grænseoverskridende handel. Dette potentiale for grænseoverskridende handel realiseres dog ikke på grund af praktiske og lovgivningsmæssige hindringer, der rammer både forbrugere og virksomheder. Resultatet er et fragmenteret indre marked for e-handel. Det er blevet konstateret og er omfattet af den løbende markedsovervågningsaktion, som Kommissionen har iværksat for at undersøge antallet af forsyningskæder for bestemte detailmarkeder. Dette arbejde vil sætte Kommissionen i stand til at uddybe sin analyse af detailsektoren med henblik på at kortlægge fremgangsmåder, der fordrejer forholdet mellem leverandører og detailhandlende og mellem detailhandlende og forbrugere, og vurdere behovet for yderligere reformer af de relevante nationale eller europæiske bestemmelser. Denne aktion omfatter fem specifikke sektorer, herunder varer til fritid, som f.eks. musik og bøger, der sælges online og offline, og vil efter planen udmønte sig i en meddelelse fra Kommissionen i efteråret 2009. Effektiv og eftertrykkelig gennemførelse af tjenesteydelsesdirektivets artikel 20 vil sammen med den undersøgelse af yderligere uløste problemer, der er et led i markedsovervågningsaktionen, give os en omfattende løsning på problemerne eller hindringerne i forbindelse med e-handel, som er til skade for tjenestemodtagerne generelt og forbrugerne i særdeleshed.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Hr. formand! Dette er et alvorligt problem for borgernes Europa, navnlig i en tid med økonomisk afmatning. Alle ønsker og fortjener de bedste tilbud på markedet, uanset om de bor i Lissabon eller London. Er det ikke en skændsel, at forbrugerne – 50 år efter etableringen af det indre marked – på webstedet for Renfe, det spanske jernbaneselskab, skal betale 60 % mere på den engelsksprogede version end på den spansksprogede version, som det rapporteres i det britiske forbrugerråds tidsskrift "Which"? Det handler bestemt ikke kun om lovgivningsmæssige forskelle. Vil Kommissionen også slå ned på simpel udnyttelse?

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er på baggrund af mit kendskab til de grundlæggende principper enig med Baroness Ludford i, at en sådan forskelsbehandling kan finde sted 50 år efter etableringen af Fællesskabet. Men hovedårsagen til fremlæggelsen af tjenesteydelsesdirektivet var erkendelsen af, at vi ikke havde opnået de samme resultater på tjenesteydelsesområdet, som vi havde på

området for varer. Når tjenesteydelsesdirektivet er blevet gennemført ved udgangen af dette år, skal enhver forskelsbehandling, som f.eks. den, Baroness Ludford nævner, være direkte begrundet i objektive faktorer i henhold til artikel 20.

Uden at gå i detaljer med den sag, hun nævnte, fordi det er en transportsag, som min kollega, hr. Antonio Tajani, bedre kan tage sig af, kan forskelsbehandling kun begrundes i den objektive faktor, at der påløber yderligere omkostninger. Det ville være en objektiv måde at se på det. Hvis De f.eks. bestiller noget på internettet, som skal leveres til Dem i Dublin fra Strasbourg, vil der naturligvis påløbe yderligere porto- og emballageomkostninger osv. Det kan være en objektiv begrundelse for at sige, at prisforskellen er det ene eller det andet. Men en virksomhed må ikke forskelsbehandle på noget andet grundlag. Når tjenesteydelsesdirektivet er gennemført, vil der forhåbentlig være færre af disse særlige tilfælde.

I øjeblikket skal De på transportområdet huske, at transport er fritaget fra tjenesteydelsesdirektivet. Min kollega, hr. Antonio Tajani, og hans medarbejdere overvejer dog særlige initiativer på dette område også.

Formanden. – Spørgsmål nr. 29 af **Claude Moraes** (H-0149/09)

Om: EU's Alzheimerstrategi

I februar bekendtgjorde Det Forenede Kongerige den nationale dementiastrategi, som skal skaffe investeringer til et netværk af hukommelsesklinikker, forbedre støtten til mennesker, der er berørt af denne tilstand, og igangsætte større offentlige informationskampagner. Herudover vedtog Parlamentet i Strasbourg den 5. februar den skriftlige erklæring 0080/2008 – P6_TA(2009)0081, hvori man opfordrer til at anerkende Alzheimers som en europæisk folkesundhedsprioritet.

Hvilke initiativer planlægger Kommissionen på dette område, for så vidt angår forskning, forebyggelse og offentlige oplysningskampagner?

Vil Kommissionen overveje at udarbejde en europæisk Alzheimerstrategi på linje med den britiske, især i betragtning af henstillinger fra "European Collaboration on Dementia Project", som allerede er blevet forelagt Kommissionen?

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Alzheimers sygdom er udpeget som et prioriteret område i Kommissionens lovgivnings- og arbejdsprogram for 2009 i overensstemmelse med Rådets konklusioner om Alzheimers, der blev vedtaget under det franske formandskab, og Kommissionen planlægger en meddelelse om Alzheimers sygdom og andre demenssygdomme, som efter planen vedtages senere i år.

For at stimulere koordineret effektiv forskning på området forventes det endvidere, at meddelelsen vil blive vedtaget parallelt med et forslag til Rådets henstilling om fælles programmering af forskningen i neurodegenerative sygdomme, herunder Alzheimers sygdom. Dette er i forlængelse af meddelelsen om fælles programmering af forskningsindsatsen, som blev vedtaget den 15. juli 2008.

Hvad angår Alzheimers sygdom er der behov for nøjagtige data, der kun kan indsamles på EU-niveau, så sundhedstjenesterne kan planlægges og tilpasses på medlemsstatsniveau. Indtil videre har "European Collaboration on Dementia Project" leveret nøjagtige, kvalitative og kvantitative data og analyser af byrden som følge af Alzheimers sygdom i EU, som er blevet offentliggjort af "Alzheimer Europe" i årbogen "Dementia in Europe". Dette projekt blev dog afsluttet ved udgangen af 2008, og der er nu behov for at vurdere mulighederne for at videreføre dette arbejde.

Den åbne koordineringsmetode på socialområdet giver EU's medlemsstater en ramme, hvori de kan reformere deres sociale sikringsordninger på grundlag af udveksling af politikker og erfaringer. Inden for rammerne af den åbne koordineringsmetode kortlægger medlemsstaterne fælles udfordringer og aftaler fælles mål for universel adgang, kvalitet og bæredygtighed på området for sundhedspleje og langvarig pleje.

I nationale strategiske rapporter beskriver medlemsstaterne, hvordan de vil udvikle deres politikker med henblik på at opfylde de fælles mål. EU støtter medlemsstaternes foranstaltninger med henblik på at løse de fælles udfordringer og mål gennem den åbne koordineringsmetode ved at fremme dialogen om erfaringer og udvekslingen af god praksis inden for sundhedspleje og langvarig pleje.

EU støtter også udviklingen af innovativ god praksis gennem de europæiske finansieringsprogrammer. Udvekslingen kan finde sted gennem "peer reviews", hvor et begrænset antal deltagere fokuserer på et bestemt tema, eller gennem konferencer med bredere drøftelser.

I overensstemmelse med tilkendegivelser i de nationale strategiske rapporter for 2008 og syntesen for den fælles rapport for 2009 vil der blive afholdt en specifik peer review i Frankrig i næste måned med titlen "Alzheimer's disease and other related diseases: How to cope with crisis situations or caring in the patient's home" (Alzheimers sygdom og andre relaterede sygdomme: Håndtering af krisesituationer og pleje i patientens hjem). Den vil blive efterfulgt af en konference i september under det svenske formandskab med titlen "Healthy and dignified ageing" (Sund og værdig aldring), som omfatter en workshop om koordinering af pleje af personer, der lider af Alzheimers sygdom og andre former for demens.

Kommissionens tjenestegrene overvejer desuden endnu en konference, som muligvis vil blive afholdt i midten af 2010, hvis konkrete indhold vil afhænge af resultaterne af arrangementerne i 2009 og andre kilder. Kommissionens handlingsplan vedrørende handicap for 2003-2010 indeholder desuden foranstaltninger, der også er relevante for mennesker med Alzheimers, f.eks. fremme af muligheden for et uafhængigt liv, støtte- og plejetjenester af høj kvalitet, adgang til almindelige varer og tjenester og hjælpesystemer.

Da aldringen af Europas befolkning kan forventes at føre til en stigning i antallet af ældre med alvorlige handicap og i behovet for langvarig pleje, er dette område blandt de prioriterede områder i forbindelse med opfølgningen af den nuværende handlingsplan vedrørende handicap.

Kommissionen arbejder også gennem gruppen på højt plan vedrørende handicap sammen med medlemsstaterne for at overvåge gennemførelsen af FN's konvention om handicappedes rettigheder, som Kommissionen og alle medlemsstater har underskrevet. Denne konvention omhandler en lang række politiske målsætninger, som er relevante for mennesker med Alzheimers, herunder adgang, mulighederne for et uafhængigt liv, rehabilitering, social deltagelse og social sikring, og gennemføres på nationalt plan og EU-plan.

Claude Moraes (PSE). – (EN) Hr. formand, hr. kommissær! Der er mere end seks millioner europæiske borgere, der lider af demens, og mange flere millioner europæere, der skal tage sig af dem eller berøres af denne alvorlige sygdom, og derfor glæder jeg mig meget over Kommissionens beslutning om at gøre dette til en folkesundhedsprioritet. Det var et udførligt svar.

Når De drøfter handlingsplanen vedrørende handicap, vil jeg dog foreslå, at De som kommissær husker, at effekten af Alzheimers går på tværs af handicap, området for aldring og folkesundhed, fastholder en omfattende strategi, som ikke kun udpeger Alzheimers, men også alle de relaterede aspekter, og fastholder Deres prioritering. Dette er en folkesundhedsmæssig nødsituation for en aldrende befolkning. Men tak for det udførlige svar.

Androulla Vassiliou, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan forstå, at det ærede medlem er tilfreds med mit udførlige svar. Hvad angår denne handlingsplan vedrørende handicap, er det naturligvis et bredere område, men den indeholder visse aspekter, der er specifikke for Alzheimers sygdom, og som vil blive omhandlet af vores indsats på dette område.

Formanden. – Spørgsmål nr. 30 af **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0163/09)

Om: Truende økonomisk afmatning i Sydøsteuropa og virkningerne for den europæiske økonomi

Nylige analyser fra internationale kreditinstitutter og kreditvurderingsagenturer forudser en betydelig økonomisk afmatning i Sydøsteuropa, idet de især påpeger, at forbrugere og virksomheder ikke er i stand til at tilbagebetale deres lån. En sådan økonomisk afmatning kan også have yderst alvorlige følger for økonomien i Den Europæiske Unions medlemsstater på grund af de betragtelige investeringer, som vesteuropæiske virksomheder og banker har gjort i området.

Finder Kommissionen det formålstjenligt at træffe foranstaltninger til understøttelse af bankerne i de sydøsteuropæiske lande inden for rammerne af de nationale handlingsplaner som led i den europæiske naboskabspolitik i samarbejde med disse lande og eventuelt med Den Europæiske Investeringsbank? Hvordan agter Kommissionen at udnytte de muligheder, der ligger i de forhåndenværende finansieringsmidler, såsom instrumentet til førtiltrædelsesbistand (IPA) og det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument (ENPI), med henblik på at få gang i de lokale økonomier og afværge en eventuel afmatning?

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Spørgsmålet omhandler Kommissionens syn på eventuel europæisk økonomisk og finansiel støtte til lande i Øst- og Sydøsteuropa, som er hårdt ramt af den globale økonomiske krise. Jeg svarer på vegne af min kollega, kommissær Almunia.

Den bratte økonomiske afmatning i en række lande i denne region kan bestemt have negativ indvirkning på økonomierne i de samme EU-medlemsstater, navnlig de medlemsstater, hvis kommercielle banker har ydet betydelige lån til virksomheder og private i landene i regionen – ofte gennem lokale afdelinger.

Det skal først bemærkes, at de økonomiske og finansielle betingelser varierer betydeligt mellem disse lande. Kommissionens reaktion på krisen kan derfor ikke formuleres globalt, men skal baseres på situationen i hvert enkelt land.

Hvad angår kandidatlande og potentielle kandidatlande i Sydøsteuropa, er der afsat store beløb til teknisk bistand til støtte for strukturreformer og opbygning af institutioner for perioden 2007-2013 – 9,1 mia. EUR, som De ved, under fortiltrædelsesinstrumentet. Kommissionen gennemfører også en krisepakke på 150 mio. EUR, som finansieres under dette instrument, og som på kort sigt har til formål at sikre et beløb på 500 mio. EUR i lån fra internationale finansielle institutioner. Pakken omfatter foranstaltninger, der varierer fra ydelse af mikrokreditter og finansiering til små og mellemstore virksomheder til energieffektivitet og specifik teknisk bistand til overvågning af den finansielle sektor og finansiell regulering.

For yderligere at støtte realøkonomien har Kommissionen, EIB, EBRD og Europarådets Udviklingsbank i fællesskab udviklet et infrastrukturinitiativ, der leverer teknisk bistand og samfinansiering til prioriterede infrastrukturinvesteringer inden for transport-, energi-, miljø- og socialsektoren. Initiativet er blevet skubbet frem, og gennemførelsen indledes nu. Dette er det første skridt hen imod en investeringsramme for Vestbalkan, som også kommer til at omfatte investeringer i andre socioøkonomiske sektorer, f.eks. små og mellemstore virksomheder og energieffektivitet.

I de lande i Østeuropa, som er omfattet af den europæiske naboskabspolitik – Ukraine, Belarus, Moldova og de tre lande i Kaukasus – er EU-instrumenterne til håndtering af den finansielle sektors behov mere begrænsede. EU yder dog også her betydelig teknisk bistand gennem de nationale og regionale programmer under det europæiske naboskabs- og partnerskabsinstrument til støtte for de fælles handlingsplaner under den europæiske naboskabspolitik. For yderligere at hjælpe realøkonomien er naboskabsinvesteringsfaciliteten blevet udformet med henblik på at samle bevillinger fra ENPI-programmerne og EU's medlemsstater og lån fra europæiske offentlige finansielle institutioner. Dette instrument har ydet 71 mio. EUR i bevillinger i 2008 til støtte for store infrastrukturprojekter til en værdi af ca. 2,74 mia. EUR.

Jeg vil nu sige et par ord om støtten til de kommercielle banker i regionen, som ydes af specialiserede finansielle institutioner. Her er EBRD mest aktiv og mobiliserer hele sin række af instrumenter, herunder egenkapitallån og kortfristede lån. EIB har ikke mandat til at deltage i direkte bankkapitalisering i denne region, og dens aktivitet er begrænset til sektorerne for transport, telekommunikation, energi og miljøinfrastruktur. Mandatet omfatter ikke små og mellemstore virksomheder. En stor del af den finansielle støtte til økonomierne i regionen leveres af Bretton Woods-institutionerne, navnlig Den Internationale Valutafond. Den Internationale Valutafond stiller store finansieringsbeløb til rådighed for omfattende stabiliseringsprogrammer. Kommissionen mener, at Den Internationale Valutafond spiller en vigtig rolle i bekæmpelsen af konsekvenserne af krisen.

Endelig har en række fortiltrædelses- og naboskabslande anmodet om makroøkonomisk bistand fra EU. Kommissionen undersøger i øjeblikket, hvordan vi bedst kan støtte disse lande, der også har indgået aftale om et stabiliseringsprogram med Den Internationale Valutafond.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Tak for Deres oplysninger.

Jeg vil også gerne spørge Dem, om De mener, at disse bevillinger på 71 mio. EUR til vores partnere i Østeuropa er nok? Kommissionens meddelelse om krisen og dens indvirkning på Østeuropa lægger efter min mening ikke tilstrækkelig vægt på dette spørgsmål. Mener De også, at vi skal reducere målsætningerne, midlerne og prioriteterne for fortiltrædelsesbistand, fordi Serbien allerede har anmodet om hjælp til at håndtere påtrængende krav direkte i landets budget?

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Som jeg sagde, da vi drøftede realøkonomien og landene i Østeuropa, er vores finansielle muligheder virkelig begrænsede. Derfor forsøger vi at fremskaffe en så stor del af pengene som muligt fra andre finansielle institutioner. Derfor sagde jeg, at pengene, som faktisk beløber sig til 71 mio. EUR, også har udløst finansieringen af store infrastrukturprojekter, som beløber sig til mere end 2,5 mia. EUR.

Så det ærlige svar er efter min mening, at vi alle har store problemer, og at vi bestemt skal holde øje med, hvad der sker i regionen, fordi vi har meget tætte forbindelser til disse lande, og fordi mange lande har dybe handelsforbindelser med denne region.

Hvad angår muligheden for makrofinansiel bistand, er der mange lande blandt de lande, der kan blive medlem af EU, som er kandidater eller potentielle kandidater, som har anmodet om dette. Det er korrekt, at Serbien har anmodet om det. Montenegro vil højst sandsynligt også anmode om det. Praktisk talt alle lande i den sydlige del af regionen med undtagelse af Rusland og Aserbajdsjan har anmodet om det. Muligheden for makrofinansiel bistand er helt ærligt ganske begrænset, og listen, der anmoder om støtte, er ganske lang.

Det væsentligste instrument – derfor var denne drøftelse i høj grad et af de vigtigste emner på G20-topmødet – skal efter min mening kanaliseres via støtte fra Den Internationale Valutafond. Vi er stærke tilhængere af denne form for aktivitet og en styrket rolle for eller kapitalisering af Den Internationale Valutafond i den retning, fordi dette netop er et globalt problem.

Jeg vil også understrege, at denne makrofinansielle bistand, hvis den skal ydes til et af disse lande, også skal underkastes høringsprocessen via Parlamentet.

Anden del

Formanden. – Spørgsmål nr. 31 af **Gay Mitchell** (H-0131/09)

Om: Statsstøtte til europæiske lande uden for EU

I en tid som denne med økonomisk kaos er det overordentligt vigtigt, at alle lande i Europa har samme spilleregler, og at de ikke behøver at være bekymrede for, at arbejdspladser flytter til lande uden for EU, som yder statsstøtte til skrantende virksomheder. Hvis medlemmer af EØF og EFTA, som f.eks. Schweiz, gives mulighed for at høste fordelene ved øget handel med EU-blokken, er det nødvendigt, at de til gengæld retter sig efter de samme regler vedrørende statsstøtte. De eksisterende procedurer med henblik på skadesløsholdelse ved krænkelse af disse regler er langsomme og besværlige og giver ikke dem, der mister deres job, nogen beskyttelse. Hvorledes agter Kommissionen at stramme op på konkurrenceloven på dette område og sikre hurtige og effektive klagesøgsmål?

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil for det første sige, at det er vigtigt at præcisere, at EFTA-landene, som har undertegnet EØS-aftalen – dvs. Norge, Island og Liechtenstein – er underlagt streng disciplin i forhold til statsstøtte baseret på EU-modellen.

Artikel 61 i EØS-aftalen er nøje modelleret efter artikel 87 i EF-traktaten. EFTA-Tilsynsmyndigheden er ansvarlig for dens gennemførelse. I henhold til protokol 26 til EØS-aftalen har den beføjelser svarende til Kommissionens beføjelser på statsstøtteområdet. Disse lande skal meddele enhver ny statsstøtteforanstaltning til EFTA-Tilsynsmyndigheden og få dens godkendelse, inden den gennemføres. EFTA-Tilsynsmyndigheden kan også undersøge påståede uforenelig statsstøtte, der er ydet af disse EFTA-lande.

Schweiz er en anden sag, fordi det ikke har tiltrådt EØS-aftalen. I forhold til Schweiz er reglerne for statsstøtte fastlagt i aftalen fra 1972 mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund. I henhold til artikel 23 heri er statsstøtte, som påvirker handelen mellem Fællesskabet og Schweiz, og som fordrejer eller truer konkurrencen, uforenelig med aftalen. Proceduremæssigt kan den berørte part i tilfælde af uforenelig støtte henvise sagen til det fælles udvalg, der er nedsat i henhold til aftalen, som så kan træffe beskyttelsesforanstaltninger, hvis den part, der yder støtten, ikke standser den pågældende praksis.

Selv om det er vanskeligere at påberåbe sig retsmidler i schweiziske sager, søger Kommissionen stadig at håndhæve bestemmelserne i frihandelsaftalen fra 1972, når det er muligt og nødvendigt. Den 13. februar 2007 afgjorde den f.eks., at tre schweiziske kantoners skattesystemer var uforenelige med aftalen fra 1972, og den forhandler i øjeblikket med de schweiziske myndigheder for at finde en tilfredsstillende afgørelse på dette problem.

Kommissionen er bekendt med, at bestemmelserne om statsstøtte i de eksisterende handelsaftaler, f.eks. aftalen fra 1972 med Schweiz, trænger til forbedring, og derfor er det i overensstemmelse med konklusionerne i Kommissionens meddelelse fra 2006 "Det globale Europa – i konkurrencen på verdensmarkedet" Kommissionens mål at forsøge at forhandle stærkere regler for statsstøtte og bedre retsmidler, f.eks. anvendelsen af en tvistbilæggelsesordning, i fremtidige handelsaftaler.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for det hjælpsomme svar.

Kommissæren er bekendt med, at jeg taler om en virksomhed kaldet "SR Technics", som er beliggende ved Dublins lufthavn, og som indtil for nylig beskæftigede godt 1 100 medarbejdere. 600 har nu mistet deres job.

Dette var en virksomhed med fremragende industrielle relationer, fremragende kompetencer, en fuld ordrebog og en strålende fremtid. Der er reel tvivl om årsagerne til flytningen af denne virksomhed, og der er mistanke om, at den schweiziske regering eller en af dens arabiske venner har tilført støtte, som har medført, at disse mennesker har mistet deres job i Irland, i EU.

Vil kommissæren undersøge denne sag og bruge alle sine beføjelser til at hjælpe? Det drejer sig om meget rimelige mennesker med stor støtte i lokalsamfundet, som forstår de vanskeligheder, de står overfor – både fra erhvervslivet og offentligheden.

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for Deres spørgsmål, fordi De kan hjælpe os. Vi har nemlig brug for flere oplysninger. Indtil videre har vi ikke modtaget oplysninger om denne sag i helt den form, vi så påtrængende har brug for. Selv om vi har det, er det ikke sikkert, at det vil lykkes, men det er forsøget værd.

For at fastlægge en holdning til eksistensen af statsstøtte, for ikke at nævne dens uforenelighed i henhold til aftalen fra 1972 med Schweiz, skal både tjenesteydelser og fremstilling af eller handel med varer være involveret. Skub til dem, De er tæt på, så de kan give os oplysningerne. Jeg opfordrer endvidere de berørte personer og virksomheder i Irland til at fremsende alle yderligere oplysninger om denne sag til Kommissionens tjenestegrene, så vi kan fastlægge en holdning.

Jeg må tilføje, og det siger jeg åbent og ærligt, at den berørte part i henhold til aftalen fra 1972 kun kan anmode den part, der yder støtten, om at sætte en stopper for foranstaltningen, og at Kommissionen i en afgørelse fra 2007 konkluderede, at disse foranstaltninger udgør statsstøtte, som er uforenelig med aftalen fra 1972 med Schweiz. Efter denne afgørelse gik de schweiziske myndigheder i dialog med Kommissionen for at finde en passende løsning. Det sidste tekniske møde fandt sted den 13. februar 2009.

De schweiziske myndigheder har fremlagt en række konstruktive forslag, f.eks. afskaffelse af skattefratagelse for administrationsselskaber. Særbehandlingen af holdingselskaber og blandede selskaber finder dog stadig sted i vid udstrækning. Derfor er behovet for yderligere drøftelser så stort.

Formanden. – Spørgsmål nr. 32 af **Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk** (H-0165/09)

Om: Diskriminering af de polske skibsværfter i betragtning af Kommissionens nylige godkendelse af offentlig støtte til automobilektoren

Efter at have bevilget femcifrede milliardbeløb i euro som støtte til deres banker har regeringerne i adskillige medlemsstater nu besluttet at støtte automobilektoren. Det Forenede Kongerige, Tyskland, Frankrig og Italien vil støtte denne økonomiske sektor med femcifrede milliardbeløb i euro, og i princippet har Kommissionen godkendt dette forslag uden forbehold, selv om denne fremgangsmåde ubestrideligt udgør en konkurrenceforvridning på dette marked.

Uden at stille spørgsmål ved det berettigede i denne støtte ønskes der en redegørelse for grundene til, at Kommissionen anfægter den statsstøtte, som den polske regering har ydet de polske skibsværfter.

Kommissionens beslutning forårsagede lukningen af to polske skibsværfter og afskedigelsen af titusindvis af ansatte på disse værfter og hos deres underleverandører. Forekommer beslutningen, disse forhold taget i betragtning, ikke diskriminatorisk i forhold til Kommissionens godkendelse af støtte til bilindustrien?

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen vil gerne understrege, at den med hensyn til de polske skibsværfter har benyttet nøjagtig samme regler som for de øvrige tilfælde af omstrukturingsstøtte, og at den behandler Polen på samme måde som enhver anden medlemsstat.

Skibsværfternes vanskeligheder begyndte allerede i 1990'erne, i 1990 for at være præcis, længe inden Polens tiltrædelse til EU, og skyldtes på ingen måde den aktuelle finansielle og økonomiske krise. I 2004 begyndte Kommissionen at undersøge omstrukturingsstøtten til de polske skibsværfter. De polske skibsværfters situation kan derfor ikke sammenlignes med situationen for andre virksomheder, der oplever specifikke problemer i forbindelse med den aktuelle finansielle krise.

Skibsværfterne i Gdynia og Szczecin har i mange år nydt godt af statsstøtte på bekostning af andre skibsværfter i Europa. Den støtte, der blev ydet til de polske skibsværfter, blev desværre ikke brugt på investeringer og

den nødvendige omstrukturering. Skibsværfterne fortsatte med at give underskud, kunne ikke betale skatter og socialsikringsbidrag og har pådraget sig betydelig gæld.

Kommissionen havde derfor ikke andre muligheder end at træffe endelige negative beslutninger om skibsværfterne i Gdynia og Szczecin, som kræver tilbagebetaling af ulovlig og uforenelig statsstøtte, der er ydet til værfterne.

For at begrænse de negative økonomiske og sociale konsekvenser af disse beslutninger gav Kommissionen dog Polen tilladelse til at gennemføre tilbagebetalingen af den ulovlige støtte gennem et kontrolleret salg af værfternes aktiver og efterfølgende afvikling af selskaberne. Dette vil optimere mulighederne for, at levedygtige økonomiske aktiviteter kan drives videre på disse steder.

Det skal især bemærkes, at virksomheder, der overtager skibsværfternes aktiver, ikke vil skulle tilbagebetale den ulovlige støtte, selv om de vælger at fortsætte værftsaktiviteterne, hvis salgsprocessen lykkes og gennemføres korrekt.

Kommissionen understreger også, at strukturfondene, herunder navnlig Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, kan bruges til at afbøde de sociale konsekvenser af de mistede arbejdspladser. Det kan desuden overvejes at bruge Globaliseringsfonden under visse omstændigheder og betingelser.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Hr. formand, fru kommissær! Jeg kan forstå, at De har ansvaret for at overvåge det niveau af statsstøtte, der ydes til virksomheder, men den polske offentlighed har desværre fået det indtryk, at polske skibsværfter behandles anderledes end virksomheder i de gamle EU-medlemsstater – at der her gives tilladelse til at redde arbejdspladser, men at der ikke gives tilladelse til at redde arbejdspladser på de polske skibsværfter, og denne ulighed bekymrer os meget. Vi insisterer på ligebehandling af virksomheder i de gamle og nye medlemsstater. Jeg vil også benytte lejligheden til at spørge, hvilke spørgsmål Kommissionen har med hensyn til omstrukturingsprogrammet for skibsværftet i Gdańsk.

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! De mennesker i Polen, der siger det, som det ærede medlem har refereret, tager fuldstændig fejl. Det er ikke korrekt, og jeg kan dokumentere det med fakta og tal. Og inden jeg går videre til Deres reference til de tyske skibsværfter (De nævnte kun de gamle), vil jeg understrege, at skibsværftsindustrien i andre lande – ikke kun i Tyskland, men også i f.eks. Danmark, Det Forenede Kongerige, Nederlandene og Spanien, hvor staten ikke var så generøs – blev reduceret betydeligt eller endda lukket. Vi kender flere eksempler, hvor skibsværfter blev lukket. Og når vi taler om ligebehandling, skal vi også huske dette og ikke kun tale om følelser – og jeg bebrejder ingen for at have følelser. Jeg kan forestille mig, at det er en meget vanskelig situation, men det giver stadig det forkerte indtryk at sige, at der ikke sker ligebehandling.

Under alle omstændigheder kan jeg forsikre Dem om, at Kommissionen har anvendt reglerne på samme måde over for de tyske og de polske skibsværfter og over for alle andre, der kan nævnes her. Der anvendes de samme kriterier ved vurdering af statsstøtte, hvor levedygtighed er det primære, og de tyske skibsværfter – lad mig benytte dem som eksempel – blev omstruktureret på en vellykket måde og omdannet til levedygtige virksomheder, mens Kommissionen mener, at de omstrukturingsplaner, som de polske myndigheder har fremlagt, ikke vil sikre langsigtet overlevelse.

Endelig skal der også drages en parallel til tilfælde, hvor Kommissionen ikke har godkendt statsstøtte og endda har beordret tilbagebetaling af ulovlig statsstøtte i andre medlemsstater.

Formanden. – Spørgsmål nr. 33 af **Giovanna Corda** (H-0171/09)

Om: Salg af parfume, tøj og mærkevarer på internettet

Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999⁽²⁾ (på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis), opstiller en ordning vedrørende distributionsaftalerne, der hovedsageligt omfatter varer som parfume, tøj og andre "mærkevarer". Ifølge denne forordning er der visse mærkevarer, som det ikke er tilladt at sælge på internettet, hvis leverandørens markedsandel er mindre end 30 %.

Mener Kommissionen, at en sådan forældet ordning skal fortsætte på bekostning af sund priskonkurrence og af forbrugernes valgfrihed, til fordel for økonomiske interesser hos visse store grupper, som får størstedelen af deres indtjening fra disse komfortable og lovlige nicher?

⁽²⁾ EFT L 336 af 29.12.1999, s. 21.

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! EU's nuværende konkurrencepolitik over for vertikale aftaler støtter i høj grad internetsalg, og det er jeg sikker på, at De er bekendt med. Derfor præciserer retningslinjerne for vertikale begrænsninger, som omhandler en fortolkning af forordning (EF) nr. 2790/1999, at "enhver forhandler skal frit kunne benytte Internettet til at reklamere for eller sælge varer". Det er derfor klart, at leverandører ikke kan fastlægge begrænsninger for distributørernes brug af internettet. Den kan ikke forhindre, at distributører har et websted på det sprog, de ønsker at bruge på dette websted, eller at de sender e-mails til individuelle kunder, medmindre disse forbud kan begrundes objektivt.

Selv inden for selektive distributionsnet, der navnlig bruges i sektoren for luksusprodukter, og distributionen af komplekse produkter, f.eks. elektronik – uanset leverandørernes markedsandel – overtræder enhver begrænsning for internetsalg, som producenten pålægger sine udpegede forhandlere, klart konkurrencereglerne.

Det betyder dog ikke, at enhver forhandler kan sælge – online eller på anden måde – producentens produkter til de endelige forbrugere. En producent kan frit pålægge distributørerne kriterier for onlinesalg af den pågældendes produkter på samme måde, som han kan gøre det ved salg i fysiske butikker.

Sådanne kriterier kan f.eks. hjælpe med at skabe et bestemt image eller levere et bestemt serviceniveau. Under de nuværende regler er selektiv distribution lovlig op til 30 % af leverandørens markedsandel, da det vurderes, at det i mangel af markedsindflydelse vurderes at sikre flere fordele end potentielle ulemper for forbrugere.

Kommissionen undersøger i øjeblikket, hvordan forordning (EF) nr. 2790/1999 er blevet anvendt indtil videre, og om der er behov for yderligere ændringer, herunder på området for selektiv distribution.

Det, som Kommissionen ønsker, er at finde den rigtige balance mellem på den ene side at sikre, at forbrugere kan få gavn af onlinemarkedet, og på den anden side at sikre, at producenterne kan tilrettelægge deres distributionssystemer, som de ønsker det.

Giovanna Corda (PSE). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Jeg takker Dem, men generelt håber jeg dog, at Kommissionen finder, at tiden er inde til at genoverveje retningslinjerne for vertikale begrænsninger, som De lige nævnte, da de faktisk allerede er omkring 10 år gamle.

Vi skal naturligvis tage den seneste udvikling i betragtning: onlinesalg og elektroniske auktioner har i betydelig grad ændret vores distributionsmetoder og konkurrencevilkår. Det skal vi være meget opmærksomme på.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær! Jeg vil gerne høre Deres mening om situationen omkring den relevante markedsindflydelse, der udøves i forhold til sådanne distributionsformer. Hvor mener De, at sådan markedsindflydelse er til stede, og hvilke foranstaltninger vil De iværksætte mod den?

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil blot gentage det, jeg allerede har sagt, nemlig, at Kommissionen i øjeblikket undersøger, hvordan forordning (EF) nr. 2790/1999 – der, som det ærede medlem korrekt siger, er 10 år gammel – er blevet anvendt indtil videre. Vi skal beslutte, om der er behov for yderligere ændringer, herunder på området for selektiv distribution.

Det er vigtigt, at Kommissionen i denne revision rammer den rigtige balance, så forbrugere får mulighed for fuldt ud at udnytte internettet til at overvinde geografiske barrierer, samtidig med at producenterne får mulighed for at tilrettelægge deres distributionssystemer, som de ønsker det. I den sammenhæng vil de fordele, som selektiv distribution giver forbrugere, både online og offline, bestemt blive vurderet.

Hr. Rübig spurgte, hvad vi kan gøre i den nuværende situation. Efter denne revision skal vi overveje, hvad behovet er, og derefter vil vi komme tilbage med vores endelige konklusioner og følge op på det punkt, der ærede medlem rejste.

Formanden. – Spørgsmål nr. 34 af **Georgios Papastamkos** (H-0172/09)

Om: Statstilskud til små og mellemstore virksomheder

Kan Kommissionen oplyse, hvilke yderligere midler – som er forenelige med Fællesskabets regler om statsstøtte – medlemsstaterne under den nuværende økonomiske krise råder over til at hjælpe de små og mellemstore virksomheder, især med henblik på at understøtte deres adgang til finansiering?

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gøre mit bedste. Den 19. januar 2009 vedtog Kommissionen en ny midlertidig ramme for statsstøtte, som indeholder yderligere muligheder for,

at medlemsstaterne kan yde statsstøtte indtil udgangen af 2010. Dette initiativ var skitseret i Kommissionens genopretningsplan måneden før.

Hovedformålet med rammen er at begrænse konsekvenserne af krisen ved at fremme virksomhedernes adgang til finansiering. Disse foranstaltninger gælder for alle virksomheder, men små og mellemstore virksomheder kan få adgang til øgede støttegrader, da de tydeligvis er mest udsatte, når adgangen til kredit strammes. Denne foranstaltning er med andre ord især til gavn for små og mellemstore virksomheder. Det mest relevante for små og mellemstore virksomheder er den nye mulighed for at tildele 500 000 EUR til hver virksomhed til at dække investeringer og/eller driftskapital i en periode på to år.

Dette er en ny midlertidig forenelig støtte – ikke i form af en ny de minimis på 500 000 EUR – og hvis den opfylder de specifikke betingelser, erklærer Kommissionen denne nye støtte for forenelig i henhold til traktatens artikel 87, stk. 3, litra b), med andre ord på et særdeles undtagelsesvis retligt grundlag, der er direkte forbundet med den aktuelle finansielle krise. Den nye støtte kan akkumuleres sammen med de minimis, men inden for grænsen på 500 000 EUR for perioden 2008-2010.

Under den midlertidige ramme kan medlemsstaterne desuden yde statsstøttegarantier for lån til en reduceret sats, støtte i form af subsidieret rente på alle låneformer og subsidierede lån til fremstilling af grønne produkter, der involverer tidlig tilpasning til eller går videre end EU's fremtidige produktstandarder.

Kommissionen har også forøget den tilladte risikokapital – en indsprøjtning i små og mellemstore virksomheder – fra 1,5 mio. EUR til 2,5 mio. EUR om året og reduceret det obligatoriske niveau af privat deltagelse fra 50 % til 30 %.

Selv om alle de foranstaltninger, der gennemføres inden for denne midlertidige ramme, stadig skal meddeles Kommissionen, er der endelig iværksat specifikke ordninger for at sikre hurtig gennemførelse af Kommissionens beslutninger. Det betyder, at de er hurtige og effektive.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for det udførlige svar. Kommissionen tillader som konkurrencepolitikens vogter med rette denne midlertidige støtte til de små og mellemstore virksomheder, fordi de, som vi alle i Parlamentet er klar over, er rygraden i den europæiske økonomi.

Jeg har endnu et spørgsmål, som går videre end mit første spørgsmål: EU er ikke alene i verden. Der er andre førende kommercielle aktører og økonomiske magtfaktorer uden for Europa, vores tredjelandepartnere, som i øjeblikket fordrejer konkurrencen til bristepunktet på grund af den økonomiske krise. Har De fastlagt rammer for håndteringen af brud på konkurrencereglerne i forhold til tredjelande?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne vide, hvilken regel der faktisk gælder for egenkapitallån i denne sammenhæng.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge kommissæren, om disse ekstraordinære tilskud også omfatter sociale foranstaltninger til små og mellemstore virksomheder. Kan disse arbejdstagerrelaterede foranstaltninger støttes samtidig med virksomheden?

Neelie Kroes, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det er et kontroversielt spørgsmål. Vi er vigtige aktører, når man ser på markedet som helhed, men vi er opmærksomme på, at der er et par andre aktører, og at de ikke altid opfører sig, som vi synes.

Når det er sagt, er der i hvert faldt et par organer, hvor vi gør vores yderste for at sætte netop det punkt, som det ærede medlem rejser, på dagsordenen, f.eks. på G20-mødet i London, hvor det var et vigtigt emne til debat, men også under vores deltagelse i WTO-runden. Det er efter min mening fornuftigt, at vi skubber på og simpelthen forsøger at få alle aktører til at acceptere dette.

Jeg er stolt over at sige, at mere end 100 medlemslande benytter samme type konkurrencepolitik som os, så vi er ikke alene. Vi er i tæt kontakt, nogle gange via officielle aftaler, nogle gange via bilaterale aftaler, for at forsøge at skabe samme linje globalt.

Med den nye amerikanske regeringer begynder vi helt sikkert forfra, og vi har et fremragende samarbejde med vores modstykker i Washington, f.eks. FTC og DOJ.

Så det var hovedspørgsmålet, men det – og her bevæger jeg mig lidt uden for spørgsmålet – handler også om protektionisme: Det ville være djævelen blandt os, og vi skal kæmpe for at forhindre, at det bliver virkelighed. For protektionisme er forældet. Det er uforeneligt med det indre marked, og det er bestemt et

særdeles dårligt redskab til at sætte vores borgere, vores forbrugere og vores virksomheder i stand til at klare sig på et marked med fair og lige vilkår.

Det er naturligvis medlemsstaterne, der er ansvarlige for indsatsen på beskæftigelses- og socialområdet, og de skal vælge, hvordan de vil bruge denne mulighed for åbning af statsstøttereglerne.

Kommissionen understreger også, at strukturfondene – og det var, hvad jeg talte om i forbindelse med et tidligere spørgsmål vedrørende de polske skibsværfter – og navnlig Den Europæiske Socialfond og Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, kan bruges af medlemsstaterne til at afbøde de sociale konsekvenser af de mistede arbejdspladser, og det kan desuden overvejes at bruge Globaliseringsfonden under visse omstændigheder og betingelser.

Formanden. – Spørgsmål nr. 36 af **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0154/09)

Om: Forskning og søfartserhverv

Havvidenskab, -teknologi og -forskning er faktorer af afgørende betydning for en bæredygtig udvikling af maritime aktiviteter, og de bidrager til at udvide området for maritime studier og højne de kvalifikationer og færdigheder, der er forbundet med søfartserhverv.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen i denne forbindelse at træffe for at fremme forskningen på dette område og give europæerne flere og mere varierede udsigter til at gøre karriere inden for søfartssektoren? Vil den økonomiske krise influere negativt på dette mål?

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! I gennem det sidste år har Kommissionen anerkendt, at havvidenskab og -teknologi er et tværgående prioriteret område. Dette kulminerede med Kommissionens vedtagelse af en meddelelse i september 2008 om en EU-strategi for havforskning og maritim forskning.

Strategien søger navnlig at fremme integrationen på tværs af tematiske prioriteter for at løse komplekse havrelaterede problemer, skabe synergieffekter mellem medlemsstaternes forskningsaktiviteter, fremme finansieringen af den finansielle infrastruktur for havforskning og opbygge ny forvaltning i forskersamfundene inden for havforskning og maritim forskning, navnlig gennem øget samarbejde mellem havforskerne og de maritime industrier.

Følgende foranstaltninger er allerede blevet gennemført inden for rammerne af strategien. For det første udformes der fælles indkaldelser af forslag, som lanceres senere på året, og som omhandler væsentlige tværgående havspørgsmål og maritime spørgsmål. For det andet er en opgradering af BONUS-programmet til et større EU-forskningsinitiativ, jf. traktatens artikel 169, blevet iværksat – et af de senere spørgsmål vedrører også dette emne. For det tredje er der iværksat foranstaltninger med henblik på progressivt at erstatte alle de eksisterende ERA-NET-ordninger med én integreret ERA-NET-ordning for havområdet. For det fjerde er der iværksat foranstaltninger for at undersøge nye kilder til finansiering af vigtige havforskningsinfrastrukturer, navnlig gennem strukturfondene. Endelig vil der blive finansieret to projekter, som skal fremme samarbejdet mellem havforskerne og de maritime industrier samt stærkere integration mellem forskellige aktører i forskersamfundet inden for havforskning.

Gennemførelsen af EU-strategien for havforskning og maritim forskning under de nuværende finansielle overslag vil sikre, at havforskning og maritim forskning fremmes på EU-plan gennem rammeprograminstrumenter.

Udvidelsen af karrieremulighederne i forbindelse med maritime klynger, som også er en del af Deres spørgsmål, vedrører ikke forskningspolitikens målsætning direkte. Ved at stimulere samarbejdet mellem havforskere og de maritime industrier og mere integreret havforskning og maritim forskning kan EU-strategien for havforskning og maritim forskning indirekte udvide omfanget af maritime færdigheder og fremme maritime klynger. På den måde kan den indirekte medvirke til at højne de kvalifikationer og færdigheder, der er forbundet med søfartserhverv.

Hvad angår den bredere ramme for Deres spørgsmål og mit svar, foreslog Kommissionen i forbindelse med den europæiske økonomiske genopretningsplan sidste efterår, at medlemsstaterne og den private sektor skulle forøge de planlagte investeringer i forskning og udvikling. Det blev fulgt op af konklusionerne fra Rådets forårsmøde, som sendte et stærkt budskab om behovet for at intensivere og forbedre kvaliteten af investeringer i viden og forskning for at sikre økonomisk genopretning. Dette gælder naturligvis også i høj grad for havforskning og maritim forskning.

Det er stadig for tidligt at vurdere, hvordan og om medlemsstaterne vil følge disse henstillinger. Én ting er dog klar: Selv under de nuværende vanskelige økonomiske og finansielle forhold må vi ikke glemme de langsigtede målsætninger, som f.eks. bæredygtig udvikling og en økonomi med lave CO₂-emissioner. Det er derfor vigtigt, at vi fokuserer på såkaldte "smarte investeringer", som ser på bekæmpelsen af krisen på kort sigt og på de langsigtede muligheder, og hvor stærke vi er, når vi kommer ud af krisen.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for det udførlige svar på mit spørgsmål. Jeg vil spørge ham, om forskningsprogrammet også kan omfatte naboskabslande, navnlig landene i Middelhavsområdet, inden for rammerne af samarbejdet i Euro-Middelhavsområdet.

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Naboskabslande kan naturligvis medtages. Det er klart, at rammeprogrammet er åbent, så længe der samarbejdes med EU's medlemsstater.

Jeg vil dog være mere præcis. Vi har ganske få – godt 10 – såkaldt "associerede medlemmer" af rammeprogrammet. Disse associerede medlemmer, som betaler bidraget, har praktisk talt samme rettigheder og forpligtelser som medlemsstaterne. Vestbalkan, Schweiz, Norge, Island, Israel og visse andre er f.eks. associerede lande. Så alle disse lande har nøjagtig samme rettigheder og forpligtelser.

For andre forsøger vi inden for vores strategi at udvikle en politik, som vi har foreslået. Vi har forsøgt at gøre alt, så alle naboskabslande hellere før end siden – afhængigt af deres evne og også vores gensidige interesser – bliver associerede lande. Det betyder i realiteten, at EU er meget større end de 27 medlemsstater, når vi taler om forskning.

Formanden. – Spørgsmål nr. 37 af **Emmanouil Angelakas** (H-0158/09)

Om: Evaluering af kreativitet, innovation og teknologisk udvikling i medlemsstaterne

Eftersom vi i år gennemlever Det Europæiske År for Kreativitet og Innovation og på baggrund af de programmer, som EU råder over: Det syvende rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (2007-2013) og rammeprogrammet for konkurrence og innovation (CIP) bedes Kommissionen besvare følgende: Råder Kommissionen over statistiske oplysninger om, hvor store bevillinger, der indtil nu er blevet udnyttet i de enkelte medlemsstater for de sektorer, der er omfattet af de ovennævnte programmer? Hvilke sektorer er mest populære i procent i de enkelte medlemsstater? Findes der en evaluering af SMV'ernes (små og mellemstore virksomheder) reaktion i forbindelse med disse programmer, og hvilke procentandele drejer det sig om?

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan forsikre det ærede medlem om, at Kommissionen med hensyn til syvende rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling systematisk indsamler og offentliggør klare og detaljerede statistiske oplysninger, der illustrerer gennemførelsen af dette program, og som er tilgængelige for alle.

Det er vigtigt at huske, at fællesskabsstøtte til forskning tildeles støttemodtagere udelukkende på grundlag af det videnskabelige niveau i deres forslag. Selv om nationalitet ikke tages i betragtning ved tildeling af kontrakter, indsamler og følger vi nøje oplysninger om den geografiske fordeling af støttemodtagerne under det syvende rammeprogram og deres respektive samarbejdsforbindelser. Det giver os et vigtigt indblik i det niveau og den styrke af synergier, der udvikles mellem landene som følge af deres deltagelse i aktiviteter under det syvende rammeprogram.

De kan finde alle disse oplysninger og mange andre detaljerede statistikker om gennemførelsen af det syvende rammeprogram i det statistiske bilag til Kommissionens årlige rapport om forskningen og de teknologiske udviklingsaktiviteter, som vi hvert år forelægger Rådet og Parlamentet. Vigtigere er det, at alle disse rapporter, som går tilbage til 1998, er offentligt tilgængelige på internettet via Kommissionens websted "Europa".

Hvad fortæller disse oplysninger os? Jeg kan ikke her opremse en lang liste over statistikker, da vi ikke har tid til det, men lad mig fremhæve nogle vigtige punkter, der vedrører fokus i Deres spørgsmål: den relative popularitet af forskningsområder under det syvende rammeprogram i de forskellige medlemsstater.

Informations- og kommunikationsteknologier (ikt), sundhed og Marie Curie-aktioner var generelt de mest populære områder i medlemsstaterne, hvad angår antallet af deltagere, der har indgået aftaler om tilskud. Det skal dog bemærkes, at deres popularitet også hænger sammen med størrelsen af det budget, der er tilgængeligt for hvert af disse forskningsområder under det syvende rammeprogram, og også det antal og den type af indgåede aftaler om tilskud, der findes i databaserne på tidspunktet for en sådan evaluering. Generelt kan det siges, at deltagelsen i de nye medlemsstater er stærkere på områderne for sikkerhed,

socioøkonomisk forskning og rummet og svagere inden for f.eks. ikt og sundhed. I det land, som det ærede medlem kommer fra, er der markant fokus på ikt, men forholdsvis svag deltagelse i sundhed, socioøkonomisk forskning og rummet.

Hvad angår de små og mellemstore virksomheders reaktion på det syvende rammeprogram, offentliggør Kommissionen hvert år en detaljeret vurdering af de små og mellemstore virksomheders deltagelse opdelt efter oprindelsesland som en del af den årlige rapport, jeg nævnte tidligere. De seneste data om deltagelsen af små og mellemstore virksomheder i det syvende rammeprogram viser, at i alt 2 431 små og mellemstore virksomheder i øjeblikket deltager i underskrevne aftaler om tilskud under det syvende rammeprogram. Det ærede medlem kan finde detaljerede oplysninger i selve rapporten. Hvis det ærede medlem ønsker det, kan jeg udlevere nogle tabeller med de relevante oplysninger fra det syvende rammeprogram her i dag, for jeg har medbragt dem her.

Aktionerne under rammeprogrammet for konkurrence og innovation er mere baseret på politikker end tilskud. Navnlig iværksætter- og innovationsprogrammet fungerer primært som et politikstøtteprogram. Hvis vi ser på dets primære instrumenter, er Enterprise Europe Network udelukkende rettet mod små og mellemstore virksomheder, idet det giver oplysninger om adgang fordelt efter forskellige typer af SMV-finansiering, kortlægger muligheder for projektstøtte og hjælper med at finde teknologi- og forretningspartnere. Det finansielle instrument under EIP, som tegner sig for næsten halvdelen af programbudgettet, er også forbeholdt små og mellemstore virksomheder alene. Ved udgangen af september 2008 havde omkring 12 000 små og mellemstore virksomheder modtaget tilskud gennem SMV-garantifaciliteten, hvor man havde modtaget ansøgning fra 17 medlemsstater.

Den første indkaldelse af forslag til pilot- og markedsintroduktionsprojekter vedrørende innovation og økoinnovation blev desuden offentliggjort i 2008 med henblik på at gennemføre aktioner på området for genanvendelse, føde- og drikkevareområdet, bygninger og grønne virksomheder. Indkaldelsen fra 2008 afspejlede navnlig den prioritet, der er givet til de små og mellemstore virksomheder. I alt var 74 % af deltagerne små og mellemstore virksomheder.

Endelig blev der under rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation (CIP) lanceret indkaldelser af forslag i 2007 og 2008 med fokus på pilotprojekttest af ikt-baserede innovationer, hvor små og mellemstore virksomheder modtager mere end 30 % af det samlede budget. Endnu vigtigere har dette program til formål at åbne EU-markederne for sådanne innovationer, som forsynes af små og mellemstore virksomheder på tværs af landene i EU.

Hvad angår rapporterne om det syvende rammeprogram, er rapporter om programmet for konkurrenceevne og innovation offentligt tilgængelige på webstedet "Europa".

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for svaret. Der er bestemt oplysninger på webstedet. Jeg takker også kommissæren for de udleverede tabeller.

Jeg har et supplerende spørgsmål: Kan De oplyse os, hvor mange arbejdspladser, der er skabt i EU inden for rammerne af de projekter, der er gennemført under disse programmer via små og mellemstore virksomheder? Har De desuden beregnet den stigning i BNP, som disse projekter har skabt?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (EN) Hr. formand! Kommissæren nævnte flere områder, hvor de nye medlemsstater udvikler deres aktiviteter i begge programmer. Jeg vil spørge Dem generelt: Er de nye medlemsstater mindre aktive sammenlignet med de gamle medlemsstater, og hvis det er tilfældet, hvad kan Kommissionen gøre for at hjælpe dem?

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Det første spørgsmål var meget konkret. Vi ved naturligvis ikke, hvor mange arbejdspladser der er blevet skabt: Økonomier er simpelthen for komplekse til, at der kan etableres en årsagssammenhæng mellem, hvor mange penge der er tilført ét program, og hvor meget der er støttet. Vi er næsten sikre – og det er jeg også, når jeg færdes blandt forskerne, de små og mellemstore virksomheder, når jeg hører deres reaktioner, når jeg hører deres fornemmelser, og hvordan de faktisk bruger programmet, så er jeg nogle gange meget mere tilfreds, end når jeg hører, at vi er lidt for bureaukratiske osv. Men jeg mener, vi skal se på det. Vi forsøger at imødekomme de små og mellemstore virksomheders behov: nogle, som konkurrerer, som selv har kapacitet til at konkurrere, som har forskningskapacitet. Men vi forsøger også at imødekomme andre, der har forskningsbehov, men som ikke har kapaciteten. Derfor betaler vi f.eks. for forskning via universiteter, institutter osv.

Hvad angår stigningen i BNP, er det naturligvis ikke statistisk muligt at registrere en direkte forbindelse, men man kan foretage sammenhængsanalyser, som viser, hvad der hænger sammen på lang sigt. De lande, der investerer mere i forskning og udvikling, er selvfølgelig mere udviklede og omvendt. Så det er virkeligheden: at de mere velstående investerer mere i forskning og udvikling senere. Kort sagt kan jeg, selv om jeg ikke kan give et præcis svar på spørgsmålet, dog give Dem et ret sikkert svar ud fra den statistiske analyse, nemlig at dette er vejen til at styrke konkurrenceevnen og som følge deraf BNP, arbejdspladser osv. for alle, der investerer mere i denne sammenhæng.

Hvad angår spørgsmålet om de nye medlemsstater – og det er virkelig et interessant spørgsmål, fordi vi naturligvis følger dette ganske nøje – kan jeg sige, at de er ganske aktive, at de anvender en stor del. I gennemsnit er deres resultater lidt bedre end resultaterne for de mere udviklede medlemsstater, hvilket efter min mening er normalt, fordi institutionerne i landene med en længere og stærkere tradition for forskning og udvikling normalt er stærkere. Men hvis vi ser på det i grove træk – hvis vi ser på sammenhængen mellem et lands investering i forskning og udvikling nationalt og et lands tilskud under rammeprogrammet via ren konkurrence, så findes der en klar sammenhæng. De lande, der faktisk investerer mere nationalt, og som derfor har stærkere forskningspotentiale, får dobbelt gevinst – de får det hjemme, og de får det via konkurrence under det europæiske rammeprogram, hvilket sikrer et højt niveau.

Men det er også noget andet, som er interessant. Hvis De ser på, hvor meget medlemsstaterne – de nye medlemsstater – investerer i forskning og udvikling ud af de samlede europæiske investeringer, og hvor meget de får ud af det syvende rammeprogram, overstiger andelen af sidstnævnte det, som de investerer nationalt. Så disse sammenhænge er meget klare, og mit råd er: Brug alle de tilgængelige instrumenter til at styrke kapaciteten nationalt. Brug strukturfondene og Samhørighedsfonden – på en smart måde – når de faktisk har givet tilsagn om beløbet under rammeprogrammet til dette formål – der er givet tilsagn om 50 mia. EUR – og brug pengene, så de i fremtiden kan hjælpe dem selv nationalt, og så de kan hjælpe dem selv med at konkurrere globalt, fordi verden er global.

Formanden. – Spørgsmål nr. 38 by **Justas Vincas Paleckis** (H-0174/09)

Om: BONUS – initiativ 169

BONUS-projektet (netværk af organer, der finansierer havforskning i Østersøen) har stor betydning med henblik på at samle, koordinere, udvikle og iværksætte de nationale og regionale programmer for forskning i bæredygtig udvikling i Østersøområdet, takket være de samarbejdsforanstaltninger, der er knyttet til projektet. Det er grunden til, at Litauen og de øvrige Østersølande kraftigt støtter ERA-NET+-projektets overgang til initiativ 169.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke nye foranstaltninger der er planlagt i forbindelse med BONUS – initiativ 169? Vil forslaget blive fremlagt i den nuværende Kommissions mandatperiode? Hvilke eventuelle hindringer vil der være for BONUS-projektets overgang til initiativ 169?

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand, hr. Paleckis! Jeg er overbevist om, at initiativ 169 under BONUS-projektet væsentligt vil forbedre effektiviteten af politikkerne for miljø og bæredygtig udvikling i hele Østersøregionen. Det vil navnlig bidrage væsentligt til gennemførelsen af miljødelen af EU-strategien for Østersøområdet, som Kommissionen efter planen vil forelægge Rådet i juni 2009.

Vi går nu hurtigt videre med udformningen af lovgivningsforslaget om initiativ 169 og har medtaget det i vores lovgivningsprogram for 2009. Vi arbejder for at fremsætte et lovgivningsforslag så hurtigt som muligt i 2009. Tidsplanen for lovgivningsforslaget afgøres dog ikke af os alene: Den afhænger også af et rettidigt og effektivt svar fra BONUS-konsortiet i forbindelse med revisionen af den foreløbige handlingsplan. Hvis Kommissionen modtager sidstnævnte i begyndelsen af juni – som BONUS-konsortiet accepterede – så er jeg sikker på, at lovgivningsforslaget stadig kan fremsættes under den nuværende Kommissionens mandag.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for det præcise og klare svar. Der er tydeligvis håb om, at dette projekt snart vil blive sat i værk. Jeg vil gerne spørge Dem, om den kendsgerning, at miljøbeskyttelsen i Østersøen skærpes endnu mere, betyder, at dette projekt vedrører indvirkningen af Nord Stream-projektet på miljøbeskyttelsen i Østersøen? Sker dette eller ej?

Janez Potočnik, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Mine forventninger til selve BONUS-programmet er også høje. Derfor arbejder jeg meget hårdt for at få det på bordet, mens jeg stadig er kommissær.

De skal være opmærksom på, at vores erfaringer med artikel 169-initiativer, startende med EDCTP under det tidligere rammeprogram, ikke altid har været gode. Derfor anmodede vi hr. van Velzen om at udforme en rapport om dette. EDCTP er for resten perfekt i dag, og det går godt, men vi har anmodet hr. van Velzen om at fremlægge forslag vedrørende kommende artikel 169-initiativer, og vi følger nu hans henstillinger.

Vi skal også huske, at dette er det første af sin art, og at vi kan opnå ægte europæisk merværdi via programmer af denne type. Jeg er sikker på, at dette er et eksempel, som senere vil blive fulgt af andre regioner. Jeg er kort sagt varm tilhænger af forslaget, men jo stærkere vi bygger det, jo bedre vil det være for BONUS og for regionen.

Formanden. – Spørgsmål nr. 41 af **Marian Harkin** (H-0137/09)

Om: Kommunikation med borgerne

I betragtning af den betydning, Kommissionen tillægger den effektive kommunikation med borgerne, ikke mindst nu, hvor den økonomiske krise har gjort mange borgere usikre på fremtiden, og i lyset af, at høringer er et effektivt middel, der giver borgerne mulighed for at komme med direkte input til den politiske proces på EU-plan, er Kommissionen da enig i, at der er behov for at tage yderligere skridt til at højne borgernes bevidsthed om disse EU-høringer via medierne og andre relevante kanaler på nationalt, regionalt og lokalt plan med henblik på at sikre, at flere enkeltpersoner og græsrodsorganisationer inddrages?

Margot Wallström, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil for det første sige, at civilsamfundet er en af de centrale aktører i demokratiet. Det spiller en meget aktiv rolle i den europæiske integration og opfylder en vigtig funktion i kommunikationen mellem de europæiske borgere og institutionerne. Civilsamfundet hjælper borgerne med at udøve deres ret til at deltage i EU's demokratiske liv.

Kommissionen anerkender behovet for at give klarere adgang til EU for det organiserede civilsamfund og for individuelle borgere, og vi har en lang og sund tradition for interaktion med civilsamfundets organisationer, som blev indledt for mere end 30 år siden.

I årenes løb har en lang række af vores tjenester udviklet regelmæssig dialog med berørte parter. Denne dialog er baseret på vores traditionelle politik med åbenhed og inklusivitet, og den afspejler også de store forskelle på de politiske områder og forskellighedene af berørte parter.

Kommissionen hører civilsamfundet på mange måder, herunder høringsdokumenter, meddelelser, rådgivende udvalg, eksportgrupper, workshops og fora. Onlinehøring bruges også. Vi afholder desuden ad hoc-møder og åbne høringer. I mange tilfælde er en høring en kombination af forskellige redskaber og finder sted i flere faser af udformningen af et politisk forslag.

Der er behov for en fælles operationel ramme for at sikre, at disse høringer gennemføres på en gennemskelig og sammenhængende måde. I 2002 fastlagde Kommissionen derfor principper og minimumsstandards for høring af eksterne parter.

I henhold til disse standarder skal der lægges vægt på at fremlægge klare høringsdokumenter, høre alle relevante målgrupper, sikre tilstrækkelig tid til deltagelse, offentliggøre resultater og give tilbagemeldinger osv.

I det europæiske åbenhedsinitiativ forpligter vi os også til at styrke anvendelsen af de nuværende minimumsstandards for høring.

Der er indført en model for åbne, offentlige høringer, som omfatter en invitation til berørte organisationer til at blive optaget i fortegnelsen over repræsentanter.

Det vil sikre, at de gøres opmærksomme på høringer, der offentliggøres på Kommissionens eneste adgangspunkt for åben høring – Din stemme i Europa. Brug af denne model vil forbedre gennemskeligheden og sammenhængen i forbindelse med præsentationen af høringer.

Vi skal naturligvis løbende overveje, hvordan vi kan øge opmærksomheden i forbindelse med lanceringen af en bestemt høring, så der gøres opmærksom på, at en høring vil blive indledt. Vi kan sandsynligvis bruge vores repræsentationskontorer mere aktivt.

Endelig vil jeg tilføje, at plan D-initiativer, herunder borgerhøringer, også giver nye idéer til, hvordan vi kan inddrage borgerne, også borgere, der ikke tilhører politiske partier eller civilsamfundets organisationer, så vi sikrer, at vi reelt har en åben høring. Vi afprøver forskellige metoder til at inddrage borgerne.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg takker kommissæren for svaret, og jeg er enig: Kommissionen gør bestemt en indsats. Når man tænker på, at 53 % af de europæiske borgere siger, at de ikke er interesseret i valget til Europa-Parlamentet, er en af årsagerne dog efter min mening, at mange europæiske borgere ikke er klar over, at de kan opnå ændringer og indflydelse gennem høringsprocessen. Fra kontakt med berørte parter i civilsamfundet er det min erfaring, at mange af dem slet ikke har kendskab til denne proces.

Jeg forsøger selv med få måneders mellemrum at gøre berørte parter opmærksomme på de forskellige høringer, der afholdes, og jeg er overbevist om, og jeg spørger kommissæren, om hun er enig, at det ville være særdeles nyttigt, hvis Kommissionens kontorer i hvert land udformede en liste, en udførlig liste, over alle berørte parter og sikrer, at de underrettes om høringer, så de har kendskab til dem og kan deltage.

Margot Wallström, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er helt enig – 100 %. Det er netop, hvad vi drøftede i eftermiddags i den interinstitutionelle gruppe vedrørende information og kommunikation: at vi skal inddrage vores repræsentationskontorer og Europahuse – fordi vi i de fleste hovedstæder deler lokaler.

Vi skal bruge dem som Europahuse, så borgerne underrettes om afholdelsen af en høring, hvor de kan fremlægge deres holdning til den fælles landbrugspolitik, handel eller miljøpolitik.

Så jeg er bestemt enig med Dem med hensyn til behovet for at gøre endnu mere for at mobilisere borgerne. Jeg mener også, at disse forsøg med ting, som f.eks. borgerhøringer, skaber større interesse for EU. Som en deltager sagde: Jeg blev interesseret i EU, da EU viste interesse for mig og spurgte, hvad jeg mener. Jeg tror, at vi i sidste ende også vil få bedre politikker ved at spørge og høre borgerne.

Formanden. – Spørgsmål nr. 42 af **David Martin** (H-0155/09)

Om: Kommissionens rolle og deltagelse i det kommende valg til Europa-Parlamentet

Kan Kommissionen oplyse, hvilken upolitisk rolle den vil spille for at øge stemmedeltagelsen ved valget til Europa-Parlamentet?

Margot Wallström, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen støtter og supplerer de kommunikationsaktiviteter, som Parlamentet, de nationale myndigheder og politiske partier gennemfører, ved at gennemføre tematiske oplysningsaktiviteter på både europæisk og lokalt plan. Vores mål er primært at informere vælgerne om datoen for og betydningen af valget og derfor opfordre dem til at stemme.

Der vil blive lagt særlig vægt på kvinder og unge gennem særlige produkter og aktiviteter. Vi vil bl.a. transmittere tv- og radioklip produceret af Parlamentet, der viser de vigtigste emner i valget til Parlamentet på Europe by Satellite og EU Tube. Vi vil også hjælpe med at udsende disse via nationale, regionale og lokale sendestationer i medlemsstaterne. Kommissionen er endvidere ved at udvikle en multimediekampagne rettet mod unge i alle medlemsstater, som involverer flere multiplikatorer via sociale medier på internettet, blogge og internetmagasiner. På alle vigtige websider, f.eks. Europa, er valglogoet og et link til Parlamentets valgwebsted blevet indsat. Men der udarbejdes også traditionelle publikationer, herunder plakater, postkort og udendørsinstallationer.

I medlemsstaterne er alle vores repræsentationer blevet mobiliseret med det formål at tilrettelægge valgrelaterede aktiviteter og mobilisere alle vores multiplikatorer. Næsten 500 Europe Direct-informationsnetværk tilrettelægger arrangementer med henblik på at uddele oplysningsmateriale og give kandidaterne en diskussionsplatform.

Endelig giver Europe Direct-kontaktcentret gratis faktuel information om EU-relaterede spørgsmål fra borgere og virksomheder på alle 23 officielle sprog pr. telefon, e-mail og internet.

David Martin (PSE). – (EN) Hr. formand fru kommissær! Tak for Deres oplysninger om Kommissionens aktiviteter. Må jeg stille endnu et spørgsmål?

I løbet af valgkampagnen vil der blive fortalt mange usandheder om EU. Nogle vil være udtryk for holdninger, og jeg forventer ikke, at Kommissionen blander sig i sådanne situationer, men vil Kommissionen, når der fortælles direkte usandheder om Fællesskabet, etablere en enhed til hurtig tilbagevisning i de næste to eller tre måneder, så De direkte kan reagere over for usandheder om og fordrejninger af EU, eller så kandidater

kan henvende sig til Dem for at få faktuelle oplysninger med det formål at afvise falske udsagn om Fællesskabets aktiviteter?

Margot Wallström, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Tak for det opfølgende spørgsmål. Tilbagevisning er nogle gange en del af vores almindelige aktiviteter, og det er også en del af repræsentationskontorenes aktiviteter. Kandidater eller andre berørte parter kan naturligvis altid henvende sig til os for at få faktuelle oplysninger og også for at få svar på disse former for udsagn.

Kommissionen vil dog efter min mening spille en rolle ved at levere faktuelle oplysninger snarere end ved at deltage i debatten, som jo er for de politiske partier og kandidaterne. Men vi vil altid forsøge at give faktuelle oplysninger, og det gør vi almindeligvis.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Mit supplerende spørgsmål ligner hr. David Martins, fordi én af de ting, som jeg havde problemer med under folkeafstemningen om Lissabontraktaten, var, at jeg ikke kun få faktuelle oplysninger hurtigt nok til at imødegå nogle af de usandheder og fejlinformationer, der blev viderebragt.

Jeg tænkte på, om Kommissionen vil overveje – når vi nu befinder os så tæt på valget – at sikre, at der er en særlig gruppe eller et antal mennesker i hver medlemsstat med et særligt telefonnummer osv., hvor kandidaterne omgående kan få adgang til Kommissionen for at få oplysninger om særlige spørgsmål som disse.

Jeg ved, vi er tæt på valget, men jeg vil bede kommissæren alvorligt at overveje at iværksætte en sådan foranstaltning.

Margot Wallström, næstformand for Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg tvivler på, at vi kan nå at etablere en sådan tjeneste på dette sene tidspunkt inden valget. Vi har dog allerede en tjeneste, der kan kontaktes telefonisk eller på anden måde for at få så mange oplysninger som muligt.

Hvad vi vil gøre, er dog at udforme et resumé af f.eks. Lissabontraktaten til borgerne. Det vil vi gøre i samarbejde med de andre institutioner. Vi vil naturligvis gøre det så hurtigt som muligt, ikke som en del af kampagnen. Vi vil sikre, at den gøres tilgængelig på alle officielle sprog og i alle medlemsstater.

Men jeg mener også, at vi har mulighed for at udrede spørgsmålene, fordi vi allerede kender problemstillingerne. Vi er også vant til at besvare spørgsmål via f.eks. Europe Direct og gennem vores repræsentationer, så vi vil forsøge at hjælpe så meget, vi kan. Vi har også udarbejdet materiale med spørgsmål og svar. Jeg mener, at dette kan være nyttigt for både kandidater og andre berørte parter.

Formanden. – Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

Hermed er spørgetiden afsluttet.

(Mødet udsat kl. 20.00 og genoptaget kl. 21.05)

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

15. Parlamentets sammensætning: se protokollen

16. Valgs prøvelse: se protokollen

17. Beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0070/2009) af Brian Crowley for Retsudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/116/EF om beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder (KOM(2008)0464 – C6-0281/2008 – 2008/0157(COD)).

Brian Crowley, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne byde kommissær McCreevy velkommen til Parlamentet og takke alle kolleger, der er her i aften.

Forlængelsen af beskyttelsestiden for ophavsret har været en lang og anstrengende rejse for os alle, navnlig fordi et stort antal mennesker ikke har fuldt kendskab til alle kendsgerninger i forbindelse med ophavsret.

Fra starten vil jeg gerne have ført det til protokols, at jeg takker alle mine kolleger, både dem, der støtter mit forslag, og dem, der er imod det, for deres bidrag, deres input og navnlig deres nyttige råd og vejledning i processen. Jeg vil også gerne takke Retsudvalgets sekretariat og navnlig hr. Giorgio, som har været en stærk fortaler og rådgiver inden for alle disse områder, og endelig kommissær McCreevy og alle hans medarbejdere. Jeg vil nødig sætte navn på hver enkelt, men den herre, der sidder ved siden af Dem, har arbejdet som en hest med denne betænkning og dette direktiv.

Der er fortalt mange usandheder – og jeg bruger ordet "usandheder" med varsomhed med hensyn til det, vi forsøger at gøre her. Dette kan sammenfattes meget enkelt i fire meget klare områder. Det første område vedrører en forlængelse af beskyttelsestiden fra de nuværende 50 år til endnu en forlængelse af perioden. Vi foreslår nu som en del af et kompromis 70 år. Dette kompromisforslag er til dels baseret på modstand fra Rådet, og det skuffer mig, at formandskabet ikke er til stede i aften. Jeg mener faktisk ikke, at formandskabet har været særlig hjælpsomt i denne proces for at bringe spørgsmålet videre. I begyndelsen af det tjekkiske formandskab oplyste jeg premierministeren og den ansvarlige minister samt embedsmændene fra det tjekkiske formandskab, at dette kunne sikre både formandskabet og Parlamentet et godt resultat. Men de blev presset fra andre sider, og de har indtaget en uinteresseret eller distanceret holdning med hensyn til at forsøge at finde løsninger.

Andre medlemsstater har i Rådet desuden bevidst forsøgt at blokere og hindre fremskridtet for denne proces ved at fremsætte falske påstande og falske ændringsforslag uden faktisk at se på enkelthederne eller endda indgå i ordentlig dialog med Parlamentet for at undersøge, hvordan Parlamentet kunne være fleksibelt med hensyn til det, der skal ske.

Men det andet område, som dette direktiv omhandler – sandsynligvis det vigtigste – er den første anerkendelse nogensinde af bidraget fra studiemusikere, idet der oprettes en fond for dem, som sikrer, at de opnår royalties eller vederlag for deres arbejde – som er blevet udnyttet af andre i lang tid – som de i nogle tilfælde kun får engangsbetaling for, hvis de er heldige. Det vil sikre, at alle, der nærmer sig afslutningen af deres aktive karriere, eller som har andre økonomiske problemer i forbindelse med karrieren, opnår yderligere beskyttelse gennem direktivet.

Det tredje område vedrører afbalanceringen af rettighederne og beføjelserne for de parter, der forhandler mellem pladeselskaberne og musikerne, idet direktivet giver yderligere rettigheder til musikere og andre for at sikre, at dette kan ske.

Som det fjerde og vigtigste område sikrer direktivet, at der er klarhed med hensyn til, hvordan loven fungerer i EU. Mange af mine kolleger og navnlig kollegerne fra Spanien og andre Middelhavslande har fremlagt idéer vedrørende den audiovisuelle sektor, og vi har forsøgt at imødekomme disse ved at indføre idéen om at fastlægge et separat direktiv for den audiovisuelle sektor i betænkningen, fordi den er berørt af særlige problemer og kræver særlige løsninger. På samme måde er det under vores forhandlinger og drøftelser blevet konstateret, at der er et stort område, hvad angår administrationen af rettighedshaverorganisationer, og hvordan de bedst repræsenterer rettighederne, og indsamlingen af midler, der tilhører de udøvende kunstnere, for at sikre, de tilfalder dem.

Endelig vil jeg sige, at alle bør indse, at dette er en kreativ ret. Det er noget, som en person har skabt og skænket os. Det er noget, som vi skal betale for – ikke et urimeligt beløb, men et lille beløb. Idéen om ophavsret er tilsyneladende ved at forsvinde – alle kan få alt gratis. Hvis vi går ad den vej, vil det måske på kort sigt være godt for os alle, men på lang sigt vil det dræbe kreativiteten, det vil dræbe muligheden for, at vi alle kan opleve nye musikere, nye grupper og nye erfaringer.

I den officielle loge sidder i aften en række musikere, producenter og andre berørte parter. Jeg vil sige til dem, at dette er først skridt på scenen for at sikre, at udøvende kunstnere og musikere kan få bedre kontrol over, hvilke rettigheder de har. Hvis vi tager dette skridt, garanterer De, at vi kan tage det næste på vejen mod Everest.

Charlie McCreevy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen støtter fuldt ud Parlamentets kompromistekst, som fremlægges til afstemning i denne mødeperiode. Denne meget afbalancerede kompromistekst vil forhåbentlig fremme vedtagelsen af forslaget i én enkelt behandling. Et sådant resultat vil være en særdeles velkommen udvikling for EU's udøvende kunstnere. Det vil vise vores taknemmelighed for det kreative bidrag, som musikere yder til vores liv og vores kultur.

Parlamentets kompromistekst består af fire hovedplanker, som vi alle støtter helhjertet: for det første en forlængelse af beskyttelsestiden for udøvende kunstnere og pladeproducenters ophavsret fra 50 til 70 år; for det andet et nyt krav for studiemusikere på 20 % af indtjeningen fra pladeselskabers offline- og onlinesalg; for det tredje en "use it or lose it"-klausul, som giver udøvende kunstnere mulighed for at generhverve deres rettigheder efter 50 år, hvis producenten ikke markedsfører indspilningen; og for det fjerde en såkaldt bestemmelse om, at "tavlen viskes ren", så pladeproducenterne ikke kan foretage fradrag i de royalties, de udbetaler til udøvende kunstnere.

Det glæder mig især, at studiemusikernes fond, som er baseret på 20 % af bruttoindtægten, indtil videre er kommet intakt gennem lovgivningsprocessen. Denne fond er grundlæggende betinget af, i modsætning til den kritik, vi har hørt gennem det seneste år, at forlængelsen af perioden på den ene side sikrer de udøvende kunstnere en indtægt i deres alderdom og på den anden side fremmer tilblivelsen af nye værker.

Lad mig understrege, at dette forslag langt fra blot er en forlængelse af beskyttelsestiden. For første gang får vi i de europæiske love om ophavsret en ordning, som giver de udøvende kunstnere en andel af selskabernes indtægter: 20 % af bruttoomsætningen tildeles studiemusikere. Det er banebrydende. Vigtigst er det, at disse 20 % ikke er indtægter, der tilfalder nogle få superstjerner. Disse 20 % fordeles udelukkende mellem studiemusikere. I modsætning til den udbredte opfattelse får Sir Cliff Richard ikke en krone af studiemusikernes fond, og pladeselskaber, som f.eks. EMI eller Universal, som bidrager til studiemusikernes fond, skal hente deres overskud fra de 80 % af bruttoomsætningen alene.

Så er der den rene tavle, en bestemmelse, der sætter en stopper for den kedelige praksis med at fratrække forskud fra royalties, der udbetales til udøvende kunstnere, som figurerer på listen over medvirkende. Denne bestemmelse indføres igen af hensyn til de mindre kendte udøvende kunstnere, fordi det ofte er deres indspilninger, der ikke tjener forskudsbetalingen ind.

Der er også en bestemmelse, som giver de udøvende kunstnere mulighed for at annullere overtagelseskontrakter, når deres producenter holder op med at sælge deres indspilninger. Alt dette er særdeles nyskabende, og intet EU-forslag har nogensinde været så generøst til fordel for de udøvende kunstnere. Det er ikke et forslag, som vil gavne pladeselskaberne. Det er en nøje afbalanceret tilgang, der søger at belønne Europas kreative kræfter.

Nogle vil hævde, at europæiske kreative kræfter overbeskyttes. De, der udelukkende lever af deres ophavsret, har en anden mening. Hvis de udøvende kunstnere bliver i musikindspilningsindustrien, fordi det kan betale sig, vil forbrugerne opleve større forskellighed som følge heraf.

Vi glæder os også over opfordringen til Kommissionen om at gennemføre en separat konsekvensanalyse for audiovisuelle kunstnere og at fremlægge relevante forslag i løbet af 2010. Vi er sikre på, at vi kan levere konsekvensanalysen inden for den frist, Parlamentet forventer.

Kommissionen er enig i, at spørgsmålet om forvaltning af onlinerettigheder til redistribution af tv- og radioprogrammer kræver stor opmærksomhed. Som en følge af forslaget om perioden har vi taget fat om tv-selskabernes berettigede bekymringer med hensyn til onlinerettigheder. Kommissionen foreslår derfor at fremsætte følgende erklæring, når forslaget er vedtaget i Rådet.

Erklæringen skal lyde: "Kommissionen anerkender det presserende behov for kollektiv rettighedsforvaltning for fonogramkunstnere og fonogramfremstillere, når radio- eller fjernsynsproduktioner, der indeholder transmissioner af kommercielle fonogrammer som en integreret del heraf, stilles til rådighed for offentligheden på en måde, som betyder, at medlemmerne af offentligheden kan få adgang til radio- eller fjernsynsproduktionerne fra et sted og på et tidspunkt, der vælges individuelt af dem. Kommissionen vil træffe de nødvendige foranstaltninger for at fremme gennemførelsen af en sådan kollektiv forvaltning, og Kommissionen vil som det første igangsætte en struktureret dialog mellem berørte parter med henblik på at fastlægge en aktiv licensordning. Denne erklæring gælder kun radio- og fjernsynsproduktioner, der gøres tilgængelige "on demand", og vedrører ikke fremstillingen af selve fonogrammet". Erklæring slut.

Kommissionen fremlagde dette forslag i juli 2008. Vi befinder os nu midt i den værste økonomiske krise, verden har set i min generation. Denne krise påvirker mange EU-borgeres dagligdag. Europæiske kunstnere lever selv i de bedste tider ofte under beskedne kår. Dette forslag sikrer, at de udøvende kunstnere kan genvinde en del af den indtægt, de genererer, når de bliver ældre.

Parlamentet har forståelse for dette, og processen har vist, at der stadig er et ønske om at handle for vores kreative kræfter. Den frygt, som modstanderne af forlængelsen af perioden har givet udtryk for, vil efter min mening vise sig at være ubegrundet.

Til sidst vil jeg varmt takke ordføreren, hr. Brian Crowley, og udtrykke min taknemmelighed og beundring for Parlamentets effektive håndtering af denne sag.

Erna Hennicot-Schoepges, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Industri, Forskning og Energi*. – (FR) Hr. formand! Jeg lykønsker ordføreren og alle de medlemmer, der har arbejdet med dette spørgsmål. Jeg vil også gerne takke kommissæren for det dokument, han har forelagt os.

Udøvende kunstnere er alt for ofte blevet overset i tidligere lovgivning, og som alle andre, der hjælper med at skabe intellektuel ejendom, har de ret til at modtage ordentlig betaling. Denne ændring udvider derfor dette princip til udøvende kunstnere, hvilket i sig selv er et betydeligt skridt fremad.

Der er dog stadig meget, som skal gøres, for dette kompromis er kun første skridt. Situationen for ophavsrettighedsselskaber varierer betydeligt fra land til land, hvor de har meget forskellige statusser, og i den henseende er harmonisering ikke parat til at blive gennemført i praksis.

Parlamentets betænkning opfordrer Kommissionen til at gennemføre konsekvensanalyser og overvåge denne foranstaltning. Den næste Kommission opfordres derfor til at fortsætte dette arbejde. Hvad angår tildelingen af licenser, vil jeg understrege, at kunstnersamfundet nærer stor mistro til resultatet af foranstaltninger som denne, da de udøvende kunstnere frygter, at store producenter vil få krammet på værker, der skabes af små producenter. Der skal derfor stadig findes en balance på dette område.

Emmanouil Angelakas, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse*. – (EL) Hr. formand! Jeg vil også lykønske ordføreren og Kommissionen med kompromisteksten.

Hovedforslagene i dette direktiv omfatter forlængelse af beskyttelsestiden for udøvende kunstnere og producenter fra 50 til 70 år, oprettelse af en fond for musikere og indførelsen af en "use it or lose it"-klausul i kontrakter. Alt dette er vigtigt og blev drøftet af os i udvalget, ligesom vi drøftede "use it or lose it"-klausulen, forenklingen af de administrative procedurer og harmoniseringen af reglerne i alle medlemsstaterne.

Dette var vigtige spørgsmål, som er omfattet af kompromisteksten, som vi er tilfredse med. Samtidig glæder vi os, fordi den 70-årige periode vil sikre overensstemmelse med beskyttelsestiden for intellektuel ejendom, som også er 70 år. Forlængelsen af beskyttelsestiden vil hjælpe med at forbedre de unge musikproducenters muligheder, så Europa kan blive en global kilde til usædvanligt musikalsk talent, som yder et aktivt bidrag til kunstnerisk kreativitet og jobsikkerhed. Samtidig vil medlemsstaterne få skatteindtægter, og Europa vil blive eksportør af intellektuel ejendom.

Kompromisteksten er efter min mening tilfredsstillende, og jeg glæder mig over de opnåede resultater.

Christopher Heaton-Harris, *ordfører for udtalelsen fra Kultur- og Uddannelsesudvalget*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil også lykønske ordføreren, og jeg vil for første gang i mine 10 år i Parlamentet lykønske Kommissionen med både dens forslag og de kompromisser, den senere har fremlagt.

Jeg er som udgangspunkt tilhænger af ophavsret. Jeg mener, at ophavsret og patenter beskytter mennesker, virksomheder og intellektuel ejendom, og intellektuel ejendom er grundstenen i nyskabende og frie markedsøkonomier. Enkeltpersoner og virksomheder investerer med glæde tid og penge i håbet om at finde et produkt – i dette tilfælde musik – som andre mennesker kan lide og vil købe. I hele verden vinder grupper med stærk beskyttelse af intellektuel ejendom frem. Dem med færre iværksættere og færre patenter går kun tilbage.

38 000 studiemusikere i Det Forenede Kongerige har nu underskrevet en appel med støtte til disse forslag. Studiemusikere fortjener den hjælp, de får fra dette forslag. Et medlem af min valgkreds, en fyr, der hedder Ted Carroll – en af mange hundrede studiemusikere – har skrevet til mig og bedt os vedtage disse kompromisser. Derfor støtter jeg denne betænkning varmt.

Jacques Toubon, *for PPE-DE-Gruppen*. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Det forslag, der fremlægges for Dem, er en positiv foranstaltning for kunstnere, for kunst og for kultur, og Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater støtter det.

De sidder faktisk med et kompromis, der søger at tage hensyn til de mange forskellige synspunkter og interesser, og som – og det er det interessante – sandsynligvis vil blive godkendt af Rådet, som indtil videre har stået over for et lille blokerende mindretal.

Dette kompromis forbedrer Kommissionens forslag. Det sikrer et mere retfærdigt forhold mellem producenter og udøvende kunstnere takket være en bestemmelse, som giver de udøvende kunstnere mulighed for at

udøve deres rettigheder, når de ikke udøves af producenterne. Det garanterer mere retfærdige betingelser for studiemusikere i forhold til solister. Studiemusikere vil få gavn af en permanent fond på 20 %.

Under det spanske formandskab vil vi overveje at udvide forslaget til den audiovisuelle sektor, dvs. til producenter og skuespillere. Hvad angår radio- og tv-selskaber, er jeg taknemmelig for den erklæring, som kommissæren lige har fremsat, og jeg mener, at der faktisk bør føjes en meget præcis erklæring til Rådets fælles holdning, så forhold vedrørende radiotransmission af musik ikke bringes i fare.

Vi taler her om reelle indtægter. Studiemusikere vil opleve en tredobling af deres indtægter, så de når op på 2 000 EUR. Forbrugernes interesser skades ikke, fordi forlængelsen af beskyttelsestiden ikke øger priserne. Bibliotekernes interesser skades ikke, fordi biblioteker ikke betaler royalties til udøvende kunstnere eller pladeproducenter. De betaler dem kun til forfattere, og også her er der mange undtagelser.

Derfor er jeg hr. Brian Crowley, fru Neena Gill, kommissær McCreevy og Kommissionen dybt taknemmelig for deres arbejde. Det afspejler tingens tilstand i verden, den forventede levetid og nye anvendelser for værker, og derfor skal vi vedtage denne tekst – for at forsøge at sikre, at den gøres endelig ved førstebehandlingen.

Neena Gill, for PSE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Denne betænkning har gennemgået en lang og til tider vanskelig fødsel i Parlamentet og har været genstand for intens lobbyarbejde fra alle sider, hvor myter og modpåstande har hørt til dagens orden. Som følge af den hastende karakter og vigtigheden af at vedtage denne betænkning i denne valgperiode har ordføreren og vores skyggeordfører arbejdet hårdt for at opnå enighed om de centrale punkter i Rådets holdning. Jeg lykønsker derfor alle, der er bidraget til at opnå en fornuftig, retfærdig og bæredygtig enighed. Jeg er dog skuffet over, at Rådet igen og igen ikke har kunnet nå til en lignende enighed.

Det glæder mig dog, at betænkningen stemmer overens med mine hovedmål og PSE-Gruppens målsætninger, og at de øgede indtægter først og fremmest vil gavne de udøvende kunstnere, hvis en forlængelse af beskyttelsestiden for ophavsret gennemføres. Derfor kan jeg acceptere de ændringsforslag, som ordføreren har fremlagt, da de omfatter ekstra foranstaltninger for udøvende kunstnere.

Jeg vil gerne fremhæve nogle centrale ændringsforslag: Ændringsforslag 58, som er en permanent "use it or lose it"-klausul; ændringsforslag 59 til 61 om et permanent krav for studiemusikere, som betyder, at pladeselskaberne skal sætte 20 % af alle salgsindtægter til side; ændringsforslag 62 om en ren tavle for kunstnere, som figurerer på listen over medvirkende; ændringsforslag 71 om muligheden for, at kunstnere, som figurerer på listen over medvirkende, kan genforhandle bedre kontrakter; og endelig ændringsforslag 75 om en vurdering af indvirkningen på audiovisuelle udøvende kunstnere.

Jeg vil derfor opfordre kolleger, der har forbehold, til at genoverveje disse og stemme for denne betænkning. Jeg erkender, at den ikke er perfekt, og at der er betænkeligheder. Under andre omstændigheder skulle den efter min mening have omhandlet den periode, som pladeselskaberne tildeles under "use it or lose it"-klausulen, som træder i kraft efter et år og ikke blot få måneder, som ville have været at foretrække, især for kunstnere, som figurerer på listen over medvirkende.

Til sidst vil jeg opfordre Rådet til omgående at nå til enighed om dette spørgsmål. Alle de andre centrale aktører er blevet enige, og de udøvende kunstnere har brug for afklaring, hellere før end siden.

Sharon Bowles, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Trods den aktive charmeoffensiv fra kommissæren og hans tjenestegrene kan jeg stadig ikke støtte dette forslag om at forlænge beskyttelsestiden for ophavsret.

Jeg ved, at forslaget var velment, men hvorfor skulle vi i den digitale tidsalder, hvor den måde, som indspilninger distribueres på, hurtigt ændres, gennemføre en uomstødelig ændring ved at udvide et system, der grundlæggende stadig er baseret på kontrakter og en struktur, der er mere relevant for fysisk distribution og salg? Situationen kan kun reddes, hvis vi tager fat om problemet med kontrakter, der med tiden er blevet uretfærdige, og det er ikke sket. Vi bør præcisere, at livslang tildeling uden bestemmelser om fornyelse ikke længere er acceptabel og er en af de priser, som pladeselskaberne skal betale for enhver udvidelse.

Der er gjort mange prisværdige bestræbelser på at sikre gode betingelser til gengæld for forlængelsen, men jeg frygter, at disse påklistede tilføjelser ikke gør den egnet til formålet på lang sigt, og de indeholder også deres egne uoverensstemmelser og uretfærdigheder, fordi de ikke omhandler problemet med kontrakter.

Jeg har søgt efter et kompromis, som jeg kunne leve med, og jeg fremsatte idéen om at begrænse forlængelsen af perioden til indspilninger, der er udgivet før 1975, som fremgår af ALDE-Gruppens ændringsforslag 80 og 81, som er forenelige med hovedpakken. Jeg indrømmer, at de vedrører rock-and-roll-tiden, som er på

alles læber lige nu, og som oplevede en eksplosion i populærmusikken og påfaldende dårlige kontrakter. Et sådant ændringsforslag vil dog ikke bringe os i en uomstødelig position med hensyn til alle nyere indspilninger. Det ville føre os igennem afslutningen af den aktuelle model med pladeselskaber, som, når alt kommer til alt, især vil få gavn af denne udvidelse, og som er hovedfortalerne for den. Det vil også give os tid til at overveje og udvikle fremtidsrettede forslag med større fokus på de udøvende kunstnere, som reelt passer ind i en digital tidsalder.

Hvis De vender tilbage med en tekst, der omhandler de punkter, jeg har rejst, kan det være en pakke, jeg vil stemme for, men ellers kan jeg ikke støtte den.

Roberta Angelilli, for UEN-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil først og fremmest lykønske ordføreren for det fremragende arbejde, han har udført. Ophavsret beskyttes i øjeblikket i højst 50 år, og denne periode er efter min mening ikke lang nok til at give de udøvende kunstnere en retfærdig aflønning for deres kreative arbejde og fremførelser. Det er vigtigt, at vi gennem institutionerne forbedrer kunstnernes sociale situation ved hjælp af øget beskyttelse.

Derfor går vi ind for at forlænge beskyttelsesperioden for ophavsret til 95 år, og vi ønsker, at den yderligere indtjening, der genereres af denne forlængelse, udelukkende tilfalder de udøvende kunstnere, og navnlig at sidstnævnte i de yderligere 45 år frigøres af kontraktlige forpligtelser, som kræver, at de overfører en del indtjeningen til tredjemand. Formålet med denne foranstaltning er faktisk udelukkende at sikre forfattere og udøvende kunstnere reelle fordele. Det ville på den anden side være ønskeligt, hvis Kommissionen vurderede indvirkningen af og behovet for at udvide anvendelsesområdet for denne forlængelse til at omfatte den audiovisuelle sektor.

Eva Lichtenberger, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Vi har et problem med ophavsret, og vi har et problem med betaling til udøvende kunstnere. Vi bør og skal derfor være proaktive og gøre noget ved det. Men hvis vi bliver proaktive, er det vigtigt, at vi reagerer over for den digitale tidsalders udfordringer og ikke pisker døde heste.

Lad mig forklare, hvordan jeg kom frem til dette billede. Dette forslag opfylder faktisk kun ét eneste løfte, og det er løftet om at fremme musikindustrien. Hvis vi tog fat om det, der i virkeligheden sker for kunsterne og deres indtægter, og beregnede dem, ville vi nå frem til et gennemsnit, som helt sikkert er for lavt til, at de udøvende kunstnere kan ernære sig selv og få noget ud af det.

Disse penge går desuden ikke direkte til de udøvende kunstnere. Fonden er for lille til at opnå noget. En kunstner, som jeg drøftede dette med, fortalte mig, at der her var tale om omfordeling mellem de hurtige og de døde. Jeg måtte modsige ham: Der er tale om omfordeling mellem kunstnere og producenter, musikindustrien og derefter kun de store navne.

Alt i alt er dette forslag ikke passende, hr. kommissær! Vi skal finde et bedre. Vi skal f.eks. etablere en fast sats. Selv Deres forslag i forbindelse med "use it or lose it"-klausulen er teoretisk lovgivning. Lad os gøre noget smart og velbegrundet, som de udøvende kunstnere anbefalede og ønskede under vores høring i Retsudvalget.

Mary Lou McDonald, for GUE/NGL-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg mener, at den egentlige hensigt bag dette initiativ var at forbedre den sociale situation for udøvende kunstnere, som kommissær McCreevy og vores kollega, hr. Brian Crowley, har anført, men det opnår det reelt ikke. Selv de ændringer, som udvalget har indført, går desværre ikke langt nok med hensyn til at forbedre forslaget. Det er et forslag, som efter min mening i sidste ende vil gavne de udøvende kunstnere, der allerede har succes, og helt sikkert selve industrien.

Jeg er forbløffet om forslaget om at forlænge beskyttelsestiden for ophavsret, uanset om det er til 70 eller 95 år, og jeg er forbløffet over dette, ikke kun fordi det er tvivlsomt og næsten ude af takt med den digitale tidsalder, men også fordi en foranstaltning som denne primært vil gavne industrielle interesser og ikke udøvende kunstnere med økonomiske problemer.

Uanset det hårde arbejde og enhver velvilje bør medlemmerne af Parlamentet afvise dette forslag. Kommissionen skal efter min mening gå tilbage til tegnebrættet og udforme det rigtige forslag, et forslag, som ikke kun handler om at støtte udøvende kunstnere og andre kunstnere, men som reelt og i praksis vil sikre netop det.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Hr. formand! I modsætning til de to forrige talere er jeg enig med flertallet af medlemmerne, som har talt om dette spørgsmål.

Det er et godt direktiv. Det er faktisk et fremragende direktiv, som er udformet med det formål at beskytte de udøvende kunstnere.

Når der tales om behovet for at finde en mere intelligent metode til at indgå aftaler, taler vi faktisk om at afskaffe begrebet intellektuel ejendom. Aftaler kan kun indgås, hvis en lov er fastlagt.

Vi har allerede fastlagt en lov på nationalt plan. Kommissionen har under hr. McCreevys ledelse vedtaget et fint initiativ, og jeg mener, at Parlamentet bør vedtage den aftale, vi er nået frem til i Retsudvalget takket være det arbejde, som ordføreren, hr. Brian Crowley, og de forskellige skyggeordførere, som f.eks. fru Neena Gill og hr. Jacques Toubon, har udført.

Dette er efter min mening et fremragende direktiv, som vil styrke skabelsen af intellektuel ejendom. Direktivet indeholder desuden adskillige anbefalinger med hensyn til det videre arbejde, der skal gøres.

Parlamentets vedtagelse af denne betænkning – og forhåbentlig vil Rådet følge Kommissionen og Parlamentet – vil efter min mening bidrage til at sikre, at Kommissionen i næste periode vil fortsætte ad denne vej og fremlægge forslag for Parlamentet, så vi kan opnå fremskridt med hensyn til beskyttelsen af intellektuel ejendom, som er afgørende for udviklingen af EU som en fantastisk institution baseret på en fælles kultur.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Hr. formand, hr. kommissær! Hr. Brian Crowley er et kompetent medlem af Parlamentet, der ofte kommer med intelligente forslag. Denne gang er det dog vanskeligt at følge hans intentioner. Kommissionen foreslår, at beskyttelsestiden for musikindspilninger forlænges fra de nuværende 50 år til 95 år, hvilket ville næsten fordoble den nuværende periode. De fleste er enige i, at det er overdrevent. Det kompromis, der tales om nu, er 70 år, og det er et skridt i den rigtige retning.

Der er dog stadig flere ubesvarede spørgsmål. Vil en forlængelse øge den kulturelle diversitet og fremme skabelsen af nye musikstykker? Hvilken effekt har forlængelsen af ophavsretten i USA haft på udviklingen der? Har den styrket de udøvende kunstners position, eller har den især gavnet pladeselskaberne? Kan vi begrunde en udvidelse, der forlænger beskyttelsestiden så dramatisk? Er det ikke for forenklet at hævde, at kreativitet og det kreative behov er direkte forbundet med varigheden af beskyttelse? Disse spørgsmål er efter min mening ikke blevet besvaret.

Som liberal tror jeg på ophavsretlovgivningen og formålet med den, og jeg er derfor enig med flere af mine kolleger her i Parlamentet. Det er naturligvis vigtigt at beskytte produktionen af nye musikstykker, og at komponisterne har kontrol over deres egne værker, også finansielt. Vores lovgivningsmæssige foranstaltninger i Parlamentet skal dog stå i et rimeligt forhold, og jeg mener ikke, det er tilfældet her.

I mit land drøftes spørgsmålet om adgang til musikstykker på internettet, navnlig efter den prominente retssag, der førte til afgørelsen om Pirate Bay. På nuværende tidspunkt, hvor ophavsret er genstand for intensiv debat, mener jeg derfor, at vi begår en fejl, hvis vi vedtager Kommissionens forslag om en forlængelse af beskyttelsesperioden for musikstykker fra 50 til 95 år. Ligesom fru Sharon Bowles vil jeg derfor afvise forslaget i dets helhed. Jeg mener, at Kommissionen skal gøre et nyt forsøg. Overvej sagen igen, omarbejd forslaget, og kom igen, hr. kommissær!

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Det virker på mig, som om Europa i lyset af de betydelige ændringer, som påvirker musik- og kultursektoren generelt, risikerer at reagere med protektionistiske løsninger og forældende ordninger, der lover krummer til de udøvende kunstnere og små pladeselskaber og i stedet desværre i sidste ende gavner de store stjerner, som vil få betydelig større mulighed for at øge deres indtjening.

Efter den svenske domstols dom mod direktørerne for webstedet "The Pirate Bay", som blev straffet for at have opmuntret til peer-to-peer-delning af musikmateriale, vil Parlamentets godkendelse af en foranstaltning af denne type konsolidere en negativ og helt igennem upassende tilgang til den nye dynamik i den nuværende teknologiske tidsalder og hele generationers behov for kultur, kommunikation og frihed.

Beskyttelsen af kunstneres ytringsfrihed ligger faktisk i deres forhold til samfundet. Friheden til at producere kunst og friheden til at nyde den går hånd i hånd og har en fælles modstander i kulturens merkantile underdanighed, som denne lovgivning vil styrke.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Kommissionens forslag og betænkningen vil gøre skabelsen af kunst og menneskeskabt kultur til permanente varer. De er ikke udformet for at beskytte musikerne.

Denne udvidelse vil kun gavne de store monopoler, de multinationale selskaber i musik-, show- og underholdningsindustrien, som vil fortsætte med at vokse sig rige ved hjælp af andres værker. Taberne bliver arbejderne, kunstnerne og selve denne menneskelige udvikling, fordi langt de fleste musikere og udøvende kunstnere tvinges under pres fra de multinationale selskaber til at overdrage deres rettigheder til dem til gengæld for almisser.

Denne udvidelse vil skabe indtjening, der beløber sig til hundrede millioner euro, til de multinationale selskaber, men kun ganske få euro til musikerne om året. Samtidig vil de store selskaber også få kontrol over den intellektuelle produktion takket være loven om profit.

Kommissionens forslag, som støttes af de største politiske grupper i Parlamentet, vidner om den art, den karakter og de interesser, som EU forsvarer og sikrer. For at sikre kapitalens profitabilitet omdanner EU alt til varer – lige fra vand til kunst, kultur og menneskeskabte værker.

Jens Holm (GUE/NGL). – (SV) Hr. formand! Forslaget om at forlænge beskyttelsestiden for ophavsret til 95 år er et frastødende eksempel på, hvordan det gennem lobbyarbejde er lykkedes for de store pladeselskaber at opnå et forslag, der tjener dem fuldstændig. En så lang forlængelse af beskyttelsestiden for ophavsret vil kun ramme individuelle forbrugere og vil hæmme produktionen af ny musik. Medlemmerne af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre har derfor fremsat et forslag, hvor vi anmoder om, at kravet om 95 år fjernes. Vi anmoder også om, at hele direktivet afvises.

Rettighederne til sangen "Happy Birthday" ejes angivelig af det amerikanske selskab Warner. Folk, der fejrer deres fødselsdag et offentligt sted i visse områder af USA, tør næsten ikke synge denne sang af frygt for repressalier og bøder. Det er et absurd eksempel på, hvor galt det kan gå, når vi lader individuelle interesser og industrien føre politik. Eksemplet var hentet fra USA, hvor beskyttelsestiden for ophavsret allerede er 95 år. Lad ikke dette blive tilfældet i Europa. Afvis kravet om 95 år, og afvis hele direktivet!

Jeg ville også gerne vide, om Kommissionen har gennemført en konsekvensanalyse af, hvor stor en del af den fremtidige indtjening der vil tilfalde individuelle kunstnere, og hvor stor en del der faktisk vil blive tilbageholdt af de store selskaber.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Som vi hørte under forhandlingen om forslaget om udvidelse af beskyttelsestiden for intellektuel ejendom, er der forskellige holdninger.

Jeg vil gerne endnu en gang fremhæve, at vedtagelsen af dette specifikke direktiv ikke vil påvirke forbrugerne eller få priserne på fonogrammer til at stige. Vi søger alle at forlænge beskyttelsestiden for beslægtede rettigheder som følge af stigningen i den forventede levetid. Intellektuel ejendom er beskyttet i 70 år efter forfatterens død, hvilket genererer et vist beløb til den efterladte familie. Den nuværende beskyttelse af beslægtede rettigheder for udøvende kunstnere, som gælder 50 år fra indspilningen, er derfor meget kort. Derfor kompromistekstens fastlæggelse af en periode på 70 år er en god idé.

Jeg vil også henlede Deres opmærksomhed på den undersøgelse, der skal udarbejdes vedrørende skuespillere, og det mulige forslag til et direktiv, som vil blive fremlagt i 2010. Jeg mener også, at skuespillernes præstationer skal beskyttes, navnlig i en tid, hvor kunstnerisk skabelse er vigtig, og hvor den teknologiske udvikling kan hjælpe med at sikre skuespillernes indtjening.

Endelig håber jeg, at Kommissionen vil samarbejde om forslaget til det nye direktiv.

Glyn Ford (PSE). – (EN) Hr. formand! Lad mig sige det klart: Jeg støtter forlængelsen af ophavsret fra 50 til 70 år. Mit problem er: Hvem gavner det?

Jeg glæder mig over, at studiemusikere vil få 20 % af indtægten til fordeling, som musikerforbundet har krævet. Problemet er balancen mellem multinationale pladeselskaber og de kunstnere, som figurerer på listen over medvirkende. Mange af disse mennesker underskrev kontrakter for 30 eller 40 år siden, som gav dem 8 % af forhandlerens pris, med de selskaber, der var ansvarlige for at producere, distribuere og inddrive indtjeningen af salget. Nu vil de samme multinationale pladeselskaber få en uventet fortjeneste på mange millioner euro for at have gjort absolut ingenting – i denne digitale tidsalder er det intet at gøre. Som følge af en industriel struktur, der lange har været overflødiggjort af den teknologiske udvikling, er det sheriffen af Nottingham, som vinder, ikke Robin Hood. Disse kunstnere burde have haft mulighed for at kræve den ejendom, som de alene har skabt, tilbage.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – (SV) Hr. formand! Lad os få én ting på det rene: En forlængelse af beskyttelsestiden for ophavsret vil ikke resultere i mere eller bedre musik. Hvilken 25-årig musiker ville helt

ærligt sige: "Nej, jeg vil ikke indspille denne plade, når jeg kun får betaling for den, indtil jeg bliver 75, og ikke indtil jeg er 120"? Det vil ikke engang motivere dårlige musikere, da det ikke er deres musik, der sælges mere end 50 år efter indspilningen. I stedet motiverer det enten de store pladeselskaber eller dem, der allerede har tjent meget fra deres indspilninger. Dette er efter min mening kommet ud af enhver proportion.

En person, der opfinder en kur mod kræft vil – ud over at modtage Nobelprisen i medicin – kun få sin opfindelse beskyttet i 20 år, hvorimod en person, der kan indspille en plade, så vil få den opfindelse, eller snarere pladen, beskyttet i 95 år. Det er helt ude af proportioner. Jeg er dog enig i, at 70 år er bedre end 95, selv om jeg alligevel mener, at det bedste ville være at afvise hele forslaget.

Charlie McCreedy, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tro, at jeg har lært meget i min tid som kommissær. Nogle vil måske mene, at det har jeg ikke, men det tror jeg nu, jeg har.

Jeg har i hvert fald lært én ting, og det er, at alt, hvad der berører området for intellektuel ejendom, er fyldt med alle former for faldgruber. Der er rejst en række problemstillinger inden for området for intellektuel ejendom som helhed i Parlamentet og Rådet, både i min tid som kommissær og i min tid som minister i den irske regering, og nogle af disse problemstillinger har været drøftet i 20 til 30 år. Så jeg har lært, at ethvert aspekt af dette emne får enorm dækning, skaber stor debat og polariserer mange medlemmer af Parlamentet, medlemsstaterne og forskellige berørte parter.

Så jeg har lært, at det er særdeles vanskeligt at tage fat på dette område og forsøge at nå en acceptabel løsning. I min tid som kommissær har der været mange tilfælde, hvor vi ikke har kunnet nå til enighed på visse områder.

På den baggrund er jeg ikke det mindste overrasket over dybden og oprigtigheden af de argumenter, der fremføres fra alle sider af forhandlingen, fordi ethvert spørgsmål vedrørende området for intellektuel ejendom altid genererer denne form for debat, og medlemmer, der er imod hr. Brian Crowleys kompromisforslag vil være på den helt modsatte siden inden for andre områder af intellektuel ejendom.

Det er derfor meget interessant i denne type forhandling at se mennesker, der ville have én holdning på andre områder af intellektuel ejendom, have en anden holdning her, fordi det er et meget vanskeligt område, og jeg accepterer den oprigtighed, som de medlemmer, der har bidraget, lægger for dagen.

Det giver ingen mening at gennemgå alle de forskellige punkter, der er blevet rejst, og drøfte dem individuelt, fordi de er blevet drøftet indtil bevidstløshed i udvalget. Én ting, som hr. Brian Crowley og ordførerne fra de andre udvalg gjorde, er at bruge meget tid. Parlamentet har brugt usædvanligt meget tid og mange ressourcer på dette, og mange assistenter og medarbejdere i mit eget generaldirektorat har arbejdet usædvanligt hårdt på dette for at forsøge at opnå det, som vi troede ville være et acceptabelt kompromis.

Men jeg vil komme ind på enkelte af områderne. Jeg vil fra starten eliminere et par punkter, som ikke vedrører denne forhandling, men snarere omstændighederne omkring den tidligere forhandling, som førte til fremlæggelsen af dette forslag.

Jeg kan forsikre Dem om, at de mennesker, der bad mig gå videre med et forslag her, var de udøvende kunstnere – det var der, det intensive lobbyarbejde kom fra.

Hvis der er uenighed her i Parlamentet og i medlemsstaterne, kan jeg tilføje, at der var forskellige holdninger i mit generaldirektorat til dette spørgsmål, da jeg først nåede til at afgøre, hvordan vi skulle fortsætte, og mange af de forskellige synspunkter, som blev fremsat er, var også afspejlet der. Jeg mener, det er naturligt. Hvis det skaber så forskellige synspunkter her og i medlemsstaterne, må man forvente det samme i generaldirektoratet.

Men jeg blev bearbejdet ret intensivt af almindelige udøvende kunstnere. Ja, de kendte udøvende kunstnere kom og meddelte deres støtte, fordi de almindelige udøvende kunstnere mente, at det ville bedre også at få nogle af de store navne med på netop dette område, men de almindelige udøvende kunstnere – studiemusikerne, som de fleste mennesker aldrig har hørt om – var de største lobbyister her. Som hr. Christopher Heaton-Harris sagde, er det vigtigt at bemærke, at 38 000 studiemusikere støtter dette særlige forslag.

Vi skal så vurdere, hvordan vi bedst kommer videre. De fleste mennesker kender antagelig navnet på dem, der synger deres fire favoritsange eller -plader, men jeg tvivler på, at mange af dem ved, hvem der egentlig skrev dem. Men sangskriveren har ret til levetiden plus 70 år.

Hvis jeg nævnte seks melodier her i aften ud af de mest populære melodier, der er komponeret, tvivler jeg på, at der er nogen her i Parlamentet, der kan sige, hvem der skrev sangene, men alle, der kender en bestemt plade, kan sige: Den blev sunget af den og den. Sangskriveren får sin levetid plus 70, men den udøvende kunstner får kun 50 år fra datoen for fremførelsen.

Fra ethvert moralsk perspektiv er det uretfærdigt. Nogle mennesker havde én hitsang, da de var 21 eller 22 år gamle, og blev ikke hørt siden, og de fik ikke særlig mange penge ud af det. I deres ældre år, når de nærmer sig 70 eller mere, vil det efter min mening være rimeligt, hvis de kan opnå en lille ekstraindkomst. De kan koge det sammen til alle de tekniske argumenter og de intellektuelle argumenter og alt muligt andet, men når vi taler om retfærdighed, vinder dette argument.

Som hr. Brian Crowley og andre nævnte var dette et oprigtigt forsøg på at løse nogle af disse ofte modstridende problemer. Vi har gjort vores bedste for at nå frem til et forslag. Hr. Brian har ydet en ekstraordinær indsats på dette område i forsøget på at opnå enighed og kompromiser, og han har arbejdet længe og hårdt.

Jeg vil blot omtale nogle af de rejste spørgsmål.

Fru Neena Gill, som er varm fortaler for forslaget, og som jeg takker for støtten, nævnte brugen af "use it or lose it"-klausulen, som træder i kraft efter et år. I forbindelse med gennemførelsen i medlemsstaterne kan medlemsstaterne dog tillade, at den træder i kraft efter tre eller seks måneder, hvis de ønsker det.

Fru Sharon Bowles – og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om hendes oprigtighed i denne henseende – mener ikke, at hun kan stemme for dette særlige forslag eller det kompromisforslag, hr. Brian Crowley har fremsat. Hun nævnte spørgsmålet om kontrakter. Jeg tror ikke, at spørgsmålet om kontrakter vil dræbe forslaget. Det er bestemt et andet spørgsmål, der kunne være genstand for et andet initiativ, hvis – og kun hvis – denne forslag vedtages.

Fru Eva Lichtenberger holdt en fin tale. Jeg vil gøre hende opmærksom på, at 2 000 EUR bestemt ikke er småpenge for en studiemusiker. Fonden støttes, som jeg sagde tidligere, af 38 000 udøvende kunstnere, og de bør efter min mening vide det.

På baggrund af sin lange erfaring som politiker fremsatte hr. Manuel Medina Ortega en særdeles vigtig pointe, og jeg er helt enig med ham i, at vi her skal foreslå noget, som har en rimelig chance for også at holde vand i Rådet. Som han påpegede, skal vi være realistiske, fordi med forskellige holdninger der også skal vi fremlægge et forslag – som hr. Brian Crowley og andre har gjort – der har en realistisk chance for at holde vand i Rådet, og det punkt fremfører han meget kraftfuldt og godt.

Hr. Olle Schmidt og hr. Roberto Musacchio talte om de eksisterende pladeselskabers forretningsmodeller, men vi godkender ikke de eksisterende pladeselskabers forretningsmodeller. En beskyttelsestid på 70 år er åben for alle nye innovative forretningsmodeller.

Hr. Olle Holm henviste til risikoen for at få bøder for f.eks. at synge "Happy Birthday", men jeg tror, han forvirrer begreberne her. Det handler ikke om sangen: Det handler kun om en kunstners indspilning af den, så hr. Olle Holm kan synge "Happy Birthday", når som helst han måtte ønske det, uden risiko for nogen form for sanktioner. Det handler om kunstnerens indspilning, ikke om sangskriveren.

Hr. Manolis Mavrommatis har fremsat en række bemærkninger, som vi har noteret, men jeg mener, at 70 år er den bedste reference for levetid.

Til sidst vil jeg udtrykke min taknemmelighed og beundring for Parlamentets effektive håndtering af denne sag. Dette arbejde har udmøntet sig i et kompromisforslag, som hr. Brian Crowley har fremsat, og det viser efter min mening vores vilje til at forbedre den retlige ramme for vores kreative samfund. I fremtiden vil vi se, at beskyttelsen af dem, der skaber, var det rigtige valg, og at forbedring af effektiviteten af infrastrukturen for rettighedsadministration vil vise, at dem, der hævder, at bedre beskyttelse vil føre til en hensygnende onlinekultur, tager fejl.

Jeg vil takke alle, der har deltaget i forhandlingen, navnlig ordføreren, hr. Brian Crowley, ikke kun fordi han er min kollega fra Irland og en gammel ven, men fordi han har ydet en ekstraordinær indsats for at forsøge at gøre dette kompromis acceptabelt for så mange modstridende interesser i Parlamentet som muligt og har arbejdet for et kompromis, der, som hr. Manuel Medina Ortega sagde, har en rimelig chance for også at blive accepteret i Rådet.

Brian Crowley, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil endnu en gang takke mine kolleger for deres bidrag til denne forhandling. Trods alle vores drøftelser, forslag, ændringsforslag og yderligere ændringsforslag til

ændringsforslagene og de ændringer, der er gennemført, har visse kolleger desværre endnu ikke forstået, hvordan denne situation har udviklet sig. På et personligt plan må jeg sige, at jeg påskønner alles synspunkter, og jeg kan forstå, hvor de kommer fra.

Det er dog vanskeligt at gøre det, når vi modtager ændringsforslag fra kolleger, hvor der er vedlagt en artikel fra Financial Times, som anfører, at vi skal stemme imod ophavsret, når der nederst i artiklen står "copyright protected" (ophavsretligt beskyttet). Selv Financial Times, som er imod ophavsretslig beskyttelse eller udvidelse, påberåber ophavsretten selv!

På samme måde hører jeg forbrugerorganisationer sige, at det er forkert at udvide ophavsretten, fordi det vil indvirke på forbrugernes rettigheder og forbrugernes valg, igen uden at de indser eller tror på, at ophavsret allerede findes, og at disse rettigheder og denne beskyttelse allerede er virkelighed.

På samme måde hører jeg kolleger nævne den byrde, dette vil være for innovation og kreativitet, men hvordan kan mennesker skabe noget, hvis de ikke kan beskytte deres rettigheder? Hvordan vil de gøre det, hvis de ikke kan beskytte deres rettigheder?

På samme bør dem, der taler om merchandising – eller "mercantiling", som det blev oversat – i pladeindustrien, vågne op og se virkeligheden i øjnene. Det har været der siden år nul. Inden indspillet musik overhovedet kom til verden, da man købte nodeark, skulle man betale et vist gebyr, som gik til den pågældende komponist, og hver gang det blev opført, fik den udøvende kunstner også en del af det.

Det, som vi taler om her, er at skabe balance og retfærdighed i debatten, at sikre rettighederne for de mennesker, der er de svageste i kontraktforhold, som er de svageste med hensyn til håndhævelse, og som nærmer sig afslutningen af deres musikalske karriere, så de kan få beskyttelse.

Det er vigtigt, at alle anerkender, at udviklingen af ny teknologi – som vi alle glæder os over, fordi den er fantastisk – ikke betyder, at vi har ret til at tage noget uden noget til gengæld. Hvis vi tidligere gik ind i en pladeforretning og tog et pladeselskabs cd eller vinylplade og gik ud med den, ville vi blive taget for butikstyveri, og gratis overførsel af musik uden at betale et gebyr svarer til det.

Det handler om at tillade, at de rigtige ordninger indføres.

Jeg vil takke hr. Jacques Toubon, fru Neena Gill og alle mine kolleger for deres hjælp og assistance, jeg er navnlig taknemmelig over for hr. Manuel Medina Ortega for hans nyttige råd og vejledning i forbindelse med et problem på det spanske område.

Formanden. – Hermed er dette punkt afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Denne betæknings målsætning er at støtte de europæiske udøvende kunstnere ved at udvide beskyttelsestiden for ophavsret i forbindelse med fonogrammer fra 50 år til 70 år.

Dokumentet omhandler også oprettelsen af en fond for studiemusikere, som finansieres ved bidrag fra producenter svarende til mindst 20 % af deres årlige indtægter fra udvidelsen af ophavsret. 50 år efter udgivelsen af et fonogram kan den udøvende kunstner opsiges kontrakten, hvis producenten ikke markedsfører fonogrammet.

Disse er nye, om end kosmetiske, ændringer af lovgivningen om ophavsret, som omgående trænger til en grundig revision. Ophavsret fandtes inden internettet og henviser til en anden tidsalder. Nu har vi brug for en ny tilgang til dette område.

Den nuværende lovgivning, herunder direktiv 2006/116/EF af 12. december 2006, udfylder ikke et retligt smuthul, som findes som følge af udviklingen af ny teknologi. Parlamentets vedtagelse af Crowley-betænkningen vil sikre en vis multikulturel beskyttelse, som vil styrke konkurrenceevnen i den globale musikindustri. Parlamentet har også anmodet Kommissionen om at vurdere behovet for en tilsvarende udvidelse af beskyttelsestiden for ophavsret for udøvende kunstnere og producenter i den audiovisuelle sektor. Senest den 1. januar 2010 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om resultaterne af denne vurdering. Vi skal stadig vente på en grundig revision af lovgivningen om ophavsret.

18. Handlingsplan for mobilitet i byer (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A6-0199/2009) af Gilles Savary for Transport- og Turismeudvalget om handlingsplanen for mobilitet i byer (2008/2217(INI)).

Gilles Savary, ordfører. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Tak. Det er en ganske uset måde, som Parlamentet behandler denne betænkning på, da spørgsmålet om mobilitet i byer, hvilket jeg minder Dem om, først blev rejst af hr. Jacques Barrot, transportkommissæren, for mere end to år siden, hvor det resulterede i en grøn bog fra Kommissionen, som forelagde sine konklusioner for os i foråret 2007. Sidstnævnte var omhandlet i en betænkning – en initiativbetænkning – fra Parlamentet udformet af min kollega, hr. Reinhard Rack, der er her i Parlamentet.

I henhold til det europæiske institutionelle system skal en grøn bog efterfølges af en hvidbog, og i dette tilfælde var det Kommissionens forslag om handlingsplaner for mobilitet i byer, der var på bordet.

Jeg takker hr. Antonio Tajani, som er her, fordi han i december oplyste mig, at det politisk ikke var muligt for Kommissionen at fremlægge et forslag på det tidspunkt. Det er forståeligt: Af hver deres grunde har nogle medlemsstater forbehold på dette område, nu hvor valget til Parlamentet nærmer sig, men Parlamentet søgte at tage handsken op.

Jeg vil også takke mine kolleger fra alle politiske grupper, som er til stede i dag – navnlig koordinatorerne – og Regionaludviklingsudvalget for deres støtte til mit forslag, som var at udnytte den fordel, som vi havde, til at sige, at vi skulle tage initiativet, når Kommissionen ikke længere kunne gøre det.

Det, som vi vil foreslå, er ganske uset. Jeg ved ikke, om der er skabt præcedens i Parlamentet. Vi vil foreslå Kommissionen den handlingsplan, som Kommissionen skulle have foreslået os.

Der forventes naturligvis ingen retlige åbninger fra en initiativbetænkning som denne. Ved at foreslå en meget praktisk handlingsplan med ekstremt præcise forslag kan Parlamentet, som ikke er den udøvende magt eller regeringen i EU – det er Kommissionens rolle – ikke håbe på andet end at blive hørt.

Jeg må i forbigående nævne, at vi i de seneste par måneder har opnået overvældende støtte fra alle de organisationer, der beskæftiger sig med disse forhold. De omfatter navnlig – jeg vil sige det her til gavn for de få medlemmer, der stadig har forbehold med hensyn til dette initiativ – lokale myndigheder og alle de organisationer, der repræsenterer lokale myndigheder, herunder i lande, som i dag påberåber sig subsidiaritet som begrundelse for, at denne handlingsplan er ude af billedet.

Jeg mener derfor, at de lokale myndigheder har erkendt, at mobilitet i byer sandsynligvis vil være en af de største udfordringer i det 21. århundrede. Hvorfor? Fordi 60 % af europæerne i dag bor i et byområde. Inden 2020 vil dette tal stige til 80 %, og vi, EU, har et retligt grundlag, der giver os medansvar for transportpolitikken sammen med medlemsstaterne og de lokale myndigheder.

Skal vi som europæere opgive at have den mindste idé eller det mindste initiativ på områder, hvor transport vil skabe de mest komplicerede og uden tvivl de mest grundlæggende problemer i de kommende år? Det mener vi ikke, og derfor ønskede Parlamentet ikke, at vi forblev tavse om mobilitet i byer. På nogle måder ønskede det i stedet, at vi benyttede dette initiativ til at opfordre Kommissionen til at tage sagen op igen som et prioriteret område for det næste mandat.

Jeg vil takke alle koordinatorerne, fordi vi har arbejdet på en ny måde. Vi har i høj grad arbejdet mod strømmen, og den fremlagte betænkning har opnået meget bred støtte i Transport- og Turismeudvalget.

Jeg vil sige, at denne betænkning er baseret på subsidiaritetsprincippet. Det er udelukket – ja, jeg har talt for længe, men jeg er sikker på, De vil tilgive Deres ordfører, hr. formand – at Europa kan overveje at træffe nogen form for beslutning vedrørende transport inden for byområder på de lokale myndigheders vegne.

Jeg er selv en lokalt valgt repræsentant, og jeg lægger stor vægt på de lokale myndigheders forvaltningsfrihed, hvilket de kampagner, jeg har gennemført her i Parlamentet sammen med navnlig hr. Willi Piecyk, min kollega fra Transport- og Turismeudvalget, viser. Jeg mener dog, at Europa kan skabe incitamenter og forbedre udvekslingen af information og bedste praksis, og det er essensen af vores forslag, som snart vil blive skitseret.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil først takke hr. Gilles Savary for hans arbejde. Jeg vil takke ham for det engagement, han har udvist for at fremme en europæisk politik om

transport i storbyer, i byer. Dette er ikke et sekundært spørgsmål: Hvis vi vil kunne imødegå udfordringen fra transport i Europa, skal vi arbejde med transport i byområder.

Derfor takker jeg først hr. Gilles Savary. Jeg gentager: Takket være ham har vi gjort fremskridt med hensyn til mobilitet i byer, og dagens betænkning, som Parlamentet stemmer om i morgen, sender et meget vigtigt budskab. Det er et budskab, som jeg skal lytte til, og jeg håber, jeg kan give hr. Gilles Savary positive tilbagemeldinger i forhold til hans engagement i den næste valgperiode. Jeg takker ham endnu en gang for hans arbejde i forbindelse med transport inden for byer.

Jeg vil nu fortsætte på mit modersmål.

(IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Transport inden for byer udgør en klar integreret del af EU's transportsystem, da hele systemet ofte begynder og ender i store byområder og krydser mange af dem undervejs. Derfor er det vigtigt, at vi ikke kun ser på mobilitet i byer fra byernes side, men også inkluderer alle former for transport, herunder fjerntransport.

Bekæmpelse af klimaændringer, fremme af handel, sikring af energiforsyning, opfyldelse af borgernes mobilitetsbehov, mindske af overbelastningsproblemer og håndtering af demografisk ændring er alle spørgsmål af grundlæggende betydning for den europæiske politik, og mobilitet i byer hænger tæt sammen med alle disse udfordringer.

Det er netop derfor, at Kommissionen fremlagde sin grønbog om mobilitet i byerne i september 2007, og den høring, der fulgte efter vedtagelsen af grønbogen, viste, at der er bred enighed om, at EU har en rolle at spille på dette område. Deres beslutning om grønbogen om mobilitet i byerne, som blev udformet under hr. Reinhard Rackes ledelse og vedtaget den 9. juli 2008, opretholder denne konklusion.

Formålet med grønbogen var at bane vejen for en handlingsplan om mobilitet i byer. Parlamentets beslutning om at gå videre med sin egen handlingsplan inden fremlæggelsen af et forslag fra Kommissionen sender et stærkt politisk signal. Derfor understregede jeg betydningen af hr. Gilles Savarys arbejde som ordfører, da det viser, hvor stor betydning Parlamentet tillægger en opgave, som vi bestemt ikke kan tillade os at forsømme.

Som De er bekendt med, lægger jeg stor vægt på spørgsmålet om mobilitet i byer og en hurtig vedtagelse af en veludformet handlingsplan. Jeg vil gentage, at dette er planlagt i Kommissionens arbejdsprogram for 2009, og jeg håber, at den vil blive vedtaget så hurtigt som muligt. Hr. Gilles Savary udtrykte det klart i sin tale. Der er en vis modstand inden for de europæiske institutioner, da nogle føler, at en handlingsplan af denne type vil krænke subsidiaritetsprincippet. Det er efter min mening slet ikke tilfældet, især hvis vi ser på den latinske stamme til ordet subsidiaritet, som er subsidium, der betyder "hjælp": Det er vores opgave som europæiske institutioner at hjælpe lokale institutioner med at fungere bedre. At hjælpe nogen betyder ikke at erstatte dem. Det betyder at bidrage til en bedre løsning af problemer!

Uden at gå i detaljer med forslaget kan jeg bekræfte, at vores handlingsplan vil blive baseret på aktiviteter, som vi har gennemført i nogen tid, og vil integrere disse i en sammenhængende kontekst, så vi opnår den politiske vision, som stadig mangler i den europæiske indsats på området for mobilitet i byer. På den måde vil vi udforme den politiske ramme for fremtidige indgreb i områder, hvor indsats på EU-plan vurderes at være nyttig eller endda essentiel.

Deres betænkning vil bestemt være et væsentligt bidrag til vores interne drøftelser, og jeg forsikrer Dem om, at vi vil kunne overveje mange af de forslag, den indeholder. Der er naturligvis aspekter og detaljer, som kræver yderligere afklaring eller forhandling. Vi vil undersøge Deres forslag meget nøje, det forsikrer jeg Dem, sammen med henstillingen fra Regionsudvalget, som De har hørt.

Dagens afstemning er ikke afslutningen på vores dialog om dette. Efterhånden som Kommissionens arbejde skridt frem, vil jeg bevare kontakten med hr. Gilles Savary og andre medlemmer, der har fulgt transportsektoren nøje, så den plan, der vedtages af Kommissionen, bliver i overensstemmelse med det, som Parlamentet vedtager, og bliver præget af ægte kvalitet. Endelig vil jeg igen sige, at vores plan ikke vil vise, at Kommissionen erstatter lokale organer, men blot at Kommissionen vil hjælpe lokale organer med at forbedre deres arbejde ved at dele information og bedste praksis, som vil give borgerne mulighed for at leve bedre og bevæge sig nemmere rundt i byer, uden for byer og på tværs af byer. Jeg takker derfor Parlamentet for dets arbejde og den afstemning, som det gennemfører om denne plan.

Jean Marie Beaupuy, ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Gilles Savary, mine damer og herrer! Vi befinder os her i en parlamentarisk forsamling, der har til opgave

at stemme om tekster, og vi befinder os frem for alt i en parlamentarisk forsamling, der skal sikre, at tekster gennemføres.

Vi bemærker i dag, at arbejdet efter Deres forgængers fremragende arbejde i forbindelse med grønbogen og de omkring 400 bidrag, der efterfulgte den, næsten ikke er ført videre, og det er derfor, som De selv bemærkede, interessant, at Parlamentet har fremsat en udtalelse.

Det er jo naturligt at ville udfylde et vakuum, så når Kommissionen ikke gør dets job, er det Parlamentet, der skal gøre det, og i den henseende må jeg sige – og De har også sagt det, hr. kommissær – at hr. Gilles Savarys arbejde er meget interessant, da han faktisk har givet Dem alt det materiale, De skal bruge for at udarbejde handlingsplanen.

Jeg mener ikke, at rollerne mellem Kommissionen og Parlamentet byttes om, men vi skal bemærke, at Parlamentet faktisk tildrager sig lidt mere magt, mens Lissabontraktaten endnu ikke er vedtaget.

Hr. Gilles Savarys arbejde er fantastisk, fordi det igen omhandler en række forslag fra Regionaludviklingsudvalget.

Vi forventer, at De fremlægger en vejledning under fuld respekt for subsidiaritetsprincippet. Den vil være nyttig. Formålet vil ikke være at begrænse de lokale myndigheder, men at hjælpe dem. Vi forventer, at De fremlægger indikatorer, igen ikke som en begrænsning, men som en støtte. Frem for alt forventer vi, at De fremlægger de elementer, der vedrører transportplaner. I visse lande findes de. I visse lande er de endda obligatoriske, så de er absolut nødvendige.

Jeg vil give et eksempel. I Urban Housing Intergroup, som jeg har den ære at være formand for, har vi fremhævet de seneste års byvækst: På 10 år har byvæksten dækket Luxembourgs areal tre gange. Hvordan hænger det sammen med vores forhandling i dag? Det har en meget direkte sammenhæng, fordi bybaserede brugere rejser nøjagtig 20 % mere hver dag som følge af byvækst, og mere end 70 % bruger deres egne biler.

Med alt dette vil jeg sige, at Regionaludviklingsudvalget, når det anmoder Dem om overholde kravene om en integreret tilgang og transportplaner, fastlægger et generelt princip, som De forhåbentlig vil tage højde for i Deres handlingsplan.

Spørgsmålet er naturligvis allerede blevet drøftet i vores Urban Housing Intergroup, og vi vil på forhånd takke for, at De også her benytter den integrerede tilgang.

De har endnu ikke besvaret vores spørgsmål i dag, hr. kommissær! De har givet, hvad der på en måde kan kaldes et halvhjertet tilsagn. De har stået ganske fast på princippet, men De har ikke givet os nogen garantier.

Situationen er alvorlig. Hvorfor? 400 mio. europæere bor i byer, og disse 400 mio. europæere er underlagt levevilkår som disse, der betyder, at de hver dag skal spille tid i trafikpropper. Vi ved, at disse trafikpropper koster os 1 % af BNP. Samtidig med at vi taler om en genopretningsplan – en økonomisk genopretningsplan – lader vi milliarder af euro gå til spilde.

Der kræves en hurtigere indsats, fordi disse handlingsplaner om mobilitet i byer er et centralt element i genopretningsplanen, men de er også centrale, hvad angår problemet med klimaændringer, idet 40 % af forureningen forekommer i byerne, som De påpegede. Vi må heller ikke glemme sikkerhedsaspektet, da to ud af tre trafikulykker sker i byer. Når vi ved, at ét dødsfald koster næsten 1 mio. EUR, og ét tilfælde af alvorlig kvæstelse koster mere end 1 mio. EUR, kan vi beregne de økonomiske og menneskelige omkostninger, som udfordringen med mobilitet i byer koster os hvert år.

Af alle disse praktiske grunde anmoder vi Dem, hr. kommissær, derfor her umiddelbart inden valget til Parlamentet og helst inden afslutningen af denne aftens forhandling om at uddybe Deres forslag og løfter, ikke ved at fremsætte generelle løfter, men ved at forpligte Dem til en handlingsplan – Deres handlingsplan, så vores medborgere vil være mere tilbøjelige til at stemme den 7. juni.

Reinhard Rack, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg beklager ligesom ordføreren, hr. Gilles Savary, at Kommissionen ikke gennemførte den oprindelige plan om en integreret handlingsplan.

Der er mange gode grunde til, at alle involverede parter lige fra lokale myndigheder til EU forsøger at forbedre transportforholdene i byerne. Vi ved, at de fleste mennesker i Europa bor i byer, og at de nuværende transportforhold er alt andet end optimale. Derfor er der i princippet enighed om at fremsætte integrerede forslag på Parlamentets initiativ vedrørende planen og hr. Gilles Savarys betænkning. Jeg takker ham for hans engagement og hans specifikke forslag.

Samtidig vil jeg dog gøre det helt klart, at det, som mange frygter eller tror, de bør frygte, ikke vil ske. Der er ingen, der vil tage kommunernes eller de lokale eller regionale myndigheders ret til at organisere trafikforholdene fra dem. Vi ønsker blot fra europæisk side at hjælpe med at sikre, at foranstaltninger iværksættes på grundlag af rimelige fælles regler, hvis en kommune, by eller regional enhed finder det rimeligt. Subsidiaritetsprincippet er ikke i fare. Det, vi vil gøre her, vil hjælpe med at beskytte dette princip.

Derfor skal vi af hensyn til borgerne fortsat forsøge at sikre, at en borger ikke, når han kører 10 eller 20 km i Europa og tilfældigvis kan komme ind i en trafikdæmpningszone, hvor der gælder helt andre regler end dem, der gælder i hans hjemdistrikt.

Ingen ønsker at pålægge lokalsamfundene nogen form for overbelastningsafgift eller andre regler, men hvis de anvendes, skal de anvendes inden for en ramme, som borgerne kan genkende. Vi har i mere end 100 år været enige om det fornuftige i en fælles tilgang til trafikskilte. Det bør også være tilfældet på dette område i fremtiden.

Saïd El Khadraoui, for PSE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil indlede med at takke ordføreren, hr. Gilles Savary, og alle, der har bidraget til slutresultatet, for deres arbejde og navnlig ordføreren for hans vedholdenhed, selv om Kommissionen har angivet, at den i hvert fald indtil videre vil opgive den handlingsplan, vi har krævet så længe.

Jeg anmoder Kommissionen om at vedtage de henstillinger, vi stemmer om i morgen, og sætte i gang så hurtigt som muligt. Selv om der er et lille mindretal i Parlamentet, og der tilsyneladende også er enkelte i Kommissionen og medlemsstaterne, som mener, at vi skal holde os væk fra alt, hvad der vedrører byer, er det indlysende, at Europa kan sikre merværdi, når det drejer sig om at løse problemer, som er betydelige og fælles.

Betænkningen indeholder en række interessante forslag. Et indlysende forslag er indsamlingen af information, af sammenlignelige data, som kan hjælpe med at kortlægge problemerne. Andre omfatter udveksling og fremme af sunde idéer, styrkelse af teknologisk innovation, etablering af interoperable systemer og opfordringer til byerne til at udforme mobilitetsplaner og iværksætte foranstaltninger hen imod bæredygtig mobilitet. Disse og andre eksempler vedrører klart forhold, der bør tilrettelægges på europæisk plan for at gøre det bedre at leve i vores byer og gøre dem mere tilgængelige og bæredygtige. Jeg regner derfor med, at Kommissionen vil overtage og tage fat om dette af hensyn til vores borgere.

Michael Cramer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg takker også ordføreren.

Hvad angår klimaændringer, spiller transport inden for byer en central rolle, fordi den tegner sig for 70 % af alle de skadelige emissioner. Kun hvis vi ændrer vores transportpolitik i EU, kan vi opfylde vores egne klimabeskyttelsesmål. Det største potentiale ligger i byer, hvor 90 % af alle bilture er kortere end 6 km, og som derfor repræsenterer en ideel mulighed for at tage en bus eller et tog eller for at cykle eller gå.

Det glæder os, at flertallet går ind for at give flere EU-penge til byer med over 100 000 indbyggere, som også kan indgive en bæredygtig mobilitetsplan. Vi beklager, at vores forslag om at indføre en generel hastighedsgrænse på 30 km/t med mulighed for, at byerne kan fastsætte højere hastigheder på visse veje i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, ikke vandt flertal. Dette ville ikke kun være godt for klimaet, det ville også reducere antallet af trafikulykker. Hvert år dør næsten 40 000 mennesker på Europas veje. Det er 40 000 for meget.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil indlede med at takke hr. Gilles Savary for det gode samarbejde. Han har udformet en god betænkning i tæt samarbejde med skyggeordførerne.

Betænkningen er klar med hensyn til den kendsgerning, at mobilitet i byer er en del af transportsektoren med mange udfordringer og muligheder. Udfordringer, hvad angår de europæiske klimamål, kontrol af trafikbelastning, trafikssikkerhed og brugervenlighed, og muligheder, hvad angår bæredygtig økonomisk udvikling og væksten i flodtransport, som hænger tæt sammen med dette.

Da betænkningen er fremragende og tager behørigt hensyn til subsidiaritetsprincippet, vil jeg kort tage fat på forbindelsen mellem mobilitet i byer og flodtransport. Bæredygtig økonomisk udvikling i Europa, ikke mindst på transportområdet og i byområder, vil i høj grad afhænge af brugen af flodtransport. Mange europæiske byer har indre vandveje og dermed naturlig kapacitet til at opfylde den stigende efterspørgsel efter transport på en bæredygtig måde. Stigningen i flodtransport kræver, når alt kommer til alt, ingen betydelige infrastrukturinvesteringer, bidrager ikke til trafikbelastning i de europæiske byer og øger ikke

miljø- og klimaproblemerne i de europæiske byer, hvis der benyttes rene motorer og rent brændstof. Kapaciteten til flodtransport findes allerede i de europæiske byer, og det skal vi udnytte og fremme.

Fremtiden for mobilitet i byer hænger derfor tæt sammen med fremtiden for flodtransport. Jeg anmoder derfor Kommissionen om at være særdeles opmærksom på flodtransportens interesser ved udformningen af ny lovgivning om mobilitet i byer.

Renate Sommer (PPE-DE). – (DE) Hr. formand! Vi har drøftet transport inden for byer i EU i meget lang tid. Hvorfor egentlig? Vi er ikke engang kompetente til det. Begrundelsen for kompetencen var oprindeligt, at omkring 80 % af befolkningen bor i byer, og nu ønsker vi at påberåbe os den på grund af klimaændringer.

Heldigvis kunne vi via vores protester reducere disse ambitioner fra Kommissionens side til en handlingsplan om transport inden for byer. Jeg takker kommissær Tajani for hans indsigt. "Subsidiere" betyder at støtte og ikke at foreskrive, men som italiener ved han det bedre end jeg, en tysker med latin på A-niveau.

Det vigtige for mig er først og fremmest, at vores betænkning, Parlamentets betænkning, afspejler streng overensstemmelse med principperne om subsidiaritet og proportionalitet. Lovgivningsforanstaltninger på europæisk plan er uantagelige for bytrafik. Støtteforanstaltninger er det, vi går ind for her. Brainstorming og fremme af udveksling af bedste praksis giver mening. Vi behøver ikke alle opfinde cyklen igen. Vores byer har brug for specielt tilpassede løsninger, men de kan kun udarbejdes af lokale aktører, fordi kun de ved, hvad der er behov for.

Kommunale myndigheder skal tage hensyn til meget forskelligartede situationer, og de skal derfor have tilstrækkeligt råderum, navnlig hvis de skal holde deres hovedgader i live. De er vigtige for en bys attraktion. Det er derfor vigtigt, at vi ikke udelukker private biler, og at vi fokuserer mere på logistikken i byerne. Der skal derfor efter min mening ydes mere støtte til forskning i logistik for detailhandelen i den indre by. Det ville fjerne en del af belastningen fra bycentrene.

Det er også vigtigt at tage højde for de demografiske ændringer. Vores samfund ældes hele tiden. Krav til mobilitet og boligområder ændres. Hvis vi vil reducere trafikken, skal borgerne kunne få deres daglige nødvendigheder tæt på hjemmet, og det er også en udfordring for detailhandelen. Alt andet vil blot fremme naturen.

Vi har ikke brug for et observatorium for mobilitet i byerne. Det vil være dyrt og skabe en masse papir, der blot vil blive arkiveret i Bruxelles.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Hr. formand! Denne betænkning om mobilitet i byer udgør en vigtig del af bæredygtig mobilitet i Europa og en integreret del af strategien for at opnå bæredygtig vækst og opfylde Lissabonmålsætningerne.

Udfordringen er at vedtage innovative og lovgivningsmæssige foranstaltninger, som i væsentlig grad vil forbedre borgernes livskvalitet i byerne. Det er et faktum, at de europæiske borgers dagligdag er blevet markant vanskeligere som følge af presset fra transport, belastning, forurening, støj og forringelse af miljøet. Der skal derfor findes en balance mellem ambitionen på den ene side om at udvikle en fælles transportpolitik som en ret til mobilitet og som en vigtig del af den økonomiske vækst og på den anden side en integreret tilgang, der vil forbedre trafikbelastningssituationen og yde et drastisk bidrag til bekæmpelsen af klimaændringer.

Det vil kort sagt fremme et mere menneskeligt liv. Vi skal udvikle kombinerede transportformer så hurtigt som muligt og give borgerne oplysninger om alle transportnetværk i byerne, så de kan vælge.

Også jeg vil lykønske ordføreren med hans meget gode og solide betænkning, og jeg vil bede Kommissionen om ikke at spilde mere tid eller flere ressourcer på udformningen af handlingsplanen.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Hr. formand! Jeg lykønsker hr. Gilles Savary med hans behandling af emnet. Transport er et grundlæggende problem i byområder. Disse problemer reguleres i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet af national og navnlig lokal lovgivning. Vi skal dog anerkende vigtigheden af dette problem, og der skal tilrettelægges særlig hjælp og koordination på europæisk plan. Det vedrører både fremme af gode erfaringer og udbredelse af innovative, tekniske og organisatoriske løsninger.

Der kræves særlig støtte til intelligente transportsystemer i byområder, som understøtter effektiv trafikstyring og sikkerhed. Her er det nyttigt at kombinere potentialet for transport, informationsteknologi og telekommunikation. Vi har også brug for modale løsninger, der er baseret på brugen af forskellige kollektive

transportformer, og som reducerer belastningen i bycentrene. Det er vigtigt, at vi ændrer byplanlægningsmodellerne, så transport inden for byer bliver venligere over for både mennesker og miljø. Jeg støtter også idéen om at etablere et særligt finansielt instrument for mobilitet i byer i de kommende finansielle overslag.

Vi skal huske, hvad ordføreren understregede, nemlig at næsten 80 % af EU's indbyggere bor i byområder. De spilder meget tid på grund af den dårlige tilrettelæggelse af transport. Lad os ikke spille den tid.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som svar på dette vil jeg igen understrege, at jeg agter at fremlægge handlingsplanen i 2009.

Jeg er opmærksom på, at de fleste af medlemmerne ønsker at handle så hurtigt som muligt, men der er – som hr. Saïd El Khadraoui påpegede – retlige indvendinger i flere europæiske institutioner, ikke kun Kommissionen, og vi skal overvinde disse ved at overbevise alle de tvivlende om, at en handlingsplan af denne art ikke, jeg gentager, vil bryde subsidiaritetsprincippet. Jeg siger det igen, for jeg har studeret latin i mange år, og jeg har et særdeles godt kendskab til ordet, som er positivt. Det betyder "at hjælpe".

Efter dagens forhandling og efter at have læst hr. Gilles Savarys tekst vil vi fortsætte ad denne vej. Jeg tøver ikke, men for at nå vores mål skal vi overbevise mange mennesker, og jeg mener, vi bedst gør dette med stærke politiske, tekniske og også juridiske argumenter. Den tekst, som Parlamentet har udarbejdet, vil bestemt være til stor nytte i indsatsen for at overvinde de indvendinger, som jeg er overbevist om, vi kan overvinde i de næste par måneder. Kommissionen vil derfor give borgerne en handlingsplan, som helt sikkert tager det arbejde, De har udført i de seneste uger og måneder, i betragtning.

Derfor vil jeg igen takke Dem og understrege mit tilsagn og mit ønske om at gå videre i den retning, min forgænger udstak, og som også Parlamentet har valgt, samtidig med at jeg vil sikre, at beslutningen støttes af så mange mennesker som muligt, så planen kan blive mere effektiv. At vedtage planen blot et par uger tidligere, men uden fuld støtte fra alle parter, er muligvis ikke den bedste metode til at nå de mål, vi alle tror på.

Jeg mener dog, at vi efter denne forhandling og Parlamentets beslutning vil have opnået betydelige fremskridt, og derfor kan de anmodninger, som flertallet af medlemmerne har fremsat – fordi der under forhandlingen har været forskellige undertoner med hensyn til handlingsplanen – efter min mening bringes til en tilfredsstillende afslutning i de kommende måneder.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Gilles Savary, ordfører. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil naturligvis straks berolige fru Renate Sommer i denne forhandling. Der har været mange love her, som har påvirket lokale myndigheder: om indsatsen for at skabe konkurrence mellem "Stadtwerke" – kommunale værker, om forpligtelsen til offentlig tjeneste inden for transportsektoren og om andre direktiver om offentlige kontrakter osv.

Men det er ikke det, som dette drejer sig om. Dette drejer sig i meget højere grad om subsidiaritet. Det handler ikke om at beslutte, at et lokalråd, en kommune eller et byområde skal omdannes til en 30 km-zone eller skal prioritere togtransport. Jeg har sikret, at vi ikke ender i denne form for forhandling.

Det spørgsmål, jeg stillede mig selv, var: "Hvad kan EU's merværdi være?" Svaret er for det første EU's ønske om at handle. EU kan ikke lægge spørgsmålet om mobilitet i byer til side i den selv samme måned – december 2008 – hvor den fastlægger en særdeles ambitiøs klimaplan takket være fru Merkel og hr. Sarkozy.

Hvordan kan vi iværksætte en "tre gange 20"-klimaplan og sige: "Jeg interesserer mig ikke for miljøet i byer", når sidstnævnte har den største indvirkning på klimaændringerne?

Det er et spørgsmål om politisk overensstemmelse – europæisk politisk overensstemmelse – da vi sammen med regeringerne havde accepteret at iværksætte klimaplanen. Der er et berettiget behov for at fokusere på bymiljøet, og vi kan ikke undgå det, hverken på transportområdet eller på andre områder.

Ja, vi skal sikre, at de lokale myndigheder træffer suveræne beslutninger. De er tættere på os. Vi kan dog sikre, at de mødes med hinanden, og at de udveksler bedste praksis og information.

Vi kan sikre, at de opfordres til at gennemføre byudviklingsplaner, hvilket er noget, de ikke alle har kunnet gøre.

Vi kan sikre, at de integrerer alle transportformer: blød transport, offentlig transport, flodtransport – hr. Johannes Blokland har ret – og togtransport.

Vi kan sikre, at de gør bytransport mere attraktiv for brugerne.

Det er, hvad vi sigter mod, og derfor ønsker vi et finansielt instrument. Der er Marco Polo, som motiverer til anvendelsen af kombineret transport. Der er URBAN-programmerne. Vi har adskillige europæiske programmer, der skaber incitamenter. Vi opfinder dem ikke denne gang. Dette har været i gang i årevis.

Uden forøgelse bør de kommende finansielle overslag omdirigeres hen imod transport inden for byer. Det er vores forslag.

Endelig vil jeg sige til hr. Antonio Tajani, undskyld mig, fru formand, men jeg er ordføreren, at han – hvis vi opnår et stort flertal i morgen, kan gå tilbage til Kommissionen og sige: "Jeg tror, vi skal gøre noget, fordi vi har retten til det, og fordi Parlamentet ikke har handlet alene".

(Bifald)

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Europæiske borgeres livskvalitet afhænger direkte af, at transport i byområder forbedres og gøres grønnere. Derfor er det afgørende at gøre transport tilgængelig og støtte interoperabilitet. Samtidig er investeringer i disse typer af offentlige projekter en effektiv metode til at investere midlerne fra de europæiske og nationale økonomiske genopretningsplaner. Denne tilgang handler det om at fokusere på borgerne i deres dobbelt rolle som arbejdstagere – gennem skabelsen af nye arbejdspladser – og parter, der begünstiges af transporttjenester og miljøforbedringer.

Adskillige europæiske initiativer og henstillinger om forbedringer af mobilitet i byer kræver dog en integreret tilgang. Overholdelse af subsidiaritetsprincippet udelukker ikke behovet for at gennemføre en ensartet retlig ramme og skabe en fælles referenceramme, som omfatter både integrerede henstillinger og et omfattende sæt eksempler på god praksis.

Som følge heraf vil de lokale myndigheder, som er direkte ansvarlige for dette område, få både mulighed og interesse for at styrke deres samarbejde med alle, der ønsker bæredygtig udvikling af transportområdet på lokalt og regionalt plan.

Jeg opfordrer også Kommissionen til omgående at udforme handlingsplanen for mobilitet i byer for at sætte skub i den ensartede integration af denne sektor som en del af det europæiske transportnetværk som helhed.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) De eksisterende teknologier og metoder til passagerbefordring og godstransport i byområder har nået deres absolutte grænse. Mindre europæiske byer er allerede ved at blive kvalt af biltrafik. For at forbedre borgernes livskvalitet skal vi sætte skub i udviklingen og gennemførelsen af videnskabelig forskning og innovation på området for mobilitet i byer. Kanalisering af ressourcer til en udvidelse af den eksisterende infrastruktur alene vil bestemt ikke hjælpe os med at bekæmpe den voksende krise. Vi skal finde nye, "intelligente" løsninger for at håndtere både de aktuelle og fremtidige problemer med transport inden for byer. Derfor glæder jeg mig over forslaget om at udvikle en ny generation af CIVITAS-programmet, da vi efter min mening skal fokusere på at udvikle næstgenerationsinformationsteknologi for at styre trafikstrømmene.

De senere års integrerede planlægningstilgang anvendes relativt bredt i forbindelse med udformningen af byplaner for de større byer i Europa.

Oprettelsen og finansieringen af en permanent europæisk struktur, som vil samle og udbrede god praksis på dette område, og som vil fremme dialogen mellem berørte parter i alle regioner i EU, vil markere et nyt og vigtigt skridt hen imod fremme af bæredygtig mobilitet i byområder.

19. Handlingsplan for intelligente transportsystemer – Intelligente transportsystemer på vejtransportområdet (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

– betænkning af Anne E. Jensen for Transport- og Turismeudvalget om handlingsplanen for intelligente transportsystemer (2008/2216(INI)) (A6-0227/2009) og

– betænkning af Anne E. Jensen for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fastlæggelse af rammer for udbygning af intelligente transportsystemer på vejtransportområdet samt etablering af kontaktholder med andre transportformer (KOM(2008)0887 – C6-0512/2008 – 2008/0263(COD)) (A6-0226/2009).

Anne E. Jensen, ordfører. – (DA) Fru formand! Jeg skal ikke kunne sige, om jeg kan tale med samme entusiasme som hr. Savary, men intelligente transportsystemer er et meget spændende tema. Hvad er så intelligente transportsystemer? Ja, det er ikke så enkelt at besvare, for der er tale om alle mulige forskellige systemer. Systemer, der giver bedre muligheder for en sikker, effektiv og mere miljørigtig transport ved brug af moderne informations- og kommunikationsteknologi. ITS, som vi kalder intelligent transport, er altså en samlet betegnelse for mange forskellige ting. Og under overskriften ITS finder vi så forskellige ting som e-call, der sikrer automatisk opkald til en alarmcentral, hvis der er sket en ulykke, bompengesystemer, altså systemer for opkrævning af kørselsafgifter, og også de meget velkendte GPS'er, mange af os har i vores biler, så vi kan finde vej gennem ukendt terræn.

Men der ligger masser af ubrugte muligheder for ITS. Muligheder for kommunikation mellem biler, mellem biler og veje og mellem biler og informationscentre. Og hvorfor kommer vi så ikke bare i gang med at bruge den teknologi i større omfang, når den nu er så god? Ja, man taler om, at vi har et "hønen og ægget"-problem. Hvad kommer først? Er det den teknologi, der er installeret i bilen og kan kommunikere med sendere ved vejsiden? Bilfabrikkerne kender mulighederne, men de kan ikke få nogen til at betale for sådan en teknologi, hvis senderne ved vejsiden ikke er der, og myndighederne ønsker ikke at investere i sendere, førend bilerne kan modtage. Noget skal der ske – vi bliver nødt til at få sat tingene i gang.

Og der har Kommissionen så barslet med ITS-handlingsplanen og med et direktivforslag, som skal fremme brugen af ITS ved at sætte gang i et standardiseringsarbejde. Det skal Kommissionen have tak for. Der er nemlig brug for dette initiativ. De to betænkninger, vi behandler i dag om intelligente transportsystemer, handlingsplan og direktiv, hænger uløseligt sammen. Og sådan skal det være. En handlingsplan uden et direktiv bringer ikke meget nyt. Mange af de ting, der indgår i handlingsplanen, er projekter, der allerede er sat i gang. Det afgørende er direktivet – direktivet, der skal sætte skub i udviklingen af vigtige standarder i EU. Handlingsplanen skal til gengæld være med til at afgrænse området for direktivet og sikre, at erfaringerne fra fælles projekter udnyttes i arbejdet med standarder.

Vedtagelse af fælles standarder gennem en europæisk ITS-komité dækker særlig fire områder: nemlig for det første optimal brug af vejtrafik og rejsedata, for det andet kontinuerlig ITS i transportkorridorer og storbyer, for det tredje trafiksikkerhed og sikkerhedsbeskyttelse på vejene og for det fjerde integration af køretøjet i transportinfrastrukturen. Dertil kommer det meget vigtige spørgsmål om datasikkerhed. Vi ønsker ikke et overvågningssamfund, og spørgsmålet om databeskyttelse og individets rettigheder skal tænkes ind i standarderne fra starten. Et spørgsmål, som også er af yderste vigtighed, er ansvar og fordeling af ansvar. Går noget galt, skal det kunne fastlægges, om det er bilisten eller satellitnavigeringssystemet eller bilens teknik, der er problemet. Ellers kommer vi ikke videre. Så får vi ikke de nødvendige investeringer.

Jeg vil gerne takke skyggeordførerne fra de andre grupper for et godt samarbejde. Der har været nuancer i synet på, hvor meget man skulle fokusere på andre transportformer end vejtransport, men jeg synes, at vi har fundet en balance, hvor vi fastholder, at ITS skal sikre brug af den nye teknologi inden for vejtransport, samtidig med at det understreges, at der skal være sammenhæng med andre transportformer. Der er mulighed for, at man på nem måde med informationsteknologi kan sammenligne de forskellige muligheder for at nå fra A til B og få et overblik over, hvad der er hurtigst, hvad der er billigst, og hvad der er mest miljørigtigt. Jeg havde gerne set en hurtig aftale med Rådet. Det kunne vi ikke nå. Det tjekkiske formandskab gjorde et fint stykke arbejde, men jeg håber, at de opstramminger, vi har lavet af Kommissionens forslag, vil gøre et direktiv mere spiseligt for Rådet. For et direktiv skal vi have.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Parlamentet, navnlig ordføreren, fru Anne E. Jensen, og alle skyggeordførerne, for det fremragende arbejde og den måde, hvorpå de har imødekommet Kommissionens forslag.

Jeg glæder mig naturligvis over de valg, man har truffet, og bemærker ændringsforslagene til direktivforslaget. Jeg er især glad for at konstatere, at Parlamentet har bekræftet vigtigheden af satellitpositioneringssystemerne EGNOS og Galileo for applikationen intelligente transportsystemer (ITS). Jeg vil dog gerne stille Parlamentet nogle spørgsmål og forsøge at give nogle svar på, hvorfor Kommissionen har fremlagt et direktiv med henblik på at udbygge ITS, og derefter om ikke de lokale og nationale initiativer er tilstrækkelige.

Kommissionen har finansieret specifikke forsknings- og udviklingsprogrammer inden for intelligente transportsystemer siden 1988, hvilket uden tvivl har givet positive resultater og foranlediget adskillige henstillinger. Disse forsknings- og udviklingsprojekter har skabt et vigtigt grundlag for at opnå teknologisk fremskridt, koordinere foranstaltninger og fremme indledende udbygning generelt på en fragmenteret måde.

Tiden er derfor inde til at gå fra henstillinger til konkret handling for at hjælpe med at høste fordelene af anvendelsen af intelligente transportsystemer: fordele, som f.eks. trafiksikkerhed, afhjælpning af trafikpropper og reduktion af vejsystemets miljøindvirkning. Det er formålet bag dette vigtige forslag til direktiv – at fremme foranstaltninger, der har til formål at fjerne hindringer for bredere og bedre koordineret ITS-udbygning.

Jeg vil komme med et par eksempler, som kan hjælpe med at forklare, hvorfor frivillige eller lokale strategier ikke altid er nok: I dag er en lastbil, der kører mellem Barcelona og Frankfurt, udstyret med både mobiltelefon og navigationssystem samt mindst tre forskellige elektroniske bompengesystemer, som kræves i de lande, den skal køre igennem, eller for at undgå at køre igennem boligområder. I 2001 anbefalede Kommissionen, at medlemsstaterne skulle offentliggøre detaljerede oplysninger om vejtyper inden for netværket og om særlige trafikzoner. Denne henstilling er desværre kun blevet fulgt af ganske få lokale eller nationale myndigheder. Det, der i sidste ende sker, er, at førere med navigationssystemer bruger hele vejnetværket, og at tunge lastvogne alt for ofte ledes ad helt ubæredygtige veje eller farlige ruter, f.eks. tæt på skoler eller ad meget stejle veje.

Det nye direktiv vil gøre det muligt at vedtage de nødvendige foranstaltninger for at undgå sådanne situationer, så de problemer, vi er stødt på, mindskes. Kommissionen afventer enighed mellem Parlamentet og Rådet om forslaget til direktiv, som er et centralt redskab til gennemførelsen af handlingsplanen.

Vi vil arbejde tæt sammen med Parlamentet og Rådet for at opnå en aftale så hurtigt som muligt, og jeg håber, at næste uformelle møde i Rådet i Litoměřice i Tjekkiet, hvor ITS er på dagsordenen, vil bidrage hertil. Fru Anne E. Jensen er blevet inviteret og vil, tror jeg, derfor deltage, om end kun uformelt, men pointen er, at vi vil kunne sammenligne Kommissionens, Parlamentets og Rådets holdninger og forsøge at sætte skub i det, der forhåbentlig bliver en nem aftale, så vi kan vise handling over for borgerne og godkende en fælles tekst så hurtigt som muligt.

Giovanni Robusti, ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg har fulgt ITS-planen som ordfører for udtalelsen fra Regionaludviklingsudvalget. Udtalelsen fra vores udvalg, som blev vedtaget enstemmigt, er generelt blevet gengivet af Transport- og Turismeudvalget i en ånd af samarbejde, som det er lykkedes for os at skabe i forbindelse med langvarige projekter. Jeg vil gerne takke alle, der har bidraget, for deres arbejde og idéer.

Vi har alle forsøgt at undgå de kluntede lange formuleringer, der ofte kendetegner principerklæringer. Vi har forsøgt at formidle, at vi ikke drøfter, hvor mange eller hvilke veje der skal planlægges, men blot at finde frem til, hvordan vi kan bevæge os rundt på en mere koordineret, sikker, menneskevenlig, miljøvenlig og derfor intelligent måde, hvilket i sig selv ikke er en nem opgave. Vi har forsøgt at påvise betydningen af teknologi, sikkerhed, perifere zoner, vandveje og vigtigst koordinering med strukturfondene, så vi opnår ensartede og koordinerede tidsplaner og mål. Vi har forsøgt at tillægge sikkerhed og integreret forvaltning en stadig vigtigere rolle, ikke kun for transport, men først og fremmest for de transporterede mennesker. Jeg mener, at det er lykkedes os at benytte en ensartet og overbevisende tilgang.

Jeg håber nu på to ting: at Kommissionen ikke blot vil "tage til efterretning" og derefter vil fortsætte i den retning, den finder passende, når tiden kommer til at træffe operative beslutninger, og at de operative strategier, der er skitseret i planen, vil danne grundlag for de valg, som andre, der udformer programmer for beslægtede aktiviteter, skal træffe. Alt for ofte har vi kigget i krystalkuglen og set en række fremragende planer, men som hver især har været usynlig for den næste.

Det vil være en skuffelse, hvis vi fortsætter med at finansiere veje, når vi har besluttet, at der skal være færre biler på vejene. Det vil være en skuffelse, hvis vi fortsætter med at finansiere køretøjer, der er konstrueret uden hensyn til indbyrdes forbindelser, passiv sikkerhed, brændstofforbrug og miljøbelastning. Det vil være en skuffelse, hvis vi planlægger at gå ad én vej, og de midler og ressourcer, vi er ansvarlige for, så ender med at gå i en anden og bliver brugt uden tidsmæssig koordinering.

Etelka Barsi-Pataky, for PPE-DE-Gruppen. – (HU) Fru formand! Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater mener, at en af de vigtigste søjler i den europæiske transportpolitik er intelligent transportteknologi. For to år siden, da vi drøftede dette i Parlamentet under midtvejsrevisionen af hvidbogen om transportpolitik, som jeg var ordfører for, udpegede vi ibrugtagningen af intelligente teknologier som et redskab til at hjælpe os med at forbedre effektiviteten på vejene og øge niveauet af tjenester som en af nøglemålsætningerne. Men disse intelligente systemer, som kan hjælpe med at gøre vores veje sikrere og vejtransporten mere miljøvenlig, findes allerede i dag.

For at sikre, at disse teknologiske systemer tages i brug, har vi dog brug for denne handlingsplan og dette direktiv. Jeg foreslog, at vi fastsatte et minimumsniveau for intelligente applikationer, så vi kan tilbyde TEN-T-netværket mindst dette niveau. Disse applikationer vil så støtte effektivitet og sikkerhed. Vi forventer naturligvis forslag om finansiering fra Kommissionen med hensyn til de intelligente løsninger, der ikke vil blive gennemført ved hjælp af privat finansiering. Vi forventer ligeledes forslag fra Kommissionen med hensyn til, hvordan trafik på tværs af eksterne grænser glidende kan tilpasses Europas intelligente infrastruktur, hvilket vi håber på. Inden for rammerne af direktivet udvises der usædvanlig stor tillid til Kommissionen i betragtning af, at dette er et rammedirektiv. Derfor er det vigtigt, at Parlamentet deltager i udformningen af gennemførelsesbestemmelserne som en del af udvalgsproceduren.

Vi har i dag stemt om revisionen af grønbogen om TEN-T-politikens fremtid. Vi kan være sikre på, at fremtiden for Europas TEN-T-netværk ligger i intelligent transport.

Silvia-Adriana Țicău, for PSE-Gruppen. – (RO) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil begynde med at lykønske fru Anne E. Jensen med kvaliteten af det arbejde, hun har udført, og med hendes to betænkninger.

Intelligente transportsystemer er avancerede applikationer, der har til formål at tilbyde innovative tjenester, hvad angår transportformer og trafikstyring, og som sætter forskellige brugere i stand til at blive bedre informeret og udnytte transportnetværkene på en sikrere, mere koordineret og smartere måde. Det er dog efter min mening vigtigt, at intelligente transportsystemer vedrører alle former for transport og ikke kun transport i byer, og derfor har jeg fremsat ændringsforslag på den baggrund. Transport i byer og mobilitet i byer er endvidere i høj grad en del af byudviklingen. Det glæder mig derfor, at også vores kollega fra Regionaludviklingsudvalget er her i Parlamentet. Det er efter min mening vigtigt, at brugen af intelligente transportsystemer yder et effektivt bidrag til en reduktion af brændstofforbruget og dermed en forbedring af luftkvaliteten i byerne og trafikstrømmen.

Det er efter min mening vigtigt, at passagererne modtager information, at vi beskytter personlige data, og at vi naturligvis sikrer, at data er anonyme, så brugerne beskyttes. Sidst, men ikke mindst, mener jeg, at dette er et skridt fremad, men vi har brug for betydelige investeringer i denne sektor.

Sepp Kustatscher, for Vets/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand! I princippet kan man kun være enig i direktivets målsætning. Bedre informationssystemer til rejsende og vejinfrastrukturoperatører f.eks. med henblik på at reducere antallet af trafikulykker og gøre transport billigere og mere effektiv er naturligvis en god idé, ligesom systemet til indsamling af miljødata er en god idé. Jeg har dog tre hovedindvendinger.

For det første får troen på såkaldt smart teknologi ofte folk til at overdrage deres ansvar til maskiner og instrumenter.

For det andet er der en stadig stigende fare for misbrug af alle de indsamlede data. Borgernes privatliv er i stadig større fare.

For det tredje er dette direktiv for bilorienteret. Interoperabilitet med andre transportsystemer, f.eks. offentlig transport, skal tillægges meget større betydning end den indviklede "kattens leg med musen", som industrien forsøger at lege med os.

Dieter-Lebrecht Koch (PPE-DE). – (DE) Fru formand! Jeg støtter ubetinget Kommissionens mål om at skabe en retlig ramme for den koordinerede indførelse og ibrugtagning af intelligente transportsystemer på området for vejtransport. Min personlige langvarige kamp for generel indførelse af "eCall", det elektroniske

alarmsystem, viser mig næsten daglig, hvor meget dette haster, og intelligente transportsystemer kan gøre så meget mere. De bidrager til miljømæssig bæredygtighed, forbedret effektivitet, forbedret sikkerhed og ikkediskriminerende konkurrence inden for vejtrafik og -transport. De støtter også samordnet modalitet, herunder ved at udvikle samspil med andre transportformer, f.eks. jernbane, vandveje og luftfart, som begyndte at indføre intelligente transportsystemer for længe siden.

Alt dette kan ikke opnås af medlemsstaterne alene. Det kan kun opnås i fællesskab. Intelligente transportsystemer baseret på obligatoriske EU-dækkende minimumsstandards og -specifikationer forbedrer innovationsmiljøet og skaber planlægningssikkerhed, navnlig for små og mellemstore virksomheder. Jeg glæder mig navnlig over den planlagte åbne køretøjsintegrerede platform for intelligente transportsystemtjenester.

Handlingsplanen indeholder endelig en tidsplan for indførelsen af individuelle systemer a) til vejtrafiksikkerhed, f.eks. ESP og eCall, b) til trafikstyringskontinuitet (information om vejtrængselsafgifter eller parkeringsbegrænsninger reducerer f.eks. antallet af biler, der kører rundt for at finde en parkeringsplads), c) til brug af vej-, trafik- og rejsedata i realtid, hvilket vil være en fordel for både erhvervschauffører og alle andre, der bruger vejene.

Direktivet fastsætter detaljerede krav vedrørende obligatorisk og koordineret indførelse af intelligente standardtransportsystemer i hele EU og deres anvendelse i medlemsstaterne. Det beskytter også anvendelsen af personlige oplysninger. Vi skal dog være opmærksomme på, at indførelsen af intelligente transportsystemer vil være dyr, fordi infrastrukturer og køretøjer skal udstyres med den nødvendige informations- og kommunikationsteknologi. Vi ved stadig for lidt om, hvorvidt de potentielle brugere er villige eller i stand til at betale.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Fru formand! Jeg vil først og fremmest takke fru Anne E. Jensen for hendes altid fremragende arbejde, som er meget åbent og imødekomende over for alle de meninger, der er blevet tilkendegivet.

Jeg vil indlede med at sige, at alle de intelligente transportsystemer er baseret på europæiske midler, og jeg overraskes faktisk over, at de praktisk talt alle er kanaliseret hen imod biler.

Biler har naturligvis deres gode sider. Bilindustrien er en ekstremt magtfuld økonomisk sektor i Europa. Jeg mener dog, at intelligens skal tilføres alle transportformer.

Jeg glemmer ikke, at der findes ERTMS til jernbanerne, SESAR og Galileo, men efter min mening mangler vi en brugerorienteret tilgang, hvad angår brugerinformation, hvad angår adgangsmuligheder for bevægelseshæmmede og muligheden for at tilpasse bykøretøjer, hvad angår indførelsen af energibesparende bykøretøjer, hvad angår sikkerhed på transportområdet, navnlig i forbindelse med offentlig transport, som er et meget vigtigt område, hvad angår brugerinformation, og hvad angår billetsystemer, områder, hvor der ofte kan gøres betydelige fremskridt.

Ressourcerne skal derfor efter min mening spredes i de kommende år. Jeg mener navnlig, vi skal være opmærksomme på respekten for personlige oplysninger. Vi skal undgå en situation, hvor vi finder os selv i Orwells 1984, hvor vi søger at realisere den fantastiske idé om fuldstændig at erstatte mennesker med maskiner. Vi så, hvad der skete på Hudsonfloden i vinter: Hvis der ikke havde været en pilot der, ville der helt sikkert ikke have været noget, der kunne have reddet flyet. Endelig mener jeg, at vi også skal prioritere andre transportformer end biler.

Uanset disse forbehold støtter jeg den fremlagte betænkning.

Zita Gurmai (PSE). – (HU) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Indførelsen af intelligente transportsystemer tilbyder adskillige åbenlyse fordele. Det vil gøre transport i Europa sikrere og mere effektiv, samtidig med at det vil fremme miljøbeskyttelse og energieffektivitet. Vi bør også anerkende Kommissionens handlingsplan og den tydelige tidsfrist, der er fastsat. Det er efter min mening endvidere vigtigt, at aspekterne vedrørende forenelighed, sammenhæng og regulering overvejes, når systemerne tages i brug. Hvad angår forbrugerne, skal de have mulighed for at træffe et frit valg, og i tillæg til rimelige priser skal der indføres passende regler, som garanterer, at private enkeltpersoners data ikke kan misbruges på nogen måde. Et logisk intelligent system på højt niveau skal indføres, som så kan videreudvikles og indføre nye teknologiske fremskridt effektivt. Det er i alles interesse, at vi gør dette til virkelighed. Samtidig er det også vigtigt for den europæiske bilindustri, at vi kan blive ved at bevæge os. Jeg takker ordføreren for hendes arbejde.

Den Dover (PPE-DE). – (EN) Fru formand! Jeg taler som civilingeniør, og min søn har en trafikovervågningsvirksomhed med aktiviteter i hele Det Forenede Kongerige.

Dette emne er særdeles vigtigt, fordi vi fra europæisk siden kan sikre, at den nyeste teknologi bidrager til brugbarheden og effektiviteten af alle former for vejtransport. Dette er hvert år et stort vækstområde. Selv i en tid med økonomisk afmatning forventer vi en stigning på omkring 55 % mellem nu og 2020 inden for fragt og 35 % inden for passagerbiler osv. og med det naturligvis øget energiforbrug.

Som folkevalgte rejser vi ofte rundt til vores valgkredse, hvor vi oplever trafikpropper, og ofte skal vi ringe for at finde ud af, hvordan situationen ser ud længere fremme. Vi har brug for flere oplysninger på forruden, så vi selv kan finde frem til løsninger på en hurtigere og mere effektiv måde.

Jeg ønsker på alle måder fru Anne E. Jensen og kommissæren held og lykke.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi skal efter min mening se optimistisk på fremtiden, fordi der med hensyn til godkendelsen af direktivet ud over stærkt samarbejde fra det tjekkiske formandskabs side er en vilje fra det svenske formandskab til at indgå en positiv aftale mellem Kommissionen, Parlamentet og Rådet. Det giver mig håb, og det kan måske endda inspirere Parlamentet til at stemme for de tekster, vi drøfter, i morgen.

Jeg vil gerne kommentere nogle af de fremsatte bemærkninger og forsikre fru Silvia-Adriana Țicău om vores mål: Vi begynder med en handlingsplan og et direktiv, der omhandler transportsystemet generelt, og fra det perspektiv ser vi derefter på den bymæssige dimension og fokuserer på den, men vi skal se på helheden, inden vi går i detaljer.

Jeg vil også kommentere hr. Sepp Kusstatschers bemærkning om vejsektoren og andre transportsystemer. Der er i øjeblikket ingen sammenhængende ramme for indførelsen og anvendelsen af intelligente transportsystemer (ITS) i vejsektoren, mens der for andre transportformer, som hr. Gilles Savary påpegede, er udformet specifikke planer: SESAR, den nye generation af lufttrafikstyringssystem, RIS for flodtransport og VTMS til skibstransport for ikke at glemme RTMS til jernbanetransport. ITS-handlingsplanen vedrører derfor primært vejsektoren, men omfatter også specifikke foranstaltninger og initiativer, der har til formål at sikre og forbedre foreneligheden af vejtransport med andre transportformer gennem passende samspil.

Jeg vil gerne understrege, ikke mindst over for hr. Gilles Savary, at ITS-handlingsplanen naturligvis ikke kun omhandler foranstaltninger for ældre førere, men også for trafikanter, der betegnes som "bløde", nemlig cyklister og fodgængere. De optræder bl.a. på den liste over foranstaltninger, der kan vedtages i det udvalg vedrørende de intelligente transportsystemer, der er omhandlet i direktivet. De vedrører navnlig brugen af ITS til at sikre trafikanternes sikkerhed, f.eks. ved hjælp af intelligente skilte til synshæmmede.

På denne baggrund – med et direktiv – kan vi indføre bestemte regler, men problemet er også, at vi skal have intelligente førere. Det er ikke nok med intelligente systemer. Vi skal sikre, at den, der sidder bag rattet i en bil eller lastbil, eller som kører på motorcykel eller cykel, bruger sin intelligens. Det kan vi desværre ikke regulere med et direktiv, en forordning eller en handlingsplan. Vi skal bruge sunde regler til at få de europæiske borgere til at bruge deres intelligens og ikke indtage alkohol eller stoffer, når de bevæger sig ud i trafikken.

Anne E. Jensen, ordfører. – (DA) Fru formand! Jamen jeg mener, at hr. kommissær Tajani satte tingene på plads her til sidst, for det er jo det, det drejer sig om. Vi skal gøre bilisterne mere intelligente. Det har vi diskuteret meget, og hr. Kusstatscher har også flere gange sagt, at vi skal passe på, at disse systemer ikke får os til at opføre os dummere, men faktisk bidrager til at gøre os bedre informeret og handle klogere. Det er meget vigtigt. Jeg synes også, at det er vigtigt at fastholde eksemplet med lastbilen, der kører på kryds og tværs i Europa – hvor lastbilchaufførerne i dag klager over, at de snart ikke kan se ud af forruden på grund af alle de mange dippedutter, de skal have for at kunne referere til bompengesystemer og kørselsafgiftssystemer og andre informationssystemer. Der skal være en fælles platform, så det kommer ind på computeren og kommer ud til lastbilchaufføren på hans eget sprog. Og mulighederne er der. Der er ufatteligt mange gode muligheder.

Vi har diskuteret en del, hvilket beløb der er afsat her. Vi kan forstå, at det er en 300 mio. EUR, som i høj grad vil gå til EasyWay – først og fremmest fra Kommissionens side. Jeg kan nævne, at vi i mit eget land, i Danmark, netop har fået en plan, hvor man afsætter 40 mio. EUR til ITS i de kommende fem år. Og 40 mio. EUR er meget i et lille land med 5 millioner indbyggere. Og det bringer os faktisk utroligt langt frem. Så jeg synes, at vi begynder at se ude omkring i forskellige medlemslande, at det kan lade sig gøre at se

perspektivet i dette her. Det er det, vi skal have i gang, og det er det, jeg håber, at transportministrene også vil tale om, når vi kommer frem til mødet den 29.

Til sidst vil jeg sige omkring ændringsforslag: Der er jo meget stor opbakning til dette forslag om direktivet, og vi har kun fire ændringsforslag liggende til betænkningen i morgen, og jeg kan nævne, at jeg kan støtte ændringsforslag 57 fra Socialisterne og 59 fra De Grønne, men ikke ændringsforslag 58 og 60. Jeg synes, at det faktisk, at vi er havnet med så få ændringsforslag, viser, hvor stærk opbakningen er fra Parlamentets side. Så De kommer af sted, hr. Antonio Tajani, med et stærkt mandat til forhandlingerne.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Den moderne tidsalder kræver, at transport hurtigt tilpasses den eksponentielle vækst i dens anvendelse og samfundets forventninger. Jeg mener derfor, at indførelsen af intelligente transportsystemer (ITS) er særdeles nyttig. Vi skal vore opmærksomme på, at den aktuelle situation inden for er meget bekymrende. Det illustreres af statistiske oplysninger, som f.eks.:

- antallet af dræbte i trafikken i EU var ca. 43 000 i 2006, heraf ca. 5 500 i Polen
- de årlige omkostninger til vejtrafikbelastning i EU svarer til ca. 1 % af BNP
- CO₂-emissioner forårsaget af vejtransport tegner sig for 70 % af alle transportrelaterede CO₂-emissioner.

Følgende er derfor påkrævet:

optimal udnyttelse af vej- og vejtrafikdata

sikring af kontinuitet og pålidelighed af ITS-tjenester i europæiske transportkorridorer og byområder

omfattende brug i store byområder af trafiktelematik, som kombinerer transportforhold med informationsteknologi og telekommunikation

hurtig og harmoniseret indførelse af applikationer, der støtter vejtrafiksikkerheden, f.eks. eCall, ADAS m.fl.

bedre integration af transportinfrastrukturen med køretøjer og mellem køretøjer

koordination på tværs af Europa, hvor erfaringerne og god praksis fra førende lande udnyttes.

Lad os derfor gennemføre ITS i hele EU i forbindelse med alle transportformer og alle passagerer og i forbindelse med både offentlig og privat transport.

20. Det andet Marco Polo-program (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Ulrich Stockmann for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1692/2006 om det andet Marco Polo-program for EF-tilskud til forbedring af godstransportsystemets miljøpræstationer ("Marco Polo II") (KOM(2008)0847 – C6-0482/2008 – 2008/0239(COD)).

Ulrich Stockmann, ordfører. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Overflytningen af gods fra vej til jernbane og indre vandveje eller nærskibsfart er et lidt trægt emne i vores transportforhandlinger og har været det i årtier. Nu har denne forhandling naturligt fået ny betydning inden for rammerne af klimadebatten.

I mellemtiden er vi nået til denne overflytning via forskellige politiske tilgange og instrumenter. Hvis vi undersøger det nøje, er det vanskeligt at flytte trafik i praksis, og det opnås kun i meget sjældne tilfælde.

For det første, fordi der stadig ikke er tilstrækkelig harmonisering af forbindelserne mellem transportformer, for det andet, fordi jernbane og indre vandveje stadig ikke er tilstrækkeligt etablerede som europæiske tjenesteydere, og for det tredje, fordi miljøvenlige transportformer naturligvis grundlæggende ikke kan tilbyde tjenester fra dør til dør.

Alle disse vanskeligheder forværres yderligere under den nuværende økonomiske afmatning af faldende priser på godskørsel. Marco Polo II har også mærket indvirkningen af alle disse problemer. Derfor ønsker vi

transportpolitikere så indtrængende at finde en løsning, fordi vores fastsatte mål, nemlig at Marco Polo skal hjælpe med at overflytte 60 % af stigningen i godskørsel, ligger langt væk. Vi skal derfor skifte retning inden udgangen af denne valgperiode, og vi har derfor fundet et særdeles rimeligt kompromis.

Hvad skal der ske? Kommissionen anmodede for det første et agentur om at overtage administrationen af programmet og at forenkle administrationsproceduren allerede, inden denne forordning blev foreslået. Det er fornuftigt. Vi har fundet og i fællesskab forhandlet en hel serie af punkter i kompromisteksten med henblik på at gøre programmet mere attraktivt. For det første er tærskelen for motorveje til søs sænket fra 250 til 200 mio. tonkilometer om året. For det andet er tærskelen for trafikoverflytningsprojekter sænket fra 80 til 60 mio. tonkilometer, ligesom tærskelen for indlandsskibsfart er sænket, idet Parlamentet fik gennemført en reduktion fra 17 til 13 mio. tonkilometer. Vi har også øget det tilladte finansieringsniveau for tilknyttede infrastrukturer fra 10 % til 20 %. Det er fornuftigt. Endelig har vi med succes fastsat, at de økonomiske kriser, vi oplever nu, kan bruges som begrundelse for en forlængelse af kontraktens løbetid.

Vi har dermed gjort programmet markant mere attraktivt. Dette kompromis, som vi har opnået, er også skabt gennem en høj grad af enighed mellem alle medlemmer, som tilsidesatte velbegrundede hensyn og grundlæggende forhandling på dette tidspunkt for hurtigt at få programmet i gang igen. Derfor har vi brug for en generel forhandling, inden Kommissionen fremsætter et Marco Polo III-forslag, så vi igen kan introducere alle disse punkter, som er nødvendige for den fremtidige retning. Vi ønsker endvidere naturligvis at vide, hvordan den justering, vi nu har udarbejdet, vil komme til at fungere. Dette er emnet for afstemningen, og jeg håber, jeg vil få Deres støtte i morgen.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke hr. Ulrich Stockmann for hans arbejde. Siden 2003 har Marco Polo-programmet haft til formål at skabe et mere bæredygtigt transportsystem i Europa ved at flytte en væsentlig del af den årlige stigning i godskørsel til andre og mere miljøvenlige transportformer, f.eks. indre vandveje, jernbane og nærskibsfart. Det første Marco Polo-program, som havde til formål at overflytte 48 mia. tonkilometer fra vejene på fire år, blev afsluttet i 2006, selv om en ekstern vurdering viste, at kun 64 % af dette tal var blevet opnået.

Erfaringerne fra det andet Marco Polo-program viser, at det desværre ikke bliver mere effektivt, og at Europa ikke udnytter dette vigtige redskab fuldt ud til at skabe et transportsystem, der er mere tilpasset markedets udvikling. Sidste år sendte jeg en række breve til alle transportministre i EU med opfordring til dem om at bruge Marco Polo.

Jeg mener derfor – og det ser ud til, at Parlamentet deler mit synspunkt – at tiden er inde til at ændre forordningen, til at ændre reglerne om adgang til dette projekt eller program, som yder tilskud, der ikke altid bruges. Vi går bestemt i den rigtige retning, fordi vi forsøger at hjælpe små og mellemstore virksomheder med at få gavn af et fællesskabsprojekt. Små og mellemstore virksomheder har indtil nu haft betydelige vanskeligheder med at få adgang til europæiske tilskud, der ydes gennem Marco Polo-programmet.

Det budskab, vi sender i dag, er ikke kun rettet mod dem, der bruger Marco Polo. Det er efter min mening en opfordring til, at mange europæiske bestemmelser ændres, da det samme gælder for andre sektorer og for de nationale bestemmelser omkring de europæiske tilskud. De er ikke altid udformet, så de er nemme at få adgang til. Det er et meget reelt problem i alle medlemsstater, og jeg vil igen understrege, at det ikke kun vedrører vores bestemmelser, men også nationale bestemmelser vedrørende europæiske tilskud.

Jeg har derfor en fornemmelse af, at vi i dag ikke kun arbejder med Marco Polo-programmet, men at vi sender et budskab om god lovgivning til gavn for borgerne og om forenkling af adgangen til fællesskabsprojekter. Jeg mener derfor naturligvis, at hr. Ulrich Stockmanns arbejde er værd at støtte, og at den foreslåede tekst bør vedtages, så Parlamentet, jeg gentager, i morgen kan sende et positivt budskab til hele EU.

Lad mig igen sige, at dette ikke kun vedrører Marco Polo. Det er et meget bredere spørgsmål. Med udgangspunkt i Marco Polo hjælper vi efter min mening andre sektorer, der er særlig bevidste om brugen af EU-tilskud og indførelsen af de forskellige programmer, som Kommissionen tilbyder EU's 27 medlemsstater og deres virksomheder.

Anne E. Jensen, ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget. – (DA) Fru formand! Når Budgetudvalget valgte at afgive en udtalelse om Marco Polo-programmet, var det netop med udgangspunkt i, at det har knebet med at få brugt midlerne efter deres formål. Og derfor kan vi selvfølgelig bakke op om, at man nu træder i aktion. Det skal Kommissionen have ros for. Og man prøver at forenkle administrationen og stramme op på reglerne, sådan at det skulle blive nemmere at få brugt midlerne efter deres formål. Til gengæld har vi også i Budgetudvalget bakket op om, at hvis det ikke lykkes at få en bedre gennemførelse af programmet, hvis det

ikke lykkes rent faktisk at få brugt flere af midlerne, så må man til at overveje, om man skal afsætte så mange penge til Marco Polo, eller om nogle af pengene skal overflyttes til andre programmer, hvor de bedre kan anvendes. Vi skal jo have en midtvejsvurdering af budgettet her efter valget i 2010, og en af de ting, vi vil tage fat på, er selvfølgelig at se på, hvilke programmer der fungerer – og hvilke programmer der ikke fungerer. Og der, hvor der er flere behov, skal vi selvfølgelig tage pengene fra de steder, hvor de ikke kan blive brugt, og flytte dem over, så pengene ikke blot falder bort som bevillinger.

Dieter-Lebrecht Koch, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand! Parlamentet vil i morgen stemme om Marco Polo II-programmet til forbedring af godstransportsystemets miljøpræstationer. Marco Polo II sikrer bedre planlægningsikkerhed, da det efter planen vil køre indtil 31. december 2013. Det har et budget på 450 mio. EUR. Berettigelsestærsklerne for forslag til finansiering sænkes i forhold til Marco Polo I og sikrer, at de kan udnyttes af små og mellemstore virksomheder. Jeg takker især ordføreren for det. På baggrund af den aktuelle finansielle situation for mange små og mellemstore virksomheder er dette en meget borgervenlig politisk, som jeg giver min ubetingede støtte.

Formålet med programmet er at overflytte trafik og aflaste vejnettet. Det vil også styrke den samordnede modalitet og dermed bidrage til et effektivt og bæredygtigt transportsystem. Med en positiv afstemning, som jeg anbefaler for i morgen, vil den lovgivningsmæssige procedure blive afsluttet ved førstebehandlingen.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, for UEN-Gruppen. – (PL) Fru formand, hr. kommissær! På vegne af Gruppen Union for Nationernes Europa vil jeg henlede opmærksomheden på følgende forhold.

Trods de prisværdige målsætninger, f.eks. at aflaste vejnettet, forbedre transportsystemets miljøpræstationer og fremme nærskibsfart, jernbane, indre vandveje eller en kombination af transportformer til godstransport, bruges kun knap halvdelen af de finansielle midler, der er tilgængelige for gennemførelsen af Marco Polo-programmet hvert år, og kun 60 % af programmets planlagte aktiviteter gennemføres.

Kommissionen forslag om at forenkle programmet bør derfor støttes, herunder navnlig: små og mellemstore virksomheders mulighed for at deltage i programmet uden at skulle danne konsortier; en klar reduktion i tonkilometertærskelen for deltagelse i programmet; forøgelse af finansieringsintensiteten ved at øge den finansielle støtte, der er steget fra 1 EUR til 2 EUR pr. 500 tonkilometer overflyttet godskørsel; forenkling af procedurerne for tildeling af støtte. Jeg håber, at alle disse foranstaltninger vil hjælpe med at sikre, at de finansielle midler til programmet udnyttes bedst muligt.

Johannes Blokland, for IND/DEM-Gruppen. – (NL) Fru formand! Vi drøfter i aften ændringerne af Marco Polo II-programmet. Jeg skylder Kommissionen tak for at fremsætte forslag om at sænke tærsklerne for denne fond, og det glæder mig, at hr. Ulrich Stockmann har imødekommet disse forslag med den nødvendige dynamik. Navnlig den ekstra reduktion for indlandsskibsfarten kan regne med min støtte.

Der er dog et problem. Denne reduktion er ikke tilstrækkelig. I Transport- og Turismeudvalget lykkedes det for fru Corien Wortmann-Kool og jeg at rette denne fejl. Jeg beklager dog, at hr. Ulrich Stockmann finder vores ændringsforslag 24 uønskeligt. Jeg kender ham trods alt som en varm tilhænger af indlandsskibsfart, og jeg havde håbet, at han ville acceptere sådanne ændringsforslag. Når alt kommer til alt, er den tærskel, som Kommissionen har foreslået, stadig alt for høj for de små virksomheder, som kanalskibsførere næsten pr. definition er. Jeg kan ikke forstå, hvorfor de andre institutioner skulle ønske at udhule ændringsforslag 24.

Vi har en veludrustet fond for bæredygtig transport. Indlandsskibsfart er langt den reneeste modalitet. Hvorfor skulle vi ikke sænke tærskelen yderligere for denne sektor? Kommissionen er efter min mening bange for, at sådanne forslag vil få enkelte medlemsstater i Rådet til at kræve reduktioner på andre områder. Jeg vil anmode Kommissionen om at stå fast og udtrykkeligt anerkende vigtigheden af indlandsskibsfart som den reneeste transportform her i Parlamentet.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi investerer 400 mio. EUR i Marco Polo II-programmet indtil 2013 sammen med mange forhåbninger om og udsigter til et mere effektivt og levedygtigt transportsystem, der vil sikre miljømæssig merværdi i EU, samtidig med at det kombinerer økonomisk, social og territorial samhørighed.

Resultaterne af indkaldelsen af forslag til Marco Polo II-programmet blev offentliggjort i 2008, og konklusionerne af evalueringen af det første Marco Polo-program har vist, at programmet kan sikre en mærkbar overflytning af transport. Højest sandsynligt vil det mål, der er fastlagt i dets retsgrundlag, nemlig

at undgå trafikbelastning eller at overflytte en væsentlig del af den samlede forventede vækst for international godskørsel i Europa, dog ikke blive nået.

For at Marco Polo II-programmet kan nå dets mål, skal det gøres mere attraktivt. Retsgrundlaget skal ændres, og godkendelsesprocedurerne skal være enklere og klarere. Betingelserne og kravene for finansiering skal desuden tilpasses det reelle formål, og ændringerne skal gennemføres så hurtigt som muligt for at opnå den størst mulige effekt.

Vi i Parlamentet støtter og håber på nemmere adgang til programmet for små virksomheder, lavere og enklere berettigelsestærskler for projekter og højere tilskud, med andre ord et program, der fungerer bedre og er direkte effektivt.

Disse ændringer og justeringer kan bruges som eksempel på et levedygtigt, dynamisk og effektivt Europa, hvilket vi skal få borgerne til at forstå og erkende umiddelbart inden valget til Parlamentet.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Inden vi afslutter, vil jeg besvare nogle af de spørgsmål, De har stillet, og jeg takker Dem for Deres støtte til denne aftale ved førstebehandling, hvilket bestemt vil hjælpe med at forbedre effektiviteten af det andet Marco Polo-program.

Jeg vil gerne sige, at mine medarbejdere – som jeg igen takker for deres arbejde – allerede inden for de sidste par år er begyndt at overveje Marco Polo-programmet efter 2013, og at disse overvejelser bl.a. fokuserer på de punkter, der er anført i kompromisaftalen. Jeg vil navnlig understrege nødvendigheden af at differentiere efter transportformer i forbindelse med finansieringsvilkårene på grundlag af sikkerhed, miljøpræstationer og energieffektivitet, nødvendigheden af at foretage en behovsorienteret intensivering af den tekniske bistand ved indgivelsen af ansøgninger under hensyntagen til små og mellemstore virksomheders behov, anerkendelse af økonomisk nedgang som ekstraordinær årsag i forbindelse med forlængelse af et projekts løbetid og produktspecifik nedsættelse af tærsklerne for, hvornår et projekt er støtteberettiget.

Hvad angår sænkning af tærsklerne, kan jeg forsikre hr. Johannes Blokland om, at den tekst, vi vedtager, allerede fastsætter en lavere tærskel for indre vandveje. Jeg mener ikke, vi kunne have gjort mere, end vi har, da de administrative omkostninger ville stige, men jeg mener bestemt, at vi har sendt de signal, De efterlyser.

For at komme tilbage til vores overvejelser om Marco Polo-programmet efter 2013: Som jeg sagde, vil temaerne også omfatte muligheden for at angive referenceværdierne for minimumstærsklerne for fremlagte projekters støtteberettigelse, hvad angår energieffektivitet og miljømæssige fordele ud over det antal tonkilometer, der overflyttes. Dertil kommer muligheden for at sikre overensstemmelse mellem Marco Polo-programmet, handlingsplaner for transportlogistik og TEN-T-programmet ved at gennemføre de nødvendige foranstaltninger med henblik på at samordne tildelingen af fællesskabsmidler, især til motorvejene til søs og nødvendigheden af at tage hensyn til de særlige karakteristika hos indlandsskibsfarten og de små og mellemstore virksomheder i denne sektor, f.eks. i form af et målrettet program for indlandsskibsfart.

Under alle omstændigheder agter Kommissionen at fremlægge en meddelelse om programmets fremtid, muligvis med et forslag til et tredje Marco Polo-program, i løbet af 2011.

Ulrich Stockmann, ordfører. – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Jeg er enig med Dem. Vi kan udsende et positivt budskab i morgen, nemlig at vi kan gennemføre borgervennlige og fornuftige ændringer i vores lovgivning, når det er nødvendigt. Vi bør ikke kun udsende dette budskab. Vi skal også iværksætte informationskampagner i de europæiske lande, så vi kan udnytte fordelene ved dette program, fordi vi har virkelig gennemført alle de nødvendige justeringer. Nu kan der virkelig opnås en god handel til lavpris. Hvis det ikke lykkes at overflytte noget nu, så skal vi sætte spørgsmålstejn ved hele programmet.

Til fru Anne E. Jensen vil jeg sige, at vi forhåbentlig ikke skal overføre pengene til andre programmer, fordi dette er et vigtigt område. Vi skal og vil overflytte transport, men det er vanskeligt. Hr. Johannes Bloklands spørgsmål er allerede blevet besvaret. Vi genforhandlede indlandsskibsfart og fik faktisk Rådet til at acceptere endnu et kompromis. Vi ønskede at afslutte sagen ved førstebehandling. Derfor kunne vi ikke benytte en alt for radikal tilgang og var nødt til at forhandle med henblik på kompromis og konsensus. Som resultat heraf har vi opnået en god aftale.

Jeg ser frem til den grundlæggende forhandling, som vi snart skal have om det tredje program på grundlag af en meddelelse, som Kommissionen har givet tilsagn om, så vi kan drøfte alle de grundlæggende spørgsmål og alt, hvad vi har anført i et fælles kompromisforslag, f.eks. om vi skal opdele programmet for de enkelte transportformer osv. Så bliver det spændende igen. Nu skal det bare fungere, så det ikke går i stå, og så

projekter, der allerede gennemføres, ikke løber af sporet i denne krise. Det ville være en skam, og derfor dette kompromis. Endnu en gang tak til alle for deres bidrag.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

21. Et europæisk banenet med henblik på konkurrencebaseret godstransport (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Petr Duchoň for Transport- og Turismeudvalget om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et europæisk banenet med henblik på konkurrencebaseret godstransport (KOM(2008)0852 – C6-0509/2008 – 2008/0247(COD)) (A6-0220/2009).

Petr Duchoň, ordfører. – (CS) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Formålet med Kommissionens forslag er at skabe europæiske korridorer til godstog og fastlægge regler for forvaltning og administration af disse korridorer. Kommissionen forsøger at forbedre jernbanegodstransporten ved hjælp af forslaget, og jeg vil benytte denne lejlighed til at bifalde dette. Transport- og Turismeudvalget har drøftet Kommissionens forslag, hvortil der blev fremsat 250 ændringsforslag. I forhandlingerne om ændringsforslag blev der opnået et kompromis, som støttes på tværs af det politiske spektrum. Kompromiset blev primært opnået ud fra et forsøg på at optimere jernbanegodstransporten som helhed, samtidig med at der blev sikret tilstrækkelig fleksibilitet til at løse krisesituationer. Den tekst, som Kommissionen har foreslået, er også blevet justeret og forenklet, og der er lagt vægt på at sikre plads til enkelte landes legitime interesser, hvad angår både etablering af korridorer og administration og forvaltning af dem. Jernbaneselskabernes position i den administrative myndighed er blevet styrket sammenlignet med positionen i Kommissionens forslag. Der gives også en stærkere rolle til organisationer, der er involveret i de europæiske godstogskorridorer. Bemærkningerne vedrørende samarbejde med tredjelande, som berøres af korridoren, er blevet godkendt. En række ændringer vedrører en bedre afbalancering af interesserne mellem passagerbefordring og godstransport. En anmodning om gennemskuelig beslutningstagning er også blevet imødekommet, hvad angår tildeling af sporkategorier og fastlæggelse af præcedensregler for højhastighedsgodstog. Endelig vil jeg takke skyggeordføreren og medarbejderne i Parlamentet for deres samarbejde og de ærede medlemmer af Parlamentet for deres tålmodighed.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Fru formand, hr. Petr Duchoň, mine damer og herrer! Jeg vil takke Parlamentet for at have accepteret at se på dette forslag så hurtigt. Det er efter min mening meget vigtigt for udviklingen af jernbanegodstransport. Jeg vil navnlig takke ordføreren, hr. Petr Duchoň, og medlemmerne af Transport- og Turismeudvalget for deres imødekommenhed og kvaliteten af det udførte arbejde, som har hjulpet med at styrke et lovgivningsforslag, som primært er rettet mod bedre integreret jernbanetransport på europæisk plan gennem tættere samarbejde mellem infrastrukturforvalterne.

Jernbanetransport er den sidste – jeg understreger den sidste – transportform, der stadig har en særdeles national dimension. Krydsning af en grænse med tog kan stadig være vanskeligt i mange tilfælde. Infrastrukturforvalterne er i vid udstrækning ansvarlige for disse vanskeligheder, og vi skal derfor opfordre dem til at arbejde sammen, uanset om det drejer sig om infrastrukturforvaltning eller planlægning og gennemførelse af investeringer.

Infrastrukturen for gods skal underlægges en europæisk politik, da den allerede har en betydelig international dimension. Jeg vil minde Dem om, at 50 % af godstransporterne i dag er internationale, og at det denne andel vil stige i fremtiden.

For det andet tilsigter forslaget at muliggøre en udvidelse af godstogsdriften. Denne sektor kan ikke udvikle sig og konkurrere med og/eller supplere vejsektoren uden en betydelig forbedring af den infrastruktur, der stilles til rådighed for godstog. I dag indpasses jernbanegodstransporten i langt de fleste medlemsstater i behovene for passagerbefordring. Det gælder desværre også for både infrastrukturforvaltning og -investering.

For det tredje vil det takket være dette forslag være muligt at opnå en bedre integration af jernbanerne i godstransportsystemet og udvikle samordnet modalitet i Europa. For at jernbanetransport kan yde et væsentligt bidrag til Fællesskabets transportmål, skal jernbaneinfrastrukturen hænge bedre sammen med andre transportformer, navnlig skibs- og vejtransport.

Ud over forslagets hovedmål vil jeg dog også nævne fire grundlæggende principper for den tekst, vi drøfter. Det første princip er fastlæggelse af korridorer og dermed nettet. Denne fastlæggelse er baseret på økonomiske og ikke politiske faktorer. Det andet princip er styrket samarbejde mellem infrastrukturforvalterne. Det tredje princip, som jeg vil gå lidt i dybden med, vedrører bedre garantier med hensyn til kvaliteten og pålideligheden af de tjenester, der leveres af infrastrukturen, som er omfattet af bestemmelser, der sikrer en bedre balance mellem passagerbefordring og godstransport i infrastrukturforvaltningen.

Det betyder ikke, at der systematisk gives højere prioritet til godstog end til passagertog i hele det nationale net. Tværtimod – det understreger jeg – vedrører dette dedikerede godstogskorridorer, dvs. specifikke og klart fastlagte strækninger. Godstog vil derfor ikke blive systematisk hæmmet, navnlig ikke i tilfælde, hvor der er et større behov for hastighed og/eller rettidighed. Det er efter vores mening, hvad vi i praksis mener, når vi taler om definition af godstogskorridorer eller fremme af konkurrencedygtig godstransport.

Endelig er det fjerde princip definition og etablering af et rigtigt net af strategiske terminaler. I dette tilfælde bruges ordet "terminal" i den bredest mulige forstand og omfatter godsbanegårde, havneterminaler, logistikplatforme, veje, jernbaner osv., som er nødvendige for, at godstogskorridorer og transportsystemet som helhed kan fungere.

Det var, hvad jeg ville sige, og jeg vil igen takke medlemmerne af Parlamentet for deres hurtighed og effektivitet. Det gør mig stolt at huske, at jeg selv har været medlem af Parlamentet i mange år. Ordføreren og Transport- og Turismeudvalget fortjener lykønskning med deres arbejde.

Georg Jarzembowski, for PPE-DE-Gruppen. – (DE) Fru formand, hr. næstformand for kommissionen, mine damer og herrer samt alle, der stadig sidder i den officielle loge, navnlig hr. Lübbering! Min gruppe støtter Kommissionens grundlæggende ønske om at øge jernbanegodstrafikken ved at skabe grænseoverskridende godstogskorridorer og en særlig forordning til det formål. Hr. næstformand! Vi takker Dem – ikke kun for forslaget – men også for at have holdt ud i aften indtil næsten midnat, men vi kan godt lide at arbejde. Tak.

Endvidere – og der kan være tale om en fortaleselse i annonceringen af Kommissionens forslag – er vores gruppe sammen med vores gode ordfører overbevist om, at godstog ikke skal gives absolut prioritet i forhold til andre tog, blot nemmere adgang for godstog, fordi jernbanenettene i næsten alle medlemsstater bruges af både godstog og internationale, nationale, regionale og lokale tog.

I tilfælde af især driftsforstyrrelser kan der ikke være tale om, at et fjernliggende kontor skal træffe beslutninger. Kompetencen skal forblive hos de enkelte infrastrukturoperatører og jernbaneselskaber, så normal togtrafik kan genoptages så hurtigt og så effektivt som muligt. Selv inden for rammerne af den særlige forordning for det europæiske godstogsnetværk skal medlemsstaterne fortsat være ansvarlige for at etablere og ændre godstogskorridorer. Enhver form for overdragelse af kompetence til Kommissionen vil ikke være nyttig. Det bør vi være enige om. Endelig skal jernbaneselskaber, afsendere og speditører høres om korridorbestemmelserne, fordi de har praktisk viden om og erfaring i, hvordan jernbanenettet udnyttes mest effektivt til konkurrencedygtig godstransport.

Jeg lykønsker endnu en gang ordføreren. Han har skrevet en fremragende betænkning, som for størstedelens vedkommende blev vedtaget i udvalget med stor tilfredshed. Tak til ordføreren.

Lily Jacobs, for PSE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Grænseoverskridende godstog snekler sig gennem EU med en gennemsnitshastighed på 18 km i timen. I 2007 ankom kun 60 % af alle godstogene til destinationen til den planlagte tid. Hvorfor? Fordi den internationale togtransport af gods stadig er tilrettelagt på en fuldstændig ineffektiv måde. På den måde vil togtransport af gods aldrig kunne konkurrere med vejtransport. Ved denne hastighed vil vi ikke nå de europæiske miljømål, og vores intention om at udsende 20 % mindre CO₂ inden 2020 vil ikke blive til noget.

Formålet med dette forslag fra Kommissionen er at etablere et konkurrencedygtigt jernbanenet for godstransport i EU. Det kan ske ved at etablere grænseoverskridende korridorer, ved at sikre øget samarbejde mellem infrastrukturforvaltere og bedre koordination af medlemsstaternes investeringer og ved at indføre bedre prioritetsordninger i tilfælde af forsinkelser. På den måde kan jernbanenettets kapacitet og konkurrencedygtighed forbedres betydeligt.

Kommissionens oprindelige forslag om at give prioritet til godstogstrafikken i tilfælde af forsinkelser på ethvert tidspunkt gik for vidt, men takket være sundt samarbejde med ordføreren har jeg udformet et fremragende kompromis, der garanterer fleksibilitet og en pragmatisk tilgang. Desværre har Albertini-forslaget

omdannet dette vigtige afsnit til endnu en tom skal. Derfor stemmer De Europæiske Socialdemokraters Gruppe imod ændringsforslag 71.

Det forslag, vi sidder med, opmuntrer dog stadig parterne til at arbejde sammen, og der tages behørigt hensyn til brugerne og markedsoperatørerne i planlægningen og gennemførelsen. Det er på tide, at vi endelig arbejder sammen om et reelt indre marked for jernbanetransport og dermed investerer i en grøn og bæredygtig fremtid.

Michael Cramer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil også takke ordføreren og skyggeordførerne for deres fremragende samarbejde. Vi i Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance ønsker også mere gods på jernbanerne, men ikke på bekostning af passagerbefordringen. Passagermobilitet er en offentlig tjenesteydelse i Europa. Kommissionen ignorerer virkeligheden for Europas jernbanenet, hvor godstog og passagertog kører på de samme skinner. Der bør ikke gives dogmatisk prioritet til den ene eller anden type tog.

De Grønne ønsker at bruge "one stop shops" til at sikre én kontaktperson for hver person, der ønsker at sende godstog hen over grænserne i Europa. Vi ønsker desuden mere gennemsækelighed ved fordelingen af kanaler og under driftsforstyrrelser for bl.a. at forhindre uretfærdige konkurrenceforvridninger. Kommissionen og De skal som traktaternes vogter afskaffe den fremgangsmåde, som giver statsejede selskaber mulighed for gratis at reservere kanaler udelukkende for at holde konkurrenter ude.

Vores forslag om støjreduktion, navnlig fra godstog, blev afvist af den største koalition her i Parlamentet. De Grønne vil fortsat arbejde for, at jernbanerne forbliver miljøvenlige, navnlig gennem modernisering af eksisterende godsvogne.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Fru formand! Godstransport på jernbanerne har kun en chance i konkurrencen med vejtransport, hvis der etableres et net i hele Europa, og derfor glæder jeg mig over indførelsen af grænseoverskridende godstogskorridorer, som godstransporten vil blive optimeret i. Det er, hvad dette drejer sig om.

Med denne betænkning imødegår vi den berettigede bekymring over en mindskelse af standarderne inden for passagerbefordring som følge af bestemmelserne om en fast prioritet til godstog. Vi burde dog have gjort mere ved betænkningen, fordi vi er procesarbejdere, og vi er kun ved førstebehandling. I fremtiden skal vi også overveje, hvordan medlemsstaterne vil reagere.

Vi har brug for et andet grundlag til at beregne antallet af korridorer. Parlamentet har foreslået én pr. land. Efter min mening skal vi i Tyskland have én korridor fra nord til syd og én korridor fra øst til vest. Vi skal for det andet overveje, om alternative korridorer er mulige i områder, hvor der muligvis er mindre blandet trafik. Det skal for det tredje være klart, at godstogenes samlede kapacitet ikke må reduceres.

Endelig, men ikke mindst, er mange borgere bekymrede for, at mere godstrafik på jernbanerne vil skabe mere støj. Derfor skal vi straks begynde at udforme fornuftig lovgivning om støjreduktion af godstogene i næste valgperiode.

Jeg ser frem til mere arbejde. Der er altid noget at gøre. Jeg takker ordføreren, fordi dette er et rigtig godt kompromis om et meget kontroversielt emne.

Gabriele Albertini (PPE-DE). - (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil lykønske hr. Petr Duchoň med hans fremragende betænkning. Jeg har fremsat et ændringsforslag på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater vedrørende artikel 14, stk. 2. I henhold til denne artikel gives der prioritet til godstog i forhold til andre tog i de europæiske godstogskorridorer i tilfælde af driftsforstyrrelser.

I Italien og i en stor del af Europa kører gods- og passagertog på de samme strækninger. I øjeblikket er kun få strækninger dedikeret til gods. Denne form for prioritet ville være til gene for den regionale passagerbefordring i de vigtigste italienske centre, f.eks. Milano, som ligger på tre TEN-korridorer.

For at undgå en situation, hvor passagerbefordringen forringes uforholdsmæssigt til fordel for godstransport, foreslog jeg, at ovennævnte ændringsforslag, som forbyder anvendelse af disse prioritetsregler i myldretiden for pendlerne, hvor de fleste mennesker tager toget på arbejde, blev indført. Myldretiden skulle begrænses til en maksimal tidsperiode og kun på arbejdsdage, dvs. tre timer om morgenen og tre timer sidst på eftermiddagen.

Ved hjælp af information fra infrastrukturforvaltningerne skulle hver medlemsstat definere myldretiden for det enkelte land med hensyntagen til regional- og fjerngodstrafikken.

Antonio Tajani, næstformand for Kommissionen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Dagens konklusioner vedrørende dette emne er særdeles positive fra mit synspunkt og hjælper med at sende et meget klart budskab til medlemsstaterne, nemlig at det europæiske jernbanenet har brug for korridorer, der på en eller anden måde er dedikeret til gods. Etableringen af disse korridorer skal koordineres og være overensstemmende på fællesskabsniveau, og alle berørte parter i jernbanesektoren skal deltage i denne indsats.

Hvad angår de kompromisændringsforslag, ordføreren har foreslået, sikrer de en forbedring af processen med tildeling og reservation af kapacitet, hvad angår kvalitetsjernbanestrækninger til internationale godstog samt etablering af en reservekapacitet til kortvarige behov. Kommissionen kan acceptere denne tilgang, ligesom den har accepteret kompromisændringsforslaget om forvaltning af internationale godstog i tilfælde af driftsforstyrrelser. Hvad angår resten, er Parlamentet suverænt.

Petr Duchaň, ordfører. – (CS) Fru formand! Forhandlingen har vist, at der er relativ bred enighed på tværs af det politiske spektrum. Det vil jeg takke både skyggeordførerne og alle, der har deltaget i forhandlingen, for. Jeg tror, de værste bange anelser skyldes risikoen for kollision mellem godstog og passagertog. Den fremsatte tekst tager højde for denne risiko og sikrer operatørerne tilstrækkelig fleksibilitet til håndtering af krisesituationer. Hvad angår den velfungerende og problemfrie jernbanedrift, bør der naturligvis ikke være sådanne konflikter, og det giver ingen mening at drøfte prioriteterne for den ene eller anden form for jernbanetransport. Det er derfor kun et spørgsmål om potentiel konflikt i krisesituationer, men som jeg allerede har sagt, er det vigtigste, at vi giver jernbaneoperatørerne tilstrækkelige beføjelser, og det er netop, hvad denne betænkning gør.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

22. Dagsorden for næste møde: se protokollen

23. Hævelse af mødet

(Formanden hævede mødet kl. 23.50.)